

Giới thiệu Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ

Bạn đang đọc truyện Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ Tác giả: Úc CẩmThể loại: tình cảm, ngôn tình nữ cường, nhẹ nhàngNội dung truyện online: Từ một thiên kim con nhàgiàu phải lưu lạc làm diễn viên đóng thế cho người ta, tôi chẳng qua chỉ muốntìm một công việc để sống qua ngày.Nhưng Lê Diệu Phàm lại có chết cũng luôn ‘cần’ tôi không buông.Anh ta nói: cha nợ con trả, nếu không thì lấy thân xác mà bồi thường

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tôi đứng ở cửa, hít một hơi thật sâu.

Chị Nhạc hỏi tôi: “Em chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi ạ.” Tôi trả lời rất thận trọng.

“Chị mở cửa đây?”

“Mở đi.” Tôi gạt đầu, thấy chết không sòn.

Chị Nhạc liếc mắt nhìn tôi lần cuối, ánh mắt có chút kiên quyết mà hàm xúc, sau đó chị mở cửa ra. Trong phút chốc, đám đông bắt đầu khởi động, vô số ánh đèn chớp nháyliên hồi sáng lên ở ngoài cửa, gần như muốn loá mù con mắt.

Đám phóng viên liên tiếp đưa ra câu hỏi như súng bắn liên phanh vang bên tai tôi: “Cô và Lê tiên sinh thật sự đang yêu nhau sao?”

“Hai người làm thế nào mà quen nhau?”

“Cô làm vậy vì muốn quảng cáo tên tuổi mình phải không?”

“Đối mặt với hàng đồng uy hiếp của fans, cô có nghĩ tới một đêm máu đổ đại giới không?”

Mức vấn đề bén nhọn vượt xa tưởng tượng, tôi không biết nên trả lời thế nào, đành phải cầu xin trợ giúp từ chị Nhạc bên cạnh. Tiền lương làm đại diện một tháng còn chưa đến ba ngàn, chị Nhạc hiển nhiên cũng bị cảnh tượng trần động trước mắt hù dọa, giây phút kinh ngạc ngăn ngui qua đi, chị bất chấp khó khăn la to: “Đối với vấn đề của mọi người, Thẩm Thiên Tinh tiểu thư sẽ không trả lời bất cứ điều gì, phiền mọi người nhường đường một chút!”

Nhưng tiếng la này chỉ như muối bỏ biển, nhanh chóng chìm ngấm trong đồng câu hỏi điên cuồng của phóng viên.

Một khắc đó, tôi cảm thấy mình thật sự may mắn.

Thành thật mà nói, làm diễn viên đóng thế mò mẫm lẫn lê bò toài đến nay vẫn không có tiếng tăm gì, không phải tôi chưa từng vọng tưởng một đêm thành danh. Nhưng lúc này đến khi mọi thứ trở thành sự thật, tôi lại không cách nào tiếp nhận được.

Nguyên nhân chính là, đối tượng scandal của tôi lại là Lê Diệu Phàm, kẻ thù của tôi.

Tất cả đều bắt đầu từ mười năm trước.

Mười năm trước, gia đình tôi còn chưa phá sản, ba tôi vẫn còn là một gian thương giàu có một phương.

Có lẽ người ta sẽ nói tôi bạc tình bạc nghĩa, phận làm con gái sao lại có thể mắng ba mình là gian thương chứ, nhưng sự thật chính là như vậy, ba tôi Thẩm Nhân Nghĩa thật sự không phải người tốt. Ông chinh chiến trên thương trường vài chục năm, lục thân* không nhận, chỉ mưu toan lợi ích, tính toán mưu kế, làm không ít chuyện không có tính người. Trong đó phải kể tới việc ông đã hãm hại Lê Trung Chính, bạn thân của mình, hại ông ấy thân bại danh liệt, tự sát chết, bỏ lại một nhà cô nhi quả phụ, không nơi nương tựa. (*: bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con.)

Năm ấy tôi vừa mới mười bảy tuổi, đang cái tuổi mới biết yêu, còn chưa biết rằng trên thế giới này còn có câu “Ác giả ác báo”. Cho đến khi Lê Diệu Phàm kế thừa công ty của ba anh ta, đánh cho gia đình tôi thất bại thảm hại, khiến ba tôi vứt vợ bỏ con trốn chạy ra nước ngoài, tôi mới hiểu được thì ra làm người thật sự không nên quá xấu.

Mặc dù Lê Diệu Phàm hại gia đình tôi thành ra như vậy, nhưng thật sự trước đó tôi vẫn chưa từng hận anh ta, dù sao cũng là ba tôi hại ba anh ta chết oan ức trước, anh ta muốn trả thù cũng là chuyện đương nhiên.

Từ bảy năm trước sau khi ‘bóc hơi’ ba tôi để lại một khoản nợ nhân gian, tôi và mẹ ngày nào cũng sống trong kinh hãi run sợ. Vì trốn nợ, mẹ đưa tôi bỏn

ba khắp nơi chạy trốn, không cố định chỗ ở. Vì sợ để lại địa chỉ, tôi cũng không dám tiếp tục đi học, đành phải đi làm công khắp nơi, tiền kiếm được ngay cả nuôi bản thân còn khó khăn chứ đừng nói đến trả nợ.

Thời gian dài, ngay cả những kẻ đòi nợ cũng thấy chúng tôi đáng thương, có lúc trong nhà không có cơm ăn, đều nhờ đám đòi nợ giúp đỡ.

Sau này, Mạc lão đại của công ty đòi nợ thật sự chịu không nổi, mỗi lần tới nhà tôi đòi nợ đều phải cho vay thêm tiền, đành phải nói với tôi: “Mẹ cô tuổi đã cao, bộ dạng cô thuộc kiểu phổ thông, cho dù bán ra ngoài cũng không được bao nhiêu tiền, cứ làm diễn viên đi, nếu may mắn tôi còn có thể thu hồi được chút tiền vốn.”

Tôi cảm thấy ý kiến này của Mạc lão đại rất nhìn xa trông rộng, nhưng hết sức thiếu tính khả thi. Ngôi sao bây giờ, ai mà không có dáng vẻ tinh xảo đặc sắc, chỉnh sửa ngay cả mẹ mình cũng không nhận ra. Mà tôi, lúc giàu sang còn có thể dùng tiền làm dáng lại chút mặt tiền, bây giờ nghèo túng, thật sự không có tài sản nào để cầm cố.

Nhưng Mạc lão đại vì có thể thu được khoản nợ, đã mất lý trí rồi, anh ta nói: “Cô không làm diễn viên, thì chỉ có thể đem đi bán, hai con đường tự cô chọn đi.”

Vì sự trong sạch của tôi, cũng vì Mạc lão đại khỏi phải mất thêm tiền mỗi lần đến đòi nợ, tôi dứt khoát chọn phương án đầu tiên, tôi nói: “Muốn tôi làm diễn viên cũng được, vậy cho mượn thêm hai trăm đồng mua quần áo mới đi?”

Mạc lão đại khẽ cắn môi, cho mượn.

Tôi mặc quần áo mới đi theo Mạc lão đại đến phim trường thử vai, chính là thử một vai diễn nhỏ, bị tên cướp bắt cóc nữ chính bán một phát, ngay cả lời thoại cũng chỉ có một tiếng hét thảm, theo lý thuyết thì rất đơn giản. Nhưng tôi tuyệt đối không nghĩ tới, chỉ đóng một vai nhỏ như thế mà có tới mười mấy nữ diễn viên vì muốn đoạt chén cơm mà trang điểm lông lầy, run rẩy đón gió.

Cuối cùng, đạo diễn ngay cả nhìn cũng không liếc lấy một cái, lập tức chọn cái người ngực lớn nhất kia, vội vàng giục những người khác rời đi.

Tôi vừa thay Mạc lão đại đau lòng cho hai trăm đồng, vừa lưu luyến không rời nhìn phim trường mà quay trở về, đột nhiên nghe nữ diễn viên ầm ĩ với đạo diễn.

“Đùa cái gì vậy, diễn cảnh nguy hiểm như vậy mà để tôi tự diễn sao?”

“Người đóng thế đột nhiên bị bệnh, tôi cũng không còn cách nào!”

“Bị bệnh thì tìm người khác, sợ không tìm được sao?”

“Nhất thời cô bảo tôi đi đâu tìm người đóng thế cho cô đây?”

“Tìm không được thì hôm khác quay tiếp, dù sao tôi cũng không làm!”

“Không được, cảnh này hôm nay nhất định phải quay!”

“Tôi nói không đóng là không đóng, ông muốn thế nào?”

...

Tôi tò mò dừng chân lại, mặt dày mày dạn hỏi người của đoàn phim đứng bên cạnh: “Anh hai, diễn gì mà nguy hiểm vậy?”

“Nhìn thấy chiếc xe kia không?” Nhân viên đoàn phim chỉ chỉ chiếc xe việt dã bên cạnh.

Tôi nhìn chỗ đó gật đầu như giả vờ.

“Đội lái nữa bọn cướp lái xe, sẽ đẩy nữ chính từ trong xe xuống.”

“Chỉ như vậy?”

“Chỉ như vậy.”

“Không phải đẩy mạnh xuống cống nước thôi gì đó?”

“Không cần.”

“Trên mặt đất không có mảnh thủy tinh gì hết?”

“Sao có thể! Chúng tôi đều đã dọn dẹp hết rồi!” Vị anh trai này rõ ràng đã có chút bực mình, “Tôi nói cô sao còn chưa đi hả?”

“Không đi, tôi còn phải đi kiểm chén cơm đây.” Tôi đắc ý cười cợt với anh ta, hướng về phía đạo diễn hô lớn, “Đạo diễn, tôi đây làm người đóng thế! Tôi đến đây!!!”

Cứ như vậy, tôi cơ duyên xảo hợp* tiến vào cái ngành này.(*: cơ hội và duyên phận)

Hồi tưởng lại, tôi thật phải cảm ơn cái số phận của ba tôi kia, năm đó tôi thân là thiên kim con nhà giàu nhưng về phương diện cảm kỳ thi họa thì không hề có thiên phú, ba ta cảm thấy tôi như vậy thật làm mất mặt ông, liền đưa tôi đi học võ, học một lèo đến tám năm.

Sư phụ dạy tôi từng khen xương cốt tôi thật đáng kinh ngạc, nếu sinh trong thời cổ đại chắc chắn sẽ là một nữ hiệp, đáng tiếc tôi sinh không gặp thời, chỉ có thể dựa vào một thân võ nghệ lẫn lộn trên phim trường kiếm com.

Nhưng thế này cũng không tồi, ít nhất tôi bán nghệ không bán thân, có phải không?

Ôm ý nghĩ như vậy, tôi vẫn rất ra sức làm việc, sau này có công ty cascadeur coi trọng tôi, có lẽ cảm thấy tôi rất có thiên phú, liền ký kết hợp đồng, còn thêm cho tôi một người quản lý.

Chị Nhạc vốn tên là Dương Nhạc, cùng lắm là hơn tôi vài tuổi, làm việc ở đây hơn hai năm, nghệ sĩ trong tay cũng nhanh chóng lên tới cả tá, nhưng lại có quan hệ tốt nhất với tôi.

Bà chị thường cùng tôi oán hận công ty keo kiệt biết bao, mỗi ngày bóc lột sức lao động của bà, nhưng ngay cả lương tháng có ba nghìn đồng mà cũng trả không đủ. Mỗi lúc thế này, tôi chỉ có thể an ủi bà: “Chị dù sao vẫn còn tốt hơn em”

“Thiên Tinh, em đừng nản lòng, chị làm ở đây hơn hai năm, mặc dù không có thành tựu gì, nhưng đã gặp không ít người, diện mạo như em không muốn nổi tiếng thì thôi, một khi đã muốn tuyệt đối sẽ nổi như cồn.”

“Chỉ sợ còn chưa nổi tiếng đã bị kinh sợ đến phát bệnh tim.” Tôi cười ha hả đáp trả.

Nếu như tôi có thể biết trước tương lai, đánh chết cũng sẽ không nói những lời này, bởi vì sau khi tôi nói ra những lời này không tới ba tháng, đã xảy ra một việc đủ để thay đổi cả cuộc đời tôi.

Tôi bị bắt cóc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Chuyện xảy ra vào một tuần trước.

Công ty nhận được một bộ phim, vai nữ chính là thần tượng nổi tiếng La Vi, vì đây là bộ phim độ sủng bắn nhau cho nên La Vi phải có một nữ diễn viên đóng thế. Công ty thấy tôi có vóc người khá giống La Vi, ngay cả mặt mũi cũng có vài phần tương tự, cho nên sắp xếp cho tôi đi.

Mặc dù quay phim rất thuận lợi, nhưng tính tình cô La Vi này chẳng tốt tí nào, vớ được ai là chửi người đó, vì thế tôi cũng chịu không ít lời mắng nhiếc.

Hôm đó, tôi mới vừa quay xong một cảnh, vẫn còn mặc trang phục quay phim, bị La Vi gọi vào phòng hoá trang mắng một trận, cô ta nói động tác của tôi chưa đạt, không toát lên khí chất của cô ta.

Thằng thần mà nói, tôi thật sự không biết làm thế nào để đem một người đang quay cuồng lẫn lộn toát lên khí chất, nhưng vào ngành bao năm rồi, tôi cũng va chạm không ít nữ minh tinh giả bộ đáng yêu trước mặt người khác, sau lưng thì giờ giọng ngòi sao, cho nên tôi không tức giận, kệ cô ta mắng.

Sau đó có lẽ cô ta mắng mệt quá, liền phát phát tay đuôi tôi biến mau.

Tôi như được ân xá, rất ngoan ngoãn nghe lời, lấy một loại tư thế hết sức tron tru rồi khỏi phòng hoá trang của La Vi. Lúc đang vui mừng vì hôm nay có thể tan ca sớm một chút về nhà thì đột nhiên nghe phía sau truyền đến tiếng phanh xe gấp, không đợi tôi lấy lại tinh thần, miệng đã bị khăn lông bịt kín.

Trong phút chốc, tôi cảm thấy toàn thân vô lực, cả người xụi lơ xuống, trơ mắt nhìn chúng dùng bao bố trùm tôi lại, quăng tôi lên xe, nhưng lại chẳng thể chống cự.

“Con đàn bà thối này nằm trong tay chúng ta, không tin không lấy được mấy trăm vạn của hần?”

“Tên họ Lê có tiền như vậy, mấy ngàn vạn cũng chuộc nổi chứ?”

“Có tiền còn có thể khiến cho các huynh đệ chúng ta sáng khoái một trận, anh đây chưa từng chơi đùa ngôi sao...”

Giây phút này, tôi biết bọn bắt cóc tổng tiền nghiệp dư này đã bắt nhầm tôi với La Vi rồi. Nhưng tôi tuyệt đối không nghĩ tới, bọn cường đạo này không phải là không chuyên nghiệp, mà là một đám đàn độn!

Sau khi tôi bị trói một lúc, có một tên tay chân đưa ra nghi vấn về thân phận của tôi: “Đại ca, sao em cảm thấy người này trông không giống La Vi trên TV nha?”

“Trên TV mà mày cũng tin? Nữ diễn viên bỏ lớp hoá trang đều như vậy!”

Thế là tên tay chân vội vàng bỏ lại sờ mặt tôi, sau đó thán phục nói: “Thật sự... woa..., trên mặt đúng là không có phấn, nhưng vẫn rất trơn mịn nha, em sờ thêm chút...”

“Ít nhộn nhạo cho ông mày coi, chờ tóm được tiền, thoải mái cho mày chơi đùa! Còn không mau gọi điện cho Lê Diệu Phàm?”

...

Tôi bị che mắt, bịt miệng, hai tay hai chân đều bị trói, vốn đã không thể động đậy, bây giờ nghe đến ba chữ Lê Diệu Phàm, cả người càng đông cứng lại.

Người ta đều nói oan gia ngõ hẹp, không nghĩ tới đây đúng là sự thật.

Tôi còn nhớ rõ, năm đó Lê Diệu Phàm làm thế nào một tay phá hủy cơ nghiệp của ba tôi, đuổi mẹ con tôi ra khỏi biệt thự Thẩm gia, anh ta quay cửa kính xe xuống, khoe miệng cười châm biếm thờ ơ lạnh nhạt, tôi đời này cũng không thể quên được.

Mặc dù tôi không hận anh ta, nhưng thế rằng dù có một ngày cùng đường cũng tuyệt đối không cầu xin.

Nhưng lần này, tôi nuốt lời rồi. Bởi vì tôi không thể để cho bọn thổ phỉ phát hiện bọn họ bắt sai con tin, uổng công vô ích mà đem tôi ra trút giận, nhưng cũng không có khả năng giả trang thành La Vi trước mặt Lê Diệu Phàm, đâm lao đành phải theo lao.

Điều duy nhất tôi có thể làm là tự cứu lấy mình.

Băng dán miệng vừa được xé ra, tôi lập tức hét to vào điện thoại: “Lê Diệu Phàm, anh biết tôi là ai mà, chỉ có tôi mới biết ba tôi trốn ở đâu, anh muốn báo thù thì hãy cứu tôi ra, nếu không đời này cũng đừng nghĩ tìm được ông ấy!”

Đầu kia điện thoại trầm mặc một lúc lâu, ngay lúc tôi tuyệt vọng buông bỏ hy vọng, đột nhiên giọng lạnh băng của Lê Diệu Phàm truyền tới: “Cô có biết, uy hiếp tôi thì phải trả giá bao nhiêu không?”

Không đợi tôi trả lời, điện thoại đã bị bọn cướp lấy đi.

Tên cầm đầu kiêu ngạo nói: “Họ Lê kia mày nghe cho rõ đây, nếu không giao tiền chuộc, cô gái của mày chết chắc!”

Một khắc đó, tôi đột nhiên có một dự cảm xấu, mặc kệ có giao tiền chuộc hay không, tôi cũng chết chắc rồi, nhưng là chết trên tay Lê Diệu Phàm.

Dự cảm chết tiệt của tôi rất nhanh đã được linh nghiệm.

Ngay lúc bọn cướp chờ đợi không nổi nữa, chuẩn bị ‘khai tử’ tôi, lúc một phen mất hồn mất vía, Lê Diệu Phàm dẫn người phá cửa vào, cứu vãn trong sạch của tôi.

Nhưng tôi một chút thoải mái cũng không thấy, bởi vì tôi bị hạ được.

Loại thuốc gì, sợ rằng không cần tôi nói rõ, tóm lại lúc Lê Diệu Phàm ôm tôi, đầu óc tôi đã không rõ ràng, càng không ngừng cọ sát vào người anh ta.

Tôi cầu khẩn anh ta: “Cầu xin anh, tôi khó chịu, tôi muốn...”

Anh ta cười khê: “Là cô cầu xin tôi đấy.”

Sau đó, đây cũng trở thành sự kiện cuối cùng duy nhất còn sót lại trong trí nhớ tôi, đến khi một lần nữa mở mắt tỉnh lại thì đã là lúc tôi nằm trên giường khách sạn cùng anh ta rồi.

Xung quanh một mảnh hỗn độn, anh ta..., mà tôi thật sự bị bệnh hoang tưởng rồi.

Lúc ấy cả người tôi ngây dại, quả thực so với năm đó lần đầu tiên biết ba mình cầm theo một khoản tiền lặn trốn mất tăm còn khiếp sợ hơn nhiều. Bởi vì quá mức khiếp sợ, tôi thậm chí quên che thân thể của chính mình, mà thẳng đứng nhìn Lê Diệu Phàm.

Anh ta cứ thế trực tiếp mặc lại quần áo trước mặt tôi, trong ánh mắt hoảng sợ của tôi, từng cái từng cái khuy áo sơ mi được cài lại, cũng quay đầu liếc tôi, cười khinh miệt: “Thế nào, còn chưa nhìn đủ?”

Tôi rớt cuộc hoàn toàn tỉnh lại từ trong lời nói đó, bắt đầu hét chói tai, tôi nói: “Lê Diệu Phàm! Anh là đồ súc sinh! Anh làm gì tôi hả!”

Anh ta chò tôi gào không còn sức nữa rồi mặt không đổi sắc trả lời: “Tôi làm gì là do cô yêu cầu, chẳng lẽ cô cảm thấy không hài lòng?”

Tôi vừa xấu hổ vừa tức giận, chỉ vào anh ta mắng: “Lê Diệu Phàm, anh thừa lúc người ta gặp nguy, anh có phải là đàn ông không hả? Tôi sẽ kiện anh!”

“Kiện tôi phục vụ không chu toàn sao?” Anh ta đột nhiên tiến lại gần, vươn tay nắm chặt cằm tôi, mặt kéo rất gần rất gần mặt tôi, “Cô tối hôm qua kêu lớn tiếng như vậy, chỉ sợ tôi tội danh khó mà thành lập. Nhưng thật ra có thể thành lập tội danh cô che dấu người bị truy nã.”

Cằm tôi bị hấn siết đau, tôi nghĩ nhất định rất hận tôi, nhưng sao lại bắt tôi ném trái điều này chứ?

Tôi liều mạng đẩy anh ta ra: “Anh có bệnh hả, là tôi lừa gạt anh, căn bản tôi không biết cha tôi đang ở đâu!”

“Ai biết cô bây giờ có phải đang gạt tôi hay không đây?”

“Nếu tôi biết, tôi với mẹ phải sống khổ cực nhiều năm như vậy sao, tôi lừa anh chỉ là muốn bảo vệ tính mạng, tại sao anh lại phải đối xử với tôi như vậy chứ? Anh quả thực không phải người!”

“Đối với cô, tôi đích xác không phải.” Anh ta nhìn tôi cười lạnh, như ác ma đến từ địa ngục, “Nhưng cô chớ quên, là tôi cứu cô, ngày hôm qua những kẻ đó chắc chẳng ôn nhu với cô thế này đâu.” Anh ta dùng ngón tay nhẹ nhàng đào qua vai tôi, tất cả góc ngách đều lưu lại kiệt tác của anh ta.

Theo bản năng tôi tránh anh ta ra, trong đầu lần nữa hồi tưởng lại cảnh tượng hôm qua, ngay lúc này, tôi chỉ cần nhắm mắt lại là có thể chứng kiến khuôn mặt ghê tởm của chúng, nghe tiếng cười bén nhọn của chúng, cảm giác được bàn tay chúng kéo xé quần áo tôi... Nếu như không phải Lê Diệu Phàm đột nhiên xuất hiện, tôi thật sự không cách nào tưởng tượng nổi sẽ ra sao.

Nhưng mà!

Tôi ngẩng đầu, trong mắt chứa lệ, căm tức anh ta: “Anh với bọn chúng có khác gì nhau đâu? Không phải đều thừa dịp người khác gặp nguy, vô si bi ối hạ lưu!”

“Tôi vô si bi ối hạ lưu, cũng không bằng một phần mười ba cô, cho nên...” Anh ta cúi đầu, vỗ vỗ mặt tôi, “Thu hồi nước mắt của cô đi, chỉ có người vô si bi ối hạ lưu mới không lấy chân che thân thôi.”

Anh ta nói xong đứng lên, thắt lại nút áo cuối cùng, không quay đầu lại mà đi.

Sau khi Lê Diệu Phàm rời khỏi, tôi làm ba chuyện: gào khóc một hồi cho đã đời. Lau khô hoàn toàn nước mắt, tắm rửa hoàn toàn sạch sẽ. Cuối cùng, tôi rời khỏi khách sạn, mua cho mình một bộ quần áo mới cùng một hộp thuốc tránh thai.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cuối cùng tôi vẫn không nói chuyện này cho bất kỳ ai biết, không phải tôi nhất gan sợ phiền phức, mà là tôi biết tôi có kiện cũng không thắng nổi Lê Diệu Phàm. Tôi cũng biết nếu như chuyện này truyền ra ngoài, thì có thể ngay cả một công việc ổn định tôi cũng sẽ giữ không được. Quan trọng nhất là, tôi không thể để mẹ tôi lo lắng, cái nhà này đã không có cha rồi, tôi giờ là trụ cột tinh thần duy nhất của mẹ.

Nhưng ông trời sao cứ hết lần này tới lần khác không giúp tôi, một đồng ảnh chụp Lê Diệu Phàm ôm tôi vào khách sạn đột nhiên leo lên đầu đề báo tuần san bất quải, phá vỡ những nỗ lực muốn bảo vệ một cuộc sống yên bình của tôi.

Nhất thời, chuyện xấu của tôi và Lê Diệu Phàm như lửa cháy hừng hực lan tràn khắp nơi, trong nháy mắt, vô số khán giả đều đổ xô nhắm đạn vào đầu tôi mà công kích: có người mắng tôi giỏi nịnh nọt, có người nói tôi thủ đoạn cao tay, có người bảo tôi là tiểu tam không biết xấu hổ, còn có người thề rằng phải giành lại công bằng cho La Vi, chuẩn bị tìm xã hội đen giết chết tôi...

Tôi thật sự rất sợ, sợ công ty sẽ bất mãn với tôi, càng sợ sự tình âm ỉ như vậy sẽ bị mẹ tôi biết được, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi cầu xin chị Nhạc trợ giúp.

Mặc dù chị Nhạc chưa từng ứng phó tình huống lớn như vậy, nhưng dù sao thì chị cũng tinh táo hơn tôi chút, chị nói: “Em tới nhà chị tránh mặt một thời gian trước, chuyện cũng đã xảy ra rồi, em sợ cũng chẳng làm gì được, vẫn nên yên lặng một chút, sau đó chúng ta bàn bạc kỹ hơn.”

Mặc dù tôi cảm thấy chị Nhạc nói như vậy chẳng khác nào chưa nói, nhưng ít ra còn tốt hơn một mình tôi ngồi đây lo lắng, cho nên tôi cả ngày đêm trốn trong nhà chị Nhạc, trốn một lần hết ba ngày.

Ba ngày này, tôi sống không bằng chết.

Tâm tình trải qua sợ hãi, sầu lo thậm chí là tuyệt vọng, chị Nhạc càng không ngừng an ủi tôi, cùng tôi mắng Lê Diệu Phàm, thời gian lâu dài, tôi phát hiện

khả năng đề kháng những đả kích của mình vậy mà tăng cao rồi, chỉ ít tôi không phải không làm chủ được tinh thần, thậm chí còn tìm ra chút đầu mối.

Tôi cảm thấy chuyện này bị lộ ra hẳn không phải Lê Diệu Phàm làm. Lấy hiểu biết nông cạn của tôi với anh ta mà nói, mặc dù anh ta là người lòng dạ độc ác, nhưng rất chú trọng hình tượng bản thân, đặc biệt gần đây tập đoàn Á Phàm đang góp vốn khởi dựng một dự án lớn, cho nên không có khả năng vì mối thù nhỏ bé với tôi mà bỏ ra thiệt hại lớn như thế.

Cho nên, chỉ cần tôi nhẫn nhịn một chút, Lê Diệu Phàm nhất định sẽ đứng ra giải quyết chuyện này.

Phòng đoán của tôi rất mau chóng đã được nghiệm chứng, sau khi sự tình lộ ra tới ngày thứ ba, tập đoàn Á Phàm tuyên bố tổ chức cuộc họp phóng viên, do Lê Diệu Phàm đích thân xuất mã, giải thích tất cả.

Tôi lồi kéo chị Nhạc trông mong canh giữ trước TV, chờ Lê Diệu Phàm xuất hiện, đưa tôi về cuộc sống bình lặng.

Nhưng mà, dự đoán thế nào thì tôi cũng chưa từng nghĩ sự tình sẽ phát triển xa như vậy.

Lúc ấy Lê Diệu Phàm mặc một thân tây trang màu đen tham dự cuộc họp phóng viên, câu đầu tiên sau khi xuất hiện làm toàn bộ phóng viên trong hội trường đông cứng lại, anh ta nói: “Kỳ thật tôi cùng tiểu thư La Vi đã chia tay nửa năm rồi.”

“Lê tiên sinh, nếu ngài đã chia tay với tiểu thư La Vi rồi, vậy tại sao lại muốn giữ bí mật?”

Lê Diệu Phàm liếc mắt nhìn phóng viên nọ, bình tĩnh trả lời: “Tôi làm như vậy chỉ là không muốn truyền thông biết nhiều về chuyện riêng tư của mình.”

“Ngài nói chuyện riêng là chuyện gì?”

“Tôi phải bảo vệ vị hôn thê của tôi, bảo đảm trước khi cô ấy gả cho tôi sẽ có đủ không gian tự do.”

“Chẳng lẽ ngài muốn chỉ vị hôn thê chính là người trong ảnh chụp này?”

“Không sai, tôi chính thức tuyên bố với mọi người, Thiên Tinh đã đồng ý lời cầu hôn của tôi, cô ấy bây giờ chính là vị hôn thê của tôi.”

Khi anh ta vừa cười vừa nói ra một câu này, mọi người, kể cả tôi đang ngồi trước TV xem, cảm cũng rớt xuống.

Chị Nhạc cảm lấy bả vai tôi lắc lắc: “Thiên Tinh, TV nhà chị nhất định là bị nhiễm vi rút rồi, tại sao chị nghe thấy chuyện rất kỳ quái từ bên trong phát ra hả, tại sao?!”

Tôi bị chị lắc đảo đến choáng váng đầu óc, đột nhiên bừng tỉnh lại, dùng một cái từ ghế sa lon đứng lên, hai tay nắm quyền: “Chị buông tay, em muốn đi tìm Lê Diệu Phàm để hỏi rõ ràng!”

Vì vậy, tôi cố lấy dũng khí thoát khỏi vòng vây chằng chịt phóng viên bên dưới nhà, chỉ để tìm Lê Diệu Phàm đòi lấy thuyết pháp.

Tôi tìm Lê Diệu Phàm mặc dù ý niệm “anh chết tôi sống” luôn trong đầu rất mãnh liệt, nhưng phóng viên ngoài cửa quá nhiệt tình so với tôi tưởng tượng, thế cho nên kéo chị Nhạc đi chân tôi gần như chẳng nhấc được nửa bước.

Sau đó, chị Nhạc thật sự nhịn không nổi nữa, vội nói với tôi: “Thiên Tinh, nếu không em đi trước đi? Mặc kệ chị!”

Tôi cảm kích nhìn chị một cái, kiễng mũi chân hướng phía tòa nhà hô to: “Lê Diệu Phàm, anh mau tới đây!”

Trong lúc nhất thời, tất cả phóng viên vây bắt tôi đều chuyển đầu nhìn ra bên ngoài, tôi nhân cơ hội nhảy lên tay vịn cầu thang, trực tiếp từ tầng bốn nhảy xuống tầng ba, lại nương theo tay vịn tầng ba tuột xuống tầng hai, cuối cùng giẫm lên vai một nhiếp ảnh gia mập mạp, nhảy qua tầng trệt lầu một.

Phía sau một đám ồn ào, tôi quay đầu lại nhìn các phóng viên mắt tròn mồm há hốc, vẻ mặt bọn họ cứ như của Mạc Lão Đại lần đầu tới nhà tôi đòi nợ, giống như không thể tưởng tượng được nhìn tôi nhảy xuống từ tầng ba.

“Này, cô đừng quá xúc động nha! Nhảy như vậy sẽ bị thương đấy!” Có một nữ phóng viên còn chút lương tri chưa phai tàn hướng về phía tôi hô to.

“Không sao tôi quen rồi.” Tôi cười cười với cô ta, quay đầu lại, không chút do dự thả mình nhảy xuống.

Tiếng kinh hô vang lên bốn phía, tôi từ trên mặt cỏ đứng lên, vỗ vỗ bụi trên người, ngẩng đầu trông về phía xa.

Lê Diệu Phàm, lão nương hôm nay phải tính toán rõ ràng với người!

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Toà cao ốc văn phòng tập đoàn Á Phàm nằm trong khu đô thị xa hoa nhất thành phố, không những có cấu trúc bên ngoài đồ sộ cùng cơ sở vật chất đầy đủ bên trong, mà bất kể ai là thành viên của Á Phàm đều có thể tự do tận hưởng các quán cà phê, sân tennis... thậm chí còn cả hồ bơi bên trong cao ốc. Vì thế, toà nhà này còn được các nhân viên gọi đùa là “Hoàng cung”, mà chính Lê Diệu Phàm đứng ở vị trí cao nhất của cái “Hoàng cung” này, nắm giữ quyền lực tối cao của đế vương.

So sánh lại, tôi giờ phút này nhỏ bé đứng dưới chân hoàng cung, thậm chí ngay cả tư cách vào trong cũng không có.

“Xin lỗi tiểu thư, cô vui lòng xuất trình giấy tờ.” Bảo an xuất hiện, cản tôi đang định xông vào.

“Tránh ra, tôi tìm Lê Diệu Phàm.” Tôi khí thế hiên ngang nói.

“Mỗi ngày có biết bao nhiêu người muốn gặp Lê tổng, xin hỏi cô có hẹn trước không?” Bảo an hiển nhiên không coi tôi vào mắt.

“Có, anh đợi chút.” Tôi giả vờ lục lọi túi xách, thừa dịp anh ta không chú ý, lập tức phóng qua khu kiểm tra, nhám thẳng vào trong.

Bảo an lấy lại tinh thần đuổi theo tôi hô to: “Này, cô không thể vào! Mau ngăn cô ta lại, đừng để cô ta vào thang máy!” Vừa dứt lời thì có mấy người thân hình vạm vỡ chắn trước mặt tôi.

Ngay cả trình độ so với công ty đòi nợ còn kém hơn, vậy mà muốn ngăn cản tôi?

Tôi cười nhẹ một tiếng, đột ngột chuyển hướng, quẹo vào lối thang bộ bên cạnh, đồng thời nhanh như chớp, trực tiếp từ lầu một nhảy vọt lên lầu hai, sau đó chạy lên trên.

Mấy người bảo vệ đó nhất định không nghĩ tới tôi sẽ chọn leo thang bộ, đợi đến lúc tôi ở lầu bốn rồi, mới nghe thấy tiếng thét hoảng hồn dưới lầu vang lên: “Mau ngăn cô ta lại!” “Không được để cô ta đi tiếp!”

Tiếng hô khiến cho một nhân viên nữ đi ngang qua tò mò ngo ngoé tôi.

Tôi cười cười với cô ta: “Mỹ nữ, đi thang bộ giảm béo sao?”

“Đúng vậy... Cô cũng thế à?”

“Mới vừa rồi thì đúng thế, bây giờ thì khác rồi.” Tôi nói xong, một tay đánh cô ta bất tỉnh, sau đó chộp lấy thẻ công tác trước ngực cô ta, vì biết chỉ có công nhân viên mới có quyền sử dụng thang máy lên tầng trên cùng.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, tôi vươn tay ấn nút tầng số 42.

Những bảo vệ tuổi nghề ít ỏi này sẽ không biết tại sao tôi lại quen thuộc kết cấu tòa nhà này như vậy, đơn giản vì “Hoàng cung” này nhiều năm trước vốn là sân nghiệp của ba tôi.

Ông nói: “Thiên Tinh, con biết tại sao ba muốn thiết kế phòng làm việc ở trên tầng cao nhất không? Bởi vì chỉ có đứng ở đỉnh cao, mới có thể dẫm lên mọi người dưới chân, để bọn họ cúi đầu phục tùng ba.”

Tôi nghĩ khi đó ông nhất định không ngờ tôi có một ngày, người khác sẽ đứng trên đỉnh này, dẫm nát ông dưới chân... Chỉ có thể nói tất cả đều là tạo hóa trêu người.

Ngay lúc tôi còn đang cảm thán không thôi vì trở lại chốn cũ thì thang máy đã tới nơi, cửa thang máy chậm rãi mở ra, toàn bộ ánh sáng chiếu vào. Một loại cảm giác quen thuộc mà xa lạ đập vào mắt làm cho tâm tình tôi vốn đang phẫn nộ đột nhiên sản sinh ra một loại khiếp sợ.

Không sai, tôi sợ Lê Diệu Phàm!

Tục ngữ nói “Một khi bị rắn cắn mười năm còn sợ dây thừng”, loại rắn độc như Lê Diệu Phàm này cắn gia đình tôi cũng không phải một hai lần, nếu như không phải bắt đắc dĩ, ngay cả kiếp sau tôi cũng không muốn chạm mặt anh ta, nhưng chuyện cho tới bây giờ, tôi lại không thể không đối mặt với anh ta.

Các loại mâu thuẫn đang giục giã trong lòng, tôi cắn răng, ra khỏi thang máy, bước vào nơi từng thuộc về gia đình tôi, hôm nay đã trở thành lãnh địa trong tay kẻ khác.

Trong phút chốc, một luồng hơi lạnh ập đến, tôi thoáng rung mình nhìn xung quanh bốn phía. Phát hiện Lê Diệu Phàm rất biết cách hưởng thụ cuộc sống, nguyên một tầng lầu này đều dành riêng cho anh ta, ngoài chỗ làm việc ra, còn có một gian phòng riêng, phòng tắm, thậm chí có cả quầy bar cho anh ta dùng. So với ba tôi chỉ biết mua đồ cỗ ra về cao nhĩ thì đây hoàn toàn khác biệt.

Ngay lúc tôi lần nữa chìm vào ký ức, sau lưng đột nhiên nóng lên, một giọng nói trên tức gần như dán bên tai vang vọng: “Hình như cô rất hoài niệm nơi này?”

Tôi sợ đến thiếu chút nữa hét lên, xoay người, nhanh chóng lui lại sau mấy bước.

Lê Diệu Phàm vẫn mặc bộ tây trang đen trong cuộc họp báo, chỉ là còn khí thế bức người hơn trong TV, anh ta lẳng lặng nhìn chăm chú vào tôi, giây phút đó tôi cảm giác có một luồng hàn ý lạnh thấu xương từ cột sống khuếch tán ra toàn thân.

Tôi bắt giác lui về sau từng bước, chứng kiến khoé miệng Lê Diệu Phàm nhếch lên, nhìn tôi trong mắt tràn ngập trào phúng.

Ánh mắt này thành công chọc điên tôi, tôi quên hết sợ hãi, tiến lên vài bước túm lấy áo anh ta: “Lê Diệu Phàm, anh nói rõ cho tôi, sao lại muốn trêu đùa tôi?”

“Đừng kích động như vậy, bạo lực không giải quyết được vấn đề, có phải không?” Trong mắt anh ta đầy tự tin, tựa như không mấy may lo lắng tôi sẽ tạo thành uy hiếp gì cho anh ta.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào? Tôi đã nói cho anh rồi, tôi thật sự không biết ba tôi đang ở đâu hết!” Tôi như người bệnh tâm thần gào thét về phía anh ta.

“Tôi không muốn gì cả, nhưng nếu như cô chưa chịu buông tay ra, tôi cũng không dám cam đoan cô sẽ xảy ra chuyện gì, cô cũng biết đó, uy hiếp tôi sẽ phải trả cái giá đắt thế nào.”

Anh ta thốt lời này ra khỏi miệng, tôi theo phản xạ liền buông tay ra. Ký ức không muốn nhớ lại hôm ấy nháy mắt dội về, từng giây từng phút nhắc nhở tôi rằng tên khốn nạn này đã có quan hệ gần gũi cùng tôi.

“Vậy mới ngoan chứ.” Lê Diệu Phàm vừa nói, vừa cởi áo vest bị tôi vò nhăn nhúm, tiện tay ném vào trong thùng rác.

Tôi hung hăng trừng mắt nhìn anh ta.

“Đừng lo lắng, đối với quần áo mặc qua rồi tôi chẳng lưu luyến gì, cũng giống như phụ nữ tôi từng xài qua cũng thế.”

Lời này thành công đánh vào điểm yếu của tôi, tôi hướng anh ta rống lớn: “Lê Diệu Phàm, anh nói đủ chưa hả? Nếu không có hứng thú với tôi thì đừng đến trêu chọc tôi! Anh đừng tưởng ý mình có tiền có thế thì có thể làm xằng làm bậy! Không sai, năm đó là gia đình tôi nợ anh, nhưng bây giờ tất cả đã sòng phẳng, nếu như anh còn dám nói một câu xỉ nhục tôi, tôi sẽ liều mạng với anh!”

“OK, tôi không nói lời nào là được chứ gì?” Anh ta rút cục ngậm miệng, đi lướt qua tôi, vừa nói lỏng cả vạt, vừa đi đến quầy bar, lôi ra một chai rượu vang đỏ.

Tôi trơ mắt nhìn anh ta, nhìn anh ta cầm bình rượu cùng cái ly ngồi xuống ghế salon, một mình ngồi uống, dường như hoàn toàn không thấy tôi tồn tại, rốt cục không nhận được vọt tới trước mặt anh ta.

“Anh rốt cuộc chơi đủ chưa? Tôi không phải đến đây để thăm phòng làm việc của anh, lại càng không phải tới xem anh uống rượu! Tôi chỉ muốn nói với anh, tôi với anh đã hòa nhau, phiền anh lập tức, ngay lập tức nói rõ với phóng viên, tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh cả!”

“Nếu như tôi không muốn?” Anh ta nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy khiêu khích.

“Vậy anh nhất định phải chết!” Tôi xấn tay áo lên.

Ngay vào thời điểm mấu chốt này, điện thoại của tôi đột nhiên vang lên, nghe tiếng liền biết ngay mẹ tôi gọi tôi.

“Không nghe à?” Lê Diệu Phàm nhìn tôi.

Tôi do dự một chút, cuối cùng thu hồi nắm tay, trừng mắt nhìn Lê Diệu Phàm, đi tới một bên nghe điện thoại.

“Tĩnh Tĩnh.” Giọng mẹ tôi vui sướng khiến tôi thở phào nhẹ nhõm, xem ra mẹ không rành thế sự tạm thời còn chưa biết chuyện này.

“Mẹ, mẹ gọi con có chuyện gì?” Tôi thấp giọng nói.

“Nhớ con thì gọi thôi, con không biết ở nông thôn nhàm chán thế nào đâu, mẹ thật muốn đến ở với con.”

“Đừng!” Tôi vội vàng ngăn lời mẹ lại.

“Làm sao vậy? Xây ra chuyện gì sao?” Mẹ tôi quan tâm hỏi.

“Không có gì! Chỉ là ... Chỉ là con cảm thấy một mình thuê ở một căn phòng lớn như vậy rất lãng phí, nên con vừa chuyển một nửa cho người khác thuê rồi, người kia vài ngày nữa sẽ đến ở, nếu mẹ tới sẽ không có chỗ ngủ.”

“Cũng đúng.” Mẹ tôi bưng tỉnh đại ngộ, “Vẫn là con gái mẹ thông minh, biết tìm người chia sẻ phòng thuê, vậy mẹ yên tâm sống ở quê. Được rồi, người thuê phòng đó, có được không?”

“Mẹ, con còn có việc, đợi lát nữa con gọi lại cho mẹ nha.” Để phòng ngừa mẹ tôi tiếp tục thao thao bất tuyệt nói, tôi vội cắt lời, vội vã tắt cuộc gọi, quay

đầu lại phát hiện Lê Diệu Phàm đang nhìn chăm chăm mình.

Không biết như thế nào, tôi đột nhiên cảm thấy chột dạ.

“Bác gái gọi tôi sao?” Anh ta hỏi.

“Cái gì mà bác gái chứ! Bác gái có thể cho anh gọi sao?” Tôi hướng gào lên với anh ta.

“Nữ mười tám rồi sẽ thay đổi, cô ngày càng giống thùng thuốc nổ.” Anh thờ dãi, đặt chai rượu qua một bên, cầm cái ly đứng lên.

Tôi không biết trong hồ lô anh ta bán thuốc gì, nhìn anh ta cảnh giác.

Anh ta đột nhiên đi về phía tôi.

“Anh muốn làm gì?” Tôi bản năng lùi lại sau mấy bước, áp sát vào tấm kính thủy tinh của quầy rượu, phía sau lưng toàn là lạnh lẽo.

“Thẩm Thiên Tinh, cùng tôi làm một giao dịch nhé?” Anh ta nói, người đã đứng trước mặt tôi, bởi vì cơ thể chênh lệch cao thấp, tôi chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn anh ta, điều này khiến tôi càng khấn trương.

“Tôi từ chối!” Tôi không cần nghĩ ngợi mà trả lời.

“Tôi còn chưa nói là giao dịch gì cô đã từ chối rồi, sẽ phải hối hận đấy.” Anh ta nhướn mày, tiếp tục nói, “Điều kiện tôi đưa ra cũng không tồi.”

“Cho dù anh có trả hết các khoản nợ của nhà tôi, tôi cũng nhất định cự tuyệt! Cự tuyệt! Cự tuyệt!”

“Cho nên cô tình nguyện cả đời sống như chuột trốn chui trốn lủi qua ngày? Theo tôi được biết, sức khỏe của bác gái cũng không khoẻ lắm...”

“Đã nói bác gái không phải cho anh gọi!” Tôi rống lên, nhưng sức lực rõ ràng không đủ.

Không sai, Lê Diệu Phàm đã hoàn toàn nắm được điểm yếu của tôi. Từ xưa tới nay, điều tôi mong ước chính là một ngôi nhà yên ổn, không phải hối hả ngược xuôi vì nợ nần, không phải sống trong nom nớp lo sợ mỗi ngày, không phải vì trốn nợ mà một người không thể tự lo cho mình như mẹ tôi phải ở nông thôn...

Tất cả, chỉ cần một câu nói của Lê Diệu Phàm là có thể đổi phỏ, chỉ cần tôi nguyện ý buông bỏ tôn nghiêm, cùng anh ta thỏa hiệp.

“Dao động rồi?” Anh ta nhìn tôi, dường như đã tính trước.

Tôi cắn răng, hỏi: “Cho nên, anh muốn tôi làm quân cờ của anh, mặc kệ anh bố trí?”

“Cô vẫn rất thông minh.” Anh ta cười rộ lên, áp sát vào tôi, “Tôi muốn cô làm một việc rất đơn giản, làm vị hôn thê của tôi, không cần hỏi tại sao, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được. Sau khi xong việc, tôi chẳng những thay cô trả toàn bộ nợ nần, mà còn cho cô một khoản tiền kha khá, để cô đưa mẹ cao chạy xa bay.”

“Hiếm khi thấy anh không để ý chuyện xưa đưa cho tôi một điều kiện tốt như vậy, xem ra tôi không đáp ứng là không được rồi?” Tôi nói.

“Uống xong ly rượu này, coi như cô đồng ý thỏa hiệp.” Anh ta đưa ly rượu tới trước mặt tôi.

Tôi giờ tay đón, nhìn ánh rượu phản chiếu lên sườn mặt đầy tự mãn, tựa như trên đời tất cả đều như ly rượu này, nằm trong tay anh ta. Chỉ cần anh ta ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người sẽ quỳ cúi đầu phục tùng trước mặt.

Chỉ là lần này, anh ta sai lầm rồi.

Tôi cầm ly rượu, không chút do dự hất vào mặt anh ta.

Rượu vang cao cấp mang theo mùi thơm đặc biệt tràn ngập trong không khí, Lê Diệu Phàm nhìn tôi, áo somi trắng cắt may tinh xảo loang đầy màu rượu đỏ, tích tắc đó, tôi dường như thấy sự tươi cười trên khoé miệng anh ta đông cứng lại.

Nhưng gian thương trước sau gì cũng vẫn là gian thương, anh ta vậy mà không trở mặt.

Sự tình cho tới bây giờ, tôi đã thông suốt, tôi đẩy anh ta ra xa nói: “Lê Diệu Phàm anh nghe cho rõ, Thẩm Thiên Tinh tôi đây mặc dù nghèo túng, nhưng năm đó cũng là một thiên kim đại tiểu thư tiểu tiên như nước, mấy đồng tiền thối của anh tôi không thèm nhìn vào mắt, muốn giao dịch với tôi cũng được, đem một nửa quyền hành của tập đoàn Á Phàm trong tay anh cho tôi, tôi sẽ đồng ý, nếu không anh cũng đừng nghĩ xuất hiện trước mặt tôi! Muốn bỏ tiểu thư làm vị hôn thê của anh? Nằm mơ giữa ban ngày mà!”

Tôi nói xong, cầm ly rượu thủy tinh trong tay ném trên mặt đất, trong tiếng vỡ thanh thủy trái tim tôi rất hả hê, không quay đầu lại rời khỏi phòng làm việc của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

Mặc dù tôi ưỡn thẳng lưng, hùng hổ đi ra khỏi phòng làm việc của Lê Diệu Phàm, nhưng trong nháy mắt khi tôi chân chính ra khỏi tập đoàn Á Phàm kia, chân tôi lại mềm nhũn.

Khăn trương, mạo hiểm, kích thích... không đủ để diễn tả những gì tôi vừa mới trải qua, nếu như phải dùng một câu để hình dung, thì đó chỉ có thể nói rằng: tôi “Sống sót sau tai nạn”.

Khi tôi nhặt lấy sinh mệnh được kéo dài này, cả người mệt mỏi trở lại nhà trọ của chị Nhạc, lại phát hiện so với tôi chị ấy còn chật vật hơn. Tóc tai bù xù, quần áo lộn xộn, hai mắt mờ màng, nhìn bí thảm như gái nhà lành bị mấy trăm tên lưu manh trà đạp ba ngày ba đêm.

“Quá kinh khủng! Quá kinh khủng! Đám ký giả đó quả thực không phải người, là cầm thú á!” Chị Nhạc ôm đầu tôi khóc lóc kể lể.

Tôi ngồi xồm người xuống vỗ vỗ vai chị, an ủi nói: “Đừng khóc, coi như có thêm kinh nghiệm, bây giờ chị đã bắt đầu thấy được mặt người ở cái thế giới rộng lớn này. Đừng nhăn nhó nhí nhố nữa, mau dậy làm cơm, em đói bụng đến mức dạ dày cũng đau nhức rồi.”

“Em?” Chị Nhạc đứng thẳng dậy, đột nhiên ý thức được điều gì đó, hỏi, “Em thì sao? Gặp Lê Diệu Phàm chưa?”

Nói đến tên kia, tôi liền cảm thấy dạ dày càng đau đớn hơn, cau mày gật gật đầu.

Vậy mà chị Nhạc lại tới truy vấn: “Tình hình thế nào? Anh ta có nói gì không? Anh ta không đối xử với em như vậy chứ? Mau để chị nhìn xem...”

“Stop!” Tôi gào lên khi tay chị Nhạc bắt đầu sờ loạn trên người tôi, nhấn nạy giải thích, “Em không có chuyện gì, thật đấy.”

“Vậy rốt cuộc bọn em xảy ra chuyện gì? Còn không thành thật khai báo!”

Tôi bụm dạ dày đang lâm râm đau cầu xin: “Đại tỷ, chị không thể ăn no rồi hỏi em sao? Em thực sự rất đói à!”

“Hành hành hành, tôi đây đi nấu mì ngay!” Có lẽ nghĩ đến tôi từng bị đau dạ dày đến mức té xỉu, chị Nhạc mới lưu luyến không rời đứng lên, băng băng hướng tới phòng bếp, đáng vẻ sốt ruột bất quá cùng với hình tượng phụ nữ đẳng hoàng mới vừa rồi bị trà đạp tưởng như hai người.

“Nói tóm lại...”

Tôi vừa ăn mì ăn liền, vừa hàm hàm hồ hồ nói.

Chị Nhạc vừa ăn mì, vừa ngóng cổ chờ tôi tiết lộ.

“Chuyện tốt... và... chuyện xấu...” Tôi nuốt một miếng mì ăn liền vào trong cổ họng, hỏi, “Chị muốn nghe chuyện nào trước?”

Chị Nhạc nghĩ một chút: “Vậy nghe chuyện xấu trước đi.”

“Chuyện xấu chính là em hắt rượu lên mặt Lê Diệu Phàm.”

Miếng mì Chị Nhạc vừa mới ăn vào trong miệng liền phun ra, tôi ở một bên, trơ mắt nhìn chị rút một sợi mì ra từ trong lỗ mũi, chị lo lắng hướng về phía tôi la to: “Cái gì? Em hắt vào anh ta? Em, vậy mà hắt vào Lê Diệu Phàm?! Em hắt Lê Diệu Phàm!!!”

“Em hắt anh ta, chị đừng cường điệu được không?” Kỳ thực tôi cũng rất bội phục chính mình lúc đó, đổi lại là hiện tại, có lẽ tôi sẽ không có can đảm đó.

“Trời ạ, Thiên Tinh, lá gan em quá lớn!” Chị Nhạc cảm thán, tiện đà lại tràn ngập hi vọng hỏi tôi, “Chuyện tốt thì sao?”

Tôi nhìn chị một cái: “Chuyện tốt chính là em đã sống sót trở về, ngày mai lại có thể bắt đầu công việc.”

“Không không không!” Chị Nhạc lắc lắc đầu, “Em sống sót trở về là chuyện tốt, thế nhưng ngày mai em không thể bắt đầu công việc.”

“Cái gì?” Tôi tròn to mắt nhìn chị.

“Không có cách nào.” Về mặt chị Nhạc bắt đầu kể, “Vừa rồi boss đã gọi điện cho chị, bà nói lần này em gây ra chuyện lớn như vậy, đến trường quay nhất định sẽ gây ra rối loạn, đến lúc đó đạo diễn bắt đầu trách tội, sẽ ảnh hưởng đến danh dự của công ty.”

Trong lòng tôi căng thẳng, thốt ra: “Vậy lúc nào chúng ta mới có thể bắt đầu công việc?”

“Em yên tâm đi, không lâu đâu. Kiểu bát quái này đều luôn tới nhanh, đi cũng nhanh, chờ khi đầu ngọn gió qua đi thì hiển nhiên có thể bắt đầu làm việc.”

“Thật chứ?” Tôi nhìn chị Nhạc, nửa tin nửa ngờ.

“Thật!” Chị Nhạc hướng về phía tôi vỗ ngực, lời thề son sắt bảo đảm, “Lấy kinh nghiệm nhiều năm của chị, không tới nửa tháng mọi người đều sẽ quên em, tới khi đó, chúng ta có hi vọng nhận vai, kiếm tiền, bảo đảm không có vấn đề!”

Nhưng sự thực chứng minh, bảo đảm của chị Nhạc chỉ dùng để lừa bịp.

Bởi Lê Diệu Phàm vẫn không làm sáng tỏ lời nói xằng bậy đó của anh ta ở buổi họp báo, dẫn đến tên tôi trở thành từ khóa tìm kiếm hot nhất trên mạng năm nay, truyền thông ngoài suy đoán thân phận của tôi, còn cực kỳ hiếu kỳ với “sự cố tình cảm” của tôi và Lê Diệu Phàm.

Nói thật, mấy cái tin vụn vặt kiểu 《Hộp đêm vừa gặp đã yêu》, 《Nữ tâm cơ leo lên soái ca nhà giàu》, 《Cô bé lọ lem trong chớp mắt gặp vương tử》tôi đều nhìn, nhưng khiến tôi không thể nhìn được nữa chính là, có người lại tung tin tôi là công chúa của một tiểu quốc châu Phi nào đó, đính hôn với Lê Diệu Phàm là vì tập đoàn Á Phàm định tiến quân vào châu Phi khai thác kim cương.

Đối mặt với tin kiểu này, tôi thực sự rất muốn theo đó mà hỏi một câu: Con mẹ nó mày từng thấy người châu Phi nào sạch sẽ trắng trẻo như này chưa?

Nhưng mà, với năng lực của tôi thì cuối cùng cũng không cách nào ngăn cản sự điên cuồng của dân mạng và truyền thông, thấy tin đồn không đáng tin càng truyền đi càng mạnh mẽ, tôi bắt đầu sợ hãi.

Tôi sợ sự việc còn phát triển tiếp như vậy, cuối cùng có một ngày thân phận của tôi sẽ bị vạch trần, dù sao năm đó tin tức tập đoàn Á Phương trong một đêm thôn tính Thẩm thị cũng không phải chuyện nhỏ, chỉ cần ký giả có chút từng trải tuyệt đối sẽ không quên chuyện này từng xôn xao dư luận như thế nào.

Mấy năm nay, tôi theo mẹ trốn chạy khắp nơi, từng bị đói, cũng từng phải chịu đông lạnh, kể không hết những lời châm chọc khiêu khích. Những điều đó tôi đều nhìn, nhưng tôi thực sự không thể chịu đựng được người khác bóc trần vết thương của tôi, nhắc tới những chuyện cũ năm xưa ấy. Bởi vì hiện thực đã không cho phép tôi dừng lại nhớ về quá khứ, kể từ khi tôi và mẹ rời khỏi khu nhà cao cấp thì đã không có tư cách nhìn lại nữa, cho dù con đường phía trước rải đầy đinh, tôi cũng chỉ có thể xích chân đi về con đường máu phía trước.

Mà bây giờ, tôi tìm mọi cách che giấu vết sẹo đó, lại bị Lê Diệu Phàm vạch trần từng chút một. Ngoài đau đớn, tôi còn hận. Tôi hận anh ta đã nhiều năm mà vẫn cần tôi đến chết không buông, mặc cho dư luận đẩy tôi đến nơi đâu sóng ngọn gió, bản thân lại ở một bên thờ ơ lạnh nhạt. Rốt cuộc dẫn vật tôi thì có lợi gì cho anh ta? Hay là nói, chỉ là anh ta nhất thời cao hứng, tìm chút chuyện mua vui cho mình?

Tự xưng là còn có chút hiểu biết anh ta, tôi đột nhiên phát hiện, thì ra tôi sớm đã hoàn toàn không biết gì về anh ta cả.

Cũng may trời không tuyệt đường người, ngay lúc tôi nghĩ có nên buộc bom mìn theo dao, xông vào tập đoàn Á Phàm cùng Lê Diệu Phàm đồng quy vu tận* hay không, chị Nhạc lại thông báo cho tôi một tin tốt phần chấn lòng người, công ty quyết định để tôi trở lại, trở lại đoàn làm phim tiếp tục đảm nhiệm thể nhân của La Vi. (*: cùng đến chỗ chết)

Mặc dù tôi biết lần này trở lại đoàn làm phim, nhất định sẽ gây rối, La Vi cũng tuyệt đối sẽ không nhìn tôi với sắc mặt tốt, nhưng tôi vẫn cao hứng đến mức cả đêm không ngủ. Đối với tôi đã nửa tháng không kiếm được chút tiền nào mà nói, công việc thật sự quá quan trọng!

Không làm việc sẽ không kiếm được tiền, không kiếm được tiền sẽ không có cơm ăn, không cơm ăn sẽ phải chết đói... Tôi cũng không muốn chờ chết yếu đầu đường còn bị tạp chí bát quái viết 《Nữ nhà giàu ngày xưa, sáng nay bị chết đói》.

Thảm! Quá thảm!

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: (Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ – Úc Cầm)

Nhận được thông báo trở lại làm việc, sáng sớm hôm sau, tôi liền vội vã đến đoàn làm phim.

Có lẽ không ngờ tôi thậm chí còn có can đảm ra ngoài, đội sẵn ảnh paparazzi ‘đuổi đánh’ tôi đến cùng đã không thể kịp thời phát hiện ra hướng đi của tôi. Nhưng tất cả yên ổn này chỉ là tạm thời, rất nhanh những chuyện khiến người ta khổ não liên lần lượt xảy đến.

Đầu tiên là lúc ngồi xe đột nhiên có người nhận ra tôi, chỉ vào tôi hô to: “Vị hôn thê! Vị hôn thê!” Sau đó lấy điện thoại cầm tay ra điên cuồng chụp tôi. Tôi sợ đến mức không quan tâm đến ánh mắt sừng sốt của người khác, che mặt liền chạy xuống xe, cảm giác kiếp này chưa từng chật vật như hôm nay.

Nhưng mà, tất cả đây mới chỉ là bắt đầu, chuyện khiến tôi thực sự chật vật còn ở phía sau.

Tôi đeo khẩu trang chạy hai đường, lúc thở hồng hộc chạy tới trường quay báo cáo, lại bị toàn bộ đoàn làm phim vây xem. Ngay cả biên kịch trước đây cùng tôi đánh không được cùng một chỗ, lúc này cũng nghe tin thấy bóng tôi, khẩn thiết nắm tay tôi ân cần hỏi: “Tiểu Thẩm, em có muốn cải biên câu chuyện của mình thành điện ảnh không? Chị có thể giúp em đấy!”

“Không cần, cảm ơn ý tốt của chị...” Tôi khóc cười, trong lòng từng cơn sợ hãi.

“Hay là em kể cho chị chút chuyện của em đi, cho chị chút linh cảm thôi, những điều trong báo đều là thật sao? Em và Lê Diệu Phàm hẳn là có rất nhiều chuyện đi? Em thật sự sẽ không che giấu thân thế thân bí gì chứ...”

Câu hỏi như pháo liên thanh khiến tôi căn bản không có sức chống đỡ, nếu không phải vì com hộp hôm nay, tôi thật muốn một gậy đập ngất chị ta. May mà lúc này đạo diễn kêu tôi đi thử vai, lúc này mới cứu tôi thoát khỏi khốn cảnh.

Đạo diễn bộ phim này họ Vương, là một người có râu quai nón, bình thường là người coi như không tệ, chính là nói không nhiều, nhìn qua có chút nghiêm túc. Lần này sau khi gọi tôi đến, trên mặt có thâm ý quan sát tôi một phen, sau đó hỏi: “Cô chính là Thẩm Thiên Tinh?”

“Phải, chính là tôi.” Tôi vâng vâng dạ dạ gật đầu, có chút không được tự nhiên.

May mà ông ta không tiếp tục hỏi thăm, lại quan sát một hồi ngắn nữa, ông ta mới thu hồi ánh mắt, bắt đầu cho tôi diễn.

Đây là vai diễn nhảy lầu, nữ chính muốn nhảy xuống từ tầng hai trên sân thượng, đây đối với tôi mà nói vốn không có khó gì, nhưng mà lúc tôi đang nghiêm túc nghe đạo diễn nói về vai diễn, La Vi lại đột nhiên xuất hiện.

Là nữ chính của bộ phim này, đến muộn với La Vi mà nói bình thường như cơm bữa, có một lần đạo diễn tức giận trách móc cô ta hai câu, vậy mà cô ta lại ngừng diễn cho tới trưa, làm hại toàn bộ đoàn làm phim nửa năm không khởi công vì một mình cô ta, từ đó về sau trong đoàn làm phim không ai dám nói điều không phải trước mặt cô ta.

Thế nhưng lần này tính tình của cô ta hiển nhiên không vì đạo diễn, bởi vì tôi mới là cái đinh trong mắt cô ta. Một khắc kia khi cô ta bước vào trường quay, tôi có thể cảm giác được ánh mắt như hai con dao dao nhỏ, thẳng tắp cắm trên người tôi.

Kỳ thực tôi có thể hiểu được La Vi, thân là một nữ minh tinh đương lúc được muôn vàn sủng ái, thật vất vả leo lên cây to Lê Diệu Phàm này, mắt thấy có thể bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng, tự nhiên lại chạy ra con gà gô cản đường là tôi đây, còn khiến Lê Diệu Phàm ngang nhiên nói ra “Chúng tôi đã chia tay nửa năm” ngay trước mặt giới truyền thông, lời như vậy, mặt mũi sao có thể đeo được?

Hướng hồ tôi cũng từng nghe chút tin bất quá trong giới, nói La Vi để gần Lê Diệu Phàm thậm chí không tiếc đi sửa gọn mặt, lựa ý theo khẩu vị của anh ta mà hứa theo, tốn một đồng công sức rút cuộc mới trở thành bạn gái mà anh ta bằng lòng thừa nhận công khai, nào biết tôi mới run rẩy xuất hiện mấy ngày, cũng chà lăm gì, đã thành “Vị hôn thê” trong miệng Lê Diệu Phàm.

Gặp phải loại chuyện này, đừng nói là La Vi, dù là một cô gái bình thường cũng hận không thể chém tôi thành nghìn mảnh đi?

Ôm thái độ như vậy, tôi cực lực bảo mình xem nhẹ La Vi, rất nghiêm túc nghe đạo diễn bố trí nhiệm vụ xong.

“Nghe rõ chưa?” Đạo diễn Vương hỏi.

“Không có vấn đề.” Tôi trịnh trọng gật gật đầu.

“OK, không có vấn đề thì bắt đầu.” Đạo diễn Vương quay đầu nhìn về phía chỉ đạo động tác bên cạnh, “Lão Trần, cậu đưa cô này và La Vi đi lên, chỉ chỗ đứng cho họ.”

Thấy đạo diễn đã ra hiệu, tôi vội vàng đuổi kịp lão Trần, vậy mà mới đi hai bước, liền bị trợ lý của La Vi cản lại, đối phương không nói hai lời, trực tiếp mắng tôi một trận: “Cô làm cái máy bay gì vậy? Ai trước ai sau cũng không phân rõ, tưởng mình là nữ chính sao? Cũng không soi gương xem bản thân là cái dạng nghèo kiết hủ lậu gì! Còn không xin lỗi chị Vi?”

Nói khó nghe lại lớn tiếng, tôi ngậy ngậy cả người, các đồng nghiệp xung quanh đoàn phim cũng nhao nhao ngừng tay làm việc quay đầu lại xem náo nhiệt, La Vi ở một bên khinh miệt cười cười, hoàn toàn không có ý định ngăn cản.

Tình huống này nếu là đặt vào lúc trước khi tôi sa sút, nhất định sẽ lấy tiền dán mười mặt gương sáng chói làm mù mắt chó của cô ta, nhưng bây giờ tôi không có cái tư bản này.

Tôi nhất thời kinh ngạc liền lấy lại tinh thần, ở trong mắt mọi người xem kịch vui, hướng La Vi cúi sâu như một cái cung nói: “Thật ngại Vi tỷ, người nghèo không mua nổi cái gương, chờ diễn vai này xong cầm cát xê, tôi nhất định sẽ mua một cái gương vừa to vừa sáng, mỗi ngày soi mười tám tiếng đồng hồ.”

Cả phim trường đều cười, khoe miệng La Vi co rút mãi, phấn trên mặt thiếu chút nữa là rơi xuống.

“Được rồi, đừng chậm trễ thời gian của mọi người, mau nhanh đi lên.” Đạo diễn Vương thay tôi giải vây, nghiêm mặt giục chúng tôi.

Tôi vội vàng theo phía sau lão Trần, trước La Vi một bước chạy lên nóc tầng hai. La Vi đen mặt theo đi lên, mắt nhìn, trong lòng hẳn đã hận đến mức muốn đẩy tôi xuống.

May mắn thay, lúc này ở trước đông người nên tôi miễn khỏi vận rủi bị đẩy xuống, nhưng đáng tiếc tôi lại đánh giá thấp sức chiến đấu của La Vi.

Tôi theo yêu cầu của đạo diễn, từ lầu hai tung mình nhảy xuống, lúc nghe thấy đạo diễn nói một câu “Được”, tôi cho rằng cuối cùng cũng chịu đựng qua một kiếp, nhưng một lát sau, lão Trần lại đột nhiên chạy xuống ri tai đạo diễn mấy câu.

Tôi nhìn về mặt đạo diễn Vương chôn trong râu quai nón hơi cau lại, một loại dự cảm chẳng lành đột nhiên xông lên đầu.

Quả nhiên, đạo diễn Vương nói: “Lại một lần.”

Tôi xoa bả vai bị ngã đau, nhìn thấy La Vi đứng ở một bên cười lạnh, một lát sau lão Trần đi lên, nói với tôi: “Vừa rồi động tác chính xác, thể nhưng biểu cảm dứt khoát hơn một chút.”

Cái lý do rách nát gì vậy, vừa nhìn cũng biết là La Vi giờ trò quý, tôi cũng không kháng nghị, lại nhảy một lần nữa.

“Lại một lần.” Đạo diễn Vương lại nói.

“Lần này biểu cảm phù hợp, nhưng biên độ động tác phải lớn hơn một chút.” Lão Trần ở đoàn làm phim nhiều năm, là một người tính tình xử sự rất gian xảo, ông ta nói như vậy đơn giản là muốn tìm một lý do gây trở ngại, nhưng tôi biết sự thực cũng không phải là như vậy. Hiển nhiên, đây là La Vi đang làm khó dễ tôi, bởi vì tôi thấy lúc ông ta nói lời này, mắt vẫn đang nhìn La Vi.

Được, coi như cô lợi hại! Tôi kiên trì nhảy lại lần thứ tư.

Lần này lão Trần cho tôi lý do là “Biên độ động tác quá lớn, phải lùi về một chút.”

Tôi đã nhảy đến mức toàn thân đều đau, dù sao nhảy lâu không phải ăn cơm, nói nhảy liền nhảy, cho dù tôi có nhiều kinh nghiệm hơn nữa, cũng không qua nổi một động tác lặp lại liên tục như vậy. Tôi cảm giác chân mình đã có chút tê rần, cánh tay nóng bừng đau nhức.

Ngay tại lúc tôi từ lầu hai nhảy xuống lần thứ năm, đạo diễn Vương ra nói chuyện: “Được rồi, quay động tác kế tiếp.”

“Không thể.” La Vi vẫn trầm mặc đột nhiên lên tiếng, cô ta đứng trên sân thượng lầu hai trên cao nhìn xuống tôi, ánh mắt ác độc xỏ xuyên qua thân thể đầy thương tích của tôi, quả thực khiến tôi cả đời khó quên.

Tôi cắn răng, ở trong lòng nói với chính mình, tôi con mẹ nó còn có thể nhịn một lần. Nhưng đạo diễn Vương lại không nhịn được, ông ta cảm kích bản trong tay “Bốp” một tiếng ném xuống đất, hướng phía trên chửi: “Tôi nói không quay sẽ không quay, ai là đạo diễn hả?”

Tôi tinh thần vui buồn lẫn lộn bị đạo diễn Vương không sợ cường quyền làm cho cảm động, hận không thể nước mắt nước mũi ôm lấy đùi ông ấy, ngửa mặt lên trời gào to một tiếng: Thần tượng a!

Thế nhưng La Vi cũng không phải ăn chay, vài giây ngắn ngủi, sắc mặt cô ta từ trắng thành xanh, lại từ xanh biến thành đen, cuối cùng cô ta lạnh lùng nói câu: “Tôi không quay, tôi muốn hủy hợp đồng.”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đoàn làm phim đều vì những lời này của La Vi mà rơi vào rối loạn.

Bộ phim này có tên là 《Thiên sứ》，là một bộ phim phải chuẩn bị năm năm mới quyết định khởi quay. Điện ảnh sắp đặt con người, cũng chính là tôi vừa nhận đạo diễn Vương Đại Huy làm thần tượng, thật ra ông là một đạo diễn rất chính trực lại không dựa vào đại diện thứ hai, thứ ba mà đứng lên. Mấy năm nay để có thể trở mình, ông ta gần như đem tất cả tâm huyết đổ vào bộ phim này, không tiếc vốn mời nữ thần tượng La Vi tới diễn vai nữ chính, chỉ để bộ phim có thể khiến cho giới truyền thông quan tâm nhiều hơn.

Tôi từng nghe trong đoàn làm phim có người bát quái, nói đạo diễn Vương vì quay bộ phim này thậm chí mượn ba trăm vạn cho vay nặng lãi, mặc kệ lời đồn là thật hay giả, nhưng kinh phí đoàn phim thực sự rất eo hẹp. Hiện tại bộ phim đã quay được gần một tháng, La Vi lại nói không diễn, mọi người đều sợ bỏ công ra mà không nhận được thù lao, nhất định là khăn trương, chớ nói chi là đạo diễn Vương, tôi thấy mặt ông ta vừa rồi còn nổi giận đùng đùng, lúc này cũng lộ ra mấy phần khăn trương.

Tôi hiểu được câu nói đạo diễn Vương vừa mắng La Vi kia, tôi cũng phải đứng ra chặn một súng thay ông ta a!

“Vi tỷ, chị đừng nóng giận, tôi lại nhảy, bảo đảm nhảy đến khi chị hài lòng được không?” Tôi hướng về phía cô ta nghẹn ra nụ cười như bị táo bón.

Lần này đạo diễn Vương không phản đối.

“Được, cô đã có thành ý như thế, tôi sẽ không làm khó dễ mọi người, nhưng mà yêu cầu của tôi rất cao, cô nhảy không tốt thì đừng lãng phí thời gian của tôi.”

“Yên tâm yên tâm, lần này tôi nhất định sẽ nhảy tốt.” Tôi vừa nói vừa khập khiễng đi trên mặt đất lên lầu, cảm giác chân trái đã hoàn toàn không có cảm giác, đầu óc hỗn loạn.

“Muốn nhảy cũng nhanh chút, đừng có mà lười thôi, thời gian của chị Vi quý giá như vậy, cô tốn nổi sao?” Cái bà trụ lý của La Vi kia chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng lại lên tiếng, tôi cũng lười chẳng buồn liếc cô ta một cái.

“Tiểu Thẩm, cố gắng thêm một chút, không có vấn đề.” Lão Trần ở một bên cổ vũ tôi.

Tôi kiên quyết nhìn ông ta một cái, cảm giác trong gió thổi tới trước mặt cũng có luồng ý vị hiu quạnh, sức chịu đựng của cơ thể đã đến cực hạn, liếc mắt nhìn xuống một cái đều cảm thấy choáng váng. Tôi có chút hối hận đã lên đây nhanh như vậy, sớm biết như vậy thì hỏi trước người của đoàn phim lấy cái bánh bao, ít nhất không cần làm con quỷ chết đói.

“Bắt đầu!” Đạo diễn Vương ở dưới lầu hô.

Trong đầu tôi một bên hồi tưởng tất cả động tác chính, sau đó bày ra tư thế, chuẩn bị lao xuống. Nhưng ngay khi tôi một cước nhảy qua đỉnh lan can, chân tôi bỗng nhiên bắt gặp bị chuột rút. Kèm theo một trận đau nhức, tôi “A” kêu lên một tiếng, nghĩ dừng lại cũng đã không còn kịp rồi, cả người trực tiếp rớt xuống.

Trong nháy mắt đó, tôi cho là mình phải chết, tôi nghĩ tới mẹ tôi, cũng nghĩ đến Lê Diệu Phàm, cuối cùng không đợi tôi kịp nghĩ tới “Thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho La Vi”, tôi đã rơi xuống đệm xốp bên rìa, hơn nữa theo quán tính còn bắn ra vài cm trên mặt đất.

Sau khi trời đất quay cuồng một trận, tôi thẳng tắp giữa mặt nằm trên mặt đất cứng rắn, mắt thấy trên đỉnh đầu sắc trời xanh trắng bị một người lại một người vọt tới che khuất, đau đớn theo ý thức từ từ lan tỏa... Cuối cùng, trước mắt tôi tối sầm, rốt cuộc tôi hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Khi tôi tỉnh lại thì người đã nằm trên giường ở bệnh viện, trên người bị quần không ít băng vải.

Chị Nhạc đứng ở một bên thấy tôi tỉnh lại thì kích động nhào về phía tôi, ôm vai tôi dòn sức lắc: “Thiên Tinh, em đã tỉnh! Rốt cuộc em đã tỉnh!!!”

“Em tỉnh rồi, chị nhẹ chút.” Tôi nghe rằng trợn mắt nói.

Ý thức được bản thân luồng cuống, chị vội vàng đứng dậy, mắt đỏ xin lỗi tôi: “Ngại quá, chị quá kích động, nhưng nhìn vết thương của em thành ra như vậy, chị thực sự sợ ngây người, không biết nên ăn nói thế nào với mẹ em...”

“Cái gì?!” Tôi sợ hãi kêu lên, “Chị không nói cho mẹ em biết rồi đấy chứ?”

“Không không không!” Chị Nhạc vội vã lắc đầu, “Em yên tâm, không ai nói, khẳng định bà ấy không biết.”

Vậy thì tốt, lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm, trừ phi tôi chết bất lực, bằng không cho dù xảy ra chuyện gì, tôi cũng không thể để mẹ tôi biết, sức khỏe của bà không chịu được kích thích lớn như vậy.

“Nhưng nói đi thì phải nói lại, mạng em lớn thật đấy, nhảy nhiều lần như vậy lại chỉ ngã gãy một chân, nếu như là chị khẳng định bị treo giò rồi.”

Chẳng trách lúc đó cảm thấy chân rất tê, thì ra bị thương tới xương cốt, nghĩ đến đây, tôi không khỏi có chút lo lắng. Mặc dù tôi đã vào nghề nhiều năm, thương gân động cốt không thể tránh được, nhưng tình trạng chưa từng nghiêm trọng đến mức phải nằm viện như hôm nay. Bây giờ tôi nằm trên giường, đã không được làm việc tiếp, lại phải gánh thêm tiền thuốc đắt đỏ...

Tiền thuốc men!

Lúc từ này xuất hiện trong đầu tôi, tôi đột nhiên ý thức được một chuyện vô cùng quan trọng, thế là tôi chịu đựng vết thương trên người, một phen níu lấy chị Nhạc, cấp thiết hỏi: “Em đây coi như là tai nạn lao động chứ? Tiền thuốc men công ty sẽ chi trả cho chứ?”

“Công ty keo kiệt như vậy, sao có thể chi trả tiền thuốc men cho em? Nhưng mà em cũng không cần phải lo lắng nhé, chuyện chi phí đã OK, em chỉ cần an tâm nằm đi, đừng lộn xộn.” Chị Nhạc vỗ tay tôi an ủi.

“Công ty không chi trả cho, vậy chẳng lẽ là đoàn làm phim?” Tôi bất an truy hỏi, thực sự nghĩ không ra kinh phí đoàn phim đã eo hẹp như vậy, lại còn sắp xếp một phòng bệnh đơn điều kiện tốt như thế này.

Chị Nhạc lắc lắc đầu: “Cũng không phải đoàn làm phim á!”

“Vậy là ai?” Tôi nổi lên nghi ngờ, dù sao cũng không thể nào là La Vi, bảo cô ta chi tiền để chôn cất tôi thì còn có thể thực tế một tí.

“Thực ra...” Về mặt chị Nhạc bắt đầu có chút khó xử, muốn nói lại thôi.

“Thật ra là ai, chị nói đi!”

“Là tôi.” Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, người tôi không muốn nhìn thấy nhất lại xuất hiện ở trước mặt tôi.

Một khắc đó, tôi bỗng có loại cảm giác tình lực dâng lên, nếu không phải là toàn thân cột băng vải, tôi đã xông tới liều mạng với anh ta, hiện tại tôi chỉ có thể chỉ vào anh ta mà mắng: “Anh tới làm gì? Tôi không cần anh thương cảm! Cũng không cần tiền dơ bẩn của anh!”

“Còn có sức mắng chửi người khác, xem ra vết thương không nặng.” Lê Diệu Phàm khẽ cười ra tiếng, hướng tôi đi tới.

“Vào làm gì? Còn không cút đi cho tôi!” Tôi kêu to.

“Cô đã không cần tôi giúp, đương nhiên tôi đến là để đuổi cô đi.” Giọng điệu này thậm chí nghe có chút vui sướng khi người khác gặp họa.

Lúc đó tôi liền nổi giận: “Đi thì đi, anh cho rằng tôi không dám à?”

Tôi vừa nói, vừa giãy giụa muốn ngồi dậy từ trên giường, chị Nhạc thấy tình hình đó vội vàng nhào tới, liều mạng đè tôi lại: “Thiên Tinh, em đừng ồn! Lê tiên sinh đùa với em mà thôi, em phải dùng tới kích động như vậy sao? Anh ấy đã đem chuyện của các em nói với chị, thật sự chị cảm thấy là em hiểu lầm anh ấy, anh ấy tốt với em như vậy, dù cho em muốn tùy hứng, cũng chờ cho vết thương lành lại rồi lại nói!”

“Cái gì?” Tôi bị những lời dối trắng thay đen này của chị Nhạc hoàn toàn làm cho kinh hãi, kinh ngạc một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, hỏi chị, “Họ Lê đã nói cái gì với chị? Cái gì con mẹ nó gọi là hiểu lầm, chị nói rõ cho em!”

“Thiên Tinh, em đừng như vậy.” Thoạt nhìn biểu cảm của chị Nhạc dường như đã hoàn toàn bị lời nói xằng của Lê Diệu Phàm che mất, nhìn ánh mắt tôi tựa như nhìn đứa trẻ không hiểu chuyện.

Tôi cảm giác mình đã không có cách nào khai thông với chị ấy, thế là quay đầu căm tức nhìn Lê Diệu Phàm, chất vấn: “Rốt cuộc anh nói bậy những gì?”

“Tôi chỉ nói một phần nhỏ sự thật mà thôi.” Lê Diệu Phàm liếc mắt nhìn tôi một cái, cái ánh mắt thờ ơ đó đột nhiên làm tôi rơi vào khủng hoảng không hiểu gì cả, chút chuyện cũ nào đó tôi không muốn đề cập đến chợt lóe lên trong đầu.

“Cô sẽ không quên chứ, cần tôi nói lại một lần cho cô không?” Anh ta giống như đang nhắc nhở tôi cái gì đó.

Tôi lấy lại bình tĩnh, nói với chị Nhạc: “Nhạc tỷ, chị đi ra ngoài trước, bọn em có lời muốn nói.”

“Thế nhưng...”

“Ra đi!” Tôi lại nhấn mạnh một lần.

Chị Nhạc cuối cùng không lay chuyển được tôi, sau khi dặn mấy câu, thì lưu luyến rời khỏi phòng bệnh.

Lúc cửa phòng bệnh đóng lại, trong nháy mắt đó, tôi có thể nhận thấy được bầu không khí trong phòng bệnh lúc này và ban nãy hoàn toàn khác nhau, tôi không biết Lê Diệu Phàm đang nghĩ gì, thế nhưng tôi biết tôi phải nói rõ ràng với anh ta.

“Lê Diệu Phàm, tôi hỏi anh lần nữa, rốt cuộc anh muốn thế nào?” Tôi nhìn thẳng anh ta, “Quá khứ là nhà chúng ta có lỗi với anh, thế nhưng mười năm này, tôi đã đem tất cả những gì trên người có thể đưa cho anh, số còn lại cũng là tôi không vực nổi nữa. Anh còn muốn cái gì, anh nói thẳng đi, đừng dằn vặt tôi nữa, tôi đã thua rất triệt để rồi, anh buông tha tôi, buông tha người bên cạnh tôi, được không?”

Nếu như không phải là bị bức đến tuyệt đường, tôi thật không muốn phải ăn nói khép nép cầu xin anh ta tha thứ, thế nhưng tôi hiểu rất rõ cái tính cách không thắng không được này của anh ta, muốn anh ta hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của tôi, chỉ có thể như vậy.

“Nếu như tôi nói không được thì sao?” Anh ta đột nhiên đi tới về phía tôi, cúi người, chống một tay ở trên đầu giường tôi.

Tôi nửa nằm, băng vải trên người làm tôi không kịp trốn tránh, chỉ có thể trở mắt nhìn anh ta xâm nhập lãnh địa của tôi, trong nháy mắt mỗi một dây thần kinh trên người đều rơi vào trạng thái cảnh giác cao độ.

Thế nhưng tôi không dám giống như lần trước chộc tức anh ta nữa, tôi chỉ có thể dựa thân thể ra sau, tận lực dùng khẩu khí thương lượng khai thông với anh ta: “Kỳ thực đối với anh có quan hệ với tôi thì một chút lợi ích cũng không có, đáng đáp tôi không đẹp, vóc người lại kém, không tiền không thế, còn có thù oán với anh, anh không cảm thấy nhìn thấy tôi thì rất bức sao? Không bằng anh buông tha tôi, tôi bảo đảm kiếp này sẽ không xuất hiện dưới mắt anh nữa, có được không?”

Nhưng mà lời của tôi cũng không khiến Lê Diệu Phàm có chút thương hại nào, trái lại anh ta tiến lại càng gần, khoe miệng cong lên nói: “Mặc dù hiện tại cô không tiền không thế, nhưng năm đó tốt xấu cũng là đại tiểu thư tiêu tiền như nước, không phải sao?”

Tôi biết ngay là anh ta còn đang mang thù ngày đó tôi hắt rượu lên cả người anh ta, đàn ông mà bụng dạ chỉ bằng con gà con, đến trình độ này, cũng coi như một đóa hoa lạ.

“Chuyện năm đó đều đã qua, hiện tại tôi chính là người nghèo đến bức bách, thực sự không đáng để anh ra tay, tiêu hao tình lực lớn như vậy ở tôi.” Tôi cực lực khuyên bảo anh ta.

“Thế nhưng tôi còn nhớ, làm sao bây giờ?” Anh ta nói, đột nhiên đưa tay kéo lấy cằm tôi.

Sự tình phát sinh quá đột ngột, cả người tôi cứng lại, cảm giác ngón tay thon dài của anh ta nhẹ nhàng vuốt ve trên cằm tôi, mang theo xúc cảm xa xôi lại giống như đã từng quen biết nào đó, dường như đang cố gắng vạch trần những hồi ức tôi đã phủ đầy bụi lâu nay ấy... Nhưng vào lúc này, đột nhiên tôi lại thoáng nhìn ra sự châm biếm không dễ phát hiện nơi khóe miệng anh ta.

Hồi ức ở một khắc đó bỗng nhiên vụt tắt, tôi đẩy tay anh ta ra: “Lê Diệu Phàm, anh đủ rồi! Tôi đã nhún nhận, anh đừng được một tác lại muốn tiến một thước! Nếu như thật sự ép tôi, thì chuyện gì tôi cũng làm được, xu thế của tập đoàn Á Phàm hiện tại tốt như vậy, anh không muốn bùng ra scandal chứ?”

“Cô đây là đang uy hiếp tôi?” Anh ta thu tay lại, nheo mắt lại nhìn tôi.

“Anh đừng nói với tôi cái gì mà uy hiếp anh là phải trả giá rất lớn, tôi đã bị anh ép không còn gì cả, không quan tâm thanh danh gì, nhưng nếu tôi bị người khác phỉ báng trước, tôi nhất định sẽ hao tổn để khiến anh thân bại danh liệt.”

“Đừng nói cô thật sự như liệt nữ trong sách.” Anh ta rút cuộc đứng lên, ánh mắt lại trở về lạnh lùng như bình thường, không thèm nhìn tôi, “Chỉ cần cô lấy ra chứng cứ, cô liền đi tố cáo, tôi cũng chẳng sao cả. Thuận tiện đem chuyện mười năm trước nói một chút với thẩm phán, dù sao đó mới là lần đầu tiên của chúng ta, không phải sao?”

Lời của anh ta tựa như cây đao, không lưu tình chút nào đâm vào ngực tôi.

“Nếu như cô đã quên chi tiết, tôi có thể cung cấp, tôi nghĩ xem cái khách sạn đó tên là gì...”

“Lê Diệu Phàm! Anh câm miệng cho tôi!” Tôi không thể nhịn được nữa quát bảo anh ta ngưng lại, bởi quá mức kích động, tôi cảm giác vết thương trên người cũng bắt đầu bị đau.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Nghe thấy động tĩnh chị Nhạc vọt vào, phía sau còn có mấy y tá đi theo.

“Tôi còn có việc, đi trước.” Lê Diệu Phàm qua loa nói xong, nhìn cũng không nhìn, liền không quay đầu ra khỏi phòng bệnh.

“Thiên Tinh, em và Lê tiên sinh không sao chứ?” Chị Nhạc xông lại hỏi tôi.

“Sau này, đừng có nhắc tới anh ta ở trước mặt em.” Tôi lạnh lùng nói xong, nhắm hai mắt lại, không để ý tới truy vấn của chị Nhạc.

Ngay một khắc đồng hồ trước, tôi còn tưởng rằng bị La Vi bức đến nhảy lầu đã đủ thảm, cho tới bây giờ tôi mới phát hiện so với mấy câu vừa rồi của Lê Diệu Phàm kia, vết thương trên thân thể căn bản không tính là gì, vết thương trong lòng vừa mới bị anh ta xé mở kia, mới là nỗi đau hành hạ tôi mười năm, còn không có cách nào quên đi.

Mỗi người đều cảm thấy hồi ức tốt đẹp có thể nương theo cả đời, thế nhưng với tôi mà nói, hồi ức càng tốt đẹp thì có vẻ hiện thực càng tàn nhẫn, cho nên qua nhiều năm như vậy, tôi vẫn đang cố gắng quên đi những chuyện từng xảy ra giữa tôi và anh ta.

Nhiều năm như vậy, tôi cho rằng mình đã quên, anh ta cũng đã quên.

Nhưng sự thực lại là, tôi nhớ, anh ta cũng nhớ.

Chỉ là, tôi và anh ta, cũng không thể trở lại được.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Không biết là lời tôi chọc giận Lê Diệu Phàm, hay rốt cuộc anh ta đã chơi tôi đến chán, nói chung sau hơn nửa tháng này, tôi cũng không gặp lại cái bản mặt khiến người ta chán ghét của anh ta nữa.

Tôi nghĩ dù cho chúng tôi từng có chuyện gì trong quá khứ, nhưng cho đến nay, tôi và anh ta sớm đã không phải người cùng một thế giới. Anh ta cao cao tại thượng, tôi thấp hèn như con kiến hôi, mặc dù thật sự có lúc nhất thời cùng xuất hiện, nhưng trước sau gì cũng sẽ chán ghét. Đau dài không bằng đau ngắn, thừa dịp tôi còn chưa bị anh ta đùa giỡn đến chết, sớm tránh đi là điều không thể tốt hơn.

Ôm ý nghĩ này, tôi quyết định xuất viện trước thời gian, nhưng chị Nhạc lại không đồng ý.

“Chị không hiểu, vết thương của em còn chưa khỏe, ở bệnh viện thêm vài ngày thì làm sao? Nếu là vì chuyện chi phí, căn bản em không cần lo lắng, Lê tiên sinh đã sắp xếp ổn thỏa rồi.”

“Stop!” Tôi làm động tác tay ý chỉ ngừng lại trước mặt chị Nhạc, “Nhấn mạnh lại một lần, đừng nhắc tới tên khốn kia trước mặt em, bằng không tuyệt giao!”

Thấy thái độ tôi kiên quyết như thế, cuối cùng chị Nhạc cũng không nhắc tới anh ta nữa, nhưng về mặt không cam lòng, như kiểu tôi làm oan cho Lê Diệu Phàm lắm. Tôi sớm biết tên khốn kia có tài lừa con gái, chỉ là không ngờ, nhiều năm sau thủ đoạn của anh ta càng thêm lô hỏa thuần thanh* hơn, tùy tiện mấy câu đã khiến chị Nhạc không chút do dự đảo về phe anh ta. Nhưng đây cũng là chuyện không có biện pháp nào khác, dù sao năm đó tôi cũng chả khá hơn ai. (*: dày công tôi luyện)

Tôi thờ dài, nói: “Nhạc tỷ, có một số việc đã qua, em không muốn nhắc lại, nếu như chị còn coi em là một người bạn, thì để mọi chuyện dừng tại đây. So với việc bay lên đầu cành trở thành phượng hoàng, em càng cam tâm tình nguyện thực sự kiên định làm gà rừng chỉ có thể chạy khắp núi, ít nhất không cần nom nớp lo sợ, sợ ngã chết.”

“Em đã nói như vậy, vậy chị cũng không ép buộc, thế nhưng em thực sự không thể ra viện, bởi vì...”

“Đừng nói nữa, ý em đã quyết.” Tôi cắt ngang lời chị.

“Thế nhưng...”

“Chị còn nói?” Tôi trùng chị.

“Được rồi.” Chị Nhạc thờ dài, “Đợi lát nữa ra ngoài, em cũng đừng hỏi hận.”

“Yên tâm đi, tuyệt đối không hỏi hận!” Tôi lời thề son sắt cam đoan.

Một khắc đó, tôi tuyệt đối không nghĩ đến, mới không tới nửa giờ, tôi đã hối thiếu chút nữa mổ bụng tự sát. Thì ra chị Nhạc nói hỏi hận không phải chỉ Lê Diệu Phàm, mà là chỉ đám săn ảnh paparazzi canh giữ ở ngoài cửa bệnh viện như lang như hổ!

Không sai, trong khoảng thời gian tôi cách ngăn với nhân thế này, bên ngoài sớm đã ầm ĩ đến tung trời.

Một đám ký giả vây quanh tôi hỏi: “Thẩm tiểu thư, nghe nói việc cô bị thương có liên quan tới La Vi, có thật không?” “Đối với tin đồn ngoại giới về hành vi phách lối của La Vi, cô có ý kiến gì không?” “Cô có từng nghĩ tới việc khởi tố La Vi lên tòa án không?” ...

Đối mặt với đủ loại câu hỏi điên cuồng, chỉ dựa vào sự ngăn cản nhỏ nhặt không đáng kể của chị Nhạc, căn bản không làm nên chuyện gì, mà tôi chống gậy, càng khó có thể thoát thân, chỉ có thể tro mắt nhìn người tới chen chúc càng ngày càng nhiều, lại vô lực chống đỡ, chỉ có thể bị buộc lui về phía sau từng bước một.

Vừa lúc đó, đột nhiên có tiếng xe vang lên, ngay sau đó một chiếc xe đua Porche màu đỏ chạy như bay tới, tách đám người ra, dừng ngay ở trước mặt tôi.

Tất cả tới quá đột nhiên, tôi và các phóng viên ở đây toàn bộ đều sững sốt như nhau, chỉ thấy người lái xe đang đeo một cái khẩu trang, xe dừng lại liền dòn sức vẩy tay về phía tôi. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chị Nhạc đột nhiên như đánh máu gà kịp phản ứng, một phen mở cửa xe, đẩy tôi vào.

Trong nháy mắt cửa đóng lại đó, xe cấp tốc khởi động, nháy mắt liền ném những ký giả kia ra xa vài trăm thước.

Lúc này tôi mới lấy lại tinh thần, nghe thấy chị Nhạc hăng hái kêu lên ở trên xe: “Mẹ ơi, so với lần trước còn khủng bố hơn! Chậm chút nữa ngay cả nịt ngực cũng bị dòn xuống!”

Người lái xe nọ “Xì” cười ra tiếng, trong lòng tôi tự nhiên nảy sinh dự cảm không tốt nào đó.

“Ân nhân, đằng ấy là ai vậy? Xưng hô thế nào đây? Vì sao cứu chúng tôi?” Chị Nhạc hưng trí bưng bưng bám vào trước lưng ghế dựa, ló đầu hỏi.

Đối phương không trả lời, lái xe ngày càng nhanh hơn, ở trên đường lớn điên cuồng đoạt đường, không ngừng vượt lên, khiến cho một đồng phía sau gần đứt bám còi.

Chị Nhạc bắt đầu có chút sợ hãi, hét chói tai: “Cứu mạng a! Anh rút cuộc là ai? Mau dừng lại, tôi muốn ói!”

Trong kính chiếu hậu, cặp mắt hoa đào kia híp lại, hung hăng giẫm xuống chân ga.

Chị Nhạc thực sự choáng váng, nắm chặt cánh tay tôi: “Thiên Tinh, đều là chị không tốt, không nâng đỡ em thuận lợi, kiếp sau có cơ hội, chị nhất định cố gắng hơn nữa, cho dù ông chủ muốn quy tắc ngầm, chị cũng nhận...”

Tôi một bên trấn an chị Nhạc nói năng lộn xộn, một bên kêu người lái xe: “Hạ Tư Kiệt, anh chạy chậm một chút, đây là đường cái, không phải cuộc thi đấu của anh.”

Xe di chuyển một đoạn rồi cấp tốc dừng ở ven đường.

“Không tệ lắm, vẫn nhận ra anh, không uống công anh mạo hiểm tính mạng tới cứu em.” Tên kia cầm khẩu trang, bắt cần đòi cười cợt, nụ cười đắc ý đó thoát nhìn rất giống đứa trẻ vừa thực hiện được trò xấu.

Tôi đoán không sai, quả nhiên là anh ta!

“Hạ Tư Kiệt? Cái tên này sao nghe quen thế?” Chị Nhạc một bên vát vả thờ ra chậm chạp nhắc tới cái tên này nhiều lần, một bên ló đầu nhìn phía trước. Đột nhiên, chị như phát hiện ra cái gì đó liên thiết lên: “Hạ Tư Kiệt! Hạ Tư Kiệt tập đoàn Hạ thị! Không được không được, nhất định là mình say xe, chị muốn hôn mê... A, chị ngất đây!” Chị nói xong, thực sự hôn mê.

Thật không có tiền đồ!

Ngay lúc tôi lắc đầu thờ dài vì biểu hiện của chị Nhạc, xe dừng lại, Hạ Tư Kiệt quay đầu lại, cười híp mắt nhìn tôi: “Bạn của em thật biết điều, cô ấy tên là gì?”

“Anh đừng nghĩ đến việc chơi chị ấy!” Tôi trừng anh ta liếc mắt một cái.

“Thiên Tinh, không gặp nhiều năm như vậy, dù cho em không nhớ tình bạn cũ, tốt xấu cũng phải nghĩ tới vừa rồi là ai cứu em. Em hung dữ với anh như thế, tìm anh thật sẽ tan vỡ...” gương mặt xinh đẹp kia của anh ta, hợp với vẻ mặt bị tổn thương, nhưng sao nhìn thế nào cũng đáng đánh đòn.

“Anh đừng dùng gương mặt này làm nũng trước mặt tôi, tôi thấy buồn nôn.” Tôi không chút lưu tình nói.

“Anh đây có khuôn mặt độc nhất vô nhị, người khác yêu cũng không kịp, sao có thể buồn nôn chứ?” Anh ta nói xong, lại vẫn kiêu ngạo soi gương chiếu hậu.

Tôi cảm giác mình bị anh ta đánh bại nhanh chóng!

Nhiều năm không gặp, người này ngoài cái bề ngoài ngày càng trưởng thành yêu nghiệt hơn, thì hầu như không khác gì trước đây, tính cách còn thích thú như vậy, làm việc còn thích hành động bất ngờ như thế, hể ai cùng tồn tại trong một không gian với anh ta, chung quy đều nhìn không được muốn vạch hai dao lên gương mặt xinh đẹp đó cho hả giận.

Bạn coi đây như là một loại tâm lý thù phú biến dị thành —— thù mỹ đi, dù sao có cô gái nào nguyện ý nhìn một người đàn ông xinh đẹp hơn mình ở trước mặt mình ông ọ làm đáng đâu? Đây quả thực là sự sỉ nhục trần trụi đối với phái nữ!

Vì khác chế xúc động bản thân sẽ giết người hủy dung, cũng vì để cho hai mắt của mình có thể được tinh lọc tạm thời, tôi cắt ngang hành vi tự kỷ của Hạ Tư Kiệt, hỏi: “Anh trở về làm gì?”

“Này, cái cô gái này cũng quá không có lương tâm đi? Mười năm không gặp, em không hỏi anh sống có tốt không, không hỏi anh vì sao lâu như vậy không trở lại, vậy mà lại hỏi anh về làm gì! Có ai đối xử với người yêu cũ như em vậy không?”

“Người yêu cũ nào? Người yêu cũ nào?” Chị Nhạc té xiu đột nhiên nhảy dựng lên, hai con mắt xanh biếc sâu thẳm trừng mắt tôi, trong miệng nói năng lộn xộn, “Thiên Tinh, em em em... em và anh ta...”

“Chị đừng nghe anh ta nói lung tung.” Tôi nói.

“Nói lung tung cái gì, chính em đồng ý làm mẹ của con anh.”

“Chuyện đồng ý lúc ba tuổi cũng có thể tính sao!” Tôi rút cuộc nổi cơn thịnh nộ, cùng lúc đó, đoạn thời gian ngắn ngủi khi tôi và anh ta quen biết cũng từ từ tái hiện trong đầu tôi lúc này.

Bởi gia đình tôi và Hạ gia là thế giao, cho nên tôi và Hạ Tư Kiệt đã quen biết nhau từ lâu, cụ thể sớm như thế nào thì tôi đã quên, chỉ nhớ rõ khi đó tôi còn mặc quần yếm, anh ta còn chải đầu đuôi sam, hai chúng tôi hai đứa trẻ đã từng chơi đùa ở nhà tôi trong đại viện, chú Kim quản gia tuổi gần năm mươi đứng bên cạnh chúng tôi.

Anh ta ra lệnh: “Anh là ba ba, em là mẹ, chú Kim là cục cưng.”

“Vâng, Hạ thiếu gia.” Chú Kim một mực cung kính gật đầu.

Nhưng tôi lại kiên quyết không đồng ý đề nghị của Hạ Tư Kiệt, tôi nói: “Em không muốn, ba ba không chải tóc đuôi sam, em muốn làm ba ba!”

“Không được, anh là ba ba.”

“Là em mới đúng!”

“Là anh!”

Sau khi cuộc tranh luận kịch liệt qua đi, cuối cùng chúng tôi quyết định dùng vải-kéo-đá để quyết định phân công nhân vật, kết quả anh ta ra kéo, tôi ra vải, cứ như vậy tôi một lần sảy chân để hạn nghìn đời, thành mẹ của chú Kim.

Sau rất nhiều năm, Hạ Tư Kiệt vẫn lấy chuyện này để nói đùa, cười kêu tôi là mẹ của con anh ta, tôi còn nhớ mỗi lần anh ta nhắc tới, Lê Diệu Phàm sẽ mất hứng...

Ngừng! Ngừng!

Tôi vội vàng lắc đầu, ngăn mình nghĩ tiếp.

Thấy thái độ này của tôi, Hạ Tư Kiệt trong miệng hừ một tiếng: “Đùa giỡn với em thật không có ý nghĩa.”

Chị Nhạc ở một bên đôi mắt trông mong nhìn chăm chăm chúng tôi.

Tôi vội vàng nói: “Tôi không có tâm trạng đùa giỡn với anh, tôi muốn biết anh trở về làm gì? Sao lại đến bệnh viện?” Tôi thực sự rất tò mò, từ mười năm trước, người này để lại lời nhắn nói muốn đi hoàn thành giấc mộng của mình, sau đó cũng không trở lại nữa. Thình thoảng tôi cũng để ý tạp chí bát quái nói độc tử tập đoàn Hạ thị Hạ Tư Kiệt, không yêu giang sơn mà yêu đua xe, không quan tâm theo đuổi sự nghiệp của phụ thân, có đủ loại tin tức trong giới đua xe. Nói chung, lấy hiểu biết của tôi về anh ta, tôi tuyệt đối không tin anh ta hồi tâm, trừ phi xảy ra đại sự gì.

“Tôi nói tôi trở về kết hôn, em tin không?” Anh ta hỏi.

Tôi kiên định lắc đầu: “Tuyệt đối không tin!”

“Tôi biết ngay em sẽ không tin.” Anh ta thở dài, u oán liếc mắt nhìn tôi một cái, “Thằng thần nói cho em luôn, thực ra tôi trở về để hủy hôn.”

Cái này, tôi tin.

Tôi hiểu rất rõ Hạ Tư Kiệt, thật giống như tôi hiểu biết Lê Diệu Phàm vậy.

Chỉ là đã nhiều năm như vậy, Lê Diệu Phàm đã trở thành người tôi không đoán được, nhưng chút tâm tư kia của Hạ Tư Kiệt tôi đoán một lần liền thấu, cho nên người này nói trở về hủy hôn, một chút tôi cũng không bất ngờ.

“Em không biết mấy năm nay ba anh dùng bao nhiêu thủ đoạn bắt anh trở về, may mà anh đủ thông minh, không khiến ông ấy thực hiện được.” Hạ Tư Kiệt bắt đầu kể một số chuyện giữa anh ta và ba cho tôi. Đúng như tạp chí bát quái đưa tin vậy, hành vi không yêu giang sơn yêu đua xe của Hạ Tư Kiệt, nhiều năm qua vẫn là tâm bệnh của ba Hạ Hùng. Sau khi dùng hết mọi biện pháp mà không có kết quả, ba anh ta rút cuộc nghĩ ra loại chiêu cầu huyết, bức hôn.

“Đầu tại anh năm đó vì xuất ngoại mà nhất thời xúc động đồng ý cho ba anh xếp đặt hôn ước, lần này nếu như anh không trở lại, ông ấy sẽ trực tiếp thay anh công bố thông tin về hôn ước, anh thật sự không kéo xuống được mới trở về nghĩ cách. Nào biết mới xuống máy bay mưa tở báo, liền thấy tin tức của em, nói em và Diệu Phàm...”

“Tôi và anh ta không có quan hệ, đừng nhắc tới anh ta trước mặt tôi!” Tôi cắt ngang lời anh ta.

Rất hiển nhiên, ở phương diện bát quái này, Hạ Tư Kiệt so với chị Nhạc lúc này sớm đã như lang như hổ thì yên tĩnh nhiều hơn, anh ta nhún vai: “Không nhắc tới thì không nhắc, nhưng có chuyện em phải giúp anh.”

“Chuyện gì?” Tôi hỏi.

“Kỳ thực lần này anh trở về, ba anh không biết, vì để tránh cho phức tạp, đương nhiên càng cho em một cơ hội báo đáp ơn cứu mạng em cho anh...” Anh ta nói đến đây, cố ý ném một đôi mắt quyền rũ về phía tôi, một dự cảm chẳng lành tự nhiên xuất hiện.

Quả nhiên, anh ta cười híp mắt nói tiếp: “Anh quyết định cho em bao nuôi anh mấy ngày.”

Mię nó con bà nó, tôi biết ngay người này là chồn chúc tết gà mà—— Thật không yên lòng!

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Mặc dù trong lòng tôi ngàn vạn lần không muốn, thế nhưng đúng như lời Hạ Tư Kiệt nói, trước đây anh ta cứu tôi, để làm một người báo đáp tri ân, tôi không thể không nhận yêu cầu vô lí của anh ta, miễn cưỡng để anh ta vào nhà trọ nhỏ của tôi.

Thế nhưng, Hạ thiếu gia cũng chẳng phải là ông chủ dễ hầu hạ, sau khi nhìn quanh một vòng bốn phía, anh ta bày ra cái vẻ mặt rất kinh ngạc: “Thiên Tinh, em cố ý đùa giỡn anh à? Anh không tin em có thể ở lại cái nơi như thế này được!”

“Tôi đã ở ba năm rồi đấy, tin hay không là tùy anh.” Tôi bình tĩnh trả lời.

“Không thể, thế nhưng năm đó em...”

“Tôi đã nói rất nhiều lần với anh rồi, bây giờ là hiện tại, năm đó là năm đó, nếu như anh nhất định phải nhắc tới, phiền anh từ cửa cút ra ngoài, tôi ở đây không chào đón anh.” Tôi nghiêm mặt.

“Được được, không nói thì không nói, anh đi xem phòng trước!” Tên kia vội vàng chuyển đề tài, chạy vội qua phòng nghỉ, bóng lưng mang hơi thở thiếu gia tỏa ra kia và gian nhà nhỏ hẹp âm u này tạo thành sự đối lập rõ ràng.

Một khắc đó, trong lòng tôi đột nhiên có chút không chắc chắn, không biết quyết định để anh ta vào ở, rốt cuộc có mang đến cho mình nhiều phiền phức hơn hay không. Thế nhưng tôi nghĩ lại một chút, lại cảm thấy anh ta sống an nhàn sung sướng quen rồi, hẳn sẽ không chịu nổi lâu như vậy, có lẽ ngày mai chính anh ta sẽ rút lui giữa chừng.

Tôi an ủi chính mình như vậy, lại hoàn toàn đánh giá thấp khả năng thích ứng hoàn cảnh của Hạ Tư Kiệt. Không đến nửa ngày, anh ta đã đem chỗ ở của tôi trở thành địa bàn của mình, ăn, uống, hề là anh ta có thể tìm được, tuyệt đối không khách khí với tôi.

“Anh quả thực chính là cường đạo!” Sau khi thấy gói mỳ ăn liền cuối cùng bị Hạ Tư Kiệt càn quét, tôi rốt cuộc bộc phát oán giận như vậy.

“Nói cái gì đó? Cường đạo sẽ cứu em sao? Lại nói, chân em bị thương còn chưa khỏe, không thể ăn loại mỳ ăn liền không dinh dưỡng gì đó này, anh đây chính là đang giúp em.” Câu trả lời của anh ta đã hoàn toàn đạt tới một loại cảnh giới da mặt dày, thật là khiến người ta thấy thế là quá đủ rồi.

“Tôi chỉ nói cho anh ở ở đây, chưa nói anh có thể ở chỗ này ăn không uống không, lát nữa anh xuống siêu thị mua chút đồ ăn lên, nhớ đừng quên mua đồ dùng cá nhân, nếu ngày mai ngủ dậy thấy anh đụng đến bàn chải đánh răng của tôi, tôi bảo đảm cho anh ăn cả bàn chải đánh răng lẫn kem đánh răng luôn.”

Tôi một hơi nói xong lời này, Hạ Tư Kiệt trợn mắt há hốc mồm mà nhìn tôi, một lúc lâu mới thở ra câu: “Thiên Tinh, em thay đổi rồi.”

“Tôi đã sớm thay đổi, chỉ là anh không biết mà thôi.” Tôi nhàn nhạt nhìn anh ta một cái.

Nụ cười trên mặt anh ta biến mất, rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói câu: “Kỳ thực chuyện nhà em, anh đã sớm nghe nói, chỉ là anh vẫn cảm thấy Diệu Phàm không nên đối xử nhẫn tâm với em như vậy...”

“Vậy anh cũng quá khinh thường anh ta.” Tiếng tôi cười lạnh, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút hờn dỗi không hiểu.

“Nếu không như vậy, chờ anh thoát khỏi hôn ước xong, anh đi cầu ba anh giúp em một tay, hoặc là anh đi khuyên nhủ Diệu Phàm...”

“Tôi không cần giúp đỡ!” Tôi cắt ngang lời của anh ta, “Nếu như anh thực sự muốn giúp tôi, thì an an phận phận ở lại, đừng gây phiền phức cho tôi, càng đừng kéo Lê Diệu Phàm vào, tôi và anh ta đã không có chút quan hệ nào nữa rồi!”

Hạ Tư Kiệt còn muốn nói điều gì, thế nhưng cuối cùng chỉ giật giật miệng không có mở miệng.

“Em yên tâm đi, chờ anh đẩy lùi hôn ước trở về đoàn xe, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng cuộc sống của em.” Anh ta bảo đảm với tôi.

Nhưng trên thực tế, Hạ Tư Kiệt xuất hiện vẫn đang mang đến ảnh hưởng không nhỏ cho cuộc sống của tôi. Đặc biệt chuyện anh ta chạy xe như bay đến cứu tôi ở cửa bệnh viện, lại mang đến cho truyền thông không ít chủ đề tin tức có thể đào quật.

Mấy ngày này, suy đoán thân phận vị chủ xe Ferrari này có rất nhiều suy diễn: Có người nói anh ta là Lê Diệu Phàm, cũng có người nói anh ta là chỗ dựa sau lưng vững chắc của tôi, khỏi hài nhất chính là lại có người nói người trong xe là cha nuôi của tôi!

Đối mặt với đồng bát quái không hề logic đó, tôi dở khóc dở cười. Chỉ có thể trách Hạ Tư Kiệt quá cao điều, không có việc gì thì lái cái siêu xe làm chi, nếu lúc đó anh ta lái chiếc cup vàng hoặc là QQ đến, đồ ngọc mới bỏ công viết về tôi.

Ngoài thảo luận về chủ xe thần bí, các sự kiện có liên quan đến vai diễn của La Vi cũng không lắng lại. Bất kể là truyền thông hay trên Internet, đều đánh giá vị “Thanh thuần ngọc nữ” này vô cùng tệ, rất nhiều người ghét cô ta thậm chí bắt đầu đào bới gốc gác chuyện cô ta “Chính nhan”, “Say rượu”, ngày xưa khổ tâm xây dựng hình tượng bao nhiêu thì giờ gần như bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Thậm chí còn có người biết chuyện tiết lộ, đã có không ít thương hiệu quảng cáo yêu cầu hủy hợp đồng với cô ta, mà bộ phim 《 Thiên sứ 》 kia nghe nói cũng đã tạm dừng quay...

Đối mặt với rất nhiều đòn đại, tôi cảm thấy hả lòng hả dạ, đồng thời cũng không khỏi cảm khái giới giải trí thay đổi chỉ trong nháy mắt.

Rất nhiều người hôm qua còn là minh tinh vạn người mến mộ, hôm nay đã thành kẻ người kêu đánh chuột chạy qua đường, thật giống như ba tôi vậy, cảnh tượng đã qua, bây giờ còn không phải cũng không rõ tung tích như thế?

Người đang làm, trời đang nhìn.

Từng trải nhiều năm khiến tôi tin nhân quả luân hồi, tôi nói với mình phải làm người quang minh chính đại, dù cho cuộc sống có vất vả hơn nữa, cũng quyết không thể phá bỏ điểm mấu chốt của đạo đức, bán linh hồn của chính mình.

Có lẽ là ông trời thấy tôi giấc mộng cao độ như vậy, rốt cuộc quyết định đổi vận cho tôi.

Khi tôi một bên ở nhà đường thương, một bên lo lắng không ngớt vì có thể không giữ được bát com, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại không ngờ tới.

Điện thoại là của đạo diễn « thiên sứ » Vương Đại Huy gọi tới, ông ta nói bởi La Vi đột ngột hủy hợp đồng, bộ phim không quay nổi nữa, hiện tại đoàn làm phim đình công, không ít nhân viên bỏ đi, giờ chỉ còn lại có ông ta và mấy chủ trì ban đầu còn đang kiên trì. Ông ta nói cho tôi biết, bộ phim này là tất cả mộng tưởng của ông, ông không muốn buông bỏ, cho nên ông ta định liều mạng một lần, một lần nữa chọn diễn viên, khởi quay lại từ đầu.

“Nếu như không phải tôi một lòng muốn dựa vào nhân khí của diễn viên để làm phim, cũng sẽ không rơi vào tình trạng này của hôm nay. Thẳng thắn mà nói, từ khi quay phim đến bây giờ, mỗi một ngày tôi đều nhận nhin diễn xuất và tính tình của La Vi, hiện tại tôi không thể nhận được nữa. Ngày đó nhìn cô từng lần một từ trên lầu nhảy xuống, trong lòng tôi đã nghĩ, đây mới là nữ chính mà tôi muốn. Tôi không có cách bảo đảm bộ phim có thể quay xong, thậm chí không thể bảo đảm cô có thể cầm được cát xê, thế nhưng tôi vẫn quyết định mời cô, khẩn cầu cô có thể thay thế La Vi, diễn vai nữ chính bộ phim này.”

Nghe xong những lời chân thành này của đạo diễn Vương, tôi cảm điện thoại, suy tính rất lâu.

Cuối cùng tôi hỏi: “Không cát xê không sao cả, nhưng com hộp có thể nhận không?”

“Có thể, cô muốn nhận bao nhiêu cũng không có vấn đề gì!”

“Được, vậy tôi nhận.”

Cứ như vậy, vì com hộp, cũng vì đoàn làm phim, càng vì có thể trợ giúp một người hoàn thành giấc mộng điện ảnh của mình, tôi, một người không hề có kinh nghiệm diễn xuất, dứt khoát tiếp nhận vai nữ chính đầu tiên trong đời.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Mặc dù tôi nhất thời xúc động, đồng ý lời mời của đạo diễn Vương, nhưng khi tĩnh tâm nghĩ lại một chút, đúng là vẫn còn cảm thấy hơi bất an. Dù sao tôi cũng chỉ là một diễn viên đóng thế nhỏ bé, ngay cả kinh nghiệm diễn xuất cơ bản cũng không có, dựa vào cái gì để thay thế cho La Vi được đào tạo chuyên nghiệp?

Nhưng lần này chị Nhạc lại không lo lắng chút nào, chị nói: “Em sợ cái gì? Cũng không phải chỉ có người được đào tạo chuyên nghiệp mới là minh tinh, ảnh đế người ta trước khi thành danh còn từng làm nhân viên phục vụ cơ mà!”

“Em cũng đã làm...” Tôi nhỏ giọng theo một câu.

Vậy mà lại bị chị Nhạc nghe thấy được, liên tục nói: “Vậy thì càng tốt, chứng tỏ em sinh ra chính là để trở thành diễn viên!”

Đây gọi là logic gì vậy? Tôi dờ khóc dờ cười, xoay người gọi Hạ Tư Kiệt đang ngồi trên sofa chơi PSP: “Này, anh đừng có chơi không, tốt xấu gì cũng cho ít ý kiến đi chứ?”

Người này vậy mà cũng không liếc mắt nhìn tôi, chỉ quăng cho tôi một câu: “Em đã đồng ý với đạo diễn, còn suy nghĩ nhiều như vậy làm chi? Có phiền không chứ?”

Lời tuy nghe không dùng được, nhưng ngược lại cũng có lý. Cùng lúc tôi bừng tỉnh đại ngộ, liền liếc mắt hướng Hạ Tư Kiệt: “Anh đã đồng ý ba anh, nhưng cũng không chịu lại đòi hủy hôn? Có phiền hay không?”

Trong PSP vang lên tiếng nhạc game over, Hạ Tư Kiệt ngẩng đầu, mặt đã tái lại.

Tôi đắc ý quay đầu lại, nghĩ đến ở trong phòng này còn có người tình cảnh bết bát hơn tôi, trong lòng liền cảm thấy an ủi một cách khó hiểu.

Tâm trạng tốt của tôi cũng không kéo dài được bao lâu, rất nhanh tin tức đoàn làm phim « Thiên sứ » thay nữ chính liền không chân mà chạy, trở thành đầu đề của các tạp chí giải trí lớn. Mà tên của tôi cũng xuất hiện trên tin tức, lại lần nữa quang vinh leo lên top tìm kiếm hàng đầu.

Không phải tôi không dự liệu được phản ứng của truyền thông, nhưng đã đánh giá thấp mức độ quan tâm chuyện này của công chúng.

Người người đều hiếu kỳ, vì sao một diễn viên đóng thế vô danh lạng lẽ có thể có bản lĩnh lớn như thế, chiếm được người đàn ông của La Vi còn không nói, lại còn đoạt lấy vai diễn của cô ta. Dùng tất cả những trùng hợp này để giải thích, căn bản không cách nào thỏa mãn khát vọng bát quái của người xem, thế là đủ loại ý kiến bàn luận xào xáo, âm mưu ùn ùn kéo đến, tôi vô lực chống đỡ.

Nhưng như Hạ Tư Kiệt nói, tôi đã đồng ý với đạo diễn Vương, cũng không thể nuốt lời? Vì ước mộng của đạo diễn Vương, vì đoàn làm phim, càng vì

hộp com của tôi, tôi chỉ có thể đè nén áp lực xuống.

Có lẽ bị cuộc sống áp bách thành quen, tôi chẳng những không chết đuối trong nước bọt của công chúng, ngược lại lại như tiểu cường đánh không chết, càng đánh càng mạnh, ngay cả chân bị thương cũng lành rất nhanh. Trong lúc này, đạo diễn Vương đưa kịch bản tới, bảo tôi nghiên cứu kỹ càng.

Tuy rằng trước đây tôi đã tiếp xúc với bộ phim « Thiên sứ » này, nhưng bởi lúc trước chỉ là người đóng thế, căn bản không cần hiểu tình tiết gì. Bây giờ đứng trên lập trường của nữ chính nghiên cứu đọc kịch bản, tôi mới phát hiện, bộ phim này thực sự rất đáng xem: ngoài tình tiết chặt chẽ, cốt truyện đặc sắc ra, hình tượng nhân vật còn được khắc họa đặc biệt khiến người ta có ấn tượng khắc sâu.

Nữ chính là một nữ sát thủ có biệt hiệu là “Thiên sứ”, cô không cha không mẹ, từ nhỏ đã được tổ chức đào tạo để thực thi các loại nhiệm vụ. Một lần, tổ chức cử cô đi bắt cóc con trai của lão đại xã hội đen, Đường Thiếu Kiệt. Đối phương tuy xuất thân xã hội đen, nhưng không muốn kế thừa sự nghiệp của cha, một lòng chỉ muốn học y.

Thiên sứ lãnh khốc và Đường Thiếu Kiệt đơn thuần khiến bộ phim ban đầu tràn đầy màu sắc hài hước tình tẻ, thế nhưng đi sâu theo tình tiết, câu chuyện càng lúc càng nặng nề, đọc đến mấy đoạn cảm động, tôi nhịn không được lau nước mắt mấy lần.

Tôi gọi điện thoại cho đạo diễn Vương, nói tôi rất thích kịch bản này, chỉ sợ với năng lực của tôi, không đảm nhận được tốt vai thiên sứ.

“Đoàn phim cũng đã đến nước này, còn sợ gì nữa? Cô phải nhớ kỹ một câu, khi chúng ta không có gì cả, mỗi bước đi đều là thành quả.”

Mặc dù tôi cảm thấy lời đầy triết lý như vậy, từ trong miệng một người đàn ông râu quai nón nói ra có chút đột ngột, nhưng vẫn vì thế mà bộc lộ xúc động.

Ông ấy nói không sai, từ một thiên kim nhà giàu lưu lạc tới trường quay làm diễn viên đóng thế, tiền tôi đã mất, thân cũng mất, còn gì đáng sợ nữa? Dù cho không thành công, cũng chắc chắn cuộc sống sẽ không tệ hơn hiện tại. Đã như vậy, không bằng cố gắng hướng về phía trước, dù sao mỗi bước đi đều là thành quả.

Sự thực chứng minh, những thứ nghe có vẻ đạo lý rõ ràng triết lý nhân sinh ấy tất cả đều là chó má!

Khi tôi rút cuộc điều chỉnh tốt tâm lý, lòng tin tràn đầy đi tới tham dự buổi họp báo điện ảnh, tôi mới phát hiện trên cái thế giới này căn bản không có tệ nhất, bởi vì có càng tệ hơn nữa vĩnh viễn xếp ở phía sau.

“Thẩm tiểu thư, đối với tin đồn bên ngoài cô có ý nhảy lầu vu hại cho La Vi, cô có ý kiến gì không?”

“Mọi người đều nói La Vi hiện tại bị cô chinh cho đến tận cùng, cô có muốn giải thích gì không?”

“Nghe đồn La Vi nói muốn khởi tố cô, cô có thái độ gì?”

“Cha nuôi cô là ai vậy?”

“Tiền phí Lê Diệu Phàm bao nuôi cô tính theo tháng sao?”

...

Vấn đề một một người lại càng sắc bén hơn, tôi không thể mắng người ta, cũng không thể đánh, điều duy nhất có thể làm chính là bảo vệ trước ngực, sợ bị ký giả điên cuồng kéo xuống cái lễ phục trễ ngực nhìn qua rất mỏng manh này.

Bởi kinh phí đoàn làm phim chưa đủ, bảo an mời tới căn bản không đủ chuyên nghiệp, tôi lơ đãng nhìn chị Nhạc gầy yếu và đáng thương bảo vệ bị ký giả tách ra, chỉ có thể kiên trì đi về phía trước từng bước một. Vừa đi, vừa mặc niệm trong lòng: “Mỗi bước đi đều là thành quả. Mỗi bước đi đều là thành quả. Mỗi bước đi đều là... Tôi sát, ai mẹ nó sờ mông tôi!!!”

Tôi tức giận quay đầu lại, nhìn kỹ bốn phía, ánh sáng đèn flash làm tôi đầu vầng mắt hoa. Đúng lúc này, bỗng nhiên có người đẩy tôi một cái ở sau lưng, tôi đi giày cao gót hơn mười cm, vốn đứng không vững, bị người ta đẩy như thế, thì còn đứng được sao?

Cứ như vậy, sau khi bị người ta vây xem, chụp ảnh, quấy rối... Khổ sợ bị chen ép tôi ngã lăn quay trên mặt đất. Nhưng đây cũng không phải là tệ nhất, tệ nhất chính là khoảnh khắc khi tôi té lăn trên đất, nghe thấy “Xoẹt ——” một tiếng, bộ lễ phục nhỏ mỏng manh mặc trên người tôi kia rốt cuộc không chống đỡ được, rách ra một lỗ hổng lớn ở trên lưng.

Đèn flash tới điên cuồng hơn, tôi nằm bò trên mặt đất, đầu óc hỗn loạn, căn bản không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Đúng lúc này, một bộ tây trang bỗng nhiên che kín đầu tôi, ngay sau đó tôi cảm thấy thân thể nhẹ đi, một đôi cánh tay có lực bế ngang tôi lên, ngăn cách tất cả đèn flash làm người ta buồn nôn kia ở bên ngoài.

Tôi lấy lại tinh thần, gỡ tây trang ra muốn nhìn bên ngoài, lại nghe thấy giọng Lê Diệu Phàm truyền đến bên tai: “Chùm kín vào, còn ngại không đủ mát mẻ diện à?”

Nếu như lúc này tôi còn cố tự tôn, đó chính là ngu ngốc.

Tôi ngoan ngoãn đắp trên mặt, trong bóng tối trăm mối cảm xúc ngổn ngang, trong đầu thoáng qua rất nhiều hồi ức, nhưng cuối cùng mạch suy nghĩ chỉ còn tập trung đến cánh tay anh ta đang kê sát bả vai tôi. Chẳng bao lâu trước, tôi từng quen thuộc với cái ôm đó cỡ nào, nhưng bây giờ, lại thành quá khứ tôi không muốn đối mặt nhất.

Có lẽ một số nghiệt nọ thực sự đã định trước phải cam chịu, không muốn tiếp nhận cũng không được.

Xe là đồ tốt, đặc biệt loại xe con cao cấp này có thể bỏ xa đội paparazzi, điều đó càng khiến người ta cảm động hơn. Nhưng thân tôi tuy ở trong mẫu xe xịn này, nhưng tâm tình lúc này lại không cao hứng nổi chút nào.

Tôi co rúc ở một góc ngồi trong xe, dùng hai tay gắt gao cầm lấy tây trang đắp trên mặt tôi.

Kỷ thực tôi rất rõ hành động của mình như vậy nhìn qua có bao nhiêu buồn cười, thế nhưng tôi càng ý thức được rõ ràng hơn sự chật vật lúc này của tôi: Tóc rối loạn, quần áo rách, ngay cả giày cao gót cũng rớt mất một chiếc trong lúc hỗn loạn. Nếu để cho Lê Diệu Phàm nhìn thấy bộ dạng vô cùng thể thảm này của tôi, còn không bằng bảo tôi chết quách đi.

Nhưng tôi hành động ngu xuẩn như vậy hiển nhiên là phí công, cũng không lâu lắm, tôi liền nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Lê Diệu Phàm: “Cô định che tới khi nào?”

Giọng nói đó nghe được vô cùng rõ ràng trong chiếc xe yên tĩnh, nhưng căn bản tôi không biết nên đáp lại thế nào, đành phải im lặng không lên tiếng làm bộ không nghe thấy.

“Cô còn biết mặt thể diện?” Anh ta lại ném ra một câu.

Quả thực khinh người quá đáng! Tôi vừa thâm mắng trong lòng, vừa tiếp tục giả chết.

Anh ta rốt cuộc không nhin được, cúi người tôi, muốn kéo tây trang trong tay tôi. Nhưng tôi phản ứng cũng mau, liều mạng không để anh ta thực hiện được.

Hai chúng tôi cứ anh kéo tôi lùi giằng co rất lâu như vậy, cho đến khi Lê Diệu Phàm đột nhiên nói câu: “Nếu như xé rách, cô đền.”

Lời này có lực sát thương thực sự quá lớn, đầu tôi còn chưa kịp phản ứng, tay đã buông lỏng ra. Trong nháy mắt đó, ánh đèn chói mắt trong xe từ bốn phương tám hướng vọt tới, khiến hai mắt tôi vốn đang quen trong bóng tối cảm thấy không thích ứng cực độ. Thế là, tôi làm một hành động ngu xuẩn ngay cả chính tôi cũng không ngờ—— tôi vậy mà lại bung tay che kín mặt.

Sau này hồi tưởng lại, tôi cảm giác biểu hiện của mình lúc đó quả thực chật vật tựa như em gái bị công an chìm bắt gian tại trận trên sô-pha, nhưng giờ khắc này, tôi không lo được nhiều như vậy.

“Thảm Thiên Tinh!” Lê Diệu Phàm rốt cuộc vẫn còn nổi giận, anh ta rống lên một tiếng, âm thanh cực lớn khiến tôi giật nảy mình. “Nếu như còn dám che mặt lại, tôi liền kéo luôn cái bộ trang phục rách rưới trên người cô xuống.”

Coi như anh lợi hại!

Tôi cắn răng, cuối cùng vẫn đành buông tay xuống, cùng lúc đó, rốt cuộc tôi cũng hoàn toàn phơi bày trong ánh mắt thịnh nộ kia của Lê Diệu Phàm. Một khắc đó, tôi cảm thấy tự tôn toàn thân đều hừng hực thiêu đốt, hận không thể đánh nhau với anh ta một trận, thế nhưng tình cảnh lúc này lại không cho tôi làm như vậy.

Tôi ôm lấy hai đầu gối, quay đầu ra ngoài cửa sổ, tận lực tránh ánh mắt của anh ta.

“Là chủ ý của ai mà để cô mặc thành như vậy?” Anh ta đột nhiên chất vấn tôi.

“Mắc mớ gì đến anh.” Tôi nhỏ giọng lầu bầu một câu.

“Công ty? Người quản lý? Hay là cái ông đạo diễn gì đó kia? Cô không có não à, muốn nổi tiếng đến điên rồi à?”

“Anh mắng đủ chưa!” Rốt cuộc tôi không thể nhịn được nữa, quay đầu lại đón lấy ánh mắt của anh ta, “Tôi mặc thành cái dạng gì, anh là cái gì mà đòi quản? Anh là ai của tôi hả? Nếu không phải là anh tự đứng đến trên chộc tôi, tôi có đến mức thảm như vậy không? Anh nghĩ rằng tôi muốn nổi tiếng sao? Anh nghĩ rằng tôi muốn bị người ta mắng sao? Anh nghĩ rằng tôi không muốn thể diện sao? Tôi con mẹ nó chỉ muốn lăn lộn vì cơm ăn!”

Trong xe thoáng cái yên tĩnh.

Lê Diệu Phàm chẳng biết từ lúc nào đã thu hồi ánh mắt thịnh nộ của anh ta, lạnh lùng liếc mắt quét tôi một cái: “Tôi cho cô cơ hội.”

“Tôi không thêm làm quản cò của anh”

“Cho dù bị mất thể diện như hôm nay?” Anh ta nhú mày.

“Cho dù chết.” Tôi từ trong miệng phun ra mấy chữ này, quay đầu sang một bên, không hề nhìn anh ta nữa. Mà anh ta, sau khi trầm mặc một lúc lâu, cũng hừ lạnh một tiếng, không để ý đến tôi nữa.

Bầu không khí tĩnh mịch, tiếng động cơ bên tai vang lên đặc biệt rõ ràng, tôi nhìn bên ngoài cửa xe, đếm không hết số xe người đi đường xẹt qua trước mắt tôi, trong đầu lại lần nữa nhin không được từng chút từng chút hồi tưởng lại quá khứ.

“Lê Diệu Phàm, anh cưới em có được không?”

“Anh đừng làm lão mặt lạnh, không đẹp trai chút nào.”

“Anh nói sau này chúng ta sẽ sinh mấy đứa là được nhỉ?”

“Qua hôm nay, em sẽ là người của anh, nếu anh dám liếc mắt nhìn cô gái khác một cái, nhất định anh phải chết!”

...

Chính miệng tôi từng nói ra nhiều lời tâm tình như thế, hiện tại lại chỉ còn một câu thô tục: Mối tình đầu cái bipbip*

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Sau khi rời khỏi hiện trường buổi họp báo hỗn loạn, tôi lại tu dưỡng tại nhà nửa tháng. Trong thời gian này, sự nhiệt tình của đội paparazzi không giảm chút nào, họ ỷ vào nhiều nước bọt đủ để làm tôi chết đuối mấy trăm lần. Nhưng không biết vì sao cả người tôi đột nhiên bình tĩnh lại rất nhiều, có lẽ là bị Lê Diệu Phàm kích thích đủ rồi nên luôn cảm thấy những lời mắng chửi ấy với tôi mà nói cũng chỉ thường thôi.

Cũng không chịu ảnh hưởng của truyền thông như tôi, còn có đạo diễn Vương. Mặc dù tin tức tiêu cực có liên quan đến đoàn làm phim không ngừng đưa ra, nhưng trước sau đều không thể ngăn cản bước chân theo đuổi mộng ước của ông. 《Thiên sứ》được quay đúng hạn, chỉ là trường quay so với lúc có La Vi khó coi hơn nhiều. Từ bố cảnh đến đạo cụ, từ số lượng diễn viên phối trí đến nhân viên công tác, so với lần đầu hoàn toàn không ở cùng đẳng cấp.

Không chỉ như vậy, sau mỗi ngày tình cảnh đoàn làm phim còn tệ hơn, quay không được một tuần liền xuất hiện vấn đề nghiêm trọng về tiền vốn, ngay cả ông chủ quán ăn nhanh cũng đến uy hiếp, nếu thật sự không thanh toán hết tiền com thì sẽ ngừng đưa com hộp cho đoàn phim.

Tôi vốn không lo lắng nhưng vừa nghe không nhận được com hộp, lập tức liền luống cuống. Và vài miếng com, liền vội vàng đi đến phòng làm việc của đạo diễn Vương, muốn thăm dò tình hình một chút.

Phòng làm việc của đạo diễn, nói dễ nghe là phòng làm việc chứ thực ra chỉ là một căn phòng rách nát cho thuê tạm thời được chấp vá lại một chút, cách nơi quay phim xa muốn chết. Tôi chạy một đoạn đường rất dài mới đến được chỗ đó, thấy dưới lầu đậu một chiếc Landrover, còn là loại đặc biệt đắt đỏ.

Tôi đoán có lẽ là đạo diễn Vương đang gặp nhà đầu tư, xoay người muốn đi, lại đột nhiên ngắm thấy số đuôi biển số xe kia, cả người lập tức liền sợ hãi.

813, sinh nhật tôi, năm đó Lê Diệu Phàm liền lấy số này làm số xe.

Mặc dù tôi nhận định họ Lê sẽ không si tình đến trình độ đó, thế nhưng giờ khắc này, vậy mà bước chân trở về của tôi còn dừng lại, sau mấy giây suy nghĩ qua đi, tôi quyết định lên lầu xem sao.

Lầu này tôi tàn đến ghê gớm, trong không khí đều tràn ngập một mùi vị ẩm ướt nấm mốc, mùi như vậy khiến tôi cảm thấy rất vui mừng, bởi tôi biết Lê Diệu Phàm có bệnh ưa sạch, ở nơi thế này anh ta không ở được một giây đồng hồ. Quả nhiên, khi tôi len lút như kẻ trộm đến cửa phòng làm việc, thì cũng không nghe thấy tiếng của Lê Diệu Phàm, chỉ nghe thấy vài người đối thoại.

“Mọi vấn đề về tiền bạc của bộ phim này, tập đoàn Á Phàm có thể giúp ông giải quyết, nhưng phải có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Đạo diễn Vương hỏi.

“Tất cả cảnh hôn, cảnh giường chiếu, cảnh jj của nữ chính đều phải cắt bỏ, mặt khác những cảnh có động tác nguy hiểm, cũng nhất định phải do người đóng thế thực hiện.”

Đạo diễn Vương nghe xong thì rất khó xử: “Những cái khác không có vấn đề gì, thế nhưng có một cảnh hôn rất quan trọng...”

“Còn cần tôi nhấn mạnh lại một lần nữa?” Đối phương lạnh lùng nói.

“Được được được, cái này để biên kịch của chúng tôi đi sửa!” Phó đạo diễn cướp lời.

Một đám cháu rùa! Tôi hung hăng mắng một câu ở trong lòng, hiện tại hận không thể đá cửa đi vào đánh ông ta một trận, thế nhưng... Tôi không thể đi xuống một bước này.

Trong đầu thoáng qua một màn lúc mới ăn cơm hộp vừa rồi.

“Các anh nói xem, nếu ngày mai thật sự không có cơm ăn, thì làm sao bây giờ hả?” Thợ trang điểm tiểu Chu hỏi mọi người.

“Không cơm ăn, vậy mang mỳ ăn liền thôi. Tôi đến quay phim, mẹ tôi còn chuẩn bị một rương cho tôi đây.” San San mới tốt nghiệp trường điện ảnh và truyền hình không bao lâu cười nói, cô ấy diễn vai nữ phụ trong phim, không có mấy câu lời thoại.

“Ăn mỳ ăn liền nhiều dinh dưỡng, tôi bảo vợ tôi mang theo chút rau dưa đến, tự trồng, nhưng tươi ngon.” Vương sư phụ của mạng thiết bị, năm nay sắp sáu mươi, chưa từng tiếp nhận huấn luyện chuyên nghiệp gì, hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của chính mình lăn lộn học được trong trường quay.

“Chú ý này không tệ, nhà tôi gần, tôi sẽ chuyển cái bình khí than qua đây.” Tiểu Hà người của đoàn phim mấy ngày nay kiêm luôn chức về sổ sách, mặc dù mặt ghê gớm, nhưng chưa từng thấy cậu ta oán giận gì.

“Chỉ có bình khí than kia thôi, phải đi mua cái nồi nữa!”

“Lãng phí làm gì, nhà tôi có một cái rồi không cần nữa, ngày mai sẽ cầm đến.”

“Vậy tôi mang thìa!”

...

Ai cũng biết, đoàn làm phim đã đến mức đường cùng, nhưng mỗi người ở đây, trên mặt họ đều không toát ra chút lo lắng nào. Mấy ngày này, tôi chỉ thấy mơ ước khát khao tràn trề trên khuôn mặt họ. Bọn họ đều là người bình thường, nhưng họ đều ôm giấu giấc mộng thuộc về riêng mình. Trên đời này có rất nhiều người bị cuộc sống mài đi góc cạnh của mình như vậy, nhưng trước sau họ đều cố giữ lấy một mảnh thiên đường trong lòng mình.

Tôi khâm phục sự cố chấp này trong lòng họ, tôi mừng vì có thể cùng một đám người như vậy quen biết ở đây, có lẽ ngày mai đoàn làm phim sẽ giải tán, nhưng lúc này tôi cảm thấy sống rất kiên định.

Ai cũng không có tư cách phá vỡ mơ ước của họ, bao gồm cả tôi.

Tôi thu chân lại, xoay người đi xuống dưới lầu.

Trong phòng làm việc đàm phán vẫn còn tiếp tục, nhưng điều này với tôi đã không còn liên quan, cho dù mục đích Lê Diệu Phàm làm như vậy là gì, tôi nghĩ anh ta đã thành công. Tôi chịu thua, anh ta muốn thế nào thì được thế đó đi, mấy ngày này lòng tự trọng của tôi đã bị giày vò cũng đủ thiên sang bách không*. (*: đau trăm lỗ một)

Tôi đi xuống dưới từng bước một, lại nhìn thấy chiếc Landrover màu đen kia, biển số “813” chói mắt trên xe khiến tôi rất khó chịu. Tôi cảm thấy tôi cần phải phát tiết một chút tâm trạng không cam lòng lúc này, dù cho tôi đã định nhận thua, nhưng cũng không thể thua uất ức như vậy, ít nhất phải khiến mình thoải mái một chút.

Nghĩ tới đây, tôi liền chạy tới, hung hăng đá một cước trên cái xe đó.

Xe hạng sang đúng là khác biệt, tôi đá nó vậy mà không chút sứt mẻ, ngay cả còi báo động cũng không vang. Tôi cảm thấy như thế có vẻ tôi rất yếu, không đối phó được chủ xe thì thôi, không thể để cho cái xe cũng khinh thường tôi. Thế là tôi liếc mắt bốn phía, nhìn thấy ven đường có một đồng đá vụn để trùng tu còn dư lại, tôi chạy tới chọn một hòn to nhất, nhắm vào biển số xe “813” kia rồi đập xuống.

Chỉ nghe “bịch bịch” hai tiếng, biển số xe bị tôi đập lõm vào một khối, lớp sơn đầu xe cũng sòn đi, cùng lúc đó trên lầu vang lên tiếng gào: “Tiếng gì thế? Chuyện gì xảy ra vậy!”

Một khắc đó, tôi cảm thấy hưng phấn, lại sợ hãi như đứa trẻ vì trò đùa dai của mình đã thực hiện được.

Tôi vội vàng ném tảng đá sang bên cạnh, liền chạy đi, nhưng đúng lúc đó, chỗ ngồi phía sau cửa xe đột nhiên mở ra. Sự tình phát sinh quá đột ngột, mà tôi lại chạy quá nhanh, cho tới khi Lê Diệu Phàm bước xuống xe, tôi căn bản không phanh lại được, ngay tức khắc đâm vào ngực anh ta.

Một khắc đó, tôi nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ, tôi làm người thế nào mà đen đui như vậy chứ? không phải ông trời cố ý trêu đùa tôi đấy chứ? Tôi tiện tay lấy đá đầu đập xe hả? Trực tiếp đập đầu mình đi còn hơn, để thế giới này ít đi một kẻ ngu xuẩn thật tốt!

Thời gian ở một khắc đó dừng lại, tôi ngẩng đầu, xấu hổ và giận dữ nhìn về phía Lê Diệu Phàm, người này câu miệng, vậy mà lại đang cười.

Tôi cảm giác huyết khí toàn thân đều trào lên trên đầu. Xấu hổ, tức giận, phẫn hận... những từ này không đủ để hình dung tâm tình tôi lúc này, chỉ muốn cách anh ta càng xa càng tốt.

Thế nhưng ngay lúc tôi định đẩy anh ta ra, tôi mới phát hiện một tay anh ta nắm thật chặt cánh tay tôi, mà tay kia lại đặt ở ngang hông tôi! Tư thế như vậy vượt xa sức chịu đựng trong lòng tôi, thậm chí tôi có thể cảm giác được hơi thở của anh ta phả trên mặt tôi.

Cánh xấu hổ cực kỳ, tôi nghe thấy tiếng bước chân âm ỉ từ trên cầu thang, hiển nhiên hành vi vừa rồi của tôi đã kinh động mọi người trong tòa nhà này. Vừa nghĩ tới lát nữa tôi sẽ rơi vào hoàn cảnh bị thăm bị người ta vây xem, tôi lập tức mất bình tĩnh, bất chấp tất cả, giơ chân lên, hung hăng đập lên giày da đắt tiền được lau đến phát sáng của Lê Diệu Phàm kia.

Sau một tiếng kêu đau, cuối cùng anh ta cũng thả tôi ra, lấy được tự do tôi vội vàng lui về phía sau mấy bước, ngẩng đầu nhìn Lê Diệu Phàm một lần nữa, chỉ thấy anh ta đen mặt, cau mày, một bộ muốn lột da phá cốt tôi.

Một khắc đó tôi nghĩ: Xong rồi! Kinh phí cho bộ phim sợ rằng đẹp luôn rồi!

Cùng lúc đó, người trên lầu cũng đã nghe tiếng chạy xuống, có lẽ là mất thấy động tác vừa rồi của tôi, sắc mặt của mọi người hầu như đều sợ đến trắng bệch.

Phó đạo diễn phản ứng đầu tiên, xõng lại về mặt cười nịnh nói: “Thiên Tinh cô làm gì vậy chứ? Sao không cẩn thận như thế! Còn không mau xin lỗi Lê tổng.”

Nói cái đầu ông! Tôi hung hăng trừng ông ta liếc mắt một cái.

Tôi cực độ không phối hợp khiến nụ cười trên mặt phó đạo diễn có chút không nhìn được, ông ta sùng mặt lên, dạy dỗ tôi: “Thiên Tinh thái độ của cô như vậy là sao? Lê tổng là nhà đầu tư của chúng ta! Cô cư xử với Lê tổng như vậy, là muốn nghỉ diễn à?”

Không diễn thì không diễn! Tôi thật muốn cứ như vậy ném ra một câu, thế nhưng nghĩ đến nhóm đồng nghiệp cùng nhau phấn đấu trong đoàn phim, tôi nhìn xuống, cúi đầu không nói lời nào.

“Bảo cô xin lỗi ấy!” Phó đạo diễn nóng nảy, lại còn tới đẩy tôi.

Đúng lúc này, Lê Diệu Phàm lên tiếng: “Xin lỗi thì không cần, L.K, qua đây tính tổn thất.”

Người đàn ông gọi là L.K kia, chính là người vừa ở trên lầu đàm phán với đám đạo diễn Vương, anh ta đi tới, đi vòng quanh xe một vòng, lại nhìn xuống giày da của Lê Diệu Phàm, cuối cùng mặt không chút thay đổi nói: “Phun sơn sáu ngàn, giày da tám ngàn, cộng thêm phí tổn thất tinh thần, tổng cộng hai vạn.”

Tôi sợ ngây người, người này làm thư ký quá lãng phí, hẳn là nên đi đánh cướp.

“Còn phí tổn thất tinh thần, sao anh không tính luôn cả phí lỡ tay vào một lượt ấy?” Tôi không phục liếc mắt trừng anh ta một cái.

“Sợ Thảm tiểu thư không bồi thường nổi, cho nên quên đi.” Anh ta nhàn nhạt đáp trả tôi một câu.

“...” Tôi không nói gì, chuyên gia! Thật cmn chuyên gia!

“Thảm tiểu thư định lúc nào trả các phí tổn này?” L.K lại hỏi.

“Sao anh không đi đánh cướp?” Tôi tức giận ngất trời.

“Xe này chẳng lẽ không đúng cô đập?” Anh ta hỏi lại ta.

Khí thế của tôi lập tức liền giảm đi một lượng lớn, ai bảo tay tôi tiện?

“Giày của Lê tổng chẳng lẽ không đúng cô giẫm?”

Được rồi, tôi không ngừng tiện tay, chân cũng tiện.

“Xem ra, Thảm tiểu thư muốn quyết nợ, vậy chuyện này cũng chỉ có thể dùng luật pháp.”

“Chờ một chút!” Tôi cắt ngang lời anh ta, “Ai nói tôi muốn quyết nợ, hai vạn phải không? Đền thì đền!” Tôi nói xong, từ trong túi lấy ra hai xu, vứt xuống trước mặt anh ta, “Chưa nói không thể trả tiền phân kỳ đâu chứ?”

L.K quay đầu lại liếc nhìn Lê Diệu Phàm, sau khi nhận được cái gật đầu ra hiệu của ông chủ, anh ta lấy khăn tay ra, ngồi xổm người xuống nhặt lên hai xu ở trên mặt đất kia, ở trước mặt bao người lau sạch sẽ, bỏ vào trong túi xách của mình. Sau đó, anh ta ngẩng đầu, tiếp tục mặt không chút thay đổi nói: “Còn một vạn chín ngàn chín trăm chín mươi tám còn lại, mời Thảm tiểu thư để lại phương thức liên lạc, mau chóng thanh toán số tiền còn thiếu.”

Mọi người ở hiện trường, bao gồm cả tôi trong đó đều tròn mắt há mồm nhìn một màn vừa rồi kia, nửa câu cũng nói không nên lời. Giờ khắc này tôi bỗng nhiên hiểu ra một đạo lý, vật hợp theo loài, thư ký cầm thú quả nhiên cũng biến thái như cầm thú!

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vạn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Tôi có cảm giác kiếp trước hẳn mình đã làm rất nhiều chuyện xấu không có tính người, nếu không kiếp này sẽ không đến mức xui xẻo gặp phải Lê Diệu Phàm như vậy. Sau khi trải qua việc bị thất thân, mất thể diện, bị mọi người mắng chửi, lần này tôi lại vô duyên vô cớ nợ Lê Diệu Phàm hai vạn. . . Không, nói cho đúng hẳn là một vạn chín ngàn chín trăm chín mươi tám đồng!

Cũng may nhà tôi còn thiếu một khoản nợ đến tám đời còn không trả xong, cho nên hai vạn này của Lê Diệu Phàm căn bản tôi không để vào mắt. Anh ta vừa đi, tôi liền như chưa từng xảy ra chuyện gì tiếp tục công việc của tôi, thế nhưng lại hoàn toàn bất đồng với biểu hiện của những người khác.

Sau khi biết được tập đoàn Á Phàm trở thành nhà đầu tư của bộ phim, toàn bộ mọi người trong đoàn làm phim, bao gồm cả đạo diễn Vương trâm ôn nhất, tất cả đều rơi vào một loại trạng thái mừng như điên.

Tiểu Chu, San San, còn cả mấy cô gái trẻ tuổi khác tất cả đều cao hứng được hợp lại cùng nhau, tiểu Hà – người của đoàn phim thì đang bận rộn gọi điện thoại cho bà xã báo tin vui, thậm chí tôi còn nhìn thấy lão Chu tuổi gần sáu mươi len lén trốn ở phía sau màn sân khấu lau nước mắt. . .

Tôi yên lặng nhìn tất cả những màn này, trong lòng bỗng nhiên có chút cảm kích Lê Diệu Phàm, mặc dù tôi không biết mục đích anh ta làm như vậy là gì, thế nhưng hành động hôm nay của anh ta xác thực đã trợ giúp cho rất nhiều người, đúng là anh ta đã khiến cho đoàn làm phim đang bị tuyên án tử hình này một lần nữa nhìn thấy tia hi vọng.

Ai cũng biết thực lực của tập đoàn Á Phàm, có thể có được nơi đầu tư hùng hậu về tài chính như vậy, dường như đó là chuyện mơ ước của cả đoàn phim. Nếu như tôi có thể quên đi chút chuyện đã qua, vậy lúc này tôi sẽ có bao nhiêu mừng rỡ như điên đây, thế nhưng hiện tại tôi lại cao hứng không nổi.

Bởi vì tôi hiểu Lê Diệu Phàm, anh ta là một thương nhân, trên thế giới này bất kể một thương nhân thành công nào cũng đều không làm chuyện buôn bán lỗ vốn. Tôi cảm thấy lúc này tôi tựa như một con cá đang ngậm mỗi câu Lê Diệu Phàm quảng xuống, đang vui mừng bơi lội, anh ta sẽ không mặc kệ tôi cứ tiếp tục bơi như vậy, một ngày nào đó anh ta sẽ thu sợi dây trong tay về, đến lúc đó, cuộc sống của tôi sợ rằng khó có thể được dễ chịu như bây giờ.

Mang theo gánh nặng tâm lý như vậy, tôi quay phim rất mệt mỏi. Mặc dù ngoài miệng đạo diễn Vương không nói gì, nhưng từ trong ánh mắt tôi có thể thấy được, ông ta chê tôi không chuyên nghiệp, bộ phim đang quay căn bản không đạt được yêu cầu của ông ta.

Có lẽ nghĩ đến trạng thái hiện tại của tôi, hoặc giả là bởi lớp quan hệ “đặc biệt” của tôi và Lê Diệu Phàm kia, sau hai tuần tiến hành quay phim, đoàn làm phim quyết định cho tôi một kì nghỉ ngắn ba ngày, để tôi về nhà điều chỉnh trạng thái thuận tiện nghiên cứu kịch bản.

Khi tôi vác theo một đồng lớn kịch bản, kéo theo thân thể mệt mỏi và tâm tình dè dặt mở cửa nhà trọ, tôi bị một đồng bừa bãi trước mắt làm cho khiếp sợ.

Các loại túi thức ăn đóng gói, chai lọ đồ uống, đồ ăn ngoài còn thừa, quần áo đã mặc, bít tất. . . đều chất đầy gian phòng. Trên bàn, trên sofa, trên ghế, trên hành lang, thậm chí là trên giá giày, tất cả đều là những thứ rác rưởi này, trong phòng tràn ngập một mùi thức ăn biến chất, buồn nôn đến mức tôi thiếu chút nữa muốn phun ra.

Tôi nhón đầu ngón chân, tránh những thứ chồng chất xếp đồng ầy vọt vào trong phòng, nhìn thấy Hạ Tư Kiệt đang cầm một hộp bóng lớn ngồi ở giường của tôi xem đua xe, bên cạnh còn rải rác vài lon bia đã uống. Bởi xem quá nghiêm túc, anh ta thậm chí còn không phát hiện được sự tồn tại của tôi, hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm màn hình, vài viên bóng theo miếng ăn của anh ta rơi là tả trên giường đơn của tôi.

Một khắc đó, tôi quên mất Lê Diệu Phàm, quên mất đoàn làm phim, quên mất công việc. . . Tiểu vũ trụ ở ngực hừng hực thiêu đốt, tôi xoay người tiến vào phòng bếp, lục lọi từ trong đồng rác rưởi lấy ra một chiếc dao phay, sau đó xách theo dao một lần nữa xông trở lại phòng, gào to cái tên khốn kiếp ở trên giường kia: “Hạ Tư Kiệt, tôi muốn giết anh!!!”

Một tiếng hét thảm thiết qua đi, Hạ Tư Kiệt đem thức ăn còn thừa một ít trong hộp bóng ném ở trên giường tôi, co cẳng bỏ chạy.

“Anh đừng chạy, tên khốn kiếp nhà anh! Hạ Tư Kiệt, mắt tôi bị mù mới để cho anh vào ở, hôm nay tôi không chém chết anh tôi không mang họ Thẩm, anh đứng lại đó cho tôi! Hạ Tư Kiệt!”

“Sao em không kêu một tiếng đã trở lại? Em bình tĩnh một chút trước đã, chuyện đã xảy ra, xúc động không giải quyết được vấn đề! Em không nên đụng đến khuôn mặt của anh, anh phải dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm! Chị, em sai rồi vẫn không được sao? Xin chị dừng lại đi. . .”

Sau khi đuổi giết một loạt, thể lực của Hạ Tư Kiệt rốt cuộc chống đỡ hết nổi, té quỵ trên đất. Không đợi tôi lấy dao chỉ vào anh ta chửi, anh ta cũng đã nhào tới một cái, ôm chặt lấy chân tôi: “Chị, em sai rồi! Chị đại nhân đại lượng bỏ qua cho em đi! Sau này em không dám nữa, em. . .”

Anh ta nói đến mắt tôi, tôi nhìn lại, người này vậy mà vừa ôm chân tôi, vừa nhìn chăm chăm TV trong phòng. Lần đầu tiên tôi thấy có người mặt đầy nước mắt nước mũi còn có thể tập trung tinh thần xem thi đấu như vậy, quả thực chính là hoa lệ giữa mấy bay chiến đấu, cực phẩm trong VIP.

Tôi cầm dao, đang đấu tranh tư tưởng rốt cuộc nên chém hay không chém, chỉ vào trong phòng rống lên với anh ta: “Hạ Tư Kiệt, anh cút vào cho tôi, không có phê chuẩn của tôi không được phép ra ngoài!”

Cứ như vậy, Hạ Tur Kiệt chạy về phòng xem cuộc thi đấu, mà tôi thì bắt đầu nhiệm vụ gian khổ thu dọn căn phòng.

Không thể không nói, phòng này quả thực là quá rối loạn, tôi thật không biết hơn nửa tháng tôi không ở đây Hạ Tur Kiệt rốt cuộc đã sống sót thế nào, khoa trương mà nói, ở cái nơi lộn xộn thế này còn không bằng ngủ ngoài đường cái. Bạn có thể tưởng tượng khi tôi thu dọn phòng khách, ở phía dưới sofa còn phát hiện ra một ổ chuột không?

Tôi thật tình cảm thấy Hạ Tur Kiệt không cần đi từ hôn, chỉ cần đưa cái vị hôn thê kia của anh ta tới nhà tôi, liếc mắt nhìn cái ổ chuột kia, bảo đảm cô ta sẽ sợ đến mức hoa dung thất sắc, kiếp này cũng không dám tiếp cận người nhà họ Hạ.

Thu dọn xong một phòng rác rưởi thì đã là nửa đêm, trong lúc này Hạ Tur Kiệt ngoài giúp tôi đi vứt rác ra ngoài mấy lần, thì cái gì cũng không giúp.

Tôi mệt đến mức mông ngồi trên sofa cũng không muốn nhúc nhích, nhìn Hạ Tur Kiệt cầm dao phay chỉ chỗ rất nhiều chỗ, cuối cùng quay đầu lại mắt trông mong nhìn tôi, đề nghị: “Thiên Tinh tỷ, dao này đã cùn, không bằng chúng ta vứt nó đi đi.”

“Cùn cái rắm, hủy dung của anh vậy là đủ rồi!” Tôi liếc mắt trừng anh ta một cái.

Vừa nghe tôi muốn hủy dung của anh ta, Hạ Tur Kiệt sợ đến mặt mũi trắng bệch: “Thiên Tinh tỷ, một ngày vợ chồng trăm ngày tình nghĩa, tốt xấu gì trước đây chúng ta cũng từng tốt đẹp, nếu như chị cảm thấy mệt thì để em xoa bóp cho chị.” Anh ta nói xong, kê bên tôi ngồi xuống, cười làm lành đâm lưng cho tôi.

Mỹ nam rốt cuộc không giống nhau, mặc dù tôi nín một bụng tức giận, thế nhưng được anh ta đâm bóp mấy cái như vậy, thì cứ như vậy không làm cảm nữa. Tôi thờ dãi, hỏi: “Rốt cuộc mấy năm nay anh ở nước ngoài sống thế nào? Thực sự ngay cả một chút năng lực tự gánh vác anh cũng không có?”

“Cứ như vậy sống thôi, em cũng biết lúc xuất ngoại anh còn nhỏ.”

Mười sáu tuổi, quả thật không lớn. Tôi lại hỏi: “Vậy anh ăn cơm kiểu gì?”

“Gọi món bên ngoài!” Anh ta chẳng biết xấu hổ trả lời tôi.

“Còn quần áo thì sao, ai giặt cho anh?”

“Người quản lý gia đình mỗi tuần sẽ tới một lần, nhưng có lúc anh thấy bẩn quá thì vứt luôn.”

Thật đúng là con nhà có tiền! Tôi trực tiếp hết ý kiến.

“Em cũng biết, ba anh rất phản đối việc anh xuất ngoại, ngoài đưa tiền, căn bản là ông ấy mặc kệ anh.” Lúc nói lời này giọng điệu của anh ta có chút sa sút tinh thần, thế nhưng rất nhanh người này lại bắt đầu vô tâm vô phế, “Thực ra anh hiểu ông ấy muốn cho anh biết khó mà lui, nhưng ông ấy nào biết, anh cũng sống được khá tốt!”

“Anh thế này mà còn gọi là sống khá tốt á? Anh, anh quả thực...” Tôi thật không có cách nào diễn tả anh ta bằng ngôn từ, nhưng cùng lúc đó tôi lại cảm thấy một chút đau lòng thay anh ta. Có lẽ ngoài tiền ra, cuộc sống người này trải qua còn tệ hơn tôi, ít nhất mấy năm nay tôi còn có mẹ bên cạnh, mà anh ta thì ngoài tiền ra thì chẳng có gì cả.

Sự thực chứng minh, trên thế giới này, có tiền không nhất định sẽ sống trong vui vẻ, không có tiền cũng không nhất định sẽ sống không sung sướng, có lẽ thực sự chỉ có những người từng sống trong hai cuộc sống hoàn toàn trái ngược nhau như tôi mới có thể hiểu được cái đạo lý này.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Công việc và việc nhà thật sự tốn của tôi quá nhiều tinh lực, cho tới khi tôi ngồi trên sofa nói chuyện phiếm với Hạ Tur Kiệt thì lại bất tri bất giác ngủ mất.

Tôi cảm thấy giấc ngủ này không quá thoải mái. Tôi gặp phải rất nhiều cơn mơ ngắn quãng về quá khứ, điều này làm cho tôi thấy rất nôn nóng. Cả buổi tối tôi đều không ngừng chạy băng băng và giãy giụa trong mơ, nhưng lại cảm giác có thứ gì đó đè nặng ngực tôi, không thể tỉnh lại. Tôi cứ như vậy không ngừng chống lại ác mộng, thẳng đến khi trời sáng mới rốt cuộc bị đối tỉnh lại.

Ngay lúc tôi nhìn trần nhà, suy nghĩ xem cơm sáng nên ăn gì thì bên kia giường bỗng nhiên có người trở mình. Một loại dự cảm chẳng lành trong nháy mắt bao phủ lấy tôi, tôi quay đầu, sợ đến mức thiếu chút nữa ngã xuống từ trên giường.

Chỉ thấy Hạ Tur Kiệt đang cuộn tròn ôm ấp con búp bê thỏ của tôi ở bên kia giường, toàn thân trên dưới chỉ mặc một chiếc quần ngủ, ngủ rất say, gọi cũng không tỉnh.

Tôi thực sự không thể nhìn được nữa, giờ một chân lên, đạp tên nha hoàn từ trên giường tôi xuống.

Sau một tiếng vang trầm đục qua đi, Hạ Tư Kiệt còn buồn ngủ bò dậy từ trên sàn nhà, về mặt bất mãn nằm bò ở bên giường chỉ trích tôi: “Em làm gì thế, có còn để cho người ta ngủ hay không?”

Lải nhải cái bíp! Anh còn có mặt mũi trách tôi!

Tôi cầm cái gối trong tay hung hăng đập lên mặt anh ta: “Anh có bệnh à, mình có giường thì không ngủ, ngủ giường của tôi làm gì!”

Cuối cùng anh ta cũng tỉnh táo một chút, xoa tóc, thờ ơ nói: “Giường của anh bị bẩn.”

Người này vậy mà cũng ngại bẩn! Tôi cảm giác mình sắp sập đổ: “Ngại bẩn thì sao anh không ngủ trên sàn nhà đi?”

“Nói đùa, sàn nhà cứng như vậy...”

“Dù cho anh muốn ngủ trên giường, thì anh cởi quần áo làm gì? Giường này là của tôi, là giường tôi ngủ!”

“Yên tâm anh không đề ý.” Anh ta rộng rãi phất phất tay.

“Anh không đề ý, nhưng tôi đề ý! Hạ Tư Kiệt đầu óc anh bị nước vào rồi!” Đối với cái tên vô si vô lại này, quả thực tôi đã đến tình trạng không thể nhìn được nữa.

“Thì ra em bận tâm điều này.” Cuối cùng anh ta cũng bừng tỉnh đại ngộ, thế nhưng trên mặt lại không biểu lộ chút ăn năn nào, trái lại còn an ủi tôi nói, “Không có chuyện gì, anh lại không làm gì em, chẳng qua chỉ mượn giường nằm một chút, dù sao một mình em cũng không ngủ được nhiều chỗ như vậy. Lại nói bình thường anh quen ngủ trần, vì em, anh còn đặc biệt mặc quần, không tin em xem...” Anh ta vừa nói, vừa đứng lên quay vài vòng, hướng về phía tôi biểu diễn quần lót của anh ta.

Trong nháy mắt, tôi cảm giác cả người đều hỗn động trong gió.

Vừa lúc đó, chuông cửa trong nhà bỗng nhiên vang lên, kéo tôi lại từ trong phần nộ.

Mới sáng sớm đã tìm tôi thì ngoài chị Nhạc ra còn có ai? Tôi cũng không muốn chị ấy nhìn thấy tình cảnh này, lại kinh ngạc mà trong não bổ sung thêm một đồng tình tiết, thế là vội vàng hướng Hạ Tư Kiệt liếc mắt trừng một cái: “Tôi ra mở cửa, anh ở chỗ này đừng động dấy cho tôi, nếu như dám đi ra, tôi nhất định chém anh!” Tôi nói xong, làm cái động tác giờ tay chém xuống.

“Biết rồi!” Anh ta hướng tôi làm cái mặt quý.

Lúc này tôi mới yên tâm lớn mật đi ra ngoài, nhưng lúc mở cửa lại bị hoảng sợ, đứng ngoài cửa căn bản không phải chị Nhạc nào, mà là... thư ký L.K của Lê Diệu Phàm!

Điều này thực sự thật bất khả tư nghị, tôi xoa xoa mắt, một lần hoài nghi mình đang nằm mơ.

Đối với sự khiếp sợ của tôi, L.K không có chút đề ý nào, anh ta gật đầu với tôi: “Thảm tiểu thư, buổi sáng tốt lành.”

Lúc này tôi mới như ở trong mộng vừa tỉnh, nhìn không được hét to một tiếng: “Anh tới làm gì hả?”

“Làm sao vậy? Ai tới thế?” Trong phòng truyền ra tiếng Hạ Tư Kiệt dò hỏi.

Lập tức cả khuôn mặt tôi đều tái lại, nhìn L.K lần nữa, ánh mắt phía sau thấu kính có sự biến hóa vi diệu, hơi gật đầu nói: “Thật ngại, xem ra tôi tới quấy rầy rồi.”

“Tôi không...” Tôi vừa định giải thích, liền ý thức được chính mình giải thích với người của Lê Diệu Phàm cái rắm, thế là vội vàng ngậm miệng, nghiêm mặt nói: “Rốt cuộc anh tới làm gì?”

“Lê tổng muốn mời Thảm tiểu thư cùng ăn bữa sáng.”

Ai biết Lê Diệu Phàm lại đang có cái ý gì quý? “Tôi từ chối.” Tôi hướng L.K giờ giọng xem thường, chuẩn bị đóng cửa lại.

Tên kia lại đột nhiên dùng tay đề ở cửa: “Lê tổng đoán được Thảm tiểu thư sẽ cự tuyệt, cho nên muốn tôi truyền đạt lại, nếu như Thảm tiểu thư không đi đến nơi hẹn thì tiền đầu tư vào đoàn làm phim sẽ rút về.”

“Rút thì rút, có tiền rất giỏi à!” Tôi rống lên, đột ngột đóng cửa lại.

Theo một tiếng “Rầm” vang lên, Hạ Tư Kiệt từ trong phòng thò đầu ra nói: “Em đừng trừng mắt anh, anh nghe lời em mà, một bước cũng không ra khỏi cửa.”

“Anh cút vào cho tôi, đợi dịp tôi sẽ chinh đồn anh lần nữa!”

Tôi nhe nanh múa vuốt uy hiếp khiến Hạ Tư Kiệt cấp tốc rút đầu trở lại, cùng lúc đó, tôi hít sâu một hơi, cấp tốc xoay người, lại lần nữa mở cửa ra.

L.K còn đứng ở đó, dường như đã sớm ngờ tới tôi sẽ nuốt lời, mặt không đổi sắc hỏi: “Thẩm tiểu thư đã chuẩn bị xong.”

“Được rồi!” Tôi nổi giận đùng đùng trừng mắt anh ta, đi ra cửa nói: “Ăn sáng phải không, còn không dẫn đường?”

L.K quan sát tôi từ trên xuống dưới một phen, hỏi: “Thẩm tiểu thư định cứ đi như vậy?”

“Không được sao?” Tôi vẩy một cụm tóc rối loạn, dùng miệng cả ngày không đánh răng hướng về phía anh ta hỏi lại, “Nếu anh có ý kiến, thì tôi liền không đi.”

Không biết có phải tôi nhìn lầm rồi hay không, chỉ thấy trên mặt vạn năm không đổi của L.K kia đột nhiên mỉm cười thoáng qua, sau đó cúi đầu cung kính nói: “Lê tổng cũng không quy định Thẩm tiểu thư mặc gì đến nơi hẹn, cho nên xin mời.”

Cứ như vậy, tôi mặc bộ quần áo một ngày không giặt, giẫm dép, lên xe thương vụ xa hoa Lê Diệu Phàm phái tới một cách nhếch nhác, đi đến nơi hẹn.

Sự thực chứng minh một câu nói: Người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch.

Khi tôi dùng bộ dạng với hình tượng hết sức lôi thôi xuất hiện ở cửa một hội sở cao cấp, cậu bồi bàn nhìn qua có kinh nghiệm phong phú kia cả kinh cầm cũng sắp rớt xuống. Cậu ta muốn chặn tôi, lại ngại với L. K đứng bên cạnh tôi nên chậm chạp không hành động, biểu cảm đó rồi rầm tựa như ăn một miếng phân lại không được phép nhổ ra.

Tôi vừa nghĩ tới lát nữa lúc Lê Diệu Phàm nhìn thấy tôi, có lẽ cũng là loại vẻ mặt này, tâm tình thoáng cái liền rộng mở trong sáng. Tôi cười híp mắt đi theo phía sau L. K, nghênh ngang đi vào hội sở.

Dọc đường, ngay cả những nhân viên được huấn luyện nghiêm chỉnh của hội sở đều ném ra ánh mắt không thể tin được nhìn tôi, nhưng tôi lại không quan tâm chút nào, một lòng chỉ nghĩ đến đôi dép năm đồng tám của tôi đang giẫm lên thảm Ba Tư mấy ngàn một tấm dưới chân này.

Cảm giác đó, quả thực sáng khoái bùng nổ!

Tâm trạng vui sướng của tôi vẫn chưa kéo dài bao lâu, khi rốt cuộc nhìn thấy Lê Diệu Phàm, ánh mắt anh ta vô cùng yên lặng làm tôi cảm thấy một tia thất bại, thế cho nên tôi rất không kiên nhẫn hỏi: “Tìm tôi làm chi?”

Nhưng Lê Diệu Phàm không trả lời tôi, anh ta nháy mắt, rất nhanh L. K liền hiểu ý kéo ghế ra, nói với tôi: “Thẩm tiểu thư, trước hết mời ngồi.”

Tôi cũng không định chịu một bộ đó, lạnh lùng nhìn anh ta một cái: “Không cần, tôi rất bận, có lời nói mau, có rắm mau thả!”

“Làm bên đầu tư, tôi mời diễn viên ăn bữa cơm, không quá phận đi?” Lê Diệu Phàm rốt cuộc lên tiếng, vừa mở miệng đã bắt đầu uy hiếp tôi, nhấn mạnh với tôi về cái thân phận nhà đầu tư của anh ta.

Mặc dù rất không cam lòng, nhưng tôi vẫn đành đặt một mông ngồi trên ghế, tức giận nói: “Anh là nhà tài trợ, tôi đánh không lại anh, anh nói cái gì thì là cái đó, hài lòng chưa?”

“Còn chưa được.”

Trời! Người này lại vẫn đập trên mặt mũi! Tôi bị loại khí chất vô si này chấn động sâu sắc, hít sâu một hơi, chuẩn bị phun chết anh ta, đúng lúc này bỗng nhiên truyền đến một mùi thức ăn, nhanh chóng kết thúc suy nghĩ của tôi.

Đối với người từ tối hôm qua đến giờ một giọt nước cũng không có mà nói, một bữa cơm sáng phong phú thật sự là quá sức hấp dẫn, thế cho nên căn bản tôi không rảnh bận tâm Lê Diệu Phàm.

“Cháo hải sản cá muối, canh bánh bao rưới gạch cua, mỳ vằn thắn tôm tươi, canh gà hầm hải sâm, mỳ từ từ thưởng thức.” Giọng nói êm tai dễ nghe của đầu bếp, làm tôi nhìn không được ngón trỏ đại động. Giờ khắc này tôi phải thừa nhận, tôi thực sự đã sắp đói điên rồi, hiện tại mà có người cầm súng đuổi tôi đi, tôi cũng không đi.

Ôm tâm tình như vậy, không chờ Lê Diệu Phàm mở miệng, tôi liền bắt đầu ăn trước.

Có lẽ ở trong mắt người bên cạnh, đây là chuyện không có hình tượng cỡ nào, nhưng tôi lại không mấy may để ý, ngược lại, tôi hận không thể khiến Lê Diệu Phàm chê tôi mất thể diện, đập tôi đi, cả đời cũng không đến phiền tôi. Nhưng anh ta chẳng những không làm như vậy, trái lại còn đuổi người đi theo lui đi, lẳng lặng nhìn tôi ăn.

Ngay từ đầu tôi làm bộ không chú ý, thế nhưng theo hai ánh mắt trước sau như một dừng trên người tôi, rốt cuộc tôi không còn kháng cự được, cắn mỳ vằn thắn trong miệng, ngẩng đầu mơ hồ không rõ nói: “Không phải anh mời ăn cơm sao, nhìn tôi làm chi? Ăn đi!”

Anh ta cười cười, đem mỳ vằn thắn trước mặt mình đẩy tới trước mặt tôi.

Nụ cười kia mang theo một loại dịu dàng giống như đã từng quen biết, trong nháy mắt khiến tôi thất thần. Một khắc đó, thời gian dường như chảy ngược

trở về rất nhiều rất nhiều năm trước đây, tia nắng ban mai bên ngoài hạ xuống chúng ta ngồi đối diện nhau, ánh mắt dịu dàng của anh ta sừng nước biển thì rất nhiều hồi ức không thể dứt bỏ giữa chúng tôi.

Nhưng loại cảm giác đáng chết này chỉ dừng lại giữa chúng tôi trong chốc lát, rất nhanh tôi và anh ta ý thức được điều gì đó, nụ cười trên mặt anh ta biến mất, sự dịu dàng trong ánh mắt bị lạnh lùng thay thế. Mà tôi cũng nhanh chóng cúi đầu, nhìn thức ăn ngon đầy bàn mà đột nhiên trở nên vô vị.

Trong lúc nhất thời, xung quanh bỗng nhiên trở nên trầm mặc dị thường, tôi cảm thấy có chút bất an, rất muốn lập tức rời khỏi chỗ này.

Nhưng vào lúc này, Lê Diệu Phàm đột nhiên mở miệng, phá vỡ cục diện đột ngột trầm mặc này, anh ta nói: “Nghe nói tiểu Kiệt ở chỗ đó?”

“Anh nghe ai nói? Mười năm rồi tôi không gặp anh ta.” Tôi một lòng đối phó với thức ăn trong bát, thuận miệng ứng phó một câu.

“Ý của cô là, người đàn ông ở cùng cô, là người khác?” Anh ta nhú mày, một bộ đầy khẩu khí chất vấn.

Tôi mới không sợ anh ta, tiếp tục giả ngu: “Đàn ông? Đàn ông nào?”

Anh ta cười lạnh một tiếng: “Cô không nói cũng không sao, dù sao qua hôm nay, anh ta sẽ không còn xuất hiện ở trước mặt cô nữa.”

Tôi bị lời này làm cho hoảng sợ, nhin không được mở miệng: “Anh muốn làm gì? Anh ấy chính là bạn của anh, anh không đến mức không nhớ đến tình bạn cũ như vậy chứ?”

“Tình cũ?” Anh ta lặp lại cái từ này một lần, vô cùng thâm ý nhìn tôi, “Giống như cô rất nhớ tình bạn cũ.”

Ánh mắt này nhìn tôi khiến toàn thân không thoải mái, cùng lúc đó, tôi cũng cảm giác được bầu không khí giữa chúng tôi hôm nay và thường ngày khác biệt mấy lần, dường như có chuyện gì muốn phát sinh. Tôi cũng không muốn tiếp tục dây dưa tại đây, thế là tôi đứng lên, nói: “Chuyện này không liên quan đến anh. Tôi ăn no rồi, tạm biệt.”

Tôi còn chưa nói hết, cổ tay đã bị giữ lại.

“Cô biết tôi sẽ không dễ dàng buông tha cô như vậy.” Anh ta ung dung mở miệng.

Tôi ngẩn ra, nhanh chóng bình tĩnh trả lời: “Vậy anh cũng nên biết, tôi không dễ đối phó.”

“Nhưng sao tôi cảm thấy muốn đối phó cô, rất dễ dàng.”

Khẩu khí tự tin này, có phần cũng quá trâng tráo đi? Tôi quay đầu lại nhìn anh ta, nói: “Đừng quá coi thường tôi.”

“Phải không? Cô đã không phục, không bằng chúng ta đánh cược, nếu cô thắng, tôi không chỉ tiếp tục đầu tư bộ phim cho cô, còn có thể trả hết tất cả nợ nần thay cô.”

“Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, đối với tiền của anh tôi không có hứng thú.” Người này, vì sao luôn muốn dùng tiền đến áp tôi? Thế nhưng tôi hiểu rõ, không cược với anh ta một phen này, chỉ sợ kiếp này anh ta sẽ không bỏ qua cho tôi. Tôi quyết định không đếm xỉa tới, “Nếu như tôi thắng, anh có thể bảo đảm vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt tôi, tôi liền đánh cược với anh.”

“Cô hận tôi như vậy?” Anh ta hỏi.

“Đúng!” Tôi cắn răng, “Tôi quả thực hận không thể lột da dỡ xương anh!”

“Nhưng tôi nhớ, trước đây cô yêu tôi bao nhiêu.”

“Đó chẳng qua là tôi còn trẻ không biết gì, ham mê cùng anh mà thôi, nếu như đặt vào hiện tại, ngay cả nhìn tôi cũng sẽ không liếc mắt nhìn anh một cái.”

“Cô xác định?” Anh ta nhìn tôi liếc mắt một cái, “Đã như vậy chúng ta liền đánh cược: Tôi chỉ cần dùng ba tháng, là có thể khiến cô yêu tôi một lần nữa.”

Anh ta vậy mà muốn cùng tôi cược cái này?

“Ha ha ha!” Tôi lấy lại tinh thần, cất tiếng cười to lên, “Anh đùa cái gì vậy? Tôi chỉ nghe nói người bị quỷ hút máu cắn sẽ yêu quỷ hút máu, không có nghe ai bị chó cắn một miếng, còn có thể quay đầu lại yêu chó, anh cho tôi là đồ ngốc à?”

Anh ta cũng không vì ví dụ xác láo của tôi mà tức giận, mà hỏi lại: “Cô đã định liệu trước như vậy, vì sao không đánh cược một lần với tôi?”

Tôi chân chừ chốc lát, lại mất đi lý trí trong ánh mắt đầy khiêu khích của anh ta, xúc động đập bàn nói: “Được! Tôi liền cược với anh ba tháng, hơn nữa hiện tại tôi có thể bảo đảm với anh, anh nhất định phải thua!”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Có câu thường nói: “Xúc động là ma quỷ!” Tôi cảm thấy lời này thật sự là quá đúng. Ngay khi tôi một lời đồng ý với Lê Diệu Phàm chưa được năm phút đồng hồ, tôi liền thanh tỉnh.

Tôi phát hiện, tôi vừa mới đào cho mình một cái hố lên trời.

Hiện tại Lê Diệu Phàm quán lấy tôi, đơn giản chính là nhất thời tâm huyết dâng trào mà thôi, có lẽ ngày mai sẽ chơi chán mà đá tôi một cước văng đi. Nhưng còn bây giờ thì sao? Với cái kiểu tính cách không chịu thua của anh ta, tuyệt đối sẽ dây dưa với tôi ba tháng vì một ván cược này.

Vừa nghĩ tới ba tháng sau đều phải đối mặt với cái người trước mắt, tôi thực sự hối hận đến mức ruột gan cũng sắp hóa đen. Chả còn tâm tư dây dưa với anh ta, hận không thể lập tức về nhà, trốn anh ta càng xa càng tốt.

Tôi nói: “Đã nói xong, tôi đi đây.”

“Từ đã.” Anh ta đứng lên, ngăn cản tôi.

“Còn có việc sao?” Tôi tâm phiền ý loạn, không kiên nhẫn nói.

“Tôi đưa cô về.”

“Cái gì?” Tôi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, một mực từ chối, “Không cần, tự tôi có chân sẽ đi về.”

“Cái này không thể được.” Anh ta ngoắc ngoắc khóe miệng, cúi người sát vào tôi, “Nếu tôi đã đánh cược với cô, thì dù sao cũng phải làm chút gì đó mới có thể khiến cô yêu tôi chứ? Đương nhiên, nếu cô sợ thua thì bây giờ có thể đổi ý, không cần phải cố gắng tránh tôi.”

Nhìn xem, cái gì gọi là mờ mắt nói mò, bằng tài ăn nói của anh ta, chết cũng có thể nói thành sống.

Lúc này điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là, dù cho anh ta có khéo lưỡi như lò xo, tôi cũng tuyệt đối không yêu tên hỗn đản này lại lần nữa, bởi vì bộ mặt thật của anh ta đã bị tôi nhìn thấu từ lâu.

Tôi cào một đám tóc rối, hoàn toàn thất vọng: “Lê tổng đã hạ thấp mình cao quý làm tài xế cho tôi, vậy tôi sẽ không khách khí, đi thôi.”

Cách nhiều năm sau lại một lần nữa ngồi trên xe Lê Diệu Phàm, thật làm cho tôi có chút cảm giác như đã qua mấy đời. Mặc dù anh ta vẫn biểu hiện rất lịch sự, thậm chí còn chủ động mở cửa cho tôi, nhưng tôi vẫn không nói nửa câu với anh ta, quay đầu nhìn phong cảnh ven đường.

Nhưng trong xe lại mở 《Mười năm》của Trần Dịch Tấn hết lần này đến lần khác:

“Mười năm trước / anh không biết em em không thuộc về anh / chúng ta lại như những người xa lạ / dần đi qua đầu phố quen thuộc / mười năm sau / chúng ta là bạn còn có thể gửi lời hỏi thăm / chỉ là sự dịu dàng đó / lại không tìm được lý do để ôm chầm lấy nhau / tình nhân cuối cùng khó tránh khỏi trở thành bằng hữu...”

Ban đầu tôi còn làm bộ không nghe thấy, nhưng theo tiếng nhạc một lần lại một lần tuần hoàn phát ra, tôi thật sự không chịu nổi, liền kháng nghị với anh ta: “Anh không thể đổi bài khác à? Anh không thấy tình cảnh như chúng ta bây giờ, nghe bài này rất châm chọc sao?”

“Vậy cô nghĩ tôi nên bật bài gì đây?” Anh ta nhàn nhạt hỏi.

“《Mua bán tình yêu》!” Tôi như đinh đóng cột nói xong, không đợi anh ta trả lời, liền kéo cổ họng bắt đầu rống lên: “Phản bội tình yêu của tôi / buộc tôi rời đi / cuối cùng khi biết được sự thật nước mắt tôi tuôn rơi / phản bội tình yêu của tôi / anh gánh lấy khoản nợ lương tâm / dù cho trả giá nhiều tình yêu hơn nữa / cũng không thể mua lại được...”

Rốt cuộc, giữa lúc tôi như gào khóc thảm thiết, biểu hiện sáng sớm nay của Lê công tử vô cùng bình tĩnh lúc này đã bị phá hỏng, khóe miệng kéo kéo ra, tôi nghĩ hiện tại anh ta nhất định rất muốn đập tôi xuống.

Tôi không sợ bị đập xuống, tôi chỉ sợ bỏ qua cơ hội làm anh ta sụp đổ.

Thế là tôi kéo dài giọng, vừa lớn tiếng hát, vừa thưởng thức sắc mặt từ trắng đến hồng, từ hồng đến xanh, lại từ xanh đến đen của Lê tổng... Rồi chợt phát hiện, thì ra đánh cược với anh ta cũng không quá tệ như trong tưởng tượng của tôi. Ít nhất hiện tại để thắng tôi, anh ta mặc kệ cho tôi làm bất cứ chuyện gì quá phận, cũng không trở mặt với tôi.

Nghĩ tới ba tháng trong tương lai, tôi cũng có thể dần vật Lê Diệu Phàm như bây giờ, quả thực tôi phấn khởi đến mức không còn là chính mình, hát cũng càng sung hơn.

Tôi cứ như vậy hát một đường, mắt thấy sắp về đến nhà, bỗng Lê Diệu Phàm lại đột ngột thắng gấp.

Tiếng ca líu lo bị ngừng lại, mà tôi cũng bị dọa không hề nhẹ, quay đầu căm tức nhìn Lê Diệu Phàm “Anh có bệnh à! Sợ bại bởi tôi nên muốn giết người diệt khẩu à?”

Sắc mặt anh ta vừa rồi xanh mét, đột nhiên đổi thành nụ cười rất quý dẻ, nhìn thẳng phía trước, buồn bã nói: “Cho dù muốn giết cô, cũng không tới phiên tôi.”

Một loại dự cảm chẳng lành tự nhiên nảy sinh, theo ánh mắt của anh ta chậm rãi nhìn về phía trước, tôi sợ đến mức thiếu chút nữa thì kêu lên.

Chỉ thấy một tên hung thần ác sát đang hùng hùng hổ hổ đi ra từ dưới lầu nhà tôi, mà dẫn đầu chính là tên thủ lĩnh xã hội đen vẫn đuổi theo nhà tôi đòi nợ, Quý Dao.

Kỷ thực trốn nợ nhiều năm như vậy, tôi sớm đã thành lão luyện, bình thường người có chút thành thật giống Mạc lão đại căn bản tôi không để vào mắt. Thế nhưng Quý Dao này không giống vậy, hắn ta âm hiểm giả dối, lãnh huyết vô tình, đám tiểu đệ dưới tay cũng kiêu ngạo ngang ngược, hung ác lan tràn. Thậm chí tôi còn từng nghe chính miệng Mạc lão đại nói, Quý Dao vì đòi nợ đã từng chặt ngón tay của người khác.

Đối mặt một người hung tàn như vậy, sao tôi có thể không trốn tránh lui binh?

Nhưng tình hình lúc này cũng rất nguy cấp, mắt thấy đoàn người Quý Dao từ trên lầu đi xuống, tôi muốn tông cửa xông ra, nhưng Lê Diệu Phàm đã khóa cửa xe lại.

“Anh đừng đùa, đám người kia là người điên, mau mở cửa cho tôi!” Tôi giục.

Anh ta lại nhún vai, như cười như không nhìn tôi.

Người này quả thực đang muốn đùa chết tôi! Nếu không phải tình hình quá nguy cấp, tôi hoàn toàn có khả năng đập vỡ xe anh ta, nhưng lúc này tôi lại chỉ có thể nắm lấy tay anh ta, ăn nói khấp khểnh: “Mở cửa nhanh, là tôi nợ anh!”

“Đây chính là cô cầu tôi.” Anh ta thốt ra lời này thì tim tôi bỗng nhiên sợ hãi, bởi vì tôi biết mỗi lần anh ta nói câu đó, sẽ không có chuyện tốt.

Quả nhiên, anh ta cũng không mở cửa cho tôi, mà đột ngột đưa tay đè ở ót tôi, sau đó nhanh chóng tới gần tôi, hung hăng chiếm lấy môi tôi.

Tôi tuyệt đối không ngờ Lê Diệu Phàm sẽ làm như vậy, chỉ có thể ngậm chặt miệng, liều mạng giãy giụa, nhưng đột nhiên anh ta rời khỏi môi tôi, dùng con ngươi đen nhánh nhìn tôi chăm chăm: “Muốn tôi giúp cô thì phối hợp chút!”

Đây quả thực chính là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Tôi rất muốn mắng anh ta, thế nhưng dư quang nơi khóe mắt lại nhìn thấy đám người Quý Dao đang hướng bên này đi tới. Quên đi, dù sao so với thuần khiết thì mạng sống quan trọng hơn! Tôi hạ quyết tâm, nhắm mắt lại bỏ mình vào tay anh ta, hôn lên Lê Diệu Phàm.

Lần này anh ta cũng không khách khí với tôi, đầu lưỡi trực tiếp cạy mở miệng tôi, tiến quân thần tốc. Trong nháy mắt, cả người tôi đều rơi vào đợt tấn công mãnh liệt của anh ta. Hơi thở quen thuộc đó dường như trong nháy mắt đã tràn ngập mũi và miệng tôi, làm cho đầu óc tôi một mảnh hỗn loạn.

Tôi biết anh ta cố ý, tôi cũng biết anh ta chân thật, tôi càng biết mục đích làm như vậy của anh ta. Lúc những hồi ức đó như đoạn phim từng chút một theo nụ hôn này xẹt qua đầu tôi, tôi không thể không thừa nhận, mục đích của anh ta đã đạt được. Đối với tôi mà nói, hồi ức giữa tôi và anh ta thực sự rất nhiều, quả thực nhiều đến mức muốn tràn ra khỏi đầu tôi.

Thế nhưng, hiển nhiên anh ta đã quên mất một chuyện quan trọng nhất, dựa vào vết rách của hồi ức đã không cách nào tu bổ giữa chúng tôi, bởi vì tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, tất cả mọi việc tôi trải qua hôm nay đều là một tay anh ta tạo thành.

Tôi không có khả năng lại yêu anh ta, cho dù tôi nhớ như in mỗi câu mỗi lời tâm tình giữa chúng tôi.

Cũng không biết qua bao lâu, đến lúc nguy hiểm rồi cuộc đã đi qua, nụ hôn này mới kết thúc.

“Cô phải cảm ơn tôi, đã cứu cô một lần.” Anh ta buông tôi ra, vừa nói vừa chỉnh lại áo sơ mi của mình giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

“Đúng vậy.” Tôi cười lạnh, “Tôi thật muốn cảm ơn anh, khiến tôi bị nợ nần đuổi theo nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã cứu tôi một lần.”

“Cô đây là đang oán tôi?” Ngữ khí của anh ta đột nhiên lạnh xuống.

“Tôi nghĩ anh đã hiểu lầm.” Tôi nhìn chăm chăm con ngươi anh ta, yên lặng đẩy tóc mái ra, lộ ra vết sẹo nhàn nhạt trên trán, “Biết vì sao tôi sợ Quý Dao không? Cũng bởi vết sẹo này. Năm năm trước, lần đầu tiên tôi gặp Quý Dao, hắn ta kéo lấy tóc tôi đập vào tường, đập đến mức trên tường đều là máu, còn lưu lại vết sẹo này. Tôi không muốn lấy việc này để cầu xin sự đồng cảm của anh, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, vết nứt giữa chúng ta, dù cho mười năm, hai mươi năm trôi qua, đều tồn tại như vết sẹo này. Cho nên đừng vọng tưởng chơi cùng tôi cái trò chơi tình yêu nữa, dù cho tôi nhớ rõ tất cả mọi chuyện cũng sẽ không yêu anh lần nữa. Rời khỏi tôi, mới là lựa chọn sáng suốt nhất của anh.”

Lúc tôi nói xong lời này, tôi vẫn chăm chú nhìn chăm chăm Lê Diệu Phàm. Tôi nghĩ tôi thực sự đã nhìn thấy sự xúc động chợt lóe lên trong mắt anh ta, thế nhưng điều đó chỉ duy trì trong chớp lát.

“Về nhà đi, tôi bảo đảm ba tháng này, không ai quấy nhiễu cô nữa.” Anh ta mặt không thay đổi nói.

“Sao nói thế nào anh cũng không hiểu chứ...” Tôi hốt hển trừng mắt anh ta.

Nhưng anh ta lại cắt ngang lời tôi: “Tôi chưa bao giờ thất bại, đã đánh cược thì nhất định sẽ thắng. So với phí thời gian thuyết phục tôi, cô nên suy nghĩ một chút nên diễn thế nào để quay phim cho tốt còn hơn.”

Người này, quả thực đã đến tình trạng không thể dùng từ khai thông. Đã như vậy, tôi cũng chỉ có thể lấy cứng chọi với cứng.

“Tôi cũng đã nói đến nước này, anh còn u mê không tỉnh ngộ, vậy cũng đừng trách tôi cho anh thua quá khó coi.” Tôi nói xong, cười lạnh một tiếng rồi tiếp tục nói, “Mặt khác, cái chuyện tôi mới bịa vừa rồi, vết sẹo trên đầu này là do lúc quay phim không cẩn thận bị ngã. Nhưng vẫn cảm ơn anh giúp tôi che giấu ba tháng này, làm phiền.”

Ánh mắt Lê Diệu Phàm nổi lên hàn ý, nhưng tôi cũng không để ý đến anh ta, nhanh nhẹn mở cửa xe, đi ra ngoài.

Khoảnh khắc đưa lưng về phía anh ta kia, trong lòng tôi rất rõ ràng, những lời tôi mới nói vừa rồi xem như đã đưa ra chiến thư với anh ta. Ba tháng tới, sợ rằng tôi và anh ta đều không có nơi nào để trốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Sau khi về đến nhà, tôi cũng không tiếp tục nghỉ ngơi theo kế hoạch như đã định từ trước, mà ngựa không dừng vó chạy về đoàn làm phim.

Sau khi trải qua lần giằng co này với Lê Diệu Phàm, tôi đã nghĩ thông suốt. Tựa như anh ta nói, tôi đã không cách nào thuyết phục anh ta buông tha tôi, vậy chỉ bằng dành tinh lực cho công việc, nghiêm túc quay cho tốt bộ phim này.

Gánh nặng tư tưởng trong chốc lát đã được buông xuống, tôi liền cấp tốc nhập vai, mấy cảnh quay này, đạo diễn Vương quả thực đã xem diễn xuất của tôi với cặp mắt khác xưa.

“Thiên Tinh, không ngờ cô trở lại mới một ngày đã có tiến bộ lớn như vậy, xem ra ở nhà đã luyện tập nhiều lần.”

Đối với lời khen của đạo diễn Vương, tôi ngượng ngùng tiếp nhận, bởi vì về nhà lần này, căn bản ngay cả kịch bản tôi cũng không lật xem một lần. Chẳng qua là tôi đột nhiên tỉnh ngộ, kỳ thực tôi và nhân vật “Thiên Sư” tôi phải diễn này đều trải qua tình cảnh giống nhau, bị người ta đưa vào đường cùng như nhau, không có lựa chọn khác như nhau, phải độc ác hạ tâm mới có thể giết chết kẻ thù của mình như nhau.

Mặc dù diễn xuất của tôi có tiến bộ nhất định, nhưng dù sao so ra tôi vẫn kém các diễn viên chuyên nghiệp có kinh nghiệm phong phú, đi sâu vào tình tiết, thử thách xuất hiện trước mặt tôi cũng càng ngày càng nhiều.

Vài ngày sau, một phân cảnh nam nữ chính đối mặt khiến tôi tổn thương đầu óc. Đối với một người đã quen diễn các cảnh hành động như tôi mà nói, muốn có những cảnh tình cảm diễn tả sự dần dà một cách tinh tế thật sự là quá khó khăn, thế cho nên một cảnh quay tôi bị NG lặp đi lặp lại mấy chục lần, trước sau đều không thể đạt được yêu cầu của đạo diễn. Cuối cùng, đạo diễn Vương có chút không nhẫn được, đen mặt bảo tôi nghỉ ngơi một chút.

Nói nghỉ ngơi, kỳ thực chính là đối mặt với vách tường mà suy nghĩ. Tôi cảm kích bản, một mình ngồi xổm ở trong góc, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm mấy lời thoại kia, lẩm nhẩm trong lòng đọc một lần lại một lần, nhưng trước sau đều không thể lĩnh ngộ ra cái loại cảm giác theo như lời đạo diễn Vương.

“Cô ngồi xổm như vậy, không mệt à?” Bỗng nhiên, có một giọng nói từ bên tai truyền đến.

Tôi ngẩng đầu thì thấy Tề Lỗi – nam chính bộ phim này chẳng biết đã đứng phía sau tôi từ lúc nào, cầm trong tay một chiếc ghế nhỏ, cười ha hả đặt tới trước mặt tôi.

Điều này làm tôi nhiều ít cũng có chút thụ sủng nhược kinh*. Mặc dù Tề Lỗi này không phải đại minh tinh gì, nhưng dù sao cũng là diễn viên điện ảnh thâm niên nhiều năm, diễn xuất vô cùng tốt. Lúc trước khi đoàn làm phim chọn diễn viên, cũng nghĩ đến việc lấy diễn xuất của anh để có thể hình thành sự bù đắp với danh tiếng của La Vi, mới lựa chọn anh ta. Thế nhưng hiện tại La Vi đi rồi, đổi thành tôi đây – tiểu nhân vật diễn xuất hay danh tiếng đều bé nhỏ không đáng kể. Thẳng thắn mà nói trong lòng tôi luôn cảm thấy có lỗi với anh ta. (*: được cưng chiều mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo)

Thế là tôi vội vàng đứng lên, xin lỗi anh ta: “Thật ngại quá Tề đại ca, vừa rồi liên lụy anh NG nhiều lần như vậy.”

“Đừng nói như vậy, em đã làm rất tốt. Năm đó lúc quay bộ phim đầu tiên anh đã khấn trương đến mức nói luôn lời thoại của diễn viên nữ, đến khi đạo diễn nhắc nhở, anh còn ở đằng kia thao thao bất tuyệt.”

“Thật á?” Tôi bị sự khôi hài của anh ta chọc cười, lập tức cảm thấy thoải mái hơn không ít, liền truy vấn, “Lần đầu tiên anh đóng phim là lúc bao nhiêu tuổi?”

“Mười bảy tuổi, anh xuất đạo từ rất sớm.” Tề Lỗi cười nói.

Vừa nghĩ tới lúc tôi mười bảy tuổi còn là một công chúa không rành thế sự, cả ngày chìm đắm trong lời ngon tiếng ngọt của Lê Diệu Phàm, tôi liền có chút nhụt chí, thuận miệng than thở: “Thật hâm mộ anh, trẻ tuổi như thế đã biết mình muốn làm gì.”

“VẬY em đã đánh giá anh quá cao. Thực ra lúc anh mười bảy tuổi, mỗi ngày đều bị sự đẹp trai của mình thức tỉnh, mở mắt ra đã nghĩ, anh nhìn đẹp trai như vậy nhất định có thể làm đại minh tinh, đợi khi nổi tiếng sẽ có một đám các em gái xinh đẹp theo đuổi anh.”

Tôi bị sự tự kỳ đến kinh thế hãi tục của anh ta làm cho kinh ngạc, tròn to mắt nhìn anh ta.

Có lẽ cảm nhận được sự kinh ngạc của tôi, Tề Lỗi bắt đầu dĩ nhún vai: “Em cũng đừng cười anh, đó vốn chỉ là cái tuổi mơ mộng hão huyền, chẳng lẽ lúc em mười bảy tuổi không có khát vọng à?”

Vừa rồi còn đang cười, bị Tề Lỗi hỏi thế này tôi đột nhiên liền cứng lại.

Khát vọng? Từ này đối với tôi mà nói thật sự là quá xa vời, tôi cảm giác đã rất lâu rất lâu rồi tôi không nhìn thấy trong từ điển của tôi. Nếu như nhất định phải hỏi khát vọng của tôi năm mười bảy tuổi là gì, đó chính là cùng Lê Diệu Phàm cả đời, sinh một đồng con, sau đó trang điểm cho chúng thật xinh đẹp. Hiện tại xem ra khát vọng này thực sự hoang đường, quả thực chính là đem tuổi mười bảy tốt đẹp nhất sống trên mình cầu mà!

Nghĩ tới đây, tôi cười khò lắc lắc đầu.

“VẬY em đã sai rồi!” Tề Lỗi lắc đầu, “CÓ câu thoại rất kinh điển: Nếu con người không có khát vọng, thì có khác gì cá muối? Anh đã nhìn trái nhìn phải, em cũng không giống một con cá muối, cho nên nhất định em có ước muốn của em, chỉ là chính em không phát hiện ra mà thôi.”

Ước muốn của tôi?

Tôi cố gắng suy tư rất lâu, rốt cuộc nghĩ tới, tôi nói: “Em muốn kiếm tiền trả hết nợ nần của gia đình em, sau đó cùng mẹ đến nông thôn mở một quán ăn gia đình nhỏ, mùa đông bán oden, mùa hè thì bán kem ly!”

“Em xem, đây không phải là ước muốn của em sao?” Tề Lỗi đột nhiên nói câu.

Tôi ngẩn ra, trực tiếp nhìn anh ta chăm chú, bỗng nhiên tỉnh ngộ thâm ý trong lời anh ta nói. Rất hiển nhiên, mục đích của cái đề tài này là vì ám chỉ đoạn diễn vừa rồi.

Thiên Sứ phụng mệnh giam lỏng Đường Thiếu Kiệt, hai người không thể không mặt đối mặt vượt qua một đêm tối dài đằng đẵng. Lúc đầu, bọn họ không trao đổi lời nào, chỉ một mình Đường Thiếu Kiệt độc thoại kể về chuyện xưa của bản thân. Thiên Sứ lắng lắng nghe, dần dần bị câu chuyện của anh ta hấp dẫn, mở ra cánh cửa tâm hồn.

Đi sâu vào cuộc trò chuyện, Đường Thiếu Kiệt đột nhiên hỏi cô: “Nếu không làm sát thủ, thì cô muốn làm gì nhất?”

“Không nghĩ tới.”

“VẬY bây giờ nghĩ đi, dù sao cô cũng không ngủ.”

Hồi ức chảy ngược, Thiên Sứ nghĩ đến rất nhiều năm trước mình bị người đỡ đầu mang đi từ cô nhi viện, khi đó nữ giáo viên ở cô nhi viện đang đàn một bài nhạc thiếu nhi, tên bài hát cô không nhớ được, ngay cả giai điệu từ lâu cũng đã mờ hồ, cô chỉ nhớ rõ ngón tay của cô giáo rất nhỏ và dài, dáng vẻ ăn trên phím đàn lại đẹp như thế.

Ánh mắt cô chậm rãi thu về, thấp giọng líu ríu câu: “Có lẽ sẽ làm giáo viên dạy dương cầm.”

“CÔ biết đánh đàn sao?”

“Không.”

“TÔI biết, nếu có cơ hội tôi có thể dạy cô.”

“ĐỢI anh sống sót rồi lại nói.” Cô hiếm khi bộc lộ mạch suy nghĩ liền giấu vào nơi đáy mắt, giọng nói lại băng lạnh.

Chỉ là một phản ánh nhìn có vẻ rất đơn giản như vậy, mà sở dĩ nguyên nhân tôi không tìm được cảm giác chính là, tôi không có cách nào lĩnh hội được cái cảm giác có khát vọng, mà một màn chỉ diễn vừa rồi của Tề Lỗi kia lại khiến tôi hoàn toàn hiểu được. Thực ra tôi cũng có khát vọng như vậy, chỉ là bị cuộc sống chèn ép quá lâu cho nên căn bản tôi không dám nghĩ tới, không dám thực hiện.

Đối với tôi mà nói, phản ánh này hẳn là diễn cho chính tôi. Cho dù Thiên Sứ là nữ sát thủ, nhưng cũng sống có hi vọng, hướng chi là tôi đây? Có lẽ quay xong bộ phim này, tôi nên yên tĩnh lại một lần nữa xem xét kỹ một chút cuộc sống và khát vọng của mình.

Một khi phá bỏ được rào cản của tư tưởng, việc quay phim cũng trở nên thuận lợi, khi rốt cuộc quay xong phân cảnh này trong một lần, bởi rất cao hứng, tôi không khống chế được ôm lấy Tề Lỗi. Tôi nói: “Tề đại ca, em yêu anh quá! Anh thật sự là người hướng dẫn nhân sinh của em!”

“Mau buông ra, buông ra! Bị đám paparazzi chụp được, vợ anh sẽ hiểu lầm.”

Anh ta đã nói đến mức này, tôi chỉ có thể lưu luyến buông tay, đang muốn mở miệng nói lời cảm ơn thì đột nhiên nghe thấy có người hô to một tiếng: “Lê tổng tới!”

Một dự cảm chẳng lành cực độ nào đó lan tràn tới toàn thân tôi. Tôi vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy số đuôi 913 của chiếc Landrover đang dừng ven đường cách đó không xa, mà Lê Diệu Phàm thì đứng cạnh đó nhìn tôi. Mặc dù cách một đoạn đường như vậy, tôi cũng có thể cảm giác được cái lạnh thấu xương toát ra từ trong mắt anh ta.

Tôi bị ánh mắt đó làm cho kinh sợ, chẳng biết tại sao trong đầu đột nhiên bật ra cái từ rất kỳ quái: “Bất gian tại trận”.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Tôi nghĩ có lẽ do quay phim quá lâu bị nước vào đầu, nên tôi mới có thể cảm thấy chột dạ bởi sự xuất hiện của Lê Diệu Phàm. Lý trí hoàn hảo của tôi nhanh chóng trở lại cơ thể, thế là tôi ngẩng đầu ưỡn ngực, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đón Lê Diệu Phàm đi tới, không khách khí chút nào hỏi: “Anh tới làm gì?”

“Bất gian.” Khi anh ta mặt không thay đổi nói ra từ này, tôi thiếu chút nữa phun một ngụm máu lên mặt anh ta. Tôi thực sự rất tò mò, tại sao anh ta có thể mở to mắt nói dối hùng hồn như vậy?

“Ôi Lê tổng, điều gì thôi ngài tôi đây?” Phó đạo diễn ngoắc cái đuôi, như tú bà bu tới.

Lê Diệu Phàm hừ lạnh một tiếng.

Vỗ mông ngựa sai chỗ rồi, nụ cười của phó đạo diễn có chút cứng ngắc, vội vàng kéo câu chuyện đến người tôi: “Tôi nghĩ Lê tổng ngài nhất định là đến xem Thiên Tinh. Gần đây biểu hiện của cô ấy rất có tiến bộ, đáng khen a!”

“Phải không?” Anh ta liếc mắt nhìn tôi một cái, không nhanh không chậm nói, “Đã như vậy, thì nên chúc mừng một chút.”

“Miễn!” Tôi vội vàng cự tuyệt, dự cảm sẽ không có chuyện tốt xảy ra.

Quả nhiên, anh ta đột nhiên nắm cổ tay tôi, nói với phó đạo diễn: “Không để ý tôi mượn người chứ?”

“Cái này sao có thể gọi là mượn chứ? Đây vốn chính là của Lê tổng ngài mà!”

Tôi nghe được mà cũng sắp ói ra, đây không phải quay phim, mà quả thực chính là mở lẩu xanh. Tôi trừng mắt Lê Diệu Phàm: “Buông tay, tôi không phải đồ vật cho các người tùy tiện mượn đến mượn đi, cùng lắm thì không quay nữa!”

Đối mặt với uy hiếp của tôi, anh ta lại cũng không sót ruột, mà tiến đến bên tai tôi nói câu: “Bộ phim không thể không có nữ chính, thế nhưng nam chính thì bất cứ lúc nào cũng có thể thay.”

Giọng nói rất nhẹ, nhưng tôi lại bị kinh hãi. Tôi vô thức quay đầu liếc nhìn Tề Lỗi, anh ta đang nhìn về bên này, lúc đối diện với ánh mắt của tôi, còn cười hướng về phía chúng tôi phát phát tay, điều này làm cho tôi lại nghĩ tới cuộc đối thoại về ước mơ mới vừa rồi.

Tôi cắn răng, quay đầu lại thì thấy Lê Diệu Phàm đã mở cửa xe, ánh mắt tự tin kia cuối cùng đã khiến tôi hiểu ra một việc. Vì sao nhiều năm như vậy tôi vẫn không có ước vọng? Không phải là không có, mà là không dám có, bởi một khi có dự vọng con người sẽ sinh ra nhược điểm, mà nhược điểm thường dễ trở thành điểm yếu cho người khác, cuối cùng sẽ bị người ta nắm mũi dẫn đi.

Giờ khắc này, dắt tôi đi khắp nơi chính là Lê Diệu Phàm – người nhìn thấu nhược điểm của tôi, mà âm mưu của anh ta lại không chỉ có như thế.

Khi tôi đen mặt, không nói tiếng nào theo sát Lê Diệu Phàm đi vào phòng họp, vậy mà lại thấy chị Nhạc đã nhiều ngày không gặp. Mà ở cùng một chỗ với chị còn có ông chủ của tôi, ông chủ trẻ không được việc gì của công ty giải trí —— Dương Chí Niên. Mặt khác, ở đây còn có trợ thủ L.K của Lê Diệu Phàm, cùng với một người đàn ông trung niên mặc tây trang khác.

Khung cảnh rất quý dị, tôi không biết trong hồ lô của Lê Diệu Phàm bán thuốc gì, chỉ có thể bước nhanh quá kéo chị Nhạc, hỏi: “Sao chị ở đây?”

“Thực ra...” Chị Nhạc muốn nói lại bị Dương Chí Niên trừng mắt một cái, vội vàng cầm miệng.

Mặc dù bất mãn nhưng tôi cũng không dám đắc tội anh ta, đành phải hậm hực ngồi xuống. Lúc này, L.K đứng ở một bên đột nhiên lên tiếng: “Mọi người đều đã tới, vậy liền bắt đầu. Luật sư Tôn phiên ngài giải thích về chuyện này.”

Người đàn ông trung niên mặc tây trang kia lại là một luật sư. Tôi càng cảm thấy chuyện này rất kỳ quặc nhưng lại không tiện hỏi nhiều, chỉ ngồi thật yên tĩnh.

Rất nhanh, vị luật sư họ Tôn kia liền mở miệng: “Chào các vị, trước tiên tôi xin tự giới thiệu một chút, tôi là trưởng ban luật sư cố vấn của tập đoàn Á Phàm Tôn Trạch Niên. Hôm nay mấy vị tới đây, mục đích chính là đàm phán một chút về vấn đề hợp đồng của tiểu thư Thẩm Thiên Tinh. Ông chủ Dương, từ giờ trở đi, tôi là đại diện của Thẩm tiểu thư, hủy bỏ hợp đồng biểu diễn của cô ấy và quý công ty.”

“Cái gì?!” Tôi thực sự nhìn không được kêu lên, “Ông nói cái gì? Tôi nói muốn hủy hợp đồng lúc nào? Còn ông dựa vào cái gì mà thay mặt tôi, tôi cũng không biết ông! Lê Diệu Phàm, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Tôi đem mũi dùi nhắm chuyện này về phía độc thủ phía sau màn.

“Thẩm tiểu thư, mời cô đợi một chút, Lê tổng phải làm như vậy, cũng là vì bảo đảm quyền lợi của cô. Trước tiên mời cô lắng nghe rồi giải quyết được không?”

“Thiên Tinh, em nghe tiếp trước đi đã!” Chị Nhạc ở bên cạnh dùng sức kéo tôi.

Đây là chuyện mục nát gì vậy! Tôi không cam lòng ngồi trở lại, trong lòng tức muốn chết. Lê Diệu Phàm người này thực sự là được một tác lại muốn tiến một thước, ảnh hưởng cuộc sống của tôi thì thôi, bây giờ ngay cả công việc của tôi cũng muốn nhúng vào!

Ngay khi tôi tức giận bất bình, Dương Chí Niên vẫn không nói chuyện bỗng lên tiếng: “Tôi cũng đã nói, tôi đồng ý hủy bỏ, chỉ cần các người giao ra hai nghìn vạn tiền vi phạm, còn thích làm gì đều được.”

Hai nghìn vạn?! Mới vừa rồi tôi còn đang nói làm nhảm, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thốt ra: “Tại sao anh không đi cướp đi!”

“Thiên Tinh!” Chị Nhạc lại lần nữa kéo tôi lại. Tôi xem như đã biết, sờ đi Lê Diệu Phàm gọi chị Nhạc tới, hoàn toàn là để chị ấy đến ngăn cản tôi hung bạo.

“Dương Chí Niên tôi mặc dù kinh doanh công ty nhỏ, nhưng không có nghĩa là các người có thể xằng bậy. Thẩm Thiên Tinh là tự tay tôi ký kết, mặc dù lúc đó cô ta không có kinh nghiệm gì, thế nhưng tôi có mắt nhìn người tìm được người tài, liếc thấy tiềm lực của cô ta, không tiếc vốn gốc ký năm năm hợp đồng với cô ta. Giấy trắng mực đen trên hợp đồng viết rất rõ ràng, một khi bội ước sẽ phải bồi thường hai nghìn vạn tiền vi phạm. Tôi đây đều là làm việc theo hợp đồng, có hiệu lực của pháp luật. Nếu ai không phục thì đi tố cáo tôi, tôi thấp từng tấc cùng.” Dương Chí Niên người này nói nhiều lời đường hoàng như vậy, rất rõ ràng chính là muốn đánh lấy một khoản. Mặc dù năm đó tôi ký hợp đồng, nhưng dùng đầu ngón chân nghĩ tôi cũng không thể trị giá nhiều tiền như vậy, ai biết sẽ phát sinh loại chuyện như hôm nay.

“Lời ông chủ Dương nói đều căn cứ vào điều khoản của hợp đồng, thế nhưng nếu quý công ty vi phạm hợp đồng trước, Thẩm tiểu thư có quyền hủy hợp đồng.”

“Ông nói cái gì!” Dương Chí Niên bỗng nhiên đập bàn, “Công ty chúng tôi mặc dù nhỏ, nhưng vẫn rất quy phạm, ông nói tôi vi phạm hợp đồng thì phải có chứng cứ, cẩn thận tôi tố ông phi báng!”

“Trước tiên ông chủ Dương không nên kích động, mời xem những thứ này.” Luật sư đem vài văn kiện tới trước mặt Dương Chí Niên, “Phần văn kiện này có thể chứng minh, đối với những trường hợp Thẩm tiểu thư không biết rõ tình hình, quý công ty đã nhiều lần giấu giếm thủ lao làm việc thực tế của cô ấy, từ đó cắt xén tiền lương. Còn phần văn kiện này có thể chứng minh, sau khi thu thuế thu nhập cá nhân của Thẩm tiểu thư, quý công ty cũng không nộp lên toàn bộ số định mức như thực tế. Mặt khác phần văn kiện này thì có thể chứng minh...”

Theo sự thao thao bất tuyệt của luật sư Tôn, mặt Dương Chí Niên càng ngày càng đen, mà tôi và chị Nhạc thì cả kinh mở to hai mắt nhìn. Biết ngay người này là gian thương, nhưng không ngờ gian đến mức này! Quá khứ tôi luôn cho rằng mình không kiếm được tiền là bởi làm việc không đủ nỗ lực, hôm nay mới biết thì ra là họ Dương này gạt tôi mưu tính nhiều như vậy! Ngay cả bộ phim《Thiên sứ》lần này tôi tham gia diễn xuất, anh ta rõ ràng không can thiệp, kỳ thực đã sớm tìm đoàn làm phim đòi thủ lao, khiến tôi còn tưởng rằng mình đang tình nguyện!

“Nếu như ông chủ Dương cảm thấy những chứng cứ này không đủ, tôi còn có thể đưa ra tư liệu khác, bao gồm bản ghi chép tài chính và thuế vụ của quý công ty từ khi thành lập đến nay, nếu muốn cũng có thể mời bộ công thương điều tra rõ.”

Rốt cuộc luật sư Tôn ném ra đòn sát thủ. Mặt Dương Chí Niên sớm đã như màu đất, lắp bắp nói: “Ông... ông đây đều là phi báng, những chứng cứ này đều là ông tạo... làm giả... Tôi không thừa nhận! Nếu các người muốn người, phải lấy ra hai mươi vạn... không, hai vạn tiền vi phạm!”

Vừa rồi tôi còn trị giá hai nghìn vạn, bây giờ lại co lại một nghìn lần. Chẳng biết tại sao, đột nhiên tôi cảm thấy loại cảm giác sứt giảm giá trị con người này so với biết Dương Chí Niên lừa tôi còn khiến người ta ưu thương hơn.

Thế nhưng làm luật sư của Lê Diệu Phàm, hiển nhiên ngay cả một đồng luật sư Tôn cũng không muốn cho anh ta. Thế là ông ta thực sự lấy ra bản ghi chép tài chính và thuế vụ của công ty Dương Chí Niên!

Cái này đừng nói là hai vạn, tên Dương Chí Niên kia quả thực hận không thể yêu cầu lại, đáng vẻ cao ngạo vừa rồi trở thành hư không, bởi cười bợ đỡ nói: “Luật sư Tôn ngài quá nghiêm túc, tôi không thể không phục. Các người đã có thành ý đó, thì tôi sẽ làm một việc có tình người, biết thời biết thế giao người cho Lê tổng. Lê tổng ngài muốn thế nào thì là cái đó, từ hôm nay trở đi Thẩm tiểu thư đã không phải là người của công ty chúng tôi.”

Lải nhải cái bíp! So với phó đạo diễn anh ta còn không biết xấu hổ hơn!

“Chờ một chút!” Sau khi kí xong tôi gọi Dương Chí Niên đang chuẩn bị chuẩn bị mất, “Ai nói tôi không đáng giá! Tiền vi phạm phải không? Tôi cho anh!” Tôi nói xong liền lục lọi trong túi bên người nửa ngày, thật vất vả gộp đủ hai mươi đồng, vứt xuống trước mặt anh ta. “Cầm đi, tôi đây là chuộc thân cho mình, nếu anh còn dám nói chữ tặng, tôi sẽ bung rở cái mạng nhà anh!”

Có lẽ là bộ dạng tôi quá dọa người khiến cho Dương Chí Niên sụp đổ, cầm hai mươi đồng, bụng đùng quần chạy thật nhanh, tốc độ cực nhanh ngay cả chị Nhạc cũng không kịp nhìn.

Tôi đặc ý hướng về phía anh ta chạy trốn “Xí” một tiếng, chuẩn bị đem hai đồng tiền thừa vừa chuộc thân bỏ vào trong túi, nào biết L.K đột nhiên đi tới, cầm lấy tiền xu trên tay tôi.

“Nếu là tiền của Thẩm tiểu thư, hai đồng này tôi liền nhận. Thẩm tiểu thư ngài đừng quên còn thiếu Lê tổng một vạn chín ngàn chín trăm chín mươi sáu đồng, mặc dù là tiền trả phân kỳ, nhưng đừng kéo dài quá lâu.”

Tôi yên lặng nhìn hai đồng tiền xu duy nhất trên người rồi tôi mà đi, đột nhiên có loại xúc động muốn chết.

Trời xanh ơi! Đại địa ơi! Tại sao tôi lại cho Dương Chí Niên hai mươi đồng chứ? Vì sao!!

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Mặc dù đuổi được Dương Chí Niên đi khiến tôi đỡ buồn nôn một hồi, thế nhưng đối với việc được khôi phục tự do bản thân mà nói, tình huống lại không có vẻ lạc quan. Tôi rất rõ ràng, người làm nghề như chúng tôi một khi mất đi công ty, nếu muốn tự mình sống tiếp sẽ trở nên vô cùng khó khăn. Và nếu tiếp tục như vậy nữa, một khi quay xong bộ phim《Thiên sứ》rất có khả năng tôi sẽ phải đối mặt với nguy cơ thất nghiệp.

Ngay lúc tôi đang lo lắng vì công việc, thì bỗng nhiên nhận được cảnh ô-liu* của một số công ty gửi tới. Cũng không biết họ lấy được tin tức từ đâu, thông qua mọi con đường để tìm được tôi, biểu đạt nguyện vọng hợp tác với tôi.

(*: chắc là chỉ lời mời có thiện ý>.<)

Đối mặt với may mắn tới đột ngột, thăng thần mà nói tôi rất giật mình nhưng đồng thời cũng có thể hiểu. Dù sao hiện tại tôi đang có mối quan hệ với Lê Diệu Phàm, mà trên đời này có nữ minh tinh nào có quan hệ với Lê Diệu Phàm mà không được người ta chú ý? Như La Vi chính là ví dụ tốt nhất.

Năm đó lúc tên tuổi cô ta còn chưa xuất hiện cùng Lê Diệu Phàm trên tạp chí lá cải, thì nhiều nhất chỉ là một ngôi sao nhỏ tương đối yên ắng, về sau cũng không biết bám vào Lê Diệu Phàm như thế nào, vận khí bắt đầu trở nên tốt đẹp thần kỳ. Trong lúc nhất thời các loại phim điện ảnh, truyền hình, quảng cáo... đều xuất hiện khuôn mặt cô ta, đồ ngốc cũng nhìn ra được là vì sao.

Lúc này, “vận khí tốt” như vậy đột nhiên đến với tôi, tôi lại không cao hứng chút nào. Tôi không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh ta, càng không muốn mượn danh tiếng của anh ta để lăng xê mình lên. Tôi chỉ muốn thật kiên định đi trên con đường của mình, mặc kệ anh ta thật xa.

Vì thế, tôi từ chối tất cả những công ty liên hệ với tôi, ngay cả các công ty tìm tôi quay quảng cáo cũng không ngoại lệ.

“Em thế này quả thực là max ngốc!” Sau khi biết được tôi bỏ qua mọi cơ hội, chị Nhạc tức cười không ngớt, “Dù cho em thực sự thống hận Lê Diệu Phàm như vậy, cũng không cần thiết phải đẩy cơ hội đưa tới cửa ra ngoài. Thời buổi này có minh tinh nào không dựa vào lăng xê, dựa vào scandal để nổi tiếng? Huống hồ em lại không giống La Vi không từ thủ đoạn để nổi tiếng, em đi thẳng ngòi thẳng, có gì phải sợ?”

“Không phải em sợ.” Tôi giải thích với chị, “Nếu hôm nay em thân nhiên tiếp nhận những lời mời đó, thì sau này sẽ có nhiều thứ hấp dẫn hơn bày trước mặt em. Nếu như không học được cách khắc chế bản thân, người đó vĩnh viễn không có điểm mấu chốt. Cho đến lúc này em và La Vi có gì khác nhau chứ? Cho nên chị đừng khuyên em, chuyện của em em sẽ tự mình quyết định.”

“Bỗng nhiên em nói cao thâm như vậy, chị cũng không biết nói gì. Quên đi quên đi! Chuyện của em thì chính em quyết định, dù sao hiện tại chị cũng không phải quản lý của em, làm bạn bè với em được rồi. Mà họ Dương lại đang đòi mạng, chị cúp máy trước, lúc rảnh rồi lại gọi điện cho em!” Chị Nhạc nói xong liền vội vã cúp điện thoại.

“Khắc chế bản thân? Xem ra mấy năm này, cô học được không ít.” Một bóng mờ thỉnh thoảng xuất hiện che khuất ánh mặt trời trên đỉnh đầu tôi, quả thực làm tôi sợ hết hồn.

Tôi cảm giác mình sắp bị anh ta làm cho điên rồi. Từ sau khi đánh cược một ván mạc danh kỳ diệu kia, đại nhân vật bình thường bạn bay khắp thế giới lại tựa như âm hồn nhiều lần xuất hiện bên cạnh tôi, thời khắc đều đột ngột đến mức có thể làm tôi sợ đến cả kinh. Cứ tiếp tục như vậy, dù cho tôi không

điền thì kinh tế thế giới cũng bị tôi kéo cho sụp đổ!

Tôi không kiên nhẫn ngẩng đầu, đúng lúc nhìn đến khí trời lúc này. Anh ta đứng ở đó đưa lưng về phía ánh mặt trời. Ánh sáng chói lọi của ngày mùa hè chiếu rọi lên dáng người cao thẳng của anh ta. Nhìn một cách khái quát, thế nào cũng đều là một nữ nam làm người ta thêm nhỏ dãi, nhưng tôi lại biểu hiện rất trấn định, tôi nói: “Cho dù anh là nhà đầu tư, cũng đừng đi tới đi lui khắp nơi ảnh hưởng công việc của diễn viên chứ? Tôi rất bận!”

“Bạn gọi điện thoại?” Anh ta nhún mày.

Bạn muốn bóp chết anh í! Tôi cắn răng, ở trong lòng nói với chính mình: Xúc động chính là ma quỷ, tôi phải khắc chế! Khắc chế!

“Bây giờ là thời gian nghỉ trưa, chẳng lẽ đoàn làm phim không cho phép bạn bè thân hữu thăm hỏi?” Anh ta lại nói.

Tôi rút cuộc không khắc chế được chửi ầm lên: “Thăm hỏi thì có thể, nhưng phiền anh soi gương cái, xem bản thân giống bạn bè thân thích chỗ nào? Dù phiên dịch hai chữ thân hữu thành nười chữ quốc ngữ viết trên mặt, tôi cũng không nhìn ra tôi với anh rốt cuộc có quan hệ gì! Cho nên phiền anh sau này đừng đến làm phiền tôi được không?”

Bởi phản ứng của tôi quá mức kích động, thế cho nên nhân viên làm việc gần đây tất cả đều nhìn quanh chúng tôi. Có lẽ mấy cô gái trẻ tuổi gần chúng tôi nhất cảm thấy bộ dạng vừa rồi của tôi thật sự như cái lô-cốt, nên ánh mắt nhìn tôi đầy sùng bái.

Điều này làm cho tôi nhiều ít cũng có chút cảm giác thành tựu, liền khiêu khích liếc nhìn Lê Diệu Phàm, dùng ánh mắt thị uy: Tôi mắng anh, muốn thế nào? Trước nơi đông người, anh có bản lĩnh thì cần tôi đi!

Người này quả nhiên trầm đến đè nén. Đối mặt với khiêu khích của tôi khuôn mặt anh ta vậy mà có thể không đổi sắc, hơn nữa khóe miệng còn mím lại nổi lên một nụ cười quý dị. Lúc đó tôi đang ngồi trên bậc thang, mà anh ta lại nhìn xuống từ trên cao, cho dù khí thế của tôi cường thịnh trở lại, cũng không khỏi cảm thấy hơi chột dạ bởi nụ cười mỉm như vậy.

Sớm biết như vậy, vừa rồi nên đứng lên... Không được! Đứng lên cũng không cao bằng anh ta, nên mang cái ghế mới đứng... Không! Vẫn là đứng trên bàn chắc chắn hơn!

Ngay lúc tôi đang nghĩ ngợi lung tung, Lê Diệu Phàm đột nhiên ngồi xuống kế bên tôi, mặt trời chói chang ập xuống. Chúng tôi đều mặc áo ngắn tay, ịị bên ngoài cánh tay vô tình hay cố ý va chạm vào nhau. Tôi lấy tốc độ nhanh nhất dịch sang bên cạnh.

Anh ta liếc mắt nhìn tôi một cái, chế nhạo nói: “Cô giống như rất khẩn trương?”

Lời này không phải vô nghĩa sao? Ghế sa lon bằng da thật mấy trăm vạn anh không ngồi, lại tới cái chỗ sofa bậc thêm loại ruồi cũng không thêm. Đừng nói với tôi cái này gọi là thể nghiệm cuộc sống. Ngốc mới tin! Tôi vừa nghĩ, vừa giả vờ trấn định hừ lạnh một tiếng: “Khẩn trương cái gì, tôi cũng không giống anh, không có làm chuyện trái với lương tâm”

“Phải không?” Anh ta dừng một chút, bỗng nhiên ngồi gần một chút.

Cánh tay lại lần nữa va chạm vào nhau, tôi gần như nhảy lên từ trên bậc thang: “Đủ rồi, rốt cuộc anh muốn thế nào? Không có việc gì thì tôi đi trước!” Nói xong, tôi liền muốn đi.

Anh ta ôm đồm giữ tôi lại: “Không phải cô vẫn muốn tôi cách xa cô một chút sao?”

“Đúng vậy, cầu còn không được!”

“Ngồi xuống với tôi một lúc, tôi cho cô như mong muốn.”

Tôi thừa nhận, lời này với tôi mà nói thực sự quá có sức hấp dẫn. Tôi hoài nghi nhìn anh ta: “Thật không? Anh lại muốn làm gì?”

“Tôi muốn làm gì cô không cần biết, chỉ cần nói cho tôi biết ngồi hay không ngồi?”

Nếu như ngồi xuống là có thể khiến ngài Lê tổng cách tôi thật xa, đừng nói là sofa bậc thang, ngay cả là băng đĩnh tôi cũng sẵn lòng!

Tôi đặt mông ngồi trở lại, giương mắt nhìn anh ta nói: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, mặc dù anh không phải là quân tử gì, nhưng nói dối sẽ không có tiểu kê kê.”

“Tôi có hay không, cô rõ ràng nhất.”

“Hạ lưu!” Tôi đỏ mặt mắng anh ta.

“Là cô hỏi trước.”

“Tôi...” Tôi dừng một chút, bỗng nhiên ý thức được chính mình nói nhiều lời vô nghĩa với anh ta như vậy làm gì, đã ngồi cùng, còn muốn thêm cả việc trò chuyện cùng cãi nhau cùng, tôi cmn cũng thành “ba cùng”! Tôi nói: “Tôi với anh không lời nào để nói, phiền anh ngồi đủ rồi thì mau lăn. Xa bao nhiêu thì lăn bấy nhiêu!”

Đang nói thì tiểu Hà – nhân viên đoàn phim đột nhiên cầm hai hộp com đi tới bên này: “Thiên Tinh tỷ, đây là của chị, hôm nay cực khổ rồi! Buổi chiều cố gắng diễn nha!”

Tôi cười híp mắt nhận com hộp, đang muốn trả lời thì đột nhiên nghe thấy tiếng Lê Diệu Phàm hỏi: “Của tôi đâu?”

Tôi và tiểu Hà đều bị câu hỏi bất ngờ xảy ra này làm cho sững sờ, đặc biệt là tiểu Hà, sợ đến nỗi hộp com trên tay thiếu chút nữa rơi xuống mặt đất. Cô bé sững sờ một lúc lâu mới há miệng run rẩy vươn tay nói: “Không ngờ Lê tổng ngài sẽ đến, muốn... Nếu không tôi đưa của tôi cho ngài...”

“Vậy tôi không khách khí.” Anh ta vậy mà không biết xấu hổ đưa tay đón lấy.

Tôi lập tức liền nổi giận, một phen ngăn lại anh ta: “Tiểu Hà bận rộn cả một buổi trưa, anh lại có ý tốt cướp com ăn của cô ấy? Muốn ăn thì ăn của tôi!” Nói xong, đem com hộp trong tay mình đưa tới.

Cử chỉ của tôi lại lần nữa làm mọi người khiếp sợ, lúc này ánh mắt mọi người nhìn của tôi đã không thể dùng sùng bái để hình dung, quả thực chính là sùng bái. Điều này làm tôi cảm thấy tự hào gấp bội.

Nhưng mà loại cảm giác tự hào này chỉ duy trì vồn vện có mấy giây. Trong nháy mắt Lê Diệu Phàm thực sự nhận lấy hộp com kia, tôi bỗng nhiên hối hận, hai tay gắt gao cầm lấy hộp com, hộp giấy đáng thương cũng bị tôi nắm đến thay đổi hình dạng. Tôi còn không chịu buông tay, về mặt đau lòng hỏi: “Rốt cuộc khi nào thì anh đi?”

“Ăn xong liền đi.” Anh ta không buông tay, cùng tôi giằng co.

“Đừng trách tôi không nhắc nhở anh, mấy món ăn này đều dùng dầu công ngầm.” Tôi nói xong, mặt Lê Diệu Phàm không đổi sắc, trái lại mọi người đang dùng com xung quanh tất cả về mặt đều như ăn phải shit.

Tôi tiếp tục giãy giụa: “Ngoài dầu công ngầm, còn có chất tạo nạc clenbuterol, phẩm màu Sudan, men làm nở...”

“Tôi không để ý.” Anh ta mở miệng, lại có vẻ không thèm để ý chút nào.

Coi như anh lợi hại! Tôi rốt cuộc bại trận, buông tay đem com hộp đưa ra, trở mắt nhìn anh ta mở com hộp, cảm giác mình đang rỉ máu.

Từng có một hộp com mùi vị bày trước mặt tôi, nhưng tôi lại không quý trọng, cho đến khi mất đi mới hối tiếc không kịp. Trong cuộc sống chuyện thống khổ nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, nếu như ông trời có thể cho tôi cơ hội trở lại một lần, tôi sẽ nói bốn chữ với cái người cướp com hộp của tôi kia: Anh đi chết đi! Nếu có thể kéo dài hơn bốn chữ này, tôi hy vọng là...

“Cầm đi.” Giọng Lê Diệu Phàm cất ngang suy nghĩ mơ màng của tôi.

Tôi lấy lại tinh thần, nhìn hộp com kia chưa động vào chút nào được đặt trong tay tôi, mà Lê Diệu Phàm sớm đã đứng lên, chuẩn bị đi rồi.

“Này, sao anh lại không ăn?” Tôi thực sự không nhịn được hiếu kỳ hỏi anh ta.

“Cô muốn tôi ăn?” Anh ta dừng bước, hỏi lại.

“Không không không!” Tôi liều mạng lắc đầu, dùng tay bảo vệ com hộp.

Anh ta ngoác ngoác khoe miệng, tươi cười vậy mà không lộ ra sự chế nhạo trước đây, mà chỉ nói: “Tôi phải đi công tác một thời gian.”

“Đi đâu?” Lời vừa hỏi ra, tôi liền cảm thấy không ổn, vội vàng bổ sung một câu, “Đi đâu cũng đừng quản chuyện của tôi!”

Anh ta cười cười, không trả lời tôi nữa, xoay người để lại cho tôi một bóng lưng nhanh chóng rời đi.

Tôi cúi đầu suy tư rất lâu, cảm thấy tất cả mọi chuyện xảy ra vừa rồi đều không sao nói rõ được, tại sao anh ta tới? Tại sao muốn ngồi bên cạnh tôi? Lại tại sao muốn có com hộp của tôi? Cho đến khi tôi mở hộp com, nhìn thấy hình cà rốt được cố ý sắp đặt trên lớp com mới bình tĩnh đại ngộ.

“Thiên Tinh tỷ, chị thật hạnh phúc.” Tiểu Hà ở bên cạnh hâm mộ nói.

Hạnh phúc sao? Tôi cười khổ.

Để thắng, để khiến tôi yêu anh ta, anh ta còn có chuyện gì không làm được? Với anh ta mà nói tình cảm chẳng qua chỉ là một trò chơi, dịu dàng chỉ là thủ đoạn để thắng trò chơi mà thôi. Nếu tôi đây cũng tưởng là thật, thì quá ass* hồ đồ!

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Mặc dù Lê Diệu Phàm đi công tác nhưng hậu quả anh ta để lại cũng không ít. Tập chí lá cải biến bức ảnh anh ta đến thăm đoàn phim thành đầu đề, đặt ở vị trí bất mắt nhất. Đặc biệt bức ảnh hai chúng tôi giành com hộp kia lại bị miêu tả thành anh ta tình tứ đưa com cho tôi! Đưa com em gái các người ấy! Các người có từng thấy kẻ có tiền nào xuất thân hơn một nghìn triệu, dùng com hộp để theo đuổi không? Cũng không sợ người ta cười cho rùng rợn!

Nhưng lại có người không nghi ngờ cứ tin như vậy, thế cho nên sức hút của 《Thiên sứ》tăng lên không ít, thực sự trở thành tác phẩm nhận được nhiều sự mong đợi nhất năm nay.

Tất cả mọi người đều hiểu kỳ rốt cuộc tôi có bản lĩnh gì mà có thể chèo lên đại nhân vật như Lê Diệu Phàm. Ở trong mắt công chúng, quả thực tôi đã trở thành đại danh từ “Cô bé lọ lem”. Mỗi người đều muốn thấy được sức hấp dẫn của cô bé lọ lem từ trong bộ phim 《Thiên sứ》này.

Nhưng vào lúc này, một bài tin có tên là 《Nữ kẻ thù ngày xưa, nay thành vị hôn thê》được xuất bản rộng rãi, phá vỡ ảo tưởng của mọi người đối với vương tử và cô bé lọ lem, cũng phá vỡ quá khứ tôi muốn cực lực che dấu.

Ngày đó bài tin miêu tả như thế này:

Trải qua nhiều lần điều tra, đã có thể xác định Thẩm Thiên Tinh vốn là Lâm Thiên Tinh, chính là con gái của nhân vật Lâm Nhân Nghĩa trong “Vụ án tập đoàn tài chính Lâm thị” bảy năm trước từng chấn động một thời. Năm đó sau khi Lâm Nhân Nghĩa tuyên bố tập đoàn Lâm thị phá sản liền mất tích thần bí, cảnh sát nghi ngờ ông ta mang theo số tiền lớn trốn ra nước ngoài, nhưng vẫn không thể bắt được. Vụ án tài chính nổi dậy lúc đó làm cho ít nhất tám công ty đóng cửa, hơn mười công ty đối mặt với phá sản, hơn một nghìn cổ đông bị hao tổn lợi ích. Mặc dù phải bán của cải lấy tiền mặt, nhưng mẹ và con gái Lâm gia vẫn phải gánh trên lưng số nợ chưa trả hơn một nghìn vạn. Người viết suy đoán, Lâm Thiên Tinh chính vì trốn nợ, mới chọn đổi họ, kiếm sống bằng nghề đóng thế.

Theo một người biết chuyện khác tiết lộ, trước đó Lâm Nhân Nghĩa từng hãm hại bạn tốt Lê Trung Chính, hại người này thân bại danh liệt, chết oan trong tù. Sau đó là truyền thuyết Lê Diệu Phàm đời trở lại, vì báo thù thay cha mà từng làm không ít tác động trong “Vụ án tập đoàn tài chính Lâm thị”. Mặc dù chỉ là nghe đồn, nhưng hai người Lê Diệu Phàm và Thẩm Thiên Tinh tuyệt đối được gọi là có huyết hải thâm cừu...

Bài tin này còn viết gì tôi đã không đọc được nữa, nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là, truyền thông sục sôi! Trên đời này có cái gì so với câu chuyện giữa vương tử và cô bé lọ lem cộng thêm yếu tố cầu huyết như báo thù, âm mưu, ân oán hai đời... có sức hút hơn đây?

Nhưng đây hoàn toàn là chuyện tôi không muốn đối mặt nhất, bởi vì khi sự thật đó được phơi bày, tôi không chỉ phải chịu đoạn quá khứ đó, mà còn rất nhiều lời công kích gay gắt.

Đúng như ngày đó bài tin đã đưa, “Vụ án tập đoàn tài chính Lâm thị” làm cho lợi ích của hơn một nghìn cổ đông bị hao tổn, rất nhiều gia đình trong số đó từng vì vậy mà rời vợ bỏ con. Dù cho Lê Diệu Phàm từng âm thầm động tay động chân, nhưng nói cho cùng vẫn là ba tôi ham lợi đen lòng mới có thể hại người khác thành như vậy.

Những người đó mắng tôi, tôi có thể hiểu, nhưng lúc mười mấy bác cả bác gái kéo băng biểu ngữ xuất hiện ở trường quay《Thiên sứ》tiến hành kháng nghị, thực sự tôi không biết nên làm gì mới có thể bù đắp tất cả.

“Con gái của tội nhân” Đây là cái tên họ gọi tôi, cũng là nỗi đau cả đời này tôi phải gánh vác.

Lúc này điều may mắn duy nhất đối với tôi chính là, mẹ tôi không ở đây, không cần ở cái tuổi này còn phải chịu loại tội đó. Bà là người phụ nữ nội trợ thiện lương nhất trên đời, năm đó chúng tôi vốn có thể giữ lại một bất động sản trên danh nghĩa của bà, làm nơi cư trú cho cô nhi quả phụ chúng tôi, nhưng bà lại khẳng khái phải bán đi, bởi thường nợ nần ba còn thiếu.

Tôi di truyền tính cách của bà, cũng không muốn thiếu người ta cái gì, thế nhưng hiện thực lại bức tôi đến mức không thể không n.

“Thiên Tinh, cô trở về nghỉ ngơi mấy ngày đi, hiện tại tình huống này rất không thích hợp quay phim.” Đạo diễn yểu chuyển đưa ra yêu cầu rồi đi với tôi.

Mà tôi cũng chỉ có thể đồng ý. Ở đây, ngoài không thể tình tâm quay phim ra, còn ảnh hưởng đến cảm xúc những người khác trong đoàn làm phim. Bên ngoài oán khí của những người đó thực sự quá nặng, tiếp tục quay phim sẽ chỉ liên lụy người khác. Điều tôi có thể làm chỉ là tạm thời trốn tránh một thời gian, hi vọng sau khi họ bình ổn sự phẫn nộ lại thì có thể khôi phục tất cả lại bình tĩnh.

Tôi thật vất vả mới thoát thân từ đoàn phim. Lúc trở lại nhà trọ đã gần đến chạng vạng, sắc trời thoát nhìn không tốt lắm, mây đen trầm trọng áp bách bầu trời, tựa như tâm trạng tối tăm của tôi lúc này.

Điện thoại cứ vang lên từng người lại từng người gọi đến, tất cả đều là phóng viên không biết từ đâu nhô ra, đương nhiên cũng có không ít người uy hiếp muốn đưa tôi vào chỗ chết. Tôi tâm phiền ý loạn, đơn giản tắt di động, lúc này mới rốt cuộc được yên tĩnh trong chốc lát. Nhưng lúc này, bên ngoài lại đột nhiên bắt đầu nổi gió, càng thổi càng mạnh, bầu trời xa xăm âm ỷ truyền đến tiếng sấm nổ vang, biểu thị với mọi người một trận mưa rền gió dữ đang đến.

Từ nhỏ tôi đã rất sợ tiếng sấm chớp như vậy. Tôi cúi đầu, tăng tốc nện bước chạy lên lầu. Giờ khắc này, tôi chỉ hi vọng có một chỗ an thân, ít nhất ăm thời có thể chống đỡ mưa rền gió dữ.

Nhưng hiện thực lại không cho tôi an bình dù chỉ chốc lát. Tôi nhìn thấy cửa nhà trọ mở rộng, di Chu chủ cho thuê nhà đang kéo vali hành lý của tôi ra

ngoài.

“Dì, dì làm gì vậy?”

“Làm gì?” Dì Chu liếc mắt nhìn tôi một cái. Tôi chưa từng bắt gặp sự lạnh lùng như vậy trong mắt bà, “Hỏi bà cô đã làm cái gì? Lúc trước tôi thấy cô nhi quả phụ các cô rất đáng thương, mới cho các cô thuê nhà giá thấp, nào biết các người chính là vợ con của tên súc sinh kia. Năm đó số tiền ông cụ nhà tôi khổ sở cực nhọc cả đời kiếm được, chính là để cho tên súc sinh kia thâm hụt sạch hết! Bây giờ còn đòi tên đòi họ gạt tôi, cô còn có xấu hổ hay không?”

“Dì, không phải cháu cô ý, dì nghe cháu giải thích...”

“Có giải thích cái gì, báo chí đều viết, cô còn muốn bịa chuyện gì lừa tôi? Hôm nay coi như tiện cho cô, đồ của cô đều ở đây, tôi vốn định vứt đi, cô đã tới thì mau cầm đồ cút đi cho tôi! Tôi cũng không muốn nhìn thấy cô và mẹ cô. Cút!”

Tiếng sấm phá vỡ bầu trời, tôi chưa bao giờ cảm thấy khó chịu như vậy, dì trong ấn tượng của tôi luôn là một phụ nhân hiền lành thiện lương, nhưng lại mất lòng tin với tôi đến mức như vậy. Lúc này, ánh mắt lạnh như băng của bà tựa như một chiếc dao sắc bén đâm thật sâu vào ngực tôi, đau đến mức tôi không thể hô hấp.

Tôi gần như quỳ xuống, kéo vạt áo của bà: “Dì! Cháu xin dì, đừng đuổi cháu đi. Đây đều là lỗi của cháu, nhưng cháu thật không phải cố ý lừa gạt dì. Cháu không biết chuyện nhà dì, cháu nhất định sẽ nghĩ cách trả lại tiền cho các dì...”

“Cô đừng chạm vào tôi! Tôi không cần cô trả lại tiền! Cô đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy cô!” Bà dùng tay hung hăng đẩy tôi, tiếng quát mắng kéo tới hàng xóm xung quanh.

“Đi nhanh đi! Thực sự là yêu tinh hại người!”

“Đừng vậy, uống công dì Chu đối với các người tốt như vậy, thật không có lương tâm!”

“Không đi thì báo cảnh sát, đi mau!”

...

Tôi ở đây gần ba năm, cho dù cuộc sống có khổ có mệt, nhưng khuôn mặt vẫn luôn kiên trì tươi cười đón chào với mỗi người hàng xóm. Tôi từng ngây thơ cho rằng, chỉ cần quên đi quá khứ là có thể làm lại từ đầu. Cho tới giờ khắc này bị bao phủ trong vô số lời nói lạnh nhạt, tôi mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Thì ra tất cả chẳng qua là tôi ngu ngốc nằm mơ mà thôi, máu tội ác vĩnh viễn chảy xuôi trong máu của tôi, vĩnh viễn nguyên rửa tôi.

Tôi không nhớ mình rời khỏi chỗ đó như thế nào, bầu trời trút xuống giọt mưa lớn như hạt đậu, hung hăng nện trên người tôi. Tôi kìm nén nước mắt cắn chặt môi, cho đến khi trong miệng đầy mùi máu tanh. Đây là lần đầu tiên tôi cảm ghét thân thể của mình như vậy, dù là bảy năm trước cũng chưa từng như thế.

Nếu như có thể chọn, tôi nguyện được sinh ra từ một người nghèo khổ, mặc dù cơm ăn không đủ no, nhưng luôn có một gia đình hoàn chỉnh. Thế giới này lớn như vậy, vì sao không tha cho một người nhỏ bé như tôi? Đơn giản là bà ta phạm sai lầm, cho nên tôi muốn sống thì phải gánh vác tất cả tội lỗi?

Tôi không cam lòng, tôi thực sự không cam lòng!

Trời mưa càng lớn, tia chớp kèm theo tiếng sấm, mỗi một thứ đều đánh xuống linh hồn tôi. Tôi có thể cảm giác được tay chân của mình đều đang phát run, sự sợ hãi đó từ sâu trong nội tâm lan tràn ra, khiến tôi căn bản không cách nào khống chế.

Tôi tìm một góc có thể tránh mưa ngồi xổm xuống, nước mưa sớm đã làm cho toàn thân tôi ướt đầm, thỉnh thoảng có người đi đường đi qua, cũng chỉ xem tôi như một kẻ lang thang mà thôi, chưa từng có ánh mắt đồng tình dừng lại trên người tôi dù chỉ chốc lát.

Lòng người dễ thay đổi —— là từ mà tôi sống đến bây giờ mới có thể lĩnh hội khắc sâu nhất.

Tôi nghĩ, có lẽ loại tâm tính thích ứng trong mọi tình cảnh của tôi ngay từ đầu đã sai rồi. Những điều tốt đẹp mọi người chỉ nhớ được trong nhất thời, nhưng lại nhớ kỹ tội lỗi trong cả đời, ai cũng sẽ không bỏ thí sự đồng tình cho con gái của một tội nhân. Muốn nhận được tôn trọng cũng chỉ có thể dựa vào chính mình từng bước đi ra từ trong chửi rủa!

Tôi lau khô nước mưa trên mặt, mở di động, muốn gọi điện thoại cho chị Nhạc. Lúc này, tôi không chỗ nương tựa, chỉ có mình chị còn có thể giúp tôi.

Nhưng trong nháy mắt khi tôi mở di động kia, điện thoại của mẹ tôi lại gọi tới.

Tôi do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn đành cắn răng ấn xuống phím trò chuyện. Giọng của mẹ cách mưa gió vô tình từ đầu kia điện thoại truyền đến, nghe ấm áp như vậy.

“Con gái, sao con lại tắt điện thoại? Xảy ra chuyện gì sao?” May mắn là bà ở nông thôn xa xôi, đối với chuyện của tôi không biết chút nào.

“Không có việc gì, vừa rồi con không tiện.” Tôi ghen ngào, tiếng mưa che giấu tất cả rất tốt.

“Sao bên chỗ con âm ỉ như vậy? Là tiếng mưa to? Mẹ nghe phát thanh nói chỗ con hôm nay có mưa lớn, con cũng phải cẩn thận. Sét đánh có chớp thì ở nhà, nhất định đừng ra cửa!” Mẹ dặn dò, mặc dù bà mắc chứng mất trí nhớ nghiêm trọng, nhưng trước sau đều luôn nhớ tôi sợ mưa gió.

Lúc này, vì không để bà lo lắng, tôi chỉ có thể gạt bà: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, con ở nhà không đi đâu cả!”

“Mẹ đây an tâm, hiện tại mẹ sợ nhất chính là con làm việc quá mức, không chăm sóc bản thân được tốt. Nếu không phải sợ liên lụy con, mẹ đã sớm trở về. Con gái mẹ thực sự rất nhớ con!”

Nước mắt trong mắt tôi sắp nhịn không nổi, cắn răng nói: “Con cũng nhớ mẹ, mẹ! Chờ con góp đủ tiền, liền đón mẹ từ quê về ở. Mẹ cũng nhất định phải chăm sóc bản thân cẩn thận, muốn ăn gì nhất định không được tiết kiệm, con sẽ gửi tiền sinh hoạt cho mẹ.”

“Con gái ngốc, mẹ hiện tại ở quê ăn uống đều có, con lo lắng cái gì? Tiền thì chính con giữ lại, cần tiêu thì tiêu, nhất định đừng bạc đãi bản thân...”

Cúp điện thoại, tâm tình của tôi thật lâu sau cũng không cách nào bình phục, cảm giác nước mắt ào ào chảy xuống, có cảm động cũng có hối hận.

Tôi hận chính mình không tốt, nỗ lực nhiều năm như vậy, không chỉ còn không hết nợ mà ngay cả chỗ ở duy nhất cũng bị mất. Nếu như mẹ biết lúc này tôi ngồi ở góc đường chật vật như vậy, nói dối bà, không biết sẽ thất vọng ra sao...

Mưa còn đang rơi xuống, đầu phố vang lên tiếng xe, ngay sau đó hai bên đèn xe sáng lên. Nơi ánh đèn đi qua, tất cả đều mờ mịt hơi nước.

Một tia chớp lại sáng lên, tôi bất giác bịt kín tai, nhưng mấy giây qua đi vẫn còn tiếng sấm không lồ bùng nổ tiến vào trong màng nhĩ tôi. Tôi sợ đến mức toàn thân phát run.

Gió thổi đem nước mưa vào chỗ trú thân đơn sơ của tôi, đánh vào mặt tôi, trên người tôi, lạnh lẽo tiến vào trong lòng.

Bỗng nhiên, bên tai vang lên tiếng phanh xe, cửa xe mở ra, có người từ trong xe đi xuống.

Tôi mở mắt ra, đón ánh đèn xe chói mắt, nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đứng lặng trong mưa. Anh ta giương một chiếc ô màu đen, mắt nhìn xuống tôi, hai phần ba khuôn mặt đều chìm trong bóng mờ. Ánh mắt sắc bén như chim ưng đang săn bắt kia xuyên qua mưa gió rơi trên người tôi, chẳng qua là cảm giác đó lại rất quen thuộc.

Tôi cũng không vì sự xuất hiện của anh ta mà có phản ứng quá khích gì. Nước mưa lạnh giá làm tê dại suy nghĩ của tôi.

Tia chớp lại một lần sáng lên, trong nháy mắt chiếu sáng tất cả, rốt cuộc tôi thấy rõ khuôn mặt anh ta. Sắc mặt anh ta ngưng trọng, không nhúc nhích, khí thế mạnh mẽ như thiên thần.

Tôi cúi đầu, vùi mặt vào trong đầu gối, lại một lần nữa dùng tay gãi gao che tai. Tiếng sấm vang lên như trước, nhưng nước mưa lại không rơi xuống người tôi nữa. Tôi ngẩng đầu, Lê Diệu Phàm đã đến gần tôi, dùng thân thể ngăn trở mưa gió gào thét.

“Đứng lên.” Anh ta lạnh lùng nói.

Tôi không để ý đến anh ta, tiếp tục dùng tay che tai, thân thể không khống chế được run rẩy.

Anh ta ngồi xổm người xuống kéo tôi, giọng nói hơi mềm một chút, “Đi thôi, tôi dẫn cô vào trong xe.”

Lúc tay anh ta chạm vào tôi, tinh thần của tôi rốt cuộc sụp đổ. Tôi bùng lên tức giận, dùng sức hất tay anh ta ra, ở trong mưa gió điên cuồng kêu lên, “Tránh ra! Tôi không cần sự thương cảm giả mù sa mưa của anh. Anh đừng cho rằng tôi không biết, anh và bọn họ đều như nhau, đều hận tôi! Ghét tôi! Rốt cuộc tôi làm sai cái gì? Chẳng lẽ chính mình có thể lựa chọn cha mẹ sao? Có phải muốn tôi chết các người mới cam tâm không! Có phải hay không, anh nói đi, rốt cuộc có phải không!? Hay không... phải...”

Mưa gió sớm đã tiêu hao thể lực tôi, mà sự điên cuồng như vậy cũng rốt cuộc hao hết tất cả khí lực của tôi. Lúc một câu cuối cùng còn chưa nói xong, trước mắt tôi tối sầm, ngã vào lòng Lê Diệu Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Tôi không biết mình đã mê man bao lâu, chỉ biết là khi tỉnh lại cả người tựa như từng chết đi một lần. Đầu óc choáng váng căng ra, toàn thân vô lực, chỉ cần hơi động một chút thì mỗi một chỗ trên người đều đau nhức vô cùng.

“Cô đã tỉnh rồi?” Có một người phụ nữ trung niên quen mặt đứng trước mặt tôi, trong tay bưng nước nói với tôi, “Cô đã tỉnh cũng đừng lộn xộn, bác sĩ dặn cô phải uống thuốc trước.”

Bà vừa nói như vậy, tôi mới phát hiện thì ra mình đang truyền nước, nhưng ở đây thoát nhìn không giống bệnh viện, ngược lại giống như một căn phòng được trang hoàng tinh tế.

Tôi mở miệng, dùng cổ họng khô khốc khó khăn hỏi: “Đây là đâu vậy? Bác là ai?”

Người phụ nữ kia liếc mắt nhìn tôi một cái, dường như rất không cam tâm tình nguyện trả lời vấn đề ngu ngốc như vậy: “Đây là phòng của thiếu gia chúng tôi, cậu ấy cần dặn tôi phải chăm sóc cô. Cô đừng hỏi gì cả, uống thuốc trước đi.”

“Cháu không uống.” Tôi cự tuyệt, bà vừa nhắc tới thiếu gia, tôi liền nhớ tới chuyện trước khi hôn mê, nhớ tới mình ở đầu đường trong mưa rền gió dữ, chặt vật không chịu nổi ngã vào lòng Lê Diệu Phàm. Tôi không ngờ, người này lại mang tôi về nhà, còn đưa vào phòng của anh ta. Cho dù hiện tại tôi bệnh không nhẹ nhưng cũng có thể ý thức được điều này có bao nhiêu nguy hiểm. Tôi nói: “Cháu không muốn uống thuốc, cháu phải rời khỏi đây.”

“Cô muốn đi tôi không ngăn cản cô, nhưng trước hết phải uống thuốc. Chuyện thiếu gia dặn tôi phải làm tốt.” Ngữ khí của người phụ nữ đó đầy địch ý, lúc này còn không đuôi tôi đi, đơn giản là vương phải uy nghiêm của Lê Diệu Phàm mà thôi.

Có lẽ bởi bệnh không nhẹ làm cho tính tình tôi nhiều ít có chút cảm xúc hóa, tôi liền ngăn lại đẩy bà ra: “Bỏ đi, cháu không muốn uống thuốc!”

“Cô cấu kình cái gì chứ, còn tưởng mình là đại tiểu thư à?”

Lời của bà rốt cuộc khiến tôi choáng váng. Nhớ lại một số chuyện, tôi nói: “Cháu nhớ, bác là Tôn...”

“Thím Tôn, thím đi ra ngoài trước đi.” Cửa mở, âm thanh đột nhiên đến của Lê Diệu Phàm xác định hồi ức của tôi.

Đúng! Bà là thím Tôn, là người giúp việc đã làm việc cho Lê gia từ khi tôi còn rất nhỏ. Tôi còn nhớ về mặt bà lúc nào cũng cứng nhắc, hồi bé tôi còn rất sợ bà.

Thấy Lê Diệu Phàm tiến vào, bộ dạng thím Tôn nhu hòa lại rất nhiều, cúi đầu nói: “Thiếu gia, Thím tiểu thư không chịu uống thuốc, còn nói muốn đi.”

“Tôi biết rồi, thím để thuốc lại rồi ra ngoài trước đi.” Lê Diệu Phàm lên tiếng dặn dò, thím Tôn liền bỏ thuốc lại rồi đi. Tôi chú ý thấy lúc bà gần đi còn lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi một cái, hiển nhiên so với quá khứ còn không thích tôi hơn.

Tôi không quan tâm những điều đó, tôi chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng thím Tôn rời đi còn khiến tôi không thể không xấu hổ đối mặt với Lê Diệu Phàm trong cùng một phòng.

Xung quanh chợt im lặng xuống, bên ngoài hình như trời đã quang mây tạnh. Không có tiếng sấm chớp không có nghĩa là mối nguy đã qua, ít nhất ánh mắt của anh ta khiến tôi cảm thấy nguy cơ từ phía.

Tôi quyết định đánh đòn phủ đầu, phá vỡ sự yên tĩnh này: “Vừa rồi bà ấy nói không sai, tôi không uống thuốc, tôi phải đi.”

“Cô xác định cô có sức để tự mình rời đi?”

Một câu nhẹ nhàng bằng quơ của anh ta lại đánh trúng vào mối uy hiếp của tôi. Lúc này đừng nói là ra cửa lớn của Lê gia, mà ngay cả đứng dậy khỏi giường tôi cũng thấy vô cùng khó khăn.

“Cô đoán xem bản thân đã ngủ bao lâu?” Anh ta lại hỏi.

Bao lâu? Vấn đề này khiến tôi không cách nào trả lời, tôi chỉ cảm thấy đã gặp một cơn ác mộng rất dài rất dài.

“Cách lúc tôi nhặt được cô đến bây giờ, hẳn là vừa đúng hai mươi bốn tiếng đồng hồ.” Anh ta thản nhiên nói.

Trời ạ, tôi quả thực không dám tin mình ngủ trên giường Lê Diệu Phàm lâu như vậy. Một lúc lâu sau tôi mới lấy lại tinh thần từ trong sự khiếp sợ này, tự giễu nói: “Vậy tôi thực sự muốn cảm ơn anh.”

“Cảm ơn thế nào đây?” Anh ta bỗng nhiên ngồi xuống bên giường, con ngươi đen kịt chăm chú nhìn tôi.

Khoảng cách như vậy vượt xa phạm vi chấp nhận của trái tim tôi. Tôi sững sốt, lúc này mới phát hiện hình như anh ta vừa mới tắm xong, trên người chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm, tóc ướt sũng, trên mặt ít đi sự tàn ác, dã tính... hơn một phần?

Lúc ý nghĩ lạ lùng này phát ra từ trong đầu hóa đá của tôi, theo bản năng tôi rút lui, anh ta lại bỗng nhiên ấn vào tay tôi.

“Đang truyền dịch đừng lộn xộn.” Giọng nói của anh ta rất trầm thấp, sần sật như có ý định chạm vào trái tim tôi. Tôi có thể cảm giác được nhiệt độ nóng rực trên bàn tay anh ta, còn có ánh mắt jj trần trụi kia.

Nếu như bình thường, với thân thủ của tôi tuyệt đối có thể một chưởng đập anh ta vào tường, thế nhưng hiện tại, nếu anh ta thật sự muốn làm chuyện gì với tôi, chỉ sợ ngay cả sức lực để kêu lên tôi cũng không có, cho nên tôi quyết định áp dụng chính sách dụ dỗ.

“Tôi bị bệnh, còn bệnh rất nặng.” Tôi nhắc nhở anh ta.

“Cho nên?” Anh ta nhúm mày.

“Cho nên nhất định anh đừng đụng với tôi, tôi sẽ truyền bệnh cho anh!”

“Từ lúc nào cô lại suy nghĩ cho tôi như thế? Còn nói...” Anh ta dừng một chút, ý vị thâm trường nhìn tôi, đưa tay vén tóc tôi.

Tôi cả kinh toàn thân đều run lên một cái, không dám lộn xộn, rất sợ một phản ứng rất nhỏ nào của mình cũng có khả năng kích phát thú tính của anh ta nên chỉ có thể tro mắt nhìn. Chỉ thấy anh ta dùng ngón tay đẩy sợi tóc che khuất khóe mắt tôi ra, tay rất tự nhiên dừng lại chỗ xương quai xanh của tôi, bàn tay ấm áp kề sát cổ tôi, ánh mắt thâm thúy trở nên có chút khác lạ với vừa rồi.

Tôi nhìn không ra anh ta đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy toàn thân mình lúc này cứng ngắc. Tôi nhận thấy khoảng cách giữa chúng tôi gần nhau đến nỗi tôi có thể thấy anh ta rất rõ: ánh đèn màu quất roi trên mặt anh ta, chạm khắc chân mày thâm thúy, sống mũi cao thẳng, và đôi môi mỏng của anh ta, giọt nước rất nhỏ chưa được lau khô chiết xạ ánh sáng mê ly trên mái tóc đen của anh ta.

Chia tay nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên tôi nhìn anh ta chăm chú như thế. Tôi sớm đã quên, lần cuối nhìn anh ta như vậy là lúc nào, khuôn mặt thời niên thiếu trong trí nhớ tôi còn trẻ con, hơn là thành thực và ổn trọng. Chẳng bao lâu sau, tôi đã vô số lần ảo tưởng mười năm sau vẫn sẽ đối diện với sự thâm tình như trước, nhưng thời gian lại mở cho tôi một trò đùa rất lớn.

Khuôn mặt anh ta sát lại gần hơn vừa rồi một chút. Tôi lấy lại tinh thần, cấp tốc mở miệng: “Đầu tôi choáng váng, tôi muốn uống thuốc.”

Anh ta giật mình, dường như ý thức được cái gì đó mà cười khò một cái, rồi cuộc vẫn rút tay về, đứng lên cầm thuốc tới cho tôi,

“Uống thuốc này sẽ thêm ngủ, uống xong thì ngủ thêm một chút.” Anh ta nói.

Tôi nhận thuốc rồi khó khăn nuốt xuống, nhin không được nhúm mày oán giận: “Khó uống chết được.”

“Dù sao so với phơi thây đầu đường vẫn tốt hơn.” Anh ta luôn không quên châm chọc tôi.

“Cám ơn anh, anh thật lương thiện.” Tôi trở mình liếc mắt nhìn anh ta.

“Nhớ báo đáp công ơn là được rồi.”

Thực sự là được tiện nghi khoe mẽ, không biết xấu hổ! Tôi còn muốn tiếp tục đấu khẩu mấy câu với anh ta, nhưng thể lực không cho phép tôi làm như vậy, sự mệt mỏi không biên giới lại lần nữa kéo tới, khiến tôi nhin không được xem thường.

Góc chân bị kéo lên một chút, “Tôi không quấy rầy cô nữa, ngủ đi.” Anh ta nói xong cúi người tắt đèn, đứng lên.

“Chờ một chút...” Tôi vô lực gọi anh ta lại, hỏi: “Lúc nào tôi có thể đi?”

Trong bóng tối truyền đến giọng anh ta: “Có lẽ, chờ cô khỏe lên.”

“Cái gì gọi là có lẽ? Tôi khỏe rồi sẽ đi...” Tôi vô thanh kháng nghị trong bóng tối, một lúc lâu mới truyền đến một tiếng đóng cửa, có lẽ xem như là câu trả lời của anh ta.

Chẳng biết tại sao, tôi đột nhiên có cảm giác bị rơi vào ổ sồi.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Khi tôi tỉnh lại lần nữa, đêm tối dài đằng đẵng đã qua, tia nắng ban mai xuyên qua rèm cửa sổ dày dặn tiến vào, báo hiệu một thời tiết tốt.

Tôi cảm giác khá hơn nhiều so với trước, kim truyền dịch trên tay chẳng biết đã bị lấy đi từ lúc nào. Tôi thử chuyển động cơ thể, phát hiện toàn thân đã có chút khí lực, mặc dù không thể mạnh như rồng như hổ nhưng ít ra còn có thể cho tôi khí lực để len lén trốn đi.

Tôi còn nhớ hàm xúc ý vị trong lời nói của Lê Diệu Phàm tối hôm qua lúc rời đi. Suy nghĩ của anh ta thay đổi nhiều như vậy, ai biết một giây sau sẽ lại nghĩ ra cái chủ ý quỷ gì chinh tôi. Trùng hợp là lúc này trong phòng không có ai, mà ngồi chờ chết thì không phải là phong cách của tôi, cho nên tôi quyết định rời đi.

Nhưng mà, sự tình cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng của tôi.

Trời mới vừa sáng, người giúp việc của Lê gia đã bắt đầu làm việc, tôi mới đi ra cửa phòng, liền nghe thấy tiếng thím Tôn quát lớn ở trong phòng khách dưới lầu: “Trề như thế mới rời giường, không muốn làm sao? Cúi đầu làm gì, còn không đi lên quét tước!” Bà vẫn hung dữ như trước đây, một đám người giúp việc bị bà làm cho sợ đến mức vội vàng chạy lên lầu.

Nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ trên cầu thang, tôi đành phải quyết định tạm thời lui về phòng, không nghĩ tới sau khi bị tôi đóng lại chẳng biết tại sao cửa phòng lại không mở ra được. Mắt thấy đám người sẽ đi lên, tôi không kịp suy nghĩ nhiều liền đẩy cửa phòng bên cạnh đang khép hờ, trốn vào.

Thực ra là mấy người giúp việc mà thôi, căn bản tôi không có gì phải sợ, thế nhưng tối hôm qua nhìn thấy một màn kia của thím Tôn lại khiến tôi sinh ra ý nghĩ khiếp sợ. Dù sao Lê gia từng là nơi tôi thường tới, nhiều ít cũng có chút quen mặt còn nhận ra tôi. Phong thủy thay phiên luân chuyển, đại tiểu thư năm đó thành con gái nghèo túng hôm nay, tôi cũng không muốn lại bị người ta chỉ trích.

Nhưng lần này tôi đã tính sai, khi tôi đang vui mừng rốt cuộc tránh được đám người giúp việc kia, lại nghe thấy trong phòng phía sau tôi truyền đến tiếng trang giấy lật giờ.

Lòng tôi cả kinh, dự liệu được chuyện gì đó, cũng không quay đầu lại liền muốn chạy ra.

“Cũng đã tới, không chào hỏi liền đi sao?” Tiếng Lê Diệu Phàm rõ ràng truyền vào tai tôi, khiến cho tôi không thể không dừng bước lại, chậm rãi quay người sang.

Đây lại là thư phòng của anh ta. Hình như anh ta cũng vừa mới dậy không bao lâu, mặc một thân áo ngủ, nhàn nhã ngồi trên sô pha lật xem báo chí. Nhưng những điều đó cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là trong tay anh ta đặt một phần bữa sáng. Cà phê nóng hổi hổi và bánh mì nướng tươì ngon đối với một người đã một ngày hai đêm không ăn cơm mà nói, quả thực có sức hấp dẫn trí mạng.

Tôi rất không tiền đồ nuốt nước miếng.

“Qua đây?” Anh ta cũng không ngẩng đầu lên nói một tiếng.

Tôi có chút dao động, nhưng lý trí còn sót lại vẫn khiến tôi khắc chế. Tôi không đi tới.

Anh ta rốt cuộc buông báo, nhìn thẳng tôi, nói đơn giản một câu: “Qua đây, ăn sáng.”

Tôi không thể không thừa nhận, đây quả thực là câu nói êm tai nhất tôi từng nghe từ trong miệng anh ta từ khi gặp lại tới nay. Đói khát chiến thắng lý trí, tôi kéo bước chân ngoan ngoãn đi tới.

Vừa lúc đó, một màn máu chó xảy ra!

Có lẽ là vì bệnh nặng mới khỏi, lại có lẽ là vì nhìn thấy bữa sáng quá kích động, nói chung khi tôi đi tới trước mặt anh ta, chân lại mềm nhũn, cả người ngã vào trong ngực anh ta.

Sự tình phát sinh quá mức đột ngột, đừng nói là tôi, ngay cả anh ta cũng sững sốt.

Chỉ chớp lát qua đi, anh ta ngoắc ngoắc khoe miệng, chế nhạo nói: “Không cần phải cảm kích đến mức ôm ấp yêu thương chứ?”

“Anh ít tự kỷ đi!” Tôi lấy lại tinh thần, cảm thấy trên mặt có chút nóng lên, nhưng vẫn nỗ lực trấn định lại, hơn nữa muốn đứng lên.

Nhưng anh ta lại cố tình giữ lấy eo tôi, ấn tôi lên trên đùi anh ta.

Đây quả thực là hành vi lưu manh, tôi giãy giụa đứng lên, nhưng anh ta trước sau đều không buông tay, cho đến khi tôi nhận thấy khoe miệng anh ta cong lên một nụ cười xấu xa, và lúc chống lại cái cứng rắn dưới thân, tôi rốt cuộc sụp đổ.

Tôi lớn tiếng mắng: “Lê Diệu Phàm, anh biến thái chết đi! Nếu anh không buông tay, có tin tôi cắn chết anh hay không!” Tôi nói xong, không đợi anh ta phản ứng liền cắn một phát trên cánh tay anh ta.

Tôi nghĩ một phát này nhất định rất đau, bởi vì khi tôi nhả ra, tôi nhìn thấy sắc mặt anh ta đã thay đổi, mặt đen quả thực muốn giết người, mà trên vết thương bị tôi cắn kia còn lưu lại một dấu răng rướm tơ máu, nhìn qua rất dọa người.

Lúc này tôi mới ý thức được hành vi vừa rồi của mình có chút quá kích, mặc dù không hối hận, nhưng lại sợ anh ta trả thù, thế là vội vàng đứng lên muốn chạy.

“Đứng lại!” Anh ta gọi tôi lại, giọng nói đó quả thực là từ trong hàm răng nhả ra, “Cô dám đi thử xem? Ăn sáng cho tôi!”

Đi thì không được, nhưng ít nhất ở lại có phần cơm ăn. Sau khi cân nhắc thiệt hơn, tôi trở về chỗ cũ, ngồi xuống bên cạnh anh ta, tại nơi có ánh mắt như muốn giết người, tâm tình phức tạp bắt đầu ăn sáng.

Tôi không biết vì sao cuộc gặp gỡ của chúng tôi luôn bắt đầu từ bữa sáng, thế nhưng đây tuyệt đối là một bữa sáng tôi không biết mùi vị gì cho tới nay, quả thực có thể dùng kinh tâm động phách để hình dung.

Khi tôi uống xong một ngụm cà phê cuối cùng, tôi nhìn không được quay đầu nhìn Lê Diệu Phàm liếc mắt một cái. Anh ta còn trừng mắt tôi, dẫu rằng trên cánh tay có thể thấy rõ ràng.

“Anh đừng nhìn tôi như vậy, tôi cũng bị ép, cùng lắm thì... Tôi giúp anh băng bó là được, có hòm thuốc không?” Tôi quyết định tạm thời bày tỏ lòng tốt mà hồi báo một chút đối với bữa sáng vừa rồi.

“Cô đã tìm ra lương tâm rồi à?” Anh ta phụng phịu hỏi lại.

Tôi cũng yếu thế, anh ta còn từng bước ép sát, điều này làm cho tôi nhiều ít cũng có chút phiền não: “Tôi không làm chuyện có lỗi, muốn tìm ra lương tâm cũng là anh tìm ra trước!”

“Tôi?” Anh ta cười lạnh một tiếng, “Đừng quên, là ai nhặt được cô từ trên đường.”

“Anh đừng há mồm ngâm miệng là lại nhặt nhặt. Tôi là người, không phải gì đó trên đường! Sao anh không nghĩ là ai làm hại tôi lạc phách đầu đường? Nếu như không phải anh, hiện tại tôi vẫn rất tốt, chuyện gì cũng sẽ không xảy ra!”

“Tôi nghĩ cô nhầm rồi, muốn trách thì trách ba cô, những người đó đều là chính ông ta làm hại.”

“Dù cho ba tôi lòng tham không đáy, anh cần gì phải bỏ đá xuống giếng? Đừng cho là tôi không biết kẻ thực sự động thủ sau lưng là ai. Không có anh ba tôi sẽ không đi một bước kia, những người đó cũng sẽ không chịu liên lụy. Xin anh muốn báo thù thì trước tiên hãy nghĩ cho người khác một chút, không phải ai cũng có thù oán với anh. Họ vô tội!”

“Cô cho rằng đó là tôi làm?” Giọng nói của anh ta lạnh lẽo, ánh mắt đột nhiên trở nên băng lạnh khó lường.

“Không phải anh thì là ai? Cũng đúng, ba tôi đã bị truy nã, anh muốn nói gì chả được! Thế nhưng anh đừng quên, mặc dù ba tôi là một người cận bã, nhưng so với ông ấy anh cũng không khá hơn chút nào! Chưa đạt mục đích sẽ không từ thủ đoạn, thương tổn vô tội, hai người các anh —— thật là giống nhau!” Tôi một chữ một chữ nói.

“Thảm Thiên Tinh!” Sắc mặt anh ta xanh đen, bỗng nhiên ôm cổ tay tôi. Khí lực đó lớn đến kinh người, cổ tay tôi giống như bị bóp đến đứt rời, “Lời nói vừa rồi, cô lặp lại lần nữa thử xem.”

“Có nói thêm một ngàn lần, một vạn lần tôi vẫn nói mấy câu đó, anh và ba tôi đều như nhau, đều là kẻ cận bã —— “

Cuối cùng một chữ lưu lo mà ngừng lại, anh ta nhào tới, hung hăng cướp lấy môi tôi. Đây là một nụ hôn đầy tính trả thù, không có bất kỳ sự báo trước nào, tầng tầng lớp lớp đánh vào răng lợi tôi, trực tiếp cạy mở môi tôi.

Có câu gọi là, nếu như không cách nào phản kháng, vậy hãy học cách hưởng thụ.

Lần này tôi hiểu được, nếu như sợ hãi, kiếp này sẽ sống trong bóng ma của anh ta. Anh ta có thể dùng tình cảm trước đây để thương tổn tôi, vì sao tôi không làm được?

Tôi đón nhận anh ta, dùng sức áp anh ta tiến vào sofa, sau đó vắt ngang ngồi trên chân anh ta, hung hăng hôn lại.

Có lẽ không nghĩ tới tôi lại đột nhiên chủ động, anh ta sững sờ trong chốc lát, nhưng rất nhanh liền lấy lại tinh thần, ôm lấy eo tôi, đẩy tôi ngã xuống sofa.

Chân của tôi bị anh ta dùng đầu gối tách ra, thân hình cao lớn của anh ta gần như tất cả đều áp trên người tôi, tay ôm eo tôi, vói vào trong áo ngủ hơi mỏng. Mỗi một phần da thịt nơi bàn tay cực nóng của anh ta chạm vào đều truyền đến nhiệt độ như lửa cháy, lan tràn tới mỗi một tế bào toàn thân tôi. Tôi nhìn không được cong người đứng dậy, móng tay hung hăng xẹt qua lưng anh ta.

Anh ta cũng không để cho tôi dễ chịu, trực tiếp hôn lên xương quai xanh của tôi. Nói hôn là dễ nghe, đó quả thực là gặm, là cắn, tôi đau đến mức chân mày đều nhíu lại, chỉ có thể dùng tay dùng sức cào lưng anh ta.

Nguy hiểm hết sức căng thẳng, tôi không chưa từng nghĩ tới có một ngày chúng tôi lại dùng phương pháp như vậy để làm tổn thương đối phương, trong lòng khó chịu đến mức hít thở không thông.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên một tràng tiếng gõ cửa, ngay sau đó tiếng thím Tôn vang lên: “Thiếu gia, đã đến lúc đi làm.”

Lê Diệu Phàm không để ý tới bà, thô bạo xé mở áo ngủ của tôi.

“Thiếu gia! Thời gian không còn sớm, nên đi làm!” Thím Tôn tiếp tục gõ cửa.

“Cút cho tôi!” Lê Diệu Phàm gầm nhẹ một tiếng.

“Hiện tại công ty chỉ có một mình thiếu gia quản lý, nếu thiếu gia không chịu đi làm, tôi chỉ có thể gọi điện thoại để phu nhân trở về.”

Lời của thím Tôn rốt cuộc khiến Lê Diệu Phàm ngừng lại động tác trong tay. Tôi nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn tôi.

Bộ dạng lúc này của anh ta không dễ nhìn chút nào, ngoài chỗ đầu răng bị thương ra, còn có trên lưng, trên vai thậm chí trên cổ đều lưu lại vài vết cào, đương nhiên những thứ này đều là kiệt tác của tôi.

Nhưng tôi cũng không khá hơn chút nào, tóc tai bù xù, quần áo xốc xếch, hoàn toàn là bộ dạng jị.

“Không phải anh sợ mẹ đấy chứ?” Tôi cười nhạo nói.

“Cô không cho rằng tôi thật sự muốn trên cô đấy chứ?” Anh ta hừ một tiếng.

“Lê Diệu Phàm!”

Không đợi tôi mắng, anh ta đã rời khỏi sô pha, đứng lên, bắt đầu không coi ai ra gì thay quần áo.

Tôi ngồi dậy từ trên ghế salon, sửa sang lại tóc tai, chế nhạo nói: “Trời nóng như vậy còn bắt tội anh phải mặc áo dài tay, thật ngại quá ha.”

“Biết là được, lần sau tôi có thể cắn cô ở chỗ ít rõ ràng hơn.” Anh ta tận lực nhấn mạnh cái từ cắn kia, tôi thật muốn bỏ nhào tới bóp chết anh ta, nhưng không có cơ hội.

Anh ta thay xong quần áo liền đi nhanh ra ngoài.

“Chờ một chút!” Tôi gọi anh ta lại, “Hành lý của tôi đâu? Tôi phải đi về!”

“Cô còn có chỗ để về không?” Anh ta cười lạnh liếc mắt nhìn tôi một cái, không quay đầu lại liền đi.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Lê Diệu Phàm nói không sai, trải qua sự kiện báo chí đó tôi sớm đã không nhà để về. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là tôi muốn ở trên địa bàn của anh ta, nhìn sắc mặt người ta, để cho người ta khi dễ.

Cho nên, khi anh ta vừa mới đi, ngay sau đó tôi liền tìm thím Tôn hỏi hành lý, rời khỏi Lê gia trong ánh mắt quái dị của mọi người.

Trong khoảnh khắc cửa sắt thật lớn chậm rãi đóng lại kia, tôi liếc mắt nhìn về phía sau.

Một khắc đó, trong lòng tôi thật ra là mê man, tôi không biết rời khỏi đây tôi còn có thể đi đâu. Nhưng con người luôn muốn chọn một con đường có thể khiến bản thân bước tiếp, với tôi mà nói xoay người rời đi có thể ý nghĩa nhưng lại không giành được sự che chở, nhưng ít ra hiện tại tôi tuyệt không hối hận.

Sau khi rời đi từ Lê gia, tôi suy tính rất lâu, thậm chí còn nghĩ tới việc về quê nhờ mẹ tôi, nhưng cuối cùng tôi vẫn quyết định ở lại. Trải qua mấy ngày nay tôi đã biết, trốn tránh không giải quyết được vấn đề, cho dù có trốn tránh thế nào, chân tướng vẫn sẽ bị vạch trần, cùng với như vậy, còn không bằng đối diện với khó khăn mà tiến lên, có lẽ còn có thể tìm được một lối ra.

Ôm ý nghĩ như vậy, tôi đi tìm chị Nhạc. Đáng tiếc so với tôi tình hình của chị cũng không khá hơn chút nào.

Khi tôi thoải mái đập cửa nhà chị Nhạc, tôi phát hiện chị tóc tai bù xù, ánh mắt rời rạc, bộ dạng nhìn qua giống như bị mấy trăm tên lưu manh vây quanh ba ngày ba đêm, cũng thế thảm như không ai chịu đứng ra lãnh phí jịj của chị.

Tôi hỏi: “Chị làm sao vậy?”

“Đều do tên súc sinh Dương Chí Niên kia!” Chị Nhạc đập chân mắng to.

“Chị bị anh ta dùng quy tắc ngầm?” Tôi thốt ra.

“Em mới bị anh ta quy tắc ngầm ý!” Chị Nhạc liếc mắt trừng tôi một cái, tức giận nói, “Tên khốn nạn đó sa thải chị!”

“Cái gì?” Điều này thì tôi hoàn toàn kinh ngạc, chị Nhạc cũng đã làm nhiều năm ở công ty, mặc dù có lúc qua loa chút nhưng lượng công việc lớn, tiền lương lại thấp, làm trâu làm ngựa không hề oán hận một câu, đi đâu tìm được súc lao động hạ giá tốt như vậy? Đầu óc Dương Chí Niên đó bị nước vào hay sao?

“Đừng nói nữa, từ sau sự kiện em hủy hợp đồng lần trước, anh ta liền nhìn chị không thuận mắt, rất sợ chị lan truyền những chuyện xấu anh ta làm ra ngoài, lúc nào cũng đấu tranh với chị. Còn uy hiếp chị nói, nếu dám nói cơ mật của công ty cho người khác biết, liền bôi xấu thanh danh của chị với bên

ngoài, còn muốn tìm người xử lí chị trên đường!”

Chị Nhạc tức giận bất bình nói, mà tôi lại rơi vào trầm mặc. Tôi bắt đầu cảm giác mình quả thực chính là sao chổi, ai gặp phải tôi cũng không được chuyện tốt đẹp gì, lần này lại ngay cả chị Nhạc cũng bị liên lụy tới.

Có lẽ đã nhận ra sự khác thường của tôi, chị Nhạc vội vàng an ủi tôi: “Em đừng hiểu lầm, không phải chị đang oán em. Kỳ thực cái công ty tồi tệ đó chị đã không muốn làm từ lâu, chẳng qua là chị không phục, cái tên họ Dương kia sao có thể ỷ thế hiếp người như thế? Nhưng chị cũng không phải dễ chọc, anh ta càng uy hiếp chị, chị càng không sợ! Ngày đó chị nghĩ việc đã gọi điện thoại báo cáo nặc danh cho cục thuế, chị còn lên lấy bản ghi chép tài chính và thuế vụ của công ty mấy năm này, không tin không chính chết anh ta!”

Chị Nhạc nói xong, đắc ý nở nụ cười, tiếng cười kia hợp với hình tượng chị lúc này, rất có loại ý vị đen tối.

Một lát sau, chị bỗng nhiên dừng cười, nhìn chằm chằm tôi, hai mắt phát ra như con chồn đói bụng mấy ngày, ánh lên màu xanh lá sẫm thẳm.

Nhìn ánh mắt này từng sợi tơ trong lòng tôi như dựng thẳng lên, hỏi: “Chị... chị nhìn cái gì?”

“Em em em em! Đem qua đi đâu, thành thật khai báo cho chị! Thăng thần thì được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!”

Thấy chị đột nhiên nhìn tôi đầy j□j, lúc này tôi mới ý thức được trên cổ mình còn lưu lại dấu vết sáng sớm Lê Diệu Phàm để lại, vội vàng che cổ, giải thích: “Có cái gì ngạc nhiên quá thế, bị chó cắn mà thôi.”

“Ôi, không ngờ miệng em khẩu vị nặng như vậy.” Chị Nhạc cười đến cang j□j, “Mau nói cho chị biết con chó kia tên họ là gì, chiều cao cân nặng ba vòng ngày sinh tháng đẻ, quan trọng nhất là kỹ thuật có được không?”

“Dương Nhạc!!!” Tôi nổi giận, “Em nghiêm túc, thật sự là em bị chó cắn!”

Chị Nhạc ngẩn ra, lập tức bối rối, một lúc lâu mới yếu ớt hỏi: “Chó... Sao có thể cắn thành như vậy?”

Tò thờ dãi, đem chuyện xảy ra mấy ngày nay từ đầu chí cuối kể cho chị một lần, không ngờ chị nghe xong, vỗ đùi kinh hô một tiếng: “Bíp, quá máu chó, y như xem tiểu thuyết!”

Tôi lập tức không nói gì, buồn bã nói: “Chị có cần khoa trương như vậy không? Chuyện đã phát sinh chừng mấy ngày...”

“Chị không biết!” Chị Nhạc nghe xong, hô to oan uổng, “Mấy ngày nay chị sợ Dương Chí Niên kia thật sự tới trả thù, cho nên liên ru rú trong nhà, mỗi ngày ở nhà chơi game. Vì chơi game, chị đã hai ngày không ngủ, nào có sức xem bất quái gì. Hơn nữa nếu sớm biết em gặp phải chuyện này, chị lại chẳng quan tâm sao? Khẳng định là người đầu tiên tới tìm em!”

Chị Nhạc vừa nói lời này, tôi mới phát hiện hình như chị thực sự rất lâu không ra ngoài, trong nhà lộn xộn giống như ổ chó, y hệt Hạ Tư Kiệt.

Nhớ tới Hạ Tư Kiệt, tôi không khỏi có chút ưu thương, tên kia không biết bị Lê Diệu Phàm dùng cách gì đuổi khỏi nhà tôi, từ đó về sau tôi không gặp lại anh ta. Mà bây giờ, ngay cả tôi cũng bị đuổi ra, chỉ có thể nói thế sự khó lường.

Ngày đó, tôi ở lại nhà chị Nhạc. Bên đoàn làm phim còn chưa báo cho tôi biết khi nào trở lại làm việc, để tôi và chị nhiều ít có chút cảm khái cùng là người lưu lạc thiên nhai.

Hai chúng tôi hàn huyên cả đêm, chị Nhạc trước sau đều canh cánh trong lòng về thân thể của tôi: “Em thật sự là che giấu quá tốt. Hai ta quen biết nhiều năm như vậy, sao chị lại không phát hiện ra em là kẻ có tiền chứ?”

“Là quá khứ có tiền.” Tôi nhấn mạnh.

Chị vô tình khoát tay áo: “Mặc kệ quá khứ hay không, dù sao em cũng đã từng có tiền. Chị hỏi em, có tiền có cảm giác gì?”

“Không cảm giác.” Tôi lắc đầu.

“Tại sao có thể không cảm giác chứ? Em xem những kẻ có tiền trên TV ấy, ở biệt thự chạy xe thể thao bao nuôi tiểu bạch kiểm*, đó gọi là phong cách ha! Nếu như ngày nào đó chị có thể trải qua cuộc sống như thế, vậy thì thật là ngủ cũng phải cười tỉnh!” (*: giống như tình nhân ấy)

Nhìn chị Nhạc hạnh phúc ảo tưởng, tôi thật không đành lòng cắt ngang chị. Tôi cảm thấy con người thực sự là động vật rất kỳ quái, người không có tiền lại hâm mộ kẻ có tiền, đến khi thật sự có tiền mới phát hiện ra chẳng qua cũng chỉ là một chuyện như vậy. Với tôi mà nói, kẻ có tiền hàng đêm sênh ca có lẽ là một loại vui vẻ, nhưng lúc này tôi và chị Nhạc nằm ở đây trong căn phòng nhỏ chưa đầy 10 mét vuông này không kiêng nể gì cả nói chuyện phiếm, cũng là một loại vui vẻ.

Vui vẻ chia thành rất nhiều loại, đơn giản một chút không có gì không tốt.

“Nói đi nói lại, so với việc em có tiền, chị càng không nghĩ tới em và Lê Diệu Phàm còn có một đoạn quá khứ như vậy. Chị còn tưởng rằng...”

“Chị còn tưởng rằng cái gì?” Tôi truy vấn.

Chị Nhạc có chút ngượng ngùng cười cười: “Chị còn tưởng rằng lần trước Lê Diệu Phàm nói với chị là sự thật.”

Nói đến sự kiện kia tôi lại nổi giận, hỏi: “Rốt cuộc anh ta đã nói gì với chị?”

“Anh ta nói các em trước kia là người yêu, sau đó bởi vì hiểu lầm mà chia tay. Hiện tại anh ta muốn quay lại nhưng em không để ý tới anh ta.”

“Chị có thể?”

“Đúng vậy!” Chị gật đầu, “Chị thế thôi.”

“Anh ta nói mấy câu này chị liền tin tưởng không nghi ngờ?”

“Bíp, cũng không phải chị không biết. Gương mặt đó của anh ta đẹp trai như vậy, lúc nói chuyện với chị về mặt chân thành ngó nhìn chị, đừng nói là mấy câu, anh ta không cần nói lời nào, chị cũng cảm động đến rơi nước mắt. Kỳ thực chị cảm thấy, có thể bị một con chó như vậy cắn một cái, thực ra em cũng không tính là quá mệt...” Chị Nhạc vừa nói vừa ngáy ngồ cười, một bộ mê trai.

Về mặt như vậy mà không logic theo bình thường, tôi rốt cuộc hoàn toàn không lời nào để nói.

Đêm hôm đó tôi gặp phải một giấc mộng rất quý dị, mơ tôi nuôi một con Husky to lớn, đang chơi đùa với nó, nó lại nhào tới cắn tôi một cái. Tôi tức giận đến mức cầm dép lên muốn đánh nó, nó lại đột nhiên giơ chân trước lên, thè lưỡi ra, về mặt chân thành ngó nhìn tôi. Làm hại tay tôi lấy dép, do dự cả buổi, thẳng đến khi chị Nhạc gọi tôi tỉnh lại cũng không nghĩ ra rốt cuộc có nên giáo huấn nó hay không.

“Thiên Tinh! Đồ gọi bên ngoài tới, mau ra mở cửa! Chị đang hạ phó bản đây, không đi được!” Tiếng chị Nhạc giục cắt ngang cảnh trong mơ của tôi.

Tôi rất không cam lòng bò dậy từ trên giường, vừa ngáp vừa đi mở cửa, vừa mở cửa vừa hỏi: “Bao nhiêu tiền vậy?”

Đối phương cũng không trả lời tôi, điều này làm cho tôi cực kỳ khó chịu, mở mắt ra muốn hỏi lại, mới phát hiện đứng ngoài cửa căn bản không phải cậu em bán đồ bên ngoài nào cả, mà là... Husky?

Tôi không dám tin, xoa xoa mắt nhìn lần nữa, Husky lại biến thành Lê Diệu Phàm?

Tôi cảm thấy giấc mộng này quá khôi hài, Lê Diệu Phàm cũng chính là Husky, sức tưởng tượng này có bao nhiêu phong phú mới có thể gặp phải giấc mộng hoa lạ như thế?

Lê Diệu Phàm? Husky? Ha ha ha ha... Rất buồn cười!

“Cười cái gì? Có cái gì buồn cười thế?” Chị Nhạc đang chơi game vọt ra, cắt ngang tiếng cười của tôi.

Tôi lập tức sững sờ, nhìn nhìn chị, lại nhìn nhìn Lê Diệu Phàm mặt không đổi sắc ngoài cửa, cuối cùng tôi hung hăng cắn một cái lên mặt mình... Trong nháy mắt, cả người tôi đều hóa đá.

Má ơi, thật đúng là Lê Diệu Phàm!

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Tôi nghĩ đối với nhà trọ của chị Nhạc nhất định chưa từng có chuyện rồng đến nhà tôm như hôm nay. Ngoài chị và tôi, lúc này lại vẫn còn một con Husky đang đứng... Không đúng, Lê Diệu Phàm!

Tôi cúi đầu, không nói chuyện, từ đáy lòng hi vọng tất cả những điều này đều ở trong mộng, nhưng sự thật luôn làm người ta muốn phá vỡ cái miệng sơ suất.

Biểu cảm của chị Nhạc rất mất tự nhiên, co quắp đi qua đi lại, cuối cùng nói: “Hai người các em nói chuyện đi, chị... chị đi rót ly trà cho các em.” Nói xong, như bay trốn vào phòng bếp.

“Chị đi vào làm gì?” Tôi nhìn lại chị, muốn ngăn cản cũng không kịp, trong miệng lầu bầu câu, “Thật không có nghĩa khí...” Quay đầu lại, lại vừa lúc chống lại ánh mắt Lê Diệu Phàm.

Anh ta cũng không nói gì, liền cứ như vậy nhìn tôi, điều này làm cho tôi lại nghĩ đến con Husky kia, muốn cười lại cười không nổi, tâm tình phức tạp tưởng chừng khó thể nói rõ.

Lúc này Lê Diệu Phàm phá vỡ trầm mặc, anh ta nhìn xung quanh bốn phía một vòng, khinh miệt nói: “Thì ra cô thích ở nơi thế này.”

Tôi ghét loại giọng điệu này của anh ta, quả thực chính là khinh bỉ j□j trần trụi, tôi nói: “Anh có tiền là chuyện của anh, tôi thích ở đâu là chuyện của tôi, không cần anh tới đánh giá.”

“Nơi này tôi còn thật không biết đánh giá thế nào.” Anh ta cười lạnh.

“Tôi cũng không cần anh đánh giá, nếu như anh cảm thấy đứng ở chỗ này ô uế giày anh, thì đi nhanh lên!” Tôi nổi giận đùng đùng chỉ ra ngoài cửa.

Bỗng nhiên anh ta thốt ra một câu bất ngờ: “Bên ngoài có rất nhiều phóng viên.”

Tôi lập tức ý thức được không phải anh ta đang nói đùa, lập tức phát bực, ôm cổ áo của anh ta, chất vấn: “Lại là anh, anh đưa bọn họ tới đúng không? Rốt cuộc anh muốn làm gì?!”

“Đừng kích động như vậy.” Anh ta vỗ vỗ tay tôi, “Cô quá coi thường sức ảnh hưởng của mình. Lấy tên tuổi hiện tại của cô, căn bản không cần tôi xuất mã, những phóng viên đó sẽ chủ động tới tìm cô. Không chỉ là ở đây, còn có nhà trọ lúc đầu của cô, đoàn làm phim... Tất cả đều có phóng viên trắng đêm nằm vùng, chẳng lẽ còn cần tôi nhắc nhở cô sao?”

Lời của anh ta như dao con đâm trúng ngực tôi, mặc dù tôi vẫn đang cực lực lảng tránh vấn đề này, nhưng anh ta nói không sai, chuyện của tôi xém chừng đã ảnh hưởng đến mọi người bên cạnh.

Bất kể là chị Nhạc, chủ cho thuê nhà, hàng xóm, hay mọi người trong đoàn làm phim, hiện tại bọn họ gánh chịu áp lực cực lớn về thân thể không muốn nghĩ tới của tôi. Mà tôi – người khôi xướng lúc này lại chỉ có thể trốn ở chỗ này, trốn mất nhìn họ bị thương tổn, nhưng bất lực.

Tôi buông Lê Diệu Phàm ra, vô lực rũ tay xuống. Anh ta thắng, lúc này cảm giác chịu tội nặng nề ép tới mức tôi gần như không thở nổi.

Anh ta giờ tay phui phui cổ áo bị tôi túm nhãn, không nhanh không chậm nói: “Tôi đến chính là muốn nói cho cô biết, tôi có thể giúp cô, nhưng tôi không làm chuyện buôn bán lỗ vốn.”

Tôi dao động, những thứ ấy tôi từng luôn miệng nói phải bảo vệ điểm mấu chốt và tôn nghiêm, vào thời khắc này bỗng nhiên trở nên không chịu được một cú kích như thế.

Nhìn xem, đây cũng là người đàn ông tôi từng yêu, anh ta luôn có thể chuẩn xác tìm được nhược điểm của kẻ địch, không lưu tình chút nào mà ra tay tiêu diệt, cho dù đối mặt với người phụ nữ từng yêu đến chết đi sống lại, nhưng tuyệt đối không mềm lòng.

Tôi cười khổ một tiếng, tư vị này thực sự chỉ có mình mới hiểu.

“Cần tôi cho cô thời gian suy nghĩ không?” Anh ta hỏi.

Tôi nhin xuống dòng nước mắt, tận lực làm cho mình bật cười: “Suy nghĩ cái gì, tôi còn có lựa chọn sao? Anh nói cái gì liền là cái đó, tôi xem như cái rắm, ở trong mắt anh ngay cả rắm tôi cũng không bằng...”

“Thiên Tinh!” Anh ta bỗng nhiên nắm lấy cổ tay tôi.

“Anh muốn làm gì? Cần tôi hiến thân bây giờ sao? Muốn tôi cởi quần áo nói một tiếng là được, không cần thiết phải tự mình động thủ.” Tôi hất tay anh ta ra, vừa cười vừa bắt đầu cởi khuy áo.

“Cò đủ rồi!”

Anh ta quát bảo tôi ngưng lại, âm thanh cực lớn làm tôi hơi bị giật mình. Tôi dừng lại động tác trong tay, ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của anh ta.

Một khắc kia, tôi nắm được biểu cảm không khống chế được trên mặt anh ta, còn có đôi mắt hơi đỏ lên. Tôi không biết ánh mắt như vậy biểu thị cho cái gì, thật giống như tôi không biết cảm giác trong lòng mình đối với anh ta rốt cuộc là yêu hay là hận...

Tôi thực sự rất muốn hỏi một câu, rốt cuộc anh còn yêu tôi hay không, nhưng vấn đề như vậy đối với chúng tôi của hiện tại mà nói, còn có ý nghĩa gì đâu?

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, tôi thật hy vọng chưa từng quen biết anh ta, không có đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm kia, cũng sẽ không có thương tổn bất rứt đục khoét xương tủy lúc này. Chỉ có yêu không đủ sâu mới có thể cảm thán “Đời người nếu chỉ như lúc mới gặp”, đối với tôi mà nói, thà rằng tôi chưa bao giờ gặp lại anh ta...

Tôi không muốn hồi tưởng lại ngày đó rời khỏi Lê Diệu Phàm thế nào, chuyện cũ quá đau, với tôi với anh ta đều là một loại dằn vặt. Nếu anh ta đã cố nài dây dưa, vậy tôi liền tiếp tới cùng, dù sao bị thương cũng không chỉ một mình tôi.

Chị Nhạc kích động nói: “Các em thế này gọi là yêu nhau cùng chết! Rất lâu rồi chị không xem bộ phim tình cảm máu chó nào đặc sắc như thế!”

“Đi tìm chết đi!” Tôi liếc mắt trừng chị một cái, “Lại phiền em đi cắt dây mạng của chị!”

có quá nhiều mắt nhìn chúng tôi, nếu cô ta thật sự phát điên lên thì tiêu đề báo chí ngày mai nhất định lại ầm ĩ ngất trời. Tôi cũng không muốn đến lúc đó lại cầu Lê Diệu Phàm thu dọn cục diện rồi rắc cho tôi.

Ba mươi sáu kế chuẩn là thượng sách, tôi quyết định chuẩn trước nói sau.

Nhưng La Vi lại không cam lòng buông tha một cơ hội báo thù tốt như vậy, đặc biệt vào lúc cô ta đã uống say khướt, hình tượng đối với cô ta mà nói sớm đã ném sau đầu, cô ta giống như phát điên nhào tới chỗ tôi.

Tôi sớm có chuẩn bị tạm tạm, một cái lắc mình tránh thoát khỏi tập kích của cô ta.

Cô ta nhào vào khoảng không, càng thêm thẹn quá hóa giận, hướng về phía tôi hô to: “Cô hồ ly tinh, có dũng khí thì đừng trốn!”

Tiếng quát mắng sắc bén nhanh chóng khiến mọi người chú ý, không ít người nhận ra chúng tôi, nhao nhao cầm di động hướng về phía bên này chụp ảnh. Cảnh tượng trở nên cực kỳ hỗn loạn, mà La Vi cũng đã chuẩn bị xong đợt tấn công luân phiên tiếp theo.

Tiếp tục như vậy nữa thì chỉ biết tình hình sẽ trở nên càng tệ hơn, vì chạy nhanh thoát thân, tôi nhanh trí khẽ chuyển động, xách người bán rượu bên cạnh đang vui sướng khi người gặp họa, đẩy qua chỗ La Vi. Người bán rượu đáng thương còn chưa kịp phản ứng đã bị La Vi cào cấu bừa bãi một trận, đau đến gào khóc không ngừng kêu gào, mà tôi thì xoay người bỏ chạy, thật nhanh xông vào đám người.

Đây là điểm lợi của thân thủ nhanh nhẹn, người khác còn chưa lấy lại tinh thần, tôi sớm đã không bóng người, đem tiếng la khóc, tiếng quát mắng, tiếng ồn ào... toàn cuộc ném ở rất xa phía sau.

“Muốn thương tồn tôi? Kiếp sau đi!” Tôi chuẩn ra cửa sau quán bar, trong hẻm nhỏ ư ư ám hử một tiếng, đang đắc ý, bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng cười lạnh.

Âm thanh kia rất nhẹ, mang theo một chút khinh thường, lại khiến tôi toát ra một đợt mồ hôi lạnh. Nhưng khi tôi quay đầu lại, lúc nhìn xem ai đứng ở đằng kia, tôi quả thực sợ đến sắp xỉu ra!

Người đàn ông ẩn dấu trong bóng tối của ngõ hẻm không phải là ai khác, chính là trùm bang hội thường xuyên đến nhà tôi đòi nợ, ở trên đường khiến người ta nghe tiếng biến sắc, Quỷ Dao.

Một khắc kia, tôi nghĩ tới những truyền thuyết nghe rợn cả người có liên quan đến Quỷ Dao mà Mạc lão đại nói với tôi. Mặc dù tôi chưa từng chân chính biết tới sự lợi hại của anh ta, thế nhưng tin đồn người trước mắt này sẽ chém tay chém chân, cắt đứt gân cốt của người ta còn lưu lại ấn tượng trong đầu óc tôi khó có thể phai mờ.

Tôi ngừng hô hấp, sợ hãi khiến tim tôi đập bịch bịch. Tôi muốn cất bước bỏ chạy, nhưng luôn cảm thấy chỉ cần xoay người, người này sẽ từ phía sau rút ra một con dao dài chém tôi tan tành. Vì phòng ngừa sau khi chết còn phải dựa vào DNA mới có thể phân biệt xuất thân, tôi quyết định tạm thời không kinh động anh ta, từng bước một lui về phía sau.

Thời gian ở một khắc đó bỗng nhiên trở nên cực kỳ dài đằng đẵng. Mỗi một bước lui đều gian nan như vậy, nhưng dường như Quỷ Dao không nóng lòng có hứng thú chém tôi. Anh ta mặc chiếc áo may ô màu đen, dựa vào bên tường, hơn nửa người biến mất trong bóng đêm, trên cánh tay bại lộ dưới ánh đèn rõ ràng có thể nhìn thấy hình xăm dữ tợn.

Anh ta ngẩng đầu, liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi chuẩn bị cho tốt xoay người chạy như điên.

Đúng lúc này, cửa sau quán bar đột nhiên mở ra, một cô gái trang điểm theo phong cách punk từ trong quán rượu vọt ra, say khướt kêu lên: “Quỷ Dao ca, anh ra đây! Tại sao muốn cự tuyệt em, đừng xem em như trẻ con, em cũng đã mười bảy tuổi!”

Mười bảy tuổi, quả nhiên là cái tuổi không biết sợ hãi.

Trong nháy mắt đó, dường như tôi nhìn thấy quá khứ của chính mình từ trên người cô bé này, nhưng vào lúc này, một lực lượng khổng lồ kéo tôi vào trong bóng tối, trong nháy mắt thân thể bị đẩy vào tường, miệng cũng bị bịt kín.

“Xuyt!”

Tôi không dám tin, người bảo tôi đừng nói chuyện lại là Quỷ Dao. Lúc này anh ta đang ôm eo tôi, áp tôi ở trên tường, bộ dạng cực kỳ giống một đôi nam nữ đang thân thiết.

“Quỷ Dao ca, anh đừng trốn, em biết anh đang ở gần đây. Em rút lại lời nói vừa rồi còn không được sao? Em không nói lung tung nữa, anh đừng bỏ em...” Hiển nhiên cô gái kia không phát hiện người mình muốn tìm đang gần trong gang tấc, sau khi dạo qua một vòng tìm không được người, cô bé lại lao đảo đi ra ngoài.

Phía sau, một cậu trai ăn mặc giống cô một tác cũng không rời theo sát cô bé, xem ra hẳn là bạn bè.

Tôi mất thấy tất cả, cảm thấy thực sự thật không thể tin nổi, không chỉ ở chỗ này gặp Quỷ Dao, thậm chí mặc danh kỳ diệu làm lá chắn của anh ta. Lúc này hi vọng duy nhất của tôi chính là anh ta còn chưa nhận ra tôi, như vậy tôi lấy được thuận lợi thoát thân. Thế nhưng, cho đến khi cô bé kia đi xa, anh ta vẫn không có ý định buông tôi ra.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tôi cảm thấy càng ngày càng khẩn trương, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành phải chăm chú nhìn mặt anh ta.

Không phải không thừa nhận, khuôn mặt người đàn ông này đầy trưởng thành và rất dễ chịu, không nữ tính như Hạ Tư Kiệt, cũng không lãnh khốc giống Lê Diệu Phàm. Trên người anh ta có hương vị đặc biệt, như đã thấm thẫm trong bóng đêm, toàn thân tản ra một loại uy hiếp khác khiến con mồi kinh hoàng khiếp sợ.

Tôi thật không hi vọng trở thành con mồi cho một con dã thú, nhưng anh ta cũng đã mở miệng: “Đừng cho là tôi không biết cô.”

Lời đó như từ chỗ sâu thẳm trong hắc ám truyền đến, làm toàn thân tôi chấn động, lúc này khả năng có thể qua cửa trốn lọt gần như chỉ còn là số 0, điều duy nhất tôi có thể làm chỉ có cứng đối cứng.

“Mau nhìn kia, cô gái kia đã trở lại!” Tôi quát to một tiếng, vốn định thừa dịp anh ta phân tâm chế ngự anh ta, dù sao công phu của tôi không phải để luyện không.

Sự thực chứng minh, tôi đánh giá thấp thực lực của Quỷ Dao.

Anh ta chẳng những không rơi vào bẫy của tôi mà còn cấp tốc phản ứng lại với tập kích của tôi, không ra ba chiêu tôi liền bại trận, bị một con dao Thụy Sĩ sắc bén đè tại mặt.

“Không muốn mặt mày hốc hác, thì đừng đùa giỡn với tôi.”

Con dao kia rất sắc bén, tia sáng sắc nhọn chiếu vào mặt tôi, khiến tim tôi đập bịch bịch, tôi kẻ sát ở vách tường phía sau, khuyên nhủ: “Anh đừng rối loạn, giết tôi, một phân tiền anh cũng lấy không được.”

“Cô cảm thấy tôi sẽ giết cô?” Anh ta bỗng nhiên hỏi ngược một câu.

Tôi bị hỏi dừng lại, một lúc lâu sau mới yếu ớt nói: “Chẳng lẽ... anh định buông tha tôi?”

“Cô nói xem?” Anh ta hừ một tiếng, thu dao trong tay lại rồi buông tôi ra.

Tôi không ngờ anh ta sẽ làm như vậy, lập tức có chút sững sờ, lại thấy sau khi anh ta thu dao lại, bỗng nhiên lấy ra điều thuốc từ trong túi, đốt, sau khi hút một hơi, mới liếc mắt quét nhìn tôi một cái, thản nhiên nói: “Tôi đáp ứng với một người, thời gian này không tìm cô gây phiền phức.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: “Người đó là Lê Diệu Phàm sao?”

“Đã biết rồi, cần gì phải hỏi?”

“Tên kia thật đúng là nói được thì làm được...” Tôi cúi đầu cười khổ, mặc dù sớm đã đoán được là Lê Diệu Phàm, thế nhưng vừa nghĩ tới chính mình lại vừa nhận được ân huệ của anh ta, trong lòng tôi không khỏi có chút buồn bực.

“Đi thôi, lần sau gặp phải tôi sẽ không có vận tốt như vậy.” Lời Quỷ Dao cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi.

Tôi cắn răng ngẩng đầu: “Dù cho lần sau anh dùng dao đâm tôi, phóng hỏa thiêu tôi, lấy nước dìm tôi, tôi vẫn sẽ nói câu đó: Không có tiền!”

“Rất nhiều người đều nói như vậy.” Anh ta nói vậy, cũng không buồn liếc mắt nhìn tôi.

Tôi hỏi: “Vậy sau đó thì sao?”

“Về sau...” Anh ta rút cuộc liếc mắt nhìn tôi một cái, buông điều thuốc trong tay xuống, dùng ngón tay thon dài gảy ít tàn thuốc rơi xuống, đến gần tôi một bước, hỏi, “Cô muốn biết?”

Tôi vội vàng nghiêng người tránh đi, đẩy cánh gác lui về sau một bước.

Anh ta lại tới gần tôi thêm một bước.

Tôi tiếp tục lui về phía sau, một bên lui một bên dùng tay sờ soạng đoạn ống nước bỏ đi vừa nhìn thấy, cuối cùng mục đích của tôi đạt được, một khắc đó khi Quỷ Dao tiếp tục tới gần tôi, tôi thật nhanh vung mạnh vòi nước trong tay, đánh sang phía anh ta.

Lần này tôi không thất bại, Quỷ Dao kêu lên một tiếng đau đớn, ngã trên mặt đất, tôi tiến lên một bước cướp đi điều thuốc trong tay anh ta. “Tuổi còn trẻ hút thuốc làm gì? Cần thận bị ung thư phổi!” Nói xong, tôi ném điều thuốc đi, xoay người bỏ chạy.

Có lẽ kiếp này tôi cũng chưa từng chạy nhanh như vậy, thẳng đến khi một hơi chạy ra hẻm nhỏ, xác định anh ta không đuổi theo, tôi mới xoay người liếc mắt nhìn.

Cái nhìn này khiến tôi nhiều ít cũng có chút nghĩ mà sợ.

Chỉ thấy dưới ánh đèn lờ mờ ở đầu kia ngõ nhỏ, Quỷ Dao không chút thương tổn đứng lên. Anh ta chỉ chỉ tôi: “Này, lần sau nếu dám đụng đến thuốc của

tôi, cũng đừng nghĩ tôi sẽ buông tha cô nữa.”

“Ít hút thuốc đi, sẽ chết đấy!” Tôi không cam lòng tỏ ra yếu thế đáp lại một câu, rồi chạy vọt vào trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Sau khi vượt qua một màn đặc sắc đêm đó, ngày hôm sau, ảnh chụp tôi và La Vi gặp nhau ở quán bar vẫn bị leo lên trang đầu tuần san lá cải.

Dòng tin đó viết « Tình nhân cũ và tình nhân mới lên sàn, ghen tuông vì người yêu » khổ chữ lớn của tiêu đề gần như làm mù mắt chó của tôi.

Tôi cảm thấy đặc biệt tức giận, nói cái gì mà tình nhân cũ với chả mới tôi đều nhìn, nhưng dựa vào cái gì mà nói tôi vì Lê Diệu Phàm tranh giành tình nhân? Tên khốn kia cũng chỉ là đồ hiếm lạ đối với La Vi, còn tôi thì hận không thể coi hết rồi trối gô hai tay anh ta mà dâng lên!

Tôi ném tờ báo đó trên mặt đất, mắng câu: “Báo chí chó má gì không biết, viết vớ vẩn!”

Chị Nhạc đứng bên cạnh lại nhặt tờ báo kia lên lật xem, vừa nhìn vừa tự lẩm bẩm: “Không phải, chị thấy báo viết vẫn có phần có lý đó, như mấy đoạn này viết...” Chị cẩn thận nghiên cứu đọc, bỗng nhiên như phát hiện ra cái gì đó, hét to một tiếng: “Oa! Hình như có j□j a!”

“Còn có thể có cái j□j gì chứ?” Tôi biểu hiện rất không kiên nhẫn.

“Em xem chỗ này viết!” Chị Nhạc cầm tờ báo tiến tới, chỉ vào một đoạn văn có vẻ có chuyện nói, “Chính là đây, chỗ này có viết trước đây La Vi từng chinh dung này.”

“Nữ minh tinh chinh dung có gì phải ngạc nhiên?” Tôi liếc chị một cái.

Chị Nhạc nóng nảy, nói: “Không phải, em xem hai bức ảnh trước và sau khi chinh dung này, sao chị cứ cảm thấy cô ta chinh xong thì rất giống em?”

“Chị làm như cô ta có bệnh á, dùng tiền chinh thành như em vậy?” Tôi còn không ý thức được trọng điểm.

Thẳng đến khi chị Nhạc lại nhắc lại lời chị một lần: “Ý của chị là nói, trước đây cô ta nhìn xinh đẹp hơn, nhưng sau này chinh xong thì trông giống em!”

Tôi ngẩn ra, bỗng nhiên như ý thức được cái gì đó.

Chị Nhạc vẫn còn tiếp tục nói: “Chỗ này có phân tích này, nói diện mạo La Vi trước khi chinh dung mặc dù ngọt ngào, nhưng từ đầu đến cuối đều không thành công, cho đến khi chinh dung xong, bỗng nhiên được dựa vào Lê Diệu Phàm, sau đó liền thuận lợi. Cho nên ký giả này cho rằng, sở dĩ Lê Diệu Phàm coi trọng La Vi sau khi chinh dung là bởi vì... cô ta trông giống em?” Chị Nhạc la hoảng lên, liều mạng kéo quần áo của tôi, “Thiên Tinh, em mau xem đi Thiên Tinh! Em nói đây có phải sự thật hay không?”

Một khắc đó, đầu óc tôi đột nhiên trống rỗng.

Tôi chưa từng hoài nghi tình yêu giữa tôi và Lê Diệu Phàm trước đây, nhưng tôi cũng tuyệt đối không nghĩ đến, sau khi trải qua nhiều ân oán như vậy, anh ta lại vẫn có cảm tình với tôi?

Tôi cảm thấy điều đó là không thể, dù sao tội lỗi ba ta phạm phải không phải nhỏ. Năm đó để có thể cướp đoạt một dự án hợp tác từ trong tay tập đoàn Á Phàm, ông đã tận lực gây tạo chứng cứ phạm tội của Lê Công Chính, hãm hại ông ấy phải vào tù. Về sau mặc dù những chứng cứ phạm tội ấy đã được chứng minh là giả tạo, nhưng vì ở trong ngục ông ấy xảy ra xung đột với người ta mà bất hạnh bỏ mình.

Có thể nói, ba của Lê Diệu Phàm gần như chính là tự tay ba tôi hại chết, thù giết cha không đội trời chung, anh ta hận tôi là điều quá bình thường. Hơn nữa sau khi ba tôi phát hiện ra tôi nhớ mãi không quên Lê Diệu Phàm, thì càng cực độ phản đối, thậm chí còn đưa tôi đến nhà người thân ở nơi khác, không cho chúng tôi gặp mặt.

Dưới tình huống như thế, tôi và Lê Diệu Phàm có thể nói cắt đứt bất cứ liên lạc gì, cho dù từng có một khoảng thời gian như vậy, tôi vẫn nhớ anh ta nhớ đến điên cuồng, nhưng đây cuối cùng chỉ là một đoạn tình cảm mười năm đã trôi qua.

Mười năm, có thể cho một người thường ném tư vị từ thiên đường rơi xuống địa ngục, cũng có thể khiến một người buông bỏ mọi quá khứ, cam nguyện tiếp nhận sự trừng phạt của số phận...

Thế nhưng mười năm, thực sự không bỏ xuống được một đoạn tình cảm sao?

Tôi không dám nói tôi đã quên Lê Diệu Phàm, dù sao một đoạn tình cảm sâu tận xương tủy, mặc dù chết đi cũng không cách nào phai mờ. Thế nhưng tôi

sớm đã quyết định vùi lấp phần tình yêu này, trở thành cảm địa vĩnh viễn không thể đụng vào, nhưng hôm nay bài tin này lại làm cho tôi nảy sinh xúc động trước nay chưa từng có.

Anh còn có thể nhớ đoạn tình cảm mười năm trước không?

Khoảng thời gian đó tôi từng say rượu, hút thuốc vì anh ta, thậm chí có ý định tự sát, anh ta có từng thống khổ giống như tôi không? Tôi không dám tưởng tượng, tôi sợ vừa nghĩ tới điều này, liền sẽ rơi vào vực sâu của hồi ức, trái tim cũng không thể tàn nhẫn được nữa...

“Thiên Tinh? Thiên Tinh!” Tiếng chị Nhạc vang lên bên tai, chị lắc lắc tôi nói, “Em đang nghĩ gì đấy? Điện thoại kêu kia, nhanh nhận đi! Nhanh lên!”

Tôi lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện di động đã vang lên rất lâu, hiện lên trên màn hình chính là người mà lúc này tôi không muốn đề cập tới nhất.

“Sao không nhận máy đi, là Lê tổng gọi tới đấy!” Chị Nhạc giục.

“Chị tiếp giúp em!” Tôi nói với chị Nhạc.

“Cái gì?” Chị Nhạc sợ tới mức không nhẹ, vội vàng xua tay, “Chị... chị không tiếp! Em nhận, em nhận đi!”

“Không nhận thì em sẽ tháo game của chị, rút dây mạng, đập máy vì tính!” Tôi uy hiếp.

Cuối cùng chị Nhạc cũng đầu hàng, hai tay run rẩy tiếp điện thoại,

“Alo? Lê tổng à? Thiên Tinh em ấy... em ấy... em ấy...” Chị Nhạc vạ phần bắt đầu nhìn tôi.

Tôi làm động tác tay ra hiệu không có ở đây.

“Em ấy nói em ấy không ở đây!” Chị Nhạc trả lời rất nhanh.

Tôi thật muốn phun phàn chó lên mặt chị!

“Được, được được! Tôi sẽ nói với em ấy, sáu giờ tối mai đúng chứ? Được, không có vấn đề! Có thể có thể!”

Trong lúc chị Nhạc gật đầu như giả vờ, tôi rút cuộc vẫn là không nhận được muốn nghe điện thoại, thế nhưng chị Nhạc đã cúp máy, mặt mày hớn hờ nói với tôi: “Lê tổng nói buổi tối muốn dẫn em tham gia vũ hội.”

“Cái gì? Chị không đồng ý đấy chứ?!” Tôi sợ hãi kêu lên.

“Đúng vậy.” Về mặt chị Nhạc vô tội nhìn tôi, “Không phải em bảo chị nhận sao?”

“Em bảo chị nhận, chứ không bảo chị đồng ý!”

“Làm sao chị biết em đang nghĩ gì, muốn chị nghe điện thoại lại không cho chị đồng ý, rõ ràng có ở đây lại nói không, bây giờ còn trách chị! Chuyện tôi của em chị mặc kệ, em muốn từ chối thì tự mình gọi đi, bye bye!” Chị Nhạc nói xong, dứt di động vào trong tay tôi, nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Để lại một mình tôi nhăm vào di động, gọi không được, mà không gọi cũng không được, rối rắm thật lâu, cuối cùng vẫn là cam chịu dứt di động trở lại trong túi.

Có những truyện có trốn thế nào cũng không trốn được, vậy chỉ có thể kiên trì đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ngày hôm sau vừa thu xếp xong công việc, Lê Diệu Phàm liền phái L.K đến trường quay đón tôi. Không biết vì sao, tôi luôn cảm thấy ánh mắt L.K hôm nay nhìn tôi có chút lạnh, dường như đang tận lực duy trì một khoảng cách với tôi.

Tôi không để ý, chỉ một lòng nghĩ xem lát nữa nên đối mặt Lê Diệu Phàm thế nào.

Từ hôm qua sau khi xem tin tức, tâm tình tôi trước sau đều không cách nào yên lặng. Tôi thực sự rất muốn biết, Lê Diệu Phàm tiếp cận tôi rốt cuộc là xuất phát từ mục đích không thể cho ai biết nào đó, hay là thật như trên bát quái nói, dư tình với tôi chưa hết. Nếu như chỉ là về trước, tôi hoàn toàn có thể to gan tiếp đến cùng, nhưng nếu là về sau... tôi không có cách bảo đảm mình sẽ không dao động, càng không dám tưởng tượng sau này sẽ phát sinh chuyện gì.

Tôi càng nghĩ càng lo nghĩ, thẳng đến khi tiếng L.K cắt ngang suy nghĩ của tôi: “Đã tới, Thẩm tiểu thư mời xuống xe.”

“Không phải nói đi vũ hội sao?” Tôi nhìn cửa hiệu hoàn mỹ trước mắt, phát hiện đầu óc mình hình như có chút chập mạch.

“Lê tổng dặn, mời Thẩm tiểu thư chọn một bộ lễ phục vừa người.”

Lúc này tôi mới ý thức được cách ăn mặc của mình căn bản không thích hợp tham gia một buổi vũ hội. Nói cho cùng vẫn là bởi tôi đã thoát khỏi giới này thực sự quá lâu, lâu đến mức ngay cả thường thức cơ bản nhất tôi đều đã quên mất sạch sẽ.

Tôi theo L.K xuống xe, đi vào trong cửa hiệu mới phát hiện kinh doanh ở đây chính là một thương hiệu thời trang dưới trướng của tập đoàn Á Phàm——XXIU.

Từ khi Lê Diệu Phàm tiếp quản tập đoàn tới nay, anh ta luôn có tầm nhìn đối với những dự án mà nhiều người khác không tưởng được, tỷ như thương hiệu gọi là XXIU này, tiền thân chỉ là một tiệm may đang phải đối mặt với việc đóng cửa. Mặc dù cửa hàng này có lịch sử sản xuất trang phục thủ công lâu đời, nhưng bởi sự xung kích của thương hiệu nước ngoài và tài chính chưa đủ mà lung lay sắp đổ.

Sau khi tập đoàn Á Phàm thu mua lại, ngoài cấp cho nó một cái tên mang phong cách phương tây, còn tuân theo quy tắc sản xuất quần áo thủ công, dung nhập vào rất nhiều yếu tố thời thượng của nước ngoài, cuối cùng rốt cuộc chế tạo nó thành một nhãn hiệu xa xỉ mang một phong cách riêng.

Hiện tại XXIU cũng có chi nhánh trên thế giới, hấp dẫn các nhóm phụ nữ yêu thích phong cách Trung Quốc ném tiền vào. Mọi người đều cho rằng đây là một nhãn hiệu lâu đời có lịch sử hàng trăm năm, ai lại nghĩ mà điều tra ra nó vốn chỉ là một tiệm may rách nát?

Mặc dù Lê Diệu Phàm bảo L.K dẫn tôi tới đây, rất có thể chỉ là muốn ở trước mặt tôi khoe khoang một chút tầm nhìn đầu tư xuất sắc của anh ta, thế nhưng tôi không phải không thừa nhận cửa hàng quần áo này xác thực rất có phẩm vị.

“Thẩm tiểu thư, bộ lễ phục màu hồng này tuyệt đối sẽ khiến cô trở thành nữ vương vũ hội đêm nay, mà bộ màu trắng vừa rồi thì càng bộc lộ sự ngọt ngào nhã nhặn, không biết cô thích phong cách đó không?” Cửa hàng trưởng ở một bên cung cấp ý kiến chuyên nghiệp cho tôi.

Tôi quay đầu lại liếc nhìn L.K, hỏi: “Anh nói xem bộ nào thì được?”

“Lê tổng có dặn, hoàn toàn dựa theo ý của Thẩm tiểu thư.” Người này đêm nay thật đúng là cách người ta ngàn dặm.

Tôi có chút khó chịu quay đầu lại, chỉ chỉ bộ lễ phục màu vàng bên cạnh, nói: “Lấy bộ đó đi.”

Cửa hàng trưởng có chút kinh ngạc, nhắc nhở: “Thẩm tiểu thư, cái này cô còn chưa thử.”

“Không cần thử, trực tiếp mặc đi thôi.” Tôi phát phát tay. Nhìn chung tất cả lễ phục ở đây, cái này là ngắn nhất, làm một người có khuôn mặt bình thường nhưng toàn thân còn có hai cái đùi đủ thấy thiên kim nghèo túng mà nói, tôi có lý do gì không chọn nó chứ?

“Thẩm tiểu thư, chiếc này sợ rằng hơi ngắn một chút?” Sau khi tôi ngồi trang điểm xong, mặc bộ lễ phục đó đi ra, L. K trước sau đều không nói một lời rốt cuộc nhìn không được lên tiếng.

“A, anh cũng có ý kiến sao? Không phải Lê tổng nhà các anh dặn dò chứ?” Tôi trắng mắt liếc anh ta một cái, không nói hai lời đi ra cửa tiệm.

Sự thực chứng minh, tôi chọn chiếc váy ngắn này vẫn rất có lực sát thương, trong nháy mắt khi tôi đi ra cửa tiệm kia, trên đường không ít cả trai lẫn gái đều hướng tới ném tới ánh mắt khác thường. Tôi đoán nhất định ở trong lòng họ đang suy đoán cha nuôi ta là ai.

Mà khi tôi mặc váy ngắn này xuất hiện ở vũ hội, hấp dẫn thì không có chỉ là ánh mắt đơn giản như vậy.

“Vị tiểu thư xinh đẹp này, có thể mời cô nhảy một điệu không?” Một người đàn ông trung niên dung tục đi tới chỗ tôi, ánh mắt từ đầu đến cuối đều không rời khỏi chân tôi. Tôi nghĩ có lẽ ngay cả tôi có dạng gì ông ta cũng còn không thấy rõ.

Một lát sau, lại có mấy người đàn ông tây trang giày da bỏ bạn nhảy xinh đẹp, đi tới chỗ tôi.

Tôi không để ý bọn họ, nhìn quanh bốn phía một vòng, định tìm kiếm bóng dáng Lê Diệu Phàm. Đúng lúc này, cái tên tôi muốn tìm, bỗng nhiên từ phía sau vòng vây eo tôi.

“Ngại quá, cô ấy đã có bạn nhảy.” Ngữ khí này nghe như vô cùng thân thiết, khiến những tên đàn ông ấy đưa ánh mắt dừng lại trên đùi tôi tất cả đều thay đổi sắc mặt.

“Tôi nói lấy ở đâu mỹ nữ khí chất xuất chúng như vậy, thì ra là bạn nhảy của Lê tổng ngài? Tôi thực sự có mắt như mù!” Người đàn ông dung tục vừa rồi nói muốn mời tôi khiêu vũ, hiện tại đã biến thành một con chó Nhặt.

“Ngài nói đùa, có ai quy định bạn nhảy là cố định đâu? Không bằng chúng ta nhảy một bản?” Tôi liếc mắt đưa tình với ông ta.

Tay vòng ở ngang hông tôi ngay lập tức siết chặt lại một chút.

“Không cần không cần, tôi... tôi có chút không thoải mái, đi trước!” Tên kia mặt mũi trắng bệch, không còn ngoảnh lại nhìn chân tôi, chạy như trời chết thoát thân.

Còn mấy tên kia cũng đều mượn cớ, rất nhanh rời đi.

Nhìn bọn họ từng người một kệp bóng lưng đuôi tác chìm muông tán, tâm tình tôi đột nhiên tốt lên thần kỳ, nhưng Lê Diệu Phàm không muốn tôi dễ chịu.

“Loại cảm giác trở thành tiêu điểm này, khiến cô rất hoài niệm sao?” Anh ta thấp giọng nói bên tai tôi.

Tôi cắn răng, xoay người, khiêu khích đón nhận ánh mắt của anh ta: “Đúng vậy, thật muốn cảm ơn anh, lại để cho tôi ôn lại cảm giác này một lần.”

Trên mặt anh ta có chút không vui, nhưng tay trước sau đều vòng eo tôi: “Vậy cô định cảm ơn tôi thế nào?”

“Lấy thân báo đáp.” Tôi thật nhanh trả lời.

“Thực sự?” Anh ta dựa sát vào một chút, hơi thở đánh vào mặt tôi, mang theo tín hiệu nguy hiểm nào đó.

Tôi đưa tay phủ trên ngực anh ta, nhẹ nhàng đẩy ra một chút: “Anh không vội vã đến mức muốn tôi cảm ơn anh ngay ở chỗ này chứ?”

“Nếu như cô nguyện ý.” Tay anh ta bỗng nhiên cầm tay tôi phủ trên bộ ngực của anh ta, dùng tay kia vòng eo tôi, thâm tình nhìn tôi.

Tư thế như vậy quá mức thân thiết, mà trường hợp như thế này lại giống như đã từng quen biết, tôi nhìn ánh mắt anh ta, dường như thời gian trở về cuộc vũ hội sinh nhật rất nhiều rất nhiều năm trước kia.

Anh ta nói chúng tôi chuẩn bị nhảy một khúc cho tốt kia, nhảy xong liền cùng nhau chuồn êm ra ngoài, sau đó âm nhạc liền vang lên, cũng chính là bài nhạc vang lên lúc này.

《 Por Una Cabeza 》

Vũ khúc Tango này được vô số đạo diễn điện ảnh Hollywood ưa ái, cũng là vũ khúc tôi đã học được một vài điệu, và là vũ khúc sở trường nhất mà tôi nhảy.

Tôi vẫn luôn nhớ lời thoại trong bộ phim kia—— Trong điệu tango có bước sai cũng không sao cả, không giống đời người, nó đơn giản cho nên mới tuyệt vời.

Khi đó tôi còn trẻ, cho rằng đây là đang nói về tango, về sau tôi mới phát hiện ra, nó vốn chân chính nói về đời người.

Ngày đó nhảy xong điệu nhảy kia, tôi và Lê Diệu Phàm thừa dịp ba mẹ không phát hiện len lén chạy ra ngoài, chúng tôi ở trong quán rượu chơi tới hừng đông, sau đó ôm nhau đi vào khách sạn gần đó.

“Qua hôm nay, em sẽ là người của anh, nếu như anh dám liếc mắt nhìn cô gái khác một cái, anh nhất định phải chết!”

“Anh có chết cũng sẽ không nhìn cô gái khác, vậy được rồi chứ?”

“Không cho anh nói chết được không!”

“Đồ ngốc...”

Khi đó tôi cho rằng hạnh phúc dễ như trở bàn tay, về sau tôi mới phát hiện đời người cũng không có dễ dàng như tôi vẫn nghĩ.

Bước ra một bước, liền không đường về.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vĩ Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

“Không quên nhảy thế nào chứ?” Lúc tiếng nhạc vang lên, Lê Diệu Phàm làm một động tác tay xin mời với tôi.

Mặc dù không muốn ôn chuyện cũ với anh ta ở chỗ này, nhưng khi tiếng nhạc《 Por Una Cabeza 》vang lên, tôi vẫn bắt giác đưa tay ra.

Tôi nghĩ đó có lẽ chính là cái gọi là phản xạ có điều kiện, căn bản tôi không cần nhớ lại bước nhảy từng học ngày đó, âm nhạc đã tự động mang tôi trở về buổi vũ hội trong kí ức.

Nhớ ánh đèn xưa cũ và giai điệu đàn violin ưu nhã mà tiếng nhạc hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, khi thì chậm rãi kéo dài, khi thì là giai điệu nhún nhảy, vừa cần hai người phối hợp đồng tác, lại càng cần tâm linh ẩn ý hơn nữa.

“Nhảy không tệ.” Lê Diệu Phàm kẻ sát mặt tôi, thấp giọng nói.

“Anh cũng vậy.” Tôi giẫm bước nhảy, đáp lễ anh ta.

“Lâu không nhảy như thế, tôi tưởng cô đã quên.”

“Tôi cũng tưởng vậy.” Tôi hỏi lại, “Nhưng anh cũng không quên, không phải sao?”

“Có lẽ do tôi chăm chỉ luyện tập?” Anh ta nắm chặt tay tôi, nhảy theo giai điệu, nhanh chóng đẩy tôi ra lại kéo tôi xoay người lại. Quán tính khiến mặt của chúng ta dán vào nhau, thân mật khăng khít giống như trong kí ức.

Trái tim tôi co rút lại, giả vờ trấn định hỏi: “Luyện tập, cùng La Vi à?”

“Cô ghen tị?” Anh ta cười hỏi.

“Tôi sẽ không ghen với người có mặt mũi tương tự tôi.”

“Cô đây là đang ám chỉ tôi sao?”

“Điều này phụ thuộc vào ý hiểu của anh.” Tôi nhẹ bước theo nhịp quen thuộc, theo giai điệu, chuyển một vòng tròn, lại lần nữa bị anh ta kéo trở lại trong lòng.

“Đừng quá xem trọng bản thân.” Anh ta như không có việc gì nói.

“So với một số người lừa mình dối người thì vẫn tốt hơn.”

“Cô cảm thấy tôi còn có cảm tình với cô?” Anh ta hỏi.

Tôi nhìn anh ta một cái: “Tôi không biết, cho nên mới hiểu kỳ.”

Nụ cười trên mặt anh ta rớt cuộc biến mất, nghiêm túc hỏi: “Cô không sợ biết đáp án sẽ thất vọng sao?”

“Anh cảm thấy tôi còn chưa thất vọng đủ à?” Tôi hỏi.

“So với cô tôi càng thất vọng hơn.” Anh ta dừng bước lại, ánh mắt lảng lảng nhìn tôi như vậy.

Tôi giật mình, lập tức cười rộ lên: “Anh nói đúng, còn lại giữa chúng ta cũng chỉ có thất vọng của đôi bên...”

“Thẩm Thiên Tinh!” Anh ta bỗng nhiên gọi tên tôi, âm thanh có chút luống cuống.

Tôi ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của anh ta. Âm nhạc vẫn còn tiếp tục, nhưng chẳng biết tại sao đột nhiên trở nên chói tai. Thời gian vào giờ khắc này dường như vô cùng dài đằng đặc, tôi đang chờ đợi đáp án cuối cùng của anh ta.

Nhưng anh ta lại lần nữa làm cho tôi thất vọng.

“Để L.K dẫn cô đi đổi chiếc váy, bộ trên người không thích hợp với cô.” Anh ta nói xong, lúc âm nhạc còn chưa ngừng đã xoay người rời khỏi sàn nhảy.

Tôi không nhúc nhích đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng anh rời đi. Một khắc đó có thật nhiều người ngừng bước nhảy, ném về phía tôi hoặc là ánh mắt đồng cảm, hoặc là ánh mắt cười nhạo.

Tôi không để ý tới bọn họ, cúi đầu cười khổ, dường như bên tai vang lên ca từ của《 Por Una Cabeza 》, dịch sang tiếng Trung chính là:

Chỉ thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa,

Nếu như bị em lãng quên,

Anh sống còn có tâm tình gì?

Mọi thứ đã rời bỏ anh thì còn gì quan trọng nữa?

Vì sao còn muốn lưu luyến sinh mệnh vô nghĩa?

...

Có lẽ trái tim tôi sớm đã chết vào mười năm trước, cho nên hiện tại mới có thể không cảm giác được ruột gan đứt từng khúc của trước đây. Âm nhạc cuối cùng cũng kết thúc, khúc cuối tất cả mọi người đều tản ra, sau cùng chỉ có lưu lại sự bình tĩnh đã đánh mất. Nhưng vì sao, so với đau lòng loại mất mát này càng khiến người ta hít thở không thông hơn chứ?

Khoảng cách giữa chúng tôi, chỉ thiếu chút nữa, đó là chân trời và góc biển.

Tôi không nhớ mình đi ra khỏi khách sạn như thế nào. Tôi chỉ nhớ rõ tôi đi trên đường không mục đích, thất hồn lạc phách, bước chân tựa như giẫm lên một đồng băng thật lớn mà lại đầy cảm giác trống rỗng.

Không biết tại sao, tôi rất muốn lớn tiếng khóc lên, nhưng L.K vẫn ở phía sau một tấc cũng không rời theo sát tôi. Điều này làm cho tôi không thể không dừng bước lại, quay đầu nhìn anh ta: “Anh đi đi, để mình tôi yên tĩnh một chút.”

“Cô hoàn toàn có thể xem tôi như không khí.” Anh ta nói.

“Thế nhưng tôi muốn khóc, anh có thể bảo đảm không nói cho ông chủ anh không?” Tôi nói.

Anh ta ngăn người, tùy tiện nói: “Chỉ cần Lê tổng không hỏi, tôi bảo đảm sẽ không chủ động nói cho ngài ấy biết.”

“Anh yên tâm đi, chắc chắn anh ta sẽ không hỏi.” Tôi cúi đầu, tâm tình suy sụp, dù sao vẫn cảm thấy có cái gì đó bị kiềm chế ở ngực, rõ ràng muốn khóc lại khóc không được.

“Hoặc là, tôi có thể cho cô mượn vai dùng một lát.” L. K bỗng nhiên nói với tôi.

Tôi ngẩng đầu mờ mịt nhìn anh ta, ngay cả người đàn ông trước mắt luôn cách xa người khác ngàn dặm này cũng nguyện ý an ủi tôi, vì sao Lê Diệu Phàm lại tàn nhẫn đào khoét những kí ức tôi vùi lấp trong lòng, lại đơn giản xoay người rời đi?

Nước mắt không ức chế được tràn ra khỏi khóe mi, tôi vùi mặt vào bả vai L.K, vào buổi tối nơi góc đường không người, lớn tiếng khóc.

Hãy để tôi làm càn như vậy chỉ chốc lát, làm cho tất cả ngu muội nhất thời phát tiết điên cuồng tại đây, chỉ đêm nay là lễ tế cho cái chết của tôi.

Tôi cần dùng nước mắt lúc này để tế chính tôi của quá khứ. Cô ấy sớm đã chết đi, nhưng không chịu cô đơn. Mặc dù linh hồn của cô ấy lại rục rịch, nhưng cũng không cách nào làm mờ đi một sự thực:

Người chết sẽ không thể sống lại.

“Khóc xong rồi?” Có lẽ L.K không ngờ tôi sẽ khôi phục được nhanh như vậy, biểu tình có chút kinh ngạc.

“Anh thật sự nghĩ tôi sẽ khóc trên vai anh không dứt sao?” Tôi dùng tay xóa đi nước mắt trên mặt, dùng sức hít mạnh mũi, cười nói, “Tôi cũng không yếu ớt như anh nghĩ đâu.”

“Quả thực so với trong tưởng tượng của tôi cô kiên cường hơn nhiều.” Anh ta bất chợt thả ra một câu như vậy.

Không nghĩ tới tên này còn có thể khen người, điều này làm cho tôi nhiều ít có chút thụ sủng nhược kinh, tôi nói: “Sao hôm nay anh lạ thế? Lúc thì lạnh nhạt, lúc thì ấm nóng, bây giờ lại còn bắt đầu quan tâm đến tôi! Không phải là anh yêu tôi đấy chứ?”

“Yên tâm, tôi không có hứng thú với phụ nữ.” Anh ta nhàn nhạt nói câu.

“Vậy thì tốt, tôi cũng không có hứng thú với anh...” Tôi thờ phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên ý thức được cái gì, kinh ngạc hỏi, “Anh vừa mới nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

“Tôi nói tôi không có hứng thú với phụ nữ.” Anh ta lại nói một lần.

Lần này tôi rõ ràng nghe rõ ràng, tôi há to mồm, không thể tưởng tượng nhìn chăm chăm anh ta: “Anh... anh không phải là... cái kia chứ?”

“Cái nào?”

“Cái kia ấy!” Tôi nhất thời nóng ruột, thốt ra, “GAY? Anh là GAY?!” Bởi tôi quá mức kích động, dẫn đến người đi đường đi ngang qua đều hướng chúng tôi ném tới ánh mắt kỳ quái. Tôi vội vàng che miệng lại, không có ý tứ ngăm nhìn L.K.

“Tôi đích xác thích đàn ông, cô không cần thiết phải ngạc nhiên.” Anh ta yên lặng trả lời tôi, thật giống như đó là chuyện hết sức bình thường.

“Ngại quá, lần đầu tiên nhìn thấy GAY sống, có chút khó mà thích ứng, anh hiểu mà.” Tôi một mặt vì mình ngạc nhiên mà xin lỗi, một mặt hồi tưởng mấy lần gặp nhau với L.K, lúc đầu chỉ cảm thấy rất mới lạ, càng về sau lại càng càng cảm thấy không thích hợp.

Người này bình thường cũng không đối xử tốt đẹp gì với tôi, hôm nay từ lúc bắt đầu tới đón tôi thì lạnh lùng, cho tới giờ khắc tôi cãi nhau ầm ĩ với Lê Diệu Phàm, mới rõ cuộc lộ ra một mặt không muốn người khác biết. Điều này đại biểu cho cái gì đây?

Tôi cảm giác như mình vừa phát hiện ra một bí mật khủng khiếp, cẩn thận từng li từng tí thăm dò: “Anh thích đàn ông, nhưng hẳn là không thích Lê Diệu

Phàm chứ?”

“Tại sao lại không chứ?” Anh ta ngoắc ngoắc khoe miệng, hơi khiêu khích nhìn tôi.

Khoảnh khắc đó, tôi hóa đá.

Oh my ghost! Chúa Jesus, Phật tổ, thầy Không... ai tôi nói cho con biết không phải là thật đi. Tôi vậy mà lại khóc rống một trận trên vai tình địch, trên đời này còn có chuyện gì mất mặt hơn chuyện này không?

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 27

Chương 27

Buổi vũ hội hoàn toàn khiến tôi và Lê Diệu Phàm rơi vào chiến tranh lạnh, mà truyền thông trắng trợn làm lớn chuyện càng khiến cho mâu thuẫn giữa chúng tôi trở nên phổ biến.

Tin tức truyền tới đoàn làm phim, cho dù tôi biểu hiện không còn để tâm đến nó nữa, nhưng vẫn không thể tránh được ảnh hưởng đến cảm xúc của mọi người.

Tuy trên mặt đạo diễn Vương không nói gì, nhưng thực ra đã sâu đến độ sắp hói cả đầu. Tôi nghĩ ông ấy nhất định rất lo lắng mâu thuẫn giữa tôi và Lê Diệu Phàm sẽ ảnh hưởng đến việc đầu tư bộ phim của tập đoàn Á Phàm. Mà biểu hiện của phó đạo diễn thì càng rõ ràng, mấy ngày nay ánh mắt ông ta nhìn tôi như hận không thể cõng hết tôi ra đóng gói rồi gấp rút đưa đến trước mặt Lê Diệu Phàm. Trừ những điều này ra, thái độ của những người khác trong đoàn phim cũng

meomaimeomeo.wordpress.com

trở nên dè dặt hơn với tôi, cố gắng không đề cập tới Lê Diệu Phàm, giống như sợ chạm phải nỗi đau của tôi.

Tình huống giằng co như vậy chừng mấy ngày, tôi vẫn không có việc gì cũng nhanh chóng bị ghen cho xảy ra chuyện, giống như tôi thực sự chịu khổ khi bị vứt bỏ, từ đó phải bước vào hàng ngũ oán phụ.

Trên thực tế, đêm đó tôi quả thực rất khổ sở, nước mắt nước mũi cũng đều là thật, nhưng là một người đã trải qua mưa rên gió dữ mà nói, năng lực kháng áp kháng đã kích của tôi còn rất tốt. Đặc biệt sau khi tôi biết được xu hướng tình cảm của L.K không giống người bình thường, tôi thấy hứng thú với việc vun đắp cho anh ta và Lê Diệu Phàm, vượt xa cả đã kích của Lê Diệu Phàm dành cho tôi.

meomameomeo.wordpress.com

Ở trong mắt các cô gái trẻ tuổi, phương pháp tốt nhất để trả đũa bạn trai cũ không phải ngăn cản anh ta tìm bạn gái, mà là giới thiệu một bạn trai cho anh ta.

Mặc dù nguyện vọng tác hợp Lê Diệu Phàm và L.K của tôi rất mãnh liệt, nhưng cuộc sông lại thoát khỏi quỹ đạo phát triển của tiểu thuyết đam mỹ, mà tiến vào kiểu tiểu thuyết cấu huyết kinh điển của Quỳnh Dao.

Bức ảnh Lê Diệu Phàm cùng một cô gái ở hội quán tư nhân vào đêm khuya đột nhiên leo lên bản tin đầu các trang web giải trí lớn. Mặc dù bức ảnh được chụp rất mờ hồ, nhưng vẫn có thể nhìn ra Lê Diệu Phàm và một cô gái tuổi còn trẻ từ trong quán rượu đi ra, sau đó cùng nhau vào xe của anh ta.

Bài báo còn đào sâu ra thân phận của nữ chính trong bức ảnh. Thì ra là một nữ hát chính của ban nhạc

trong quán bar, tên là Tây Bôi, năm nay mới 17 tuổi, cách ăn mặc thực sự khác biệt, vừa nhìn chính là loại con gái rất phản nghịch.

"Mười bảy tuổi anh ta cũng xuống tay được? Chị thực sự đã nhìn lầm anh ta rồi!" Sau khi xem xong bài tin, chị Nhạc rốt cuộc không thể nhịn được nữa phát ra cảm thán như vậy.

Tôi cũng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm tấm hình chụp Tây Bôi kia mà ngẩn ra, cho dù có hóa trang mặt mờ, vẫn có thể nhìn ra cô bé này có vẻ đẹp nguyên bản, ngũ quan thâm thúy sống mũi cao ngất, khuôn mặt hoàn toàn khác tôi.

Lê Diệu Phàm đây là đang dùng hành động nói cho tôi biết đáp án ngày đó sao? Tôi nhin không được nổi lên một nụ cười khổ.

"Đừng quá xem trọng bản thân."

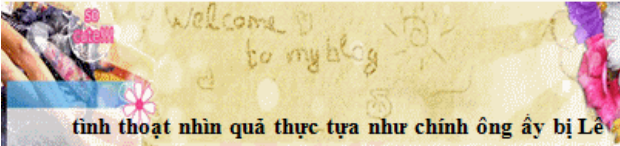
Bài tin lần này vừa tung ra, bầu không khí trong đoàn phim nhất định sẽ càng áp lực, tôi cũng không muốn bị người ta làm cho phiền muộn đến chết.

Quá trình xin nghỉ rất thuận lợi, căn bản tôi chưa nói lý do, đạo diễn đã phê chuẩn đề nghị của tôi, còn có ý tốt hỏi: "Ba ngày đủ không? Có muốn nghỉ thêm mấy ngày không?"

Nhất định ông ấy cho rằng lúc này tôi đối mặt với việc bị vớt vớt, thống khổ không chịu nổi.

Vì phối hợp với trái tim đồng cảm của ông ấy, tôi giả bộ làm ra vẻ thống khổ lại kiên cường, lắc lắc đầu: "Ý tốt của đạo diễn Vương tôi thành tâm xin nhận, tôi nghỉ ngơi ba ngày là đủ rồi."

"Được rồi, nếu như không đủ lại nói với tôi, loại chuyện này tôi cũng là người từng trải, tâm trạng của cô bây giờ tôi hiểu." Đạo diễn Vương vỗ vai tôi, biểu

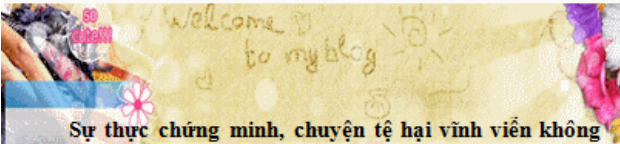
tình thoát nhìn quả thực tựa như chính ông ấy bị Lê Diệu Phàm vớt vớt.

Tôi nhin cười, nặng nề gật gật đầu, trong ánh mắt vô cùng thương cảm của đồng nghiệp rời khỏi đoàn làm phim.

Tôi về nhà trọ từng ở trước đây.

Mặc dù Lê Diệu Phàm đã dùng hành động nói cho tôi biết, lúc trước là tôi hoàn toàn tự mình đa tình. Thế nhưng trước khi anh ta không rõ ràng muốn tôi rút, ước định giữa chúng tôi vẫn luôn có hiệu lực, điều này cũng có nghĩa tôi vẫn có thể trở lại căn nhà trọ anh ta đã mua lại từ trong tay chủ cho thuê nhà ban đầu.

Tôi nghĩ có thể tiếp tục đem chỗ này làm nơi cư trú, đây hẳn là chuyện tốt nhất tôi gặp được sau khi gặp lại Lê Diệu Phàm. Trừ chuyện này ra, đời tôi thực sự tệ hại quá thế!

Sự thực chứng minh, chuyện tệ hại vĩnh viễn không phải là sự kiện cuối cùng.

Khi tôi ở nhà nghĩ lại những việc trải qua mấy ngày nay, đối với việc mình kích động thì hối hận không thôi, hơn nữa trong lúc định quay mặt vào tường mà suy nghĩ, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Là ai được chứ? Tôi rất sợ người tới là ký giả, liền len lén nhìn qua mắt mèo ra bên ngoài.

Nhưng vừa nhìn tôi kinh sợ thiếu chút nữa kêu lên. Cái tên ngoài cửa cầm túi lớn túi nhỏ, rồi bù, vô cùng nghèo túng không phải là ai khác, chính là —— Hạ Tư Kiệt?!

Từ miệng vàng của Lê Diệu Phàm nói ra lần trước, sau khi nói muốn làm cho anh ta biến mất, Hạ Tư Kiệt liền đích thực như bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất trong tầm mắt của tôi.

Tôi cho rằng anh ta đã bị giết người diệt khẩu, nhưng thoát nhìn tình hình hiện tại, dáng vẻ này của anh ta là bị người ta truy sát. Quả thực chính là bị bán vào lầu xanh, sau khi bị trà đạp làm nhục hàng nghìn lần mới trốn ra được!

Khi phút giây kinh ngạc ngấn ngùi qua đi, tôi rút cuộc nhìn không được mở miệng hỏi: "Anh còn có thể thâm hại hơn một chút không?"

Hạ Tư Kiệt đáng thương liếc mắt nhìn tôi một cái, lắc đầu: "Không, cái gì cũng bị mất."

"Anh nói cái gì? Trình tiết của anh bị mất?"

"So với mất trình tiết còn đáng sợ hơn!" Anh ta vẽ mặt cầu xin, nói, "Anh bị ba anh đuổi ra khỏi nhà!"

Anh ta vừa nói lời này, cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao nhìn anh ta lại thể lương như vậy. Bị người cha có tiền đuổi ra khỏi nhà, quả nhiên so với bị người ta làm nhục một nghìn lần còn thể thảm hơn.

Tôi hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không phải anh đi từ hôn sao?"

"Đúng vậy! Buổi sáng hôm đó em ra ngoài, anh ở nhà tính toán kế hoạch từ hôn, bỗng nhiên có một đám người mặc đồ đen xông tới, bắt anh về nhà. Lúc đó anh thực sự rất tức giận, đầu anh còn chưa chải mà, sao họ có thể mang anh ra ngoài gặp người khác? Cho nên anh bị kích động, liền thẳng thắn với ba anh, nói anh muốn từ hôn. Lại sau đó, em hiểu mà..." Hạ Tư Kiệt nói xong, vô cùng đáng thương liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi lập tức có chút đau đầu, không khách khí hỏi: "Dù cho như vậy, anh tìm đến tôi làm chi?"

"Anh bị đuổi ra khỏi nhà đó!" Anh ta ngạc nhiên kêu lên.

"Vậy anh có thể đến khách sạn ở mà?" Tôi nói.

"Anh nào có tiền ở khách sạn. Ba anh tịch thu xe của anh, thẻ tín dụng còn có ví tiền, ngay cả máy chơi game và đồng hồ đeo tay của anh ông ấy cũng bảo vệ sẽ tịch thu. Em biết hiện tại anh đáng thương thế nào không? Ngay cả nước anh cũng không có tiền uống!" Anh ta càng nói càng thảm, thảm đến độ sắp khóc lên.

Tôi cảm thấy tôi cũng sắp khóc, bị anh ta làm cho tức phát khóc.

Tôi nói: "Không phải anh được xưng là tay đua đẹp trai nhất thế giới sao? Tiền thưởng thi đấu của anh đâu?"

"Tiền thưởng trước khi về nước đã tiêu hết, anh cũng rất muốn dùng mặt để quẹt thẻ..." Anh ta hít mũi một cái nói tiếp, "Thế nhưng vừa rồi anh nói với tài xế xe taxi như vậy, ông ta lại mắng anh là bệnh tâm thần, còn nói muốn đưa anh đến đồn cảnh sát. Anh co cứng bỏ chạy, ngay cả túi đồ giá trị trộm được từ trong nhà cũng quên ở trên xe!"

Một khắc đó, tôi quả thực có loại cảm giác hỗn độn trong gió.

"Cởi giày ra, cầm đồ vào trong phòng, chú ý đừng làm bẩn thảm của tôi!" Tôi qua cửa liền nói, xoay người lại phát hiện tên kia giày cũng không cởi đã nằm trên sofa của tôi, mà đồng hành lý tùy thân thì bị anh ta đập đóng lộn xộn ở cửa.

"Hạ Tư Kiệt!" Tôi tức giận đến gào to, "Anh đứng lên cho tôi!"

"Đừng mà!" Anh ta gắt gao ôm lấy lưng sofa, khóc kêu, "Anh bị tài xế xe taxi truy đến độ sắp mệt chết đi được. Anh rất đói, anh muốn đi ngủ, anh muốn ăn cơm, em đừng bắt anh cử động nữa. Cử động nữa anh muốn chết!"

Trời ạ, người này quả thực đem chỗ của tôi thành quán trọ! Mặc dù không thể đuổi anh ta ra ngoài như vậy, nhưng tôi cũng tuyệt đối không chịu nhận bộ dạng này của anh ta. Tôi đen mặt nói: "Nếu như bây giờ anh bất động, tôi liền đánh cho anh liết tử chỉ kiến

anh ta vội vàng, tôi nhìn quanh các anh nọ từ trên, xếp
này cũng đừng nghĩ đến cử động."

"Thiên Tinh tỷ!" Rốt cuộc anh ta thả lưng sô pha ra,
quay đầu lại tội nghiệp nhìn tôi, "Tại sao chị có thể
làm như vậy với người yêu cũ của mình?"

"Tôi đếm tới ba. Một, hai, ba!"

Anh ta rốt cuộc còn lưu luyến không rời từ trên ghế
salon ngồi dậy, rất không cam lòng đem đồng hành lý
chuyển vào phòng khách, vừa chuyển vừa nhỏ giọng
nói thầm trong miệng: "Chuyển thì chuyển... hung dữ
như thế... bà mẹ già... không ai thêm lấy..."

Một khắc đó tôi thật muốn ngửa mặt lên trời hét dài:
Thần linh ơi! Nói với thần Sấm, đánh chết đại thiêu
gia này đi!

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Lần thứ hai Hạ Tư Kiệt đến thăm khiến đòi tôi trực tiếp rơi vào phạm vi tệ hại, chạy thẳng tới bên bờ sụp đổ.

Mặc dù tôi cũng từ một thiên kim con nhà có tiền bị suy sụp cho tới tình cảnh như bây giờ, thế nhưng so với Hạ Tư Kiệt, tôi cảm thấy sâu sắc rằng mình thật sự quá có tiết tháo. Ít nhất hiện tại tôi tay làm hàm nhai, không cần làm phiền đến người khác. Nhưng Hạ Tư Kiệt thì sao, bắt đầu từ cái khoảnh khắc anh ta đến chỗ tôi lánh nạn, quả thực mỗi phút mỗi giây đều làm thay đổi nhận thức cuối cùng của tôi.

Hết ăn lại nằm, tiện tay ném rác lung tung, rồi giường không gấp chăn, không mặc quần áo ở nhà đi tới đi lui... những điều đó tôi đều có thể nhin, nhưng tôi thực sự không có cách nào chịu đựng, anh ta vậy mà lại đặt ra một bảng giá phục vụ, đến đòi tiền tôi?!

Rửa bát —— 5 mao một cái

Đổ rác —— 1 đồng một lần

Quét rác —— 3 đồng một lần

Lau nhà —— 5 đồng một lần

Mỹ nam xoa bóp phục vụ —— 8 đồng một giờ, mua ba giờ tặng một giờ, tính tiền theo tháng chỉ cần 199.

Nhìn cái bản này mở ra trước mắt, tôi thực sự khóc không ra nước mắt. Nếu người này có thể mang đầu óc đi buôn bán, dùng đến quyền kế thừa gia tộc làm cho công ty đi lên, ba anh ta tuyệt đối sẽ cảm động đến lệ rơi đầy mặt.

"Trong thời gian kinh doanh thử nghiệm, chiết khấu ưu đãi 20%." Lúc tôi không biết dùng loại ngôn ngữ nào để diễn tả tâm trạng tôi lúc này, Hạ Tư Kiệt lại vẽ mặt chân thành nhìn tôi, ánh mắt kia khiến tôi không biết nên đả kích anh ta thế nào.

Cuối cùng, trái tim đồng cảm chiến thắng sự phẫn nộ của tôi, tôi nói: "Anh cứ tiếp tục nằm đi, những phục vụ đó tôi không cần."

"Không được! Anh đã quyết định muốn tay làm hàm nhai!" Anh ta lắc đầu không đồng ý.

"Điều này mà anh có thể gọi là tay làm hàm nhai á?" Tôi rốt cuộc nhin không được hống hống. Tôi nói, "Tôi xin anh, đi nằm đi, ăn cái gì, hoặc xem ti vi đều được, đừng càn quấy!"

“Không phải anh đang gây chuyện!” Anh ta rất nghiêm túc nhìn tôi, “Nếu em chê đắt, cùng lắm thì anh chiết khấu cho em 40%, nếu không 50% cũng được? Lấy nữa giá mua một tặng một em thấy thế nào?”

Người này còn không chấm dứt? Tôi thật muốn nói với anh ta, xin anh, đại thiếu gia, chớ bán sức lao động, bán tiết tháo đi được đây? Tiết tháo của anh cũng đã rót đầy đất, nhạt cũng nhạt không hết!

Ngay lúc tôi phiền đến sắp điên, tiếng chuông cửa vang lên, cuối cùng cũng cứu vớt tôi ra từ trong nước sôi lửa bỏng.

“Một đồng một lần mở cửa!” Anh ta cấp tốc làm ra phản ứng.

“Chỉ cần anh cầm miệng, 10 đồng tôi cũng cho!” Tôi không thể nhịn được nữa rống lên với anh ta.

“Đây chính là tự em nói đấy nhá.” Hạ Tư Kiệt cuối cùng cũng thỏa mãn, im lặng, vô cùng cao hứng chạy tới cửa, liếc nhìn qua mắt mèo, đột nhiên sững sốt.

Tiếng chuông cửa không ngừng vang lên, tôi không biết anh ta làm sao vậy, đành phải giục: “Mở cửa đi! Tại sao bất động thế?”

Lúc này anh ta mới chậm rì rì quay đầu lại, vẻ mặt khổ sở nhìn tôi: “Thiên Tinh tỷ, 10 đồng này em không được lời, vẫn là chị tự ra mở đi.”

Là ai có thể làm cho Hạ thiếu gia sầu thành như vậy đây? Tôi một lần hưng phấn tưởng ba anh ta lại tới bắt người, thẳng đến khi chính tôi đi tới cửa, vừa nhìn qua mắt mèo, mới biết sự tình cũng không tốt đẹp như tôi nghĩ.

Đứng ngoài cửa lại là người lúc này tôi không muốn thấy nhất—— Lê Diệu Phàm.

“Anh ta đến làm gì? Không phải lại muốn tìm ba tôi mật báo chứ?” Hạ Tư Kiệt cau mày, lo lắng nói.

“Có thể.” Tôi dọa anh ta.

Anh ta hiển nhiên bị tôi dọa tới, chạy đi định trốn trong phòng, lại bị tôi một phen kéo lại.

“Không phải anh muốn tay làm hàm nhai sao?” Tôi thấp giọng nói, “Cho anh một cơ hội, một trăm đồng. Tôi nói cái gì, anh làm cái đó.”

Anh ta do dự chỉ chốc lát liền cắn răng nói: “Hai trăm!”

“Một trăm rưỡi, không chịu thì thôi.” Tôi liếc trắng mắt một cái.

“Thành giao!” Vị đại thiếu gia này vì tiền, thực sự bất chấp mọi giá.

“Được, trước tiên cởi áo ra.” Tôi nói.

“Cái gì?” Sắc mặt Hạ Tư Kiệt cũng thay đổi, ôm ngực liều mạng lắc đầu, “Anh bán nghệ không bán thân.”

“Một trăm tám, cởi hay không cởi?”

Không đợi tôi nói xong, anh ta không nói hai lời liền lột roi áo, còn tha thiết hỏi: “Cần anh cởi luôn quần không? Chỉ cần hai trăm.”

“Cởi cái em gái anh!” Tôi liếc mắt trừng anh ta một cái, lập tức mở cửa.

Trong nháy mắt cùng Lê Diệu Phàm bốn mắt nhìn nhau kia, tôi ôm lấy cánh tay Hạ Tư Kiệt. Tôi có thể cảm giác được Hạ Tư Kiệt rõ ràng gạt mình, sợ là không ngờ tôi bỗng nhiên dùng đến chiêu thức ấy.

“Có chuyện gì sao?” Tôi hỏi.

So với khiếp sợ của Hạ Tư Kiệt, trái lại Lê Diệu Phàm không biểu hiện ra quá nhiều kinh ngạc, anh ta chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Hạ Tư Kiệt, lại đưa ánh mắt dịch chuyển trở lại người tôi, nói: “Xem ra, tôi tới không đúng lúc.”

“Không sai, chúng tôi đang rất bận rộn, có việc ban ngày nói không được sao?” Tôi nói, giả vờ vô cùng thân thiết tựa mặt ở trên vai Hạ Tư Kiệt.

Lê Diệu Phàm mắt híp mị, lạnh lẽo nói: “Trái lại quan hệ của hai người tiến triển rất nhanh.”

“Tốc độ không là vấn đề, quan trọng là cảm giác, đúng không honey?” Tôi nhìn Hạ Tư Kiệt đang ngẩn người, ở sau lưng anh ta tay hung hăng véo một cái.

Cảm tạ trời đất, người này rốt cuộc bị đau tỉnh lại. Cùng lúc đó, cái bộ dạng hoa hoa công tử trên người anh ta cuối cùng cũng được kích hoạt rồi.

Anh ta nắm tay tôi rút ra, một phen kéo tôi vào trong lòng, đón nhận ánh mắt Lê Diệu Phàm, khiêu khích nói: “A Tinh nói không sai, quan trọng là cảm giác, quá khứ không có, không có nghĩa là hiện tại không thể có. Huống hồ chúng tôi quen biết lâu như vậy, tôi đã có hảo cảm với cô ấy từ lâu, nếu

không vì trước đây anh thích cô ấy, tôi đã thổ lộ rồi. Lại nói tiếp, còn phải cảm ơn anh đã thành toàn cho tôi.”

Được ha người này! Vì một trăm tám, ngay cả cảm giác của anh để cũng diễn xuất đến đây! Nếu không phải trước đó đã nói, chắc tôi cũng bị lời này lừa cho, huống chi là người khác?

Quả nhiên, biểu tình của Lê Diệu Phàm không còn bình tĩnh như vừa rồi. Sắc mặt âm trầm, ánh mắt chiếu xạ ra tín hiệu nguy hiểm nào đó.

Tôi quyết định rèn sắt khi còn nóng, để anh ta biết khó mà lui, nhưng đang muốn nói, Lê Diệu Phàm lại đột nhiên cười cười quý dị. Nụ cười này tôi quá không bình thường, khiến tôi và Hạ Tư Kiệt đều có chút trở tay không kịp.

“Mặc dù các người lưỡng tình tương duyệt, nhưng đêm nay sợ rằng tôi không tác thành được cho các người.” Lê Diệu Phàm nói xong, đột nhiên tiến vào nhà.

Anh ta muốn làm gì đây?

Tôi bị một màn này kích động tới, trong lòng sôi sục, đứng ra chặn đường đi của anh ta, hỏi: “Anh vào làm gì?”

“Nếu tôi nhớ không lầm, tôi mới là chủ nhân của căn phòng này. Là chủ phòng đến phòng của mình ở một đêm, chẳng lẽ không được sao?” lúc nói lời này, anh ta cách tôi rất gần, trên người mang theo chút mùi rượu.

Tôi vừa định hỏi có phải anh ta uống rượu hay không, anh ta đã đẩy tôi ra, trực tiếp đi vào trong phòng, trong vẻ mặt kinh ngạc của tôi và Hạ Tư Kiệt, không khách khí chút nào bắt đầu quan sát bốn phía.

Hạ Tư Kiệt ở bên cạnh đẩy cánh tay tôi, nhỏ giọng làm khẩu hình với tôi: “Làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao, chẳng lẽ giết anh ta?” Tôi tức giận trừng anh ta.

Không ngờ anh ta lại cắn răng, dứt khoát kiên quyết nói: “Không có vấn đề, giết người thì một nghìn!”

Giết cái đầu nhà anh!!!

Một khắc đó tôi cảm nhận sâu sắc bản thân mình còn chưa bị Lê Diệu Phàm làm cho chết, đã bị sự mê tiền này của Hạ Tư Kiệt làm cho tức chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Trong phòng này có một Hạ Tư Kiệt đã đủ khiến tôi sụp đổ, mà Lê Diệu Phàm lại đột ngột đến nữa thì càng có tính hủy diệt kinh khủng.

Nghĩ tới mười mấy năm trước, lúc tất cả mọi chuyện còn chưa phát sinh, ba người chúng tôi từng cùng nhau len lén trốn vào trong hầm rượu của Hạ gia, gạt người lớn, chia nhau một chai Lafite 82 năm. Sau đó, chúng tôi đều bị giáo huấn nghiêm khắc một trận. Hạ Tư Kiệt thảm nhất, bị ba anh ta dùng cây mây quét cho đến mức một tuần không thể ra cửa.

Mấy năm sau, một đêm điên cuồng đó còn như ở trước mắt nhưng khi gặp lại trở nên xấu hổ như vậy.

Tôi không có quyền bảo Lê Diệu Phàm rời đi, điều duy nhất có thể làm chỉ có tiếp tục diễn kịch cùng Hạ Tư Kiệt, mà anh ta vì một trăm tám sớm đã bắt chấp tất cả, diễn xuất tốt đến mức khiến người ta giận sôi.

“Bảo bối, muốn uống nước sao, anh đi rót cho em.” Anh ta thâm tình ngó nhìn tôi, bắt đầu từ khi Lê Diệu Phàm đi vào gian phòng này, ánh mắt không di chuyển khỏi mặt tôi.

Tôi có chút không quen quá thân thiết như vậy, nhưng vì diễn kịch cho Lê Diệu Phàm xem nên cũng chỉ có thể cắn răng phối hợp: “Được, em muốn uống lạnh.”

“Uống lạnh không tốt cho cơ thể, nếu không anh cho em ly sữa giải nhiệt.”

Diễn là diễn rất xuất thần, thế nhưng... tôi co rút khóe miệng, nhin không được nhỏ giọng nhắc nhở: “Sữa trong tủ lạnh đã quá hạn nửa tháng.”

Anh ta một bộ bùng tình đại ngộ, ngẩng đầu hỏi Lê Diệu Phàm: “Anh muốn uống sữa tươi không?”

“Phụt!” Tôi nhin không được phun tới.

“Không cần.” Lê Diệu Phàm mặt không thay đổi từ chối “ý tốt” của anh ta.

“Đừng ngại, người tới đều là khách, trong tủ lạnh còn có chum nhỏ, để tôi đi lấy.”

Chum nhỏ kia còn khoa trương hơn, để ở trong tủ lạnh hơn một tháng. Hôm qua lúc Hạ Tư Kiệt tới lục tung tìm ăn, ngay cả miếng khoai quá hạn cũng không buông tha, nhưng liếc mắt nhìn chum nhỏ kia một cái, liền lặng yên để nó lại trong tủ lạnh, có thể thấy lực sát thương của chum nhỏ đó ra sao.

Mặc dù tôi rất muốn thấy hiện trường truyền hình trực tiếp đại thiếu gia Hạ gia làm sụp đổ Lê Diệu Phàm, thế nhưng nghĩ đến anh ta cứ như vậy mà tự do phát huy thêm nữa, thật có thể sẽ lấy bột giặt ra ngâm trà.

Vì phòng ngủ Lê Diệu Phàm lại đột nhiên nổi điên lên, đuổi hai chúng tôi ra đi, tôi đành quyết định ngăn cản Hạ Tư Kiệt.

Tôi ghen cười, nói: “Honey, Lê tổng mới là chủ cho thuê nhà, không cần anh chiều đãi. Em mệt rồi, chúng ta đi ngủ đi được không?”

Mặc dù Hạ Tư Kiệt còn có ý diễn chưa hết, nhưng anh ta vẫn đành lưu luyến không rời đưa ánh mắt ra khỏi bột giặt ở góc tường, ôm tôi nói: “Được rồi, bảo bối, chúng ta đi ngủ.” Nói xong, lại nhìn Lê Diệu Phàm liếc mắt một cái, nhiều lần nhắc nhở: “Anh cứ tự nhiên, nhỏ ở trong tủ lạnh.”

Khóe miệng Lê Diệu Phàm co rút, tôi nghĩ trong khoảng thời gian này hẳn anh ta cũng không muốn nhìn thấy loại hoa quả này nữa.

Tôi quả thực không thể dùng lời nói để hình dung ra tôi và Hạ Tư Kiệt anh anh em em em đi vào trong phòng ra sao, thẳng đến khi trong nháy mắt cửa phòng đóng lại, tôi mới cấp tốc nhảy ra từ bên người anh ta, hung hăng cho anh ta một quyền.

“Em mưu sát chồng à?” Hạ Tư Kiệt ôm bụng, thống khổ nhìn tôi.

“Lần sau còn dám thừa dịp lúc diễn kịch sờ mông tôi, cũng không phải chỉ đánh anh đơn giản như vậy.” Tôi giảm thấp giọng xuống, giờ quả đảm uy hiếp anh ta.

“Đây không phải vì anh muốn diễn chân thực hơn một chút thôi sao...” Về mặt anh ta ủy khuất.

“Vậy tôi cũng làm cho anh đau đến chân thực hơn một chút được không?” Tôi vùng vẫy lại muốn đánh.

Anh ta cấp tốc tránh ra, nhảy tới trên giường, nhả mặt với tôi: “Không được đánh, không được đánh, không được đánh...”

“Mau xuống giường, anh còn chưa cởi giày đâu!” Tôi gấp đến độ đi lên dắt anh ta, nhưng anh ta lại như khi nhảy đến nhảy đi. Nhất thời tôi đứng không vững, song song cùng anh ta ngã xuống giường.

Sau một trận trời đất quay cuồng, tôi phát hiện mình bị Hạ Tư Kiệt áp ở dưới thân, trên người anh ta cũng không mặc gì, khuôn mặt tỉnh tề dường như gần tôi trong gang tấc, tóc dài buông rơi, chạm vào mặt tôi, có chút ngứa ngứa.

Trong nháy mắt bầu không khí trở nên quỷ dị cực độ, đặc biệt ánh mắt anh ta nhìn tôi, khiến tôi có chút bất an khó hiểu.

Tôi cấp tốc lấy lại tinh thần, đẩy anh ta ra, giả vờ bình tĩnh nói: “Người đã ở bên ngoài, anh còn diễn cho ai xem? Mau đi ngủ, tôi cũng mệt chết đi được.”

Anh ta ngăn người, lập tức cười nói: “Đừng, anh quên không cần diễn nữa. Nhìn xem anh diễn nhập vai như vậy, thêm hai mươi đồng đi?”

Xấu hổ chỉ chốc lát cuối cùng cũng biến mất, tôi đem gối ném vào mặt anh ta, mắng câu: “Anh đi chết đi! Đêm nay ngủ trên sàn nhà, không được bò lên giường.”

“Vi sao chứ? Sàn nhà cứng như vậy, anh không ngủ được!” Về mặt anh ta cầu xin kháng nghị.

“Lời vô ích khỏi phải nói, cho anh thêm hai mươi.”

Tôi nói xong, lúc nhìn lại Hạ Tư Kiệt, người sớm đã nằm trên sàn nhà, ôm thỏ búp bê của tôi kia, cười híp mắt nói với tôi: “Chúc ngủ ngon, bà chủ.”

Tôi rốt cuộc vẫn không nhịn được cười: “Chúc ngủ ngon, yêu tinh tham tiền!”

Giăng co một ngày, tôi cảm thấy vừa khốn khổ vừa mệt, nhưng nằm ở trên giường lại không biết thế nào chính là ngủ không được. Đặc biệt nghĩ đến Lê Diệu Phàm lúc này đang ngủ trong phòng khác cách tôi một bức tường, điều này làm cho tôi càng thêm trần trọc khó ngủ.

Tôi không rõ tại sao anh ta lại xuất hiện, rõ ràng đã nói cho tôi biết đáp án rồi không phải sao? Chẳng lẽ là bởi vụ cướp hoang đường kia? Nếu quả thật là như vậy, anh ta có phần cũng quá cố chấp chút đi? Hay là, kỳ thực anh ta có tính toán khác?

Vô số dấu chấm hỏi xoay quanh đầu tôi, lúc này đêm tối dài đằng đẵng thật sâu quấy nhiễu tôi, cũng khiến tôi tiêu hao khối lượng trí nhớ lớn, cuối cùng, rốt cuộc tôi không thể tránh được mà cảm thấy đói quá.

Đồng hồ báo thức ở đầu giường tích tắc vang lên, kim đồng hồ vừa qua khỏi hai giờ, Hạ Tư Kiệt đang ngủ say, Lê Diệu Phàm hẳn cũng như vậy đi?

Tôi rón ra rón rén rời giường, mở cửa phòng, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Trong phòng khách im ắng, tôi không dám bật đèn, sợ kinh động hai tôn đại phật trong nhà, đành phải nương theo ánh trăng yếu ớt ngoài cửa sổ, sờ soạng lần mò đi đến phòng bếp.

Tất cả vốn nên rất đơn giản, nhưng khi tôi đi tới cạnh xô pha, dư quang nơi khoe mắt lại đột nhiên quăng đến một bóng người đen thui, dựa trên xô pha.

Tôi bị dọa tới, không nghĩ đến muộn như vậy, Lê Diệu Phàm không ngủ lại ngồi ở chỗ này, hay là nói căn bản anh ta không đi ngủ? Tôi có chút không rõ tình hình lắm, càng không phân biệt được rốt cuộc anh ta đang tỉnh hay đang ngủ, chỉ đành đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn chăm chăm anh ta.

Thời gian ở một khắc đó trở nên cực kỳ dài lâu, tôi cũng không biết rốt cuộc bản thân đã đứng bao lâu, chỉ cảm thấy đôi chân đã sắp tê rần, nhưng anh ta vẫn không chút động đậy ngồi ở chỗ kia, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp đều đều, xem bộ dạng là đang ngủ.

Tôi thấy thở phào nhẹ nhõm, nhìn ánh trăng chiếu trên mặt anh ta, rồi xuống sườn mặt bên mông lưng, không khỏi có chút thất thần. Có lẽ người đàn ông này chỉ có lúc ngủ, mới có thể lộ ra biểu cảm nhu hòa như vậy?

Một khắc đó, tôi lại sinh ra chút đồng tình với anh ta.

Tôi hiểu rõ, một người muốn đứng mãi ở điểm cao nhất sẽ rất mệt. Tựa như ba tôi năm đó vậy, nếu đã muốn tính kế người khác, thì lúc nào cũng phải lo lắng bị người khác tính kế, chỉ hơi có chút tình cảm cá nhân, đều sẽ bị truyền thông tung truyền khắp mọi nơi e rằng không có giới hạn, chứ đừng nói gì là có ân tình cá nhân.

Nếu như chúng tôi cũng có thể bình thường một chút, thì thật tốt biết bao?

Tôi nghĩ nhất định đêm nay tôi bị ánh trăng lạc lối tâm trí, cho nên mới nghĩ ra niệm tưởng không thực tế như vậy, thậm chí còn trong lúc vô tình để sát vào anh ta, muốn nhìn rõ về mặt khi ngủ của anh ta.

Đúng lúc này, hai mắt vốn nên nhắm kia đột nhiên mở ra.

Tất cả xảy ra rất đột ngột, lại giống như hiển nhiên, cho tới khi trong khoảnh khắc chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, tôi vậy mà không có phản ứng kinh ngạc gì, mà tiếp tục nhìn chăm chăm anh ta.

Ngưng mắt nhìn làm cho thời gian trở nên dài dằng dặc, mấy giây đồng hồ lại như một thế kỷ.

Những hình ảnh chúng tôi từng ở bên nhau ấy lại bắt đầu tái hiện trong đầu tôi, không ngừng chạm đến nơi yếu ớt nhất trong lòng tôi. Nơi đó hình như đang có thứ gì đó được miêu tả sinh động, nhưng lý trí lại đứng lúc kéo tôi khỏi bên bờ mắt không chế.

Tôi thu hồi ánh mắt, kiềm chế trái tim đang điên cuồng, xoay người muốn rời đi, cổ tay lại bị nắm lấy.

“A Tinh...” Anh thấp giọng gọi tên tôi, dịu dàng giống như mười năm trước.

Tôi không dám nhìn tới ánh mắt anh, sợ ở trước mặt anh lộ ra dù chỉ là một chút yếu đuối. Nhưng trước sau anh đều kéo tay tôi không chịu buông, lại một lần nữa gọi tôi như vừa rồi.

Người này rốt cuộc muốn làm gì?

Luôn mồm nói có thù với tôi, lại công khai ở vũ hội bỏ tôi mà đi, thậm chí còn bị ký giả chụp được hình ảnh như vậy... Hiện tại vì sao phải đến trêu chọc tôi?

“A Tinh!”

Lần thứ ba anh ta gọi tôi như vậy, rốt cuộc tôi nhịn không được quay đầu lại, muốn chất vấn anh ta.

Lời còn chưa nói ra khỏi miệng, môi liền bị chiếm lấy.

Điều này thực sự không thể tưởng tượng, hiện tại thậm chí tôi hoài nghi anh ta đang mộng du. Nếu phải thì thôi, nếu như không phải... cái kiểu vừa lạnh lùng làm tổn thương tôi, vừa làm bộ dịu dàng thân thiết đối xử với tôi, thật sự rất ác tâm!

Một khắc kia tôi thực sự rất tức giận, thậm chí tôi đã quyết định, muốn liều lĩnh hung hăng đánh anh ta một trận, nhưng ngay khi tôi chuẩn bị phản kháng, cho anh ta biết lợi hại, đèn phòng khách đột nhiên sáng lên.

Hạ Tư Kiệt đứng ở cửa phòng, tròn mắt há hốc mồm nhìn chúng tôi, ánh mắt từ kinh ngạc đến phẫn nộ, sau đó anh ta bỗng nhiên như phát điên xông lại giật tôi ra, xoay người đánh về phía Lê Diệu Phàm, dồn sức ấn anh ta trên xô pha, vung tay đứng một quyền.

Lúc đó cả người tôi đều ngây dại, trong đầu chỉ có một ý niệm: Ngủ cái bíp! Hai trăm đồng có thể diễn đến nước này, quá TM không thể tưởng được!

Tất cả cũng không vì sự thán phục của tôi mà kết thúc, Lê Diệu Phàm rất nhanh đã phản kích, nắm lấy tóc Hạ Tư Kiệt, không chút do dự đáp lễ anh ta một quyền.

Hạ Tur Kiệt quý giá nhất chính là mặt và tóc của anh ta, hiện tại lại đều bị Lê Diệu Phàm phá hủy, vậy còn được sao? Con người anh ta đều đỏ lên, bỏ nhào tới muốn liều mạng cùng Lê Diệu Phàm. Lê Diệu Phàm đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết, lập tức đánh trả.

Hai người cấp tốc xoay vào đánh nhau, ai cũng không chịu nhường ai. Tôi ở một bên nhìn, cả kinh nói không nên lời.

Mặc dù không phải tôi chưa từng thấy hai người họ đánh nhau, thế nhưng đánh kịch liệt như hôm nay thật đúng là lần đầu. Tôi rất sợ còn đánh tiếp như vậy, hai người họ bị thương là nhỏ, đập bể hết đồ nhà tôi mới là nguy!

Nghĩ tới đây, tôi vội vàng muốn ngăn cản, nhưng chuyện không muốn xảy ra nhất vẫn xảy ra.

Hạ Tur Kiệt vậy mà lại thuận tay cầm lên bình hoa đặt trên ngăn tủ, định ném tới Lê Diệu Phàm. Thế nhưng đó là bình hoa mẹ tôi thích nhất, lúc đó tâm tôi đều bị níu chặt, vội vàng chạy tới chắn trước mặt anh ta.

“Bỏ đi, đừng cản anh giáo huấn anh ta!” Hạ Tur Kiệt tóc rối loạn, mặt hoa, khoe miệng còn chảy tơ máu, bộ dạng thoát nhìn cực kỳ đàn ông.

Thế nhưng đây không thể trở thành lý do anh ta đập bình hoa của mẹ tôi, tôi khuyên anh ta: “Anh bình tĩnh đã, trước tiên buông bình hoa ra!”

“Bỏ đi, không phải em rất ghét anh ta sao? Vì sao còn muốn ngăn anh?” Hạ Tur Kiệt lúc này đã mất đi lý trí.

“Tôi không ngăn anh, là bình hoa, bình hoa...” Lúc đó tôi rất cuống, sợ anh ta xúc động, không giải thích nữa liền bỏ nhào tới cướp bình hoa kia. Đương nhiên anh ta không muốn cho tôi, trong lúc anh cướp tôi đoạt, không biết từ đâu anh ta đột nhiên thô bạo, hung hăng đẩy tôi ra.

Tôi cầm bình hoa trong tay, trong nháy mắt mất đi cân bằng, dư quang khoe mắt lóe đến Lê Diệu Phàm muốn xông lại đỡ tôi, nhưng đã không còn kịp rồi, sau một tiếng lớn, ót tôi nặng nề đập vào góc bàn.

Cảm giác đau đớn kịch liệt lập tức truyền đến, tôi vô ý thức đưa tay sờ sờ sau ót, phát hiện ướt sũng, rút về vừa nhìn, khắp tay đều là máu.

Lúc đó tôi liền bối rối, nửa ngày mới lấy lại tinh thần, ngây ngô cười an ủi mình: “May mắn, bình hoa còn...”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Tôi dùng một phương thức cực kì oanh liệt làm kết thúc trận đấu của Lê Diệu Phàm và Hạ Tur Kiệt, cũng bảo vệ được bình hoa mẹ tôi thích nhất. Tôi cảm thấy vết thương nhỏ ấy vẫn thật đáng giá.

Nhưng hiển nhiên hai người họ không cho là như vậy.

Mặt Hạ Tur Kiệt lúc đó liền cắt không còn giọt máu, thất kinh nhìn tôi, muốn qua đỡ tôi, nhưng lại có chút hối hận. Lúc bước chân còn do dự, Lê Diệu Phàm đã trước anh ta một bước, vọt tới trước mặt tôi, hết sức lo lắng hỏi: “A Tinh, em thế nào? A Tinh!”

Tôi nhìn nhìn máu trên tay, lại nhìn anh ta, bởi vì mất máu quá nhiều, mà đầu hình như có chút chập mạch.

“Anh đưa em đi bệnh viện.” Anh ta nói xong câu đó, quyết đoán cời tây trang đắp lên ót tôi, rồi cấp tốc bế ngang tôi lên.

Tôi ngơ ngác nhìn anh ta, thấy anh ta hướng Hạ Tur Kiệt đang không biết phải làm sao quát lên: “Đừng đứng ngốc ở đây, đi mở cửa!”

Lúc này Hạ Tur Kiệt mới lấy lại tinh thần, vội vàng vàng chạy đi mở cửa. Cửa vừa mở ra, Lê Diệu Phàm liền ôm tôi xông xuống lầu.

Lúc đó đầu tôi không suy nghĩ được vấn đề gì, chỉ cảm thấy cả người hỗn loạn, có chút đau đầu, có chút choáng váng, còn rất buồn nôn.

Là một nữ tráng sĩ thân kinh bách chiến, có thể đánh kháng áp, tôi cảm giác sâu sắc biểu hiện của mình hôm nay có vẻ thất thường. Nhưng sự thực lại là, tôi không chỉ bị thương, hơn nữa còn thương không nhẹ.

Lúc Lê Diệu Phàm lái xe vượt qua vài cái đèn đỏ, đưa tôi đến bệnh viện, thần chí tôi đã không còn rõ ràng. Trong lúc mơ mơ màng màng, nhìn thấy trong mắt tất cả đều là sườn mặt lo lắng của Lê Diệu Phàm, và lúc thần thái kích động rống to với bác sĩ, kém xa bộ dạng vô tình cay nghiệt những ngày qua của anh ta.

Lúc đó tôi cảm thấy đặc biệt không thể tưởng tượng nổi, cho là mình sinh ra ảo giác, còn ngốc nghếch khuyên anh ta: “Anh... anh đừng kích động, tôi... tôi không sao...”

“Em dám xảy ra việc gì thử xem?” Vậy mà anh ta lại hung dữ với tôi.

Tôi cảm thấy rất ỳ ạch, có sao hay không cũng không phải tôi nói là được, huống hồ bị thương chính là tôi, anh ta vội cái gì? Muốn vội thì vội bạn gái nhỏ của anh đi, người ta mới mười bảy tuổi, có nhiều thời gian, da dẻ nõn nà, không phải bà già bốn ba như tôi đây có thể so sánh... Nghĩ tới đây, tôi liền rất ẻ oải, vừa ẻ oải đầu liền đau thêm, tê rần rờ thật sự hôn mê.

Sự thực chứng minh thời gian tôi ngủ rất chuẩn, hoàn toàn tránh khỏi việc bác sĩ cấp cứu cho tôi. Khi tôi tỉnh lại, người đã an ổn nằm trên giường bệnh.

Tôi cảm thấy đầu còn có chút choáng váng, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy Lê Diệu Phàm đang nghiêng người giống như pho tượng đứng ở bên cửa sổ. Ánh mắt của anh dừng ngoài cửa sổ, trên áo sơ mi màu trắng dính mấy vết máu tròn đã biến thành màu đen, nhìn qua vô cùng chướng mắt.

Điều này làm cho tôi không thể không hồi tưởng lại một màn tối hôm qua. Nhớ lại anh vượt qua đèn đỏ trên đường, ôm tôi vọt vào bệnh viện, lúc thần thái lo lắng phát hỏa với tôi nói “Em dám có việc gì thử xem”, trong lòng không khỏi sinh ra một tia xúc động.

Ngay lúc đó, Lê Diệu Phàm đột nhiên chuyển động.

Tôi hoảng sợ, vội vàng nhắm mắt lại, vì đề phòng lúc này ở chung sẽ khiến xấu hổ, tôi quyết định bất kể thế nào cũng không mở mắt ra, giả ngủ đến cùng.

Cứ như vậy một lát sau, anh bỗng nhiên đi tới chỗ tôi. Tiếng bước chân từ xa đến gần, rốt cuộc dừng lại trước giường bệnh của tôi. Thân hình cao lớn ngăn trở ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ phóng vào, cho dù nhắm hai mắt, tôi vẫn có thể chân thực cảm nhận được hai luồng ánh mắt kia dừng lại trên người tôi.

Tôi có chút khản trương, rất sợ anh phát hiện ra tôi đã tỉnh, nhưng bỗng nhiên ngoài dự đoán anh lại xoa mặt tôi.

Tôi vẫn nhắm hai mắt, nhưng thân thể lại không tự chủ được căng thẳng lên, bàn tay ấm áp của anh nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt tôi, đi qua thần kinh, chân thực mà rõ ràng kích thích đại não.

“Sao em vẫn cứ buồn bình như vậy?” Tôi nghe thấy anh mở miệng, giọng nói trầm thấp mà dịu dàng, như mười năm trước.

Trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, như bị cái gì đó vướng vướng nắm lấy.

“Ngu ngốc, tưởng anh không nhìn ra các em đang diễn trò sao? Với chút mách khéo nhỏ này của em, giấu được anh sao? Tự cho là thông minh, chỉ biết làm tổn thương đến chính mình.” Ngón tay của anh tô theo mày tôi, tiếp tục thấp giọng tự lẩm bẩm, “Em vốn không nên bị dính dáng vào, tại sao lại đột nhiên xuất hiện? Là chê anh quên em quên không đủ triệt để sao? Dù cho biết rõ đã không còn khả năng, nhưng vẫn không cam lòng, có lẽ...”

May mà anh không nói thêm gì nữa, nếu không tôi thật sợ nước mắt mình sẽ tràn ra khỏi mi.

Tôi nói với chính mình, không nên tin anh, đó là một ván cược, nếu tưởng thật liền thua. Thế nhưng lời nói này lại làm cho tôi không phải không thừa nhận, chúng tôi đều như nhau, giấu tình yêu ở trong lòng, cho dù qua mười năm vẫn không cách nào quên đi đoạn hồi ức khắc cốt ghi tâm đó.

Nhưng ván đã đóng thuyền, dù cho chúng tôi không nguyện thừa nhận, nhưng sự thực vĩnh viễn bày ở trước mắt: ba anh vì tôi mà chết, gia đình tôi vì anh mà tán. Ân oán gia tộc không đội trời chung đó, sớm đã vẽ ra một khoảng cách giữa chúng tôi vĩnh viễn cũng không cách nào vượt quá, mặc dù chúng tôi có thể dứt bỏ tất cả ánh mắt thế tục, nhưng chúng tôi có thể đối mặt với khảo vấn nội tâm sao?

Muốn yêu, lại không yêu được; muốn quên, lại không quên được.

Chắc có lẽ đó chính là lời nguyên nhân nhất cuộc đời.

Ngày đó, sau khi Lê Diệu Phàm nói xong những lời đó, liền đứng dậy rời đi. Thẳng đến khi tiếng bước chân của anh hoàn toàn biến mất, tôi mới dám mở mắt ra, mặc cho nước mắt khắc chế không được rơi xuống, im lặng khóc nức nở.

Có ý tá tiến vào nhìn thấy, hỏi tôi có phải không thoải mái ở đâu hay không.

Tôi che ngực nói không nên lời, đau lòng giống như bị vụn nát.

“Tôi đi gọi bác sĩ!” Có lẽ ý tá trẻ tuổi chưa từng thấy trường hợp như vậy, lo lắng nói.

“Đừng!” Ngăn cản cô ấy, cắn răng nói, “Tôi không sao, chỉ là nghĩ đến chuyện không vui, có chút khổ sở.”

“Chuyện gì khiến cô khó chịu như vậy?” Cô ấy cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Là chuyện rất lâu trước đây.”

“Chuyện quá khứ thì không cần suy nghĩ nữa. Nói cho cô biết một tin tốt, bác sĩ nói vết thương của cô không có trở ngại gì lớn, rất nhanh là có thể xuất viện. À, đúng rồi!” Cô ấy chợt nhớ tới cái gì đó, cười híp mắt nói với tôi, “Lúc tôi đến, có một người đàn ông nhìn rất được, muốn tôi đưa phong thư này cho cô.” Cô ấy nói, từ trong túi lấy ra một phong thư màu xanh nước biển đưa cho tôi.

Tôi lau khô nước mắt, tò mò mở thư ra, phát hiện là Hạ Tư Kiệt viết cho tôi.

A Tinh:

Lúc em thấy được phong thư này, anh đã quyết định về nhà. Trong khoảng thời gian này, vì sự tùy hứng của anh mà tạo ra rất nhiều phiền phức cho em, còn làm em bị thương. Anh cảm thấy rất có lỗi, tại đây nói tiếng “Xin lỗi” với em

Thực ra anh vẫn rất hối hận, em và Diệu Phàm đều là bạn tốt nhất của anh, nhưng lúc hai người cần anh lại không xuất hiện, mà lại lựa chọn một mực trốn tránh. Qua nhiều năm như vậy, anh không ngừng tự trách, nhưng trước sau đều không thể trưởng thành lên, lại không dám gánh chịu trách nhiệm thuộc về mình.

Hiện tại là lúc anh nên trở lại gánh chịu. Anh quyết định phải trả giá cho sự ngây thơ và không hiểu chuyện của mình. Đây là sự trừng phạt anh đáng nhận, hi vọng những điều này có thể giảm bớt lỗi lầm anh phạm phải.

Anh vĩnh viễn sẽ không quên thời gian chúng ta từng ở bên nhau, nhưng trên đời này lại không có bữa tiệc nào không tàn, con đường sau này anh sẽ dựa vào chính mình để bước đi.

Nếu có một ngày, khi anh chân chính dám đối mặt với chính mình, nhất định anh sẽ trở về bảo vệ em.

Kiệt đề lại.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Hạ Tư Kiệt đi rồi, Lê Diệu Phàm cũng không xuất hiện nữa, cuộc sống của tôi đột nhiên như trở nên vắng vẻ. Để xua đi cảm giác trống rỗng không nên có này, sau khi xuất viện tôi liền chạy thẳng tới trường quay, hi vọng có thể dùng công việc để tê buốt thần kinh của mình.

Nhưng tôi tuyệt đối không ngờ, khi tôi mang hình tượng người bệnh quần băng xuất hiện ở trường quay, lại gây ra náo động không tưởng được. Đa số mọi người đều không hỏi một tiếng về thương thế của tôi, đã tự động tự tưởng tượng vết thương trên đầu tôi là do tôi tự mình hại mình sau khi thất tình. Thậm chí ngay cả chị Nhạ cũng nghi ngờ tôi.

“Thiên Tinh, em sẽ không thực sự nghĩ quần như vậy chứ?” Chị Nhạ rất khó tin nhìn tôi.

Tôi chỉ có thể giải thích thêm lần nữa: “Chị nghĩ đi đâu vậy? Vết thương này thực sự là em không cẩn thận bị ngã!”

“Không phải em không yên lòng vì chuyện đó, cho nên liên...” Thợ trang điểm tiểu Châu ở một bên muốn nói lại thôi.

Tôi đang muốn giải thích, San San – diễn viên có quan hệ khá tốt với tôi trong đoàn phim liền ngạc nhiên kêu lên: “Thiên Tinh tỷ! Vì loại đàn ông đứng núi này trông núi nọ đó, có cái gì tốt mà đau lòng? Trên đời này đàn ông tốt có rất nhiều, tự tử vì một thân cây để làm cái gì?”

Lời của San San lập tức khiến cho tiểu Châu đồng tình, gật đầu phụ họa nói: “Nói quá đúng, có tiền thì giỏi? Đẹp trai có thể làm cơm ăn? Loại đàn ông này chính là từ nhỏ đã quen ưu việt, phải khiến con gái cả thế giới vây quanh anh ta mới cao hứng! Chị nói này, em nên lập tức tìm lấy người đàn ông tốt hơn, cho anh ta tức chết!”

Tiểu Châu vừa mới nói xong, chị Nhạ cũng hăng hái: “Đúng đúng đúng, tìm người tốt hơn, cho anh ta tức chết, tức chết anh ta!”

...

Về sau đề tài càng mở rộng, lại biến thành cuộc thảo luận lớn của ba người họ, mà ngược lại tôi đây – đương sự lại không có quyền phát ngôn, chỉ có thể ở bên cạnh dờ khóc dờ cười.

Thăng thần mà nói, nhiều năm vào nghề như vậy, tôi chưa bao giờ được hưởng thụ công việc của mình như lúc này.

Tuy nói trong đoàn phim luôn có vài kẻ không đáng tin, nhưng đối với tôi mà nói, cảm giác trở lại làm việc quả thực tốt hơn nhiều so với một mình lẻ loi trên mặt đất. Bởi vì nơi này có một đám chị em quan tâm tôi. Có thể họ rất thích bắt quái, có thể lại quá mức trực tiếp, thế nhưng so với tiểu nhân nói chuyện thị phi âm hiểm sau lưng người khác, thì chị em tốt tương trợ lẫn nhau giữa những thứ rác rưởi bản thiêu ấy thật sự khiến cho người ta có cảm giác hạnh phúc.

Nếu như có thể, tôi thật sự hy vọng bộ phim《 Thiên sứ 》 này có thể quay mãi. Thế nhưng tiến độ quay phim lại không vì sự lưu luyến của tôi mà thay đổi.

Trái lại, sau khi tôi trở lại đoàn phim không lâu, đạo diễn Vương liền tuyên bố quyết định đẩy nhanh tiến độ quay phim hơn.

Thực ra tôi có thể hiểu được tâm trạng của mấy chủ thầu và nhân viên đoàn phim lúc này. Quan hệ của tôi và Lê Diệu Phàm trên tuần san bát quái đã bị thổi phồng lên, thành án chưa giải quyết khó phân biệt nhất. Mọi người đều lo lắng điều này sẽ ảnh hưởng đến việc đầu tư của tập đoàn Á Phàm vào bộ phim, cho nên dứt khoát quay phim nhanh hơn để ngửa đêm dài lắm mộng.

Tiến độ quay phim nhanh hơn, cũng có nghĩa là cường độ quay cũng gia tăng. Mấy ngày sau đó, đoàn làm phim bắt đầu đêm làm không nghỉ, thời gian nghỉ ngơi của mọi người đều trở nên ít lại càng ít. Mà tôi rút cuộc cũng đạt được mục đích, dùng công việc để tê buốt chính mình, dần dần quảng chuyện của Lê Diệu Phàm và Hạ Tư Kiệt ra sau đầu.

Nhưng đám chị Nhạc trước sau đều nhớ mãi không quên chuyện lần này. Đặc biệt sau khi tôi làm việc quá mệt mỏi mà không cẩn thận bị cảm, chị Nhạc, Tiểu Châu và San San nhất trí cho rằng, tôi lại không vượt qua được chính mình.

Thế là, một cuộc thảo luận về “Buông bỏ người đàn ông cũn bã, nắm lấy người mới”, lại lần nữa được phát động giữa ba người họ, hơn nữa lại càng ngày càng nghiêm trọng. Cuối cùng, San San lại đề nghị muốn đưa tôi đi gặp mặt*! (*: gốc dịch ra là quan hệ hữu nghị, nhưng tớ để là gặp mặt đọc cho xuôi

Vì thế, tôi quyết định phủ quyết tất cả những quan điểm “Chị em tốt có thể tương trợ trước bát quái, tương trợ trước những lời châm chọc” mà trước đây đã nói. Tôi nói: “Các vị nữ tráng sĩ, em cũng đã buông tay. Các chị cũng không thể bỏ qua cho em sao?”

“Nhìn vào mắt em đi, chị thực sự đã buông xuống rồi sao?” Về mặt San San nghiêm túc nhìn tôi.

Tiểu Châu gật đầu, kiên quyết nói: “Đây là em đang lừa gạt chính mình!”

“Đúng đúng, lừa gạt chính mình!” Chị Nhạc tiếp tục sấm vai máy nhại.

Tôi cảm giác mình có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch: “Em nói buông tay, mấy người lại không tin. Rút cuộc mấy người nghĩ em thế nào hả?”

“Đi gặp mặt, liền chứng tỏ em đã buông tay!”

“Đúng đúng, đi gặp mặt, đi gặp mặt!”

Tôi: “...”

Dưới uy quyền của chị Nhạc, San San và Tiểu Châu, cuối cùng tôi vẫn đành đồng ý đề nghị hoang đường của các cô ấy, mà vi phạm quy định, tự ý trốn khỏi đoàn làm phim, chạy đến cái gọi là gặp mặt.

Tôi nghĩ đây có lẽ là sự kiện vi phạm quy định lớn nhất từ khi quay《Thiên sứ》tới nay, không biết sau khi đạo diễn Vương biết có thể tức giận đến thổ huyết hay không. Nhưng đám chị Nhạc lại tràn đầy tự tin, còn nói có chị bao che, nhất định đạo diễn không dám nói gì.

F*ck! Tình bạn cái bíp! Chẳng qua là mấy cô gái này ngại ở đoàn phim làm việc quá cực khổ mấy ngày nay, nên lấy tôi làm vật che chắn để ra ngoài chơi ấy!

“Thoải được rồi em nói trước, trước 12 giờ phải trở lại!” Tôi cảnh cáo bọn họ.

“Ai ui, đã trốn ra rồi, đừng nói mấy lời mất hứng như vậy chứ!” Chị Nhạc nói xong, đột nhiên hưng phấn chỉ vào cái bàn phía trước nói, “Mau nhìn xem, là mấy người kia à?”

“Đúng, chính là bọn họ! Được quá à!” San San nói xong, liền vẫy tay với mấy người đàn ông ngồi bàn phía trước. Hiển nhiên, mấy người này chính là đối tượng gặp mặt lần này của chúng tôi.

Tôi vốn đã rất bài xích cuộc gặp mặt lần này, nhưng khi tôi đến gần, thấy rõ mấy người đàn ông kia, tôi thực sự có cả suy nghĩ muốn tức khắc đâm chết tim mình.

Kẻ mất, bông tai, áo da... Không ngờ khẩu vị của San San đã vậy còn quá nặng, thực sự khiến cho bà bác bên ba tôi đây xem thế là đủ rồi.

Tôi cố nén xúc động muốn quay đầu bỏ chạy. Nhìn lướt qua mấy người đàn ông này, phát hiện người ngồi trong cùng kia nhìn qua có vẻ bình thường, nhưng anh ta lại luôn cúi đầu hút thuốc, trên cánh tay còn có hình xăm. Nhìn thế nào cũng thấy giống xã hội đen hỗn tạp mà...

Chờ một chút!

Bỗng nhiên một loại dự cảm chẳng lành tự nhiên nảy sinh. Tôi nương theo ánh đèn lóe ra của quán bar, lại một lần nữa nhìn về phía người đàn ông ngồi ở tận trong cùng kia, lập tức trán toát ra mồ hôi lạnh.

Người này lại là Quỷ Dao!

Lúc này, tôi đã không còn thì giờ để suy nghĩ tại sao ngay cả xã hội đen cũng đến vì vấn đề thân mật này, tôi chỉ muốn bỏ chạy. Nhưng đám chị Nhạc lại giống như biết tôi sẽ do dự khi lâm trận, ba người hợp lực đẩy mạnh tôi vào vị trí trong cùng.

Tôi ngồi vào chỗ của mình, cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn Quỷ Dao ngồi ở đối diện tôi. Anh ta ngẩng đầu liếc mắt quét nhìn tôi một cái, lại đưa ánh mắt

chuyển hướng về nơi khác.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, may mắn hôm nay khi mình đi tới đây, vì cảm mạo mà mang theo cái khẩu trang. Cùng lúc đó tôi hạ quyết tâm, hôm nay ngay cả có người cảm sủng uy hiếp tôi, tôi cũng tuyệt đối không tháo cái khẩu trang này xuống!

“Trước tiên tôi xin giới thiệu một chút, tôi là Chân Tu – bạn trên mạng của San San.” Cậu trai tự xưng là Chân Tu kia bắt đầu tự giới thiệu mình, thế tôi mới biết hóa ra cậu ta làm trong ban nhạc. Cậu ta và hai cậu trai khác: A Lỗ, Trác Nghĩa, chia nhau chơi đàn ghi-ta, tay trống và bass trong cùng một ban nhạc.

“Ban nhạc chúng tôi vốn còn một thành viên nữa, thế nhưng cậu ta không chịu đến, cho nên tôi đành kéo đại ca của tôi – Quý Dao tới. Các cô đừng nghe tên mà tưởng anh ấy rất hung dữ, kỳ thực đối với người khác rất tốt. Sân bãi và tiền vốn của ban nhạc chúng tôi đều do anh ấy cung cấp.”

Nghe Chân Tu giới thiệu, tôi cũng sắp khóc lên. Nếu nói Quý Dao cũng có người có thể trầm trồ khen ngợi, vậy người tốt trên thế giới này thực sự còn nhiều hơn số tác giả trên weibo!

Có lẽ bởi ánh mắt tôi rất kỳ quái, nên cuối cùng Chân Tu cũng đem lực chú ý đặt trên người tôi.

“San San, sao bạn cậu vẫn đeo khẩu trang thế?”

“Khụ khụ...” Tôi vội vàng mở miệng, đổi giọng nói, “Thật ngại quá, tôi bị cảm, dễ lây bệnh... Khụ khụ khụ!”

“Cảm mạo có thể lây nhiễm cái gì chứ, mau bỏ xuống đi, không lịch sự gì cả!” Chị Nhạc đầu rồng này vậy mà vào lúc này lại chen vào nói. Tôi thật muốn bóp chết chị luôn.

“Không sao, cô bỏ khẩu trang xuống đi.” Chân Tu cũng nói.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều đặt sự chú ý trên người tôi, ngay cả Quý Dao cũng dập tắt điều thuốc, kỳ quái quan sát tôi, dường như đã nhìn ra cái gì.

Trong lòng tôi cả kinh, bắt đầu lập kế hoạch ra tuyến đường chạy trốn. Vừa lúc đó, trong quán rượu ồn ào đột nhiên vang lên tiếng của một cô gái hung dữ.

“Chân Tu, tên khốn nạn này, đi ra cho tôi! Dám đưa Quý Dao ca đi gặp mặt, có phải cậu chán sống rồi không?”

Rất nhanh, một cô bé trang điểm rất punk liền từ trong đám người vọt ra, đằng đằng sát khí đi tới chỗ chúng tôi. Ở phía sau cô bé, có một cậu trai mặc áo somi trắng sít sao theo sát. Nhìn qua hai người có chút quen mắt.

“A Kha, đã bảo cậu giữ bí mật, sao còn đưa cậu ta đến?” Chân Tu hướng về phía cậu trai mặc áo somi trắng oán giận.

Về mặt cậu trai rất ủy khuất “Xin lỗi, là Tây Bối cậu ấy...”

Tây Bối?!

Nghe thấy cái tên này, cả người tôi chấn động.

“Là tôi bảo A Kha nói cho tôi biết, làm sao?” Cô bé hướng về phía Chân Tu tức giận, “Cậu mang Quý Dao ca tới gặp loại con gái không đứng đắn này làm gì? Cậu còn không đề tôi vào mắt à?”

“Tây Bối, cậu đừng nói nữa!” Chân Tu vội vàng ngăn cản cô.

Tây Bối, tôi lại một lần nữa xác định tên cô bé này.

Cùng lúc đó, tôi cũng rút cuộc khẳng định, cái cô bé 17 tuổi bị đội paparazzi chụp được cùng Lê Diệu Phàm vào một chiếc xe, chính là người đang đứng trước mắt tôi lúc này đây.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Tây Bối kia, tim tôi có loại cảm giác khó có thể nói rõ.

Rõ ràng đã buông tay nhưng vì cái gì khi nhìn thấy cô ấy, tôi còn nhịn không được nghĩ đến Lê Diệu Phàm, muốn nhìn một chút xem rốt cuộc cô bé này

có gì đặc biệt, lại có thể khiến cho Lê Diệu Phàm sinh ra hứng thú.

Lúc này, lòng hiếu kỳ của tôi bị hấp dẫn hoàn toàn, thậm chí còn xem nhẹ sự tồn tại của Quý Dao. Nhưng ở trong mắt Tây Bối, hiển nhiên so với bất cứ người nào khác ở đây Quý Dao đều quan trọng hơn.

“Cậu muốn lên lồng thì tùy cậu, đừng có mang theo Quý Dao ca được không? Anh ấy không thích loại mặt hàng này, anh ấy thích tôi!” Tây Bối mắng Chân Tu.

Đương nhiên Chân Tu không cam lòng tỏ ra yếu kém: “Cậu nổi điên làm gì? Cậu không nhìn ra đại ca vẫn luôn tránh cậu sao? Tôi chính là muốn tìm bạn gái cho anh ấy, khiến cho cậu chết tâm. Thì sao?”

“Cậu dám nói thêm câu nữa, tôi sẽ không hát!”

“Không hát thì không hát, ban nhạc không thiếu người hát chính. Đừng tưởng rằng ai cũng đều là A Kha, có thể dễ dàng tha thứ cho sự tùy hứng của cậu. Tôi đã sớm không nhìn được! Trong mắt cậu chỉ có đại ca, cậu có từng liếc mắt nhìn A Kha một cái không? Cậu cũng chỉ bắt nạt sự hiền lành của cậu ấy thôi, cho tới bây giờ cậu chưa từng suy nghĩ cho cậu ấy!”

...

Khắc khẩu không ngừng thăng cấp, mà cuối cùng tôi cũng hiểu ra quan hệ của mấy người này.

Dựa vào tình huống trước mắt mà xem, ba người đám Chân Tu cộng thêm A Kha, Tây Bối hẳn là cùng một ban nhạc. A Kha thích Tây Bối, nhưng Tây Bối vẫn luôn chung tình với Quý Dao, cũng không liếc mắt nhìn A Kha một cái. Mấy người Chân Tu nhìn không được, nghĩ ra phương pháp đi gặp mặt, để Tây Bối hết hy vọng. Nào biết chẳng những không từ bỏ ý định, Tây Bối còn buộc A Kha nói ra kế hoạch của đám Chân Tu, nên lúc này mới có một màn khôi hài này.

Mặc dù đã rõ quan hệ của mấy người này, nhưng trái lại tôi lại bắt đầu không rõ: Dựa vào hiểu biết của tôi về Lê Diệu Phàm, anh ta tuyệt đối sẽ không khoan dung việc trong mắt cô gái mình thích có người đàn ông khác.

Nhưng Tây Bối lại cuồng dại say đắm Quý Dao, làm sao cô bé và Lê Diệu Phàm lại có quan hệ? Chẳng lẽ có ẩn tình khác?

Ngay lúc tôi có cảm giác nghi hoặc sâu sắc với vụ việc này, Tây Bối đột nhiên đưa mắt hướng về phía Quý Dao đang im lặng, giọng điệu bắt đầu trở nên nhu hòa: “Quý Dao ca, anh xem Chân Tu lại bắt nạt em. Anh mau nói một lời thay em đi!”

Mọi người đều nhìn về Quý Dao, tôi cũng nhìn không được nữa nhìn anh ta một cái, lại phát hiện anh ta vậy mà đang nhìn chằm chằm tôi, ánh mắt nhìn qua đây nguy hiểm.

Tôi bỗng nhiên ý thức được người này lại muốn lặp lại trò cũ, muốn chạy trốn, cổ tay đã bị nắm lấy.

Một màn này quả nhiên rất ngoài dự đoán của mọi người. Tất cả mọi người đều ngơ ngẩn nhìn hai người chúng tôi, nhìn tôi bị Quý Dao kéo đứng lên, ra khỏi chỗ ngồi.

Tây Bối lập tức sụp đổ.

Cô bé chạy tới, gào lên với tôi: “Cô là ai? Vì sao Quý Dao ca muốn nắm tay cô?” Cô nói, liền đưa tay muốn tháo khẩu trang tôi.

Tôi cũng không muốn lại lên trang đầu báo chí ngày mai, nên vội vàng chặt chẽ bảo vệ khẩu trang.

“Đù ròi!” Quý Dao bỗng nhiên tiến lên một bước, che chở tôi ở sau người, lạnh lùng nhìn Tây Bối, nói, “Em đừng có tình gây sự nữa, anh không có hứng thú với mấy em gái nhỏ.”

Tây Bối sùng sốt, trợn to mắt không cách nào tiếp thu lác đàu: “Anh gạt em, rõ ràng anh đã nói sẽ chăm sóc em!”

“Đó là bởi vì anh coi em như em gái.” Quý Dao trả lời rất bình tĩnh.

“Em không muốn làm em gái anh!” Tây Bối khóc kêu, “Anh vĩnh viễn chỉ biết chê em nhỏ, em cũng đã mười bảy! Chuyện cô gái khác có thể làm, em cũng có thể làm! Vì sao anh lại không thể liếc mắt nhìn em? Em thực sự rất thích anh mà!” Cô khóc rất lớn tiếng, gần như tất cả mọi người đều dừng lại nhìn cô.

Tôi ngơ ngẩn nhìn tất cả, nhìn Tây Bối ở trước mặt mọi người khóc thành người nước mắt, bỗng nhiên có chút đồng cảm với cô gái bốc đồng này.

Tôi cũng từng trải qua tuổi mười bảy, cũng từng điên cuồng yêu một người đàn ông, cũng từng đấu tranh cho tình yêu của mình trước ba tôi, nơi cổ tay từng hằn xuống bao vết thương dữ tợn...

Một năm kia, tôi yêu Lê Diệu Phàm, tựa như lúc này A Kha yêu Tây Bối, Tây Bối yêu Quý Dao.

Vì tình yêu, nghĩa vô phản cố, cam nguyện hèn mọn đến bụi bặm.

Tây Bối khóc chạy đi, cậu trai gọi là A Kha kia vẫn đuổi theo cô bé, một tắc cũng không rời theo sau lưng cô rời khỏi quán bar.

Sau khi hai người rời đi, cả trai lẫn gái vốn đang vây xem cũng đều nhao nhao tản ra, thật giống như vừa rời ở đây chẳng xảy ra chuyện gì. Có lẽ ở trong mắt họ, đây chẳng qua là trò khôi hài tập mãi thành quen mà thôi, nhưng tôi lại không cho là như vậy.

Tôi bỏ tay Quý Dao ra, tức giận chất vấn: “Anh có nhất thiết phải quá vô tình lạnh nhạt như vậy không? Chẳng qua cô ấy chỉ là một cô bé, cho dù muốn từ chối, cũng không cần ở trước mặt nhiều người như vậy chứ?”

“Tôi không có ái tâm như cô, ngay cả tình địch cũng sẵn sàng đồng tình.” Quý Dao xoay người đối mặt với tôi, ánh mắt xuyên qua ánh đèn lóe ra của quán bar, rất có thâm ý dừng lại trên người tôi.

Lúc đó tâm tôi cả kinh, mới ý thức được lúc này mình đối mặt là một nhân vật nguy hiểm thế nào, vội vàng lui bước về phía sau, nói: “Anh nhận lầm người rồi, tình địch gì chứ? Sao tôi nghe không hiểu gì?”

“So với giả ngu, không bằng đến thảo luận một chút chuyện giữa chúng ta?” Anh ta đến gần tôi một bước.

“Anh chớ làm loạn!” Tôi nói, “Mấy em trai nhỏ kia của anh còn ở đây, nếu để cho họ biết thần tượng mình sùng bái ngay cả cô nhi quả phụ cũng bắt nạt, họ sẽ thất vọng đấy.”

“Trái lại cô rất suy nghĩ cho tôi.”

“Đó là, trái tim đồng cảm của tôi ngập tràn, yêu mến thanh niên làm lỡ thôi...” Tôi vừa nói vừa tìm kiếm thời cơ, rốt cuộc tìm đúng đường chạy trốn, thừa dịp Quý Dao không chú ý, lấy tốc độ cực nhanh phi thân phóng qua quầy bar, ở trước mắt bao người vượt qua đám đông, thoát khỏi quán bar.

Sự thực chứng minh, mặc dù tôi lấy cứng đối cứng không được, nhưng công lực chạy trốn vẫn tương đối thâm hậu, dù sao có rất ít người có kinh nghiệm trốn nợ phong phú giống như tôi. Cho tới khi một tiếng trống lăm lăm tinh thần hăng hái thêm rời khỏi quán bar, tôi chạy đến đường cái, phía sau cũng không có người đuổi theo.

Tuy tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn cảm thấy có chút kinh hồn không thể bình tĩnh, hoài nghi có phải năm xưa mình gặp xui hay không, vậy mà trước sau hai lần gặp phải tên sát tinh Quý Dao này lại trốn thoát.

Đúng lúc này, tôi bỗng nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng cãi vã. Ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện thì ra Tây Bối và A Kha cũng chưa đi xa, mà đang trên đường xảy ra tranh chấp.

Tôi tò mò tiến lại gần, trốn phía sau cột đèn nghe cuộc đối thoại của hai người họ.

“Tớ đã nói không muốn cậu đi theo, cậu đi đi!” Tây Bối đã khóc xong, nhưng trên mặt vẫn còn nước mắt.

“Nếu cậu chê tớ phiền, có thể coi tớ như không khí, nhưng tớ tuyệt đối không đi.”

“Mỗi ngày cậu đều đi theo tớ như cái đuôi, bảo tớ phải coi cậu như không khí thế nào được? Tớ đã gọi người tới đón, cậu đi đi! Tớ không muốn nhìn thấy cậu!”

“Tớ đã đồng ý với bác trai xem trọng cậu, tuyệt đối sẽ không đi.” A Kha mặc dù nhìn qua rất gầy yếu, nhưng vô cùng cố chấp, mặc cho Tây Bối mắng cậu ta thế nào, từ đầu đến cuối đều không bị tác động.

Tôi ở một bên lặng yên nghe, càng ngày càng hiếu kỳ Tây Bối toàn tâm toàn ý yêu Quý Dao như vậy, sao có thể cùng Lê Diệu Phàm truyền ra scandal? Chẳng lẽ những điều đó là do đội paparazzi viết bậy?

Ngay khi tôi bắt đầu hoài nghi tính chân thực của scandal, xe của Lê Diệu Phàm lại đột nhiên xuất hiện, thủ tiêu suy nghĩ trong đầu tôi. Trong lòng giật mình, tôi vội vàng xoay người lui đến cột đèn phía sau, rất sợ bị phát hiện.

Lúc này, Tây Bối và A Kha lại bắt đầu tranh chấp.

“Cậu đừng lên xe, mau trở lại cùng tớ!” Đây là tiếng của A Kha.

“Cậu quản tớ nhiều như vậy, cậu là gì của tớ chứ? Tránh ra!”

Tây Bối vừa dứt lời, tôi liền nghe thấy tiếng cửa xe đóng lại. Cùng lúc đó, tôi rốt cuộc nhìn không được xoay người, lộ đầu ra từ sau cột đèn.

Quả nhiên, Tây Bối đã lên xe, mà giờ khắc này ngồi ở chỗ tài xế, không thể nghi ngờ chính là Lê Diệu Phàm.

Nghi hoặc trong lòng tôi càng sâu hơn, hận không thể hiện tại liền làm rõ quan hệ hai người họ rốt cuộc là như thế nào, nhưng vào lúc này Lê Diệu Phàm đã không chút do dự khởi động động cơ, bỏ lại A Kha đứng ở ngoài xe ở phía sau.

Một khắc kia, tôi không biết dừng khí từ đâu tới, lại chạy ra thật nhanh, chuẩn bị vượt đèn đỏ đuổi theo A Kha.

“Đừng cản tôi!” A Kha tức giận quay đầu lại, có lẽ nhận ra khẩu trang của tôi, kinh ngạc nói, “Cô... cô không phải vừa rời cái kia...”

“Đừng nói cái kia gì nữa! Mau lên xe!” Tôi rất nhanh ngăn lại một chiếc TAXI đi ngang qua, đẩy mạnh A Kha – về mặt kính ngạo vào trong xe, quyết đoán nói với tài xế, “Sur phụ, đi theo chiếc Landrover có số đuôi 813 phía trước kia!”

“Nhìn bộ dạng này, không phải là cô đi bắt gian đấy chứ?” Tài xế trêu ghẹo hỏi.

“Đừng đi bắt gian! Chú bám theo thật chặt, đừng để bị phát hiện!” Tôi thẳng thắn theo suy nghĩ của ông chủ nói tiếp.

“Được rồi! Bắt gian tôi có kinh nghiệm nhất, xem tôi đây!” Chú tài xế như đánh máu gà giẫm xuống chân ga, vũng vàng đi theo sau xe Lê Diệu Phàm.

“Rốt cuộc cô là ai? Tại sao muốn giúp tôi?” Trên đường A Kha nhìn không được hỏi tôi.

“Tôi là ai không quan trọng.” Tôi trả lời cậu ta, “Quan trọng là, trăng đen gió lộng, cô nam quả nữ ở trong một chiếc xe, chẳng lẽ cậu không lo lắng?”

“Tôi đương nhiên lo lắng, người đàn ông kia vừa nhìn cũng không phải người tốt. Lần trước anh ta đến tìm Tây Bối còn bị người ta chụp được!” A Kha bị tôi nói đến nóng nảy, mặt cũng ngẹn đến đỏ bừng.

“Vậy cậu biết anh ta tìm Tây Bối làm gì không?” Tôi nhân cơ hội tìm hiểu nói.

“Kỳ thực tôi cũng không quá rõ, chỉ biết hơn một tháng tên kia trước xuất hiện. Anh ta thường xuyên đến quán bar tìm Tây Bối, còn ra tay rất hào phóng. Tôi từng nhắc nhở Tây Bối mấy lần, nói có lẽ tên kia dụng tâm kín đáo, nhưng cô ấy không nghe tôi, còn nói tôi xen vào việc của người khác.” A Kha nói đến đây hiển nhiên có chút khó chịu, nhìn không được thì thảo câu, “Cô ấy chính là như vậy, chưa bao giờ coi trọng lời của tôi...”

Tôi rất đồng tình với cậu trai si tình này, nhưng không biết làm thế nào đánh phải vỗ vỗ vai cậu ta an ủi: “Cậu đã làm rất khá, sớm muộn sẽ có một ngày cô bé bị cậu làm cho cảm động.”

“Thật vậy chẳng?” A Kha ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt tràn đầy hi vọng.

Tôi có chút không dám nhìn thẳng đôi mắt sạch sẽ như vậy, bởi vì tôi biết, tình yêu không phải trả giá bao nhiêu là có thể đạt được hồi báo. Như cậu ta bây giờ không hề giữ lại gì đối xử hết lòng với Tây Bối, nhưng kết quả có thể sẽ chẳng còn gì.

Cũng may vào lúc này, xe của Lê Diệu Phàm đột nhiên dừng lại.

“Mau, nhanh xuống xe, đừng để họ phát hiện!” Tôi vội vàng gỡ bỏ câu chuyện, kéo A Kha xuống xe, trốn vào trong bụi cây bên cạnh.

Bên kia, Lê Diệu Phàm đã giao xe cho nhân viên phục vụ, tự mình dẫn theo Tây Bối tiến vào khách sạn.

“Tôi biết ngay tên súc sinh kia không có lòng tốt gì mà!” A Kha siết quả đấm, một bộ chuẩn bị xông ra tìm Lê Diệu Phàm liều mạng.

Tôi vội vàng kéo cậu ta: “Cậu đừng kích động, chúng ta cùng vào xem trước đã.”

“Chúng ta... Có thể đi sao?” A Kha có chút khiếp đảm.

“Yên tâm đi, ở đây cũng không phải câu lạc bộ tư nhân, không quy củ nhiều như vậy. Nhưng sau khi đi vào, nhất định cậu phải theo tôi, cho dù thế nào cũng không được đánh rần động cô biết không?” Tôi dặn.

“Biết.” A Kha gật gù đầu.

Lúc này tôi mới yên tâm mà dẫn dắt cậu ta, đi vào khách sạn.

Khách sạn đẳng cấp năm sao này đối với tôi mà nói cũng không xa lạ gì, bởi vì ngay ba tháng trước, tôi từng quần áo xốc xếch từ nơi này đi ra, còn đến cả tiệm thuốc ở phố đối diện mua cho mình một hộp thuốc dục đình.

Lúc đó tôi thê trong lòng, đời này sẽ không bao giờ bước vào khách sạn này nữa, nhưng không ngờ mấy tháng sau, tôi lại trở lại chốn cũ, còn chạy thẳng tới gian phòng số 916 gây ra bóng ma trong tôi.

Thẳng thắn mà nói, tôi cũng không biết rốt cuộc xuất phát từ nguyên nhân gì, tôi mới làm ra hành động điên cuồng như vậy. Có lẽ là bởi ngày đó nghe được lời Lê Diệu Phàm tự lăm lăm ở bệnh viện kia đi.

Anh nói, anh không cam lòng.

Mà tôi cũng không cam lòng như vậy. Tôi không cam lòng cứ như vậy bị anh ta nắm mũi dẫn đi, không cam lòng bị anh ta kích động tiếng lòng, không cam lòng một lần nữa rơi vào vòng xoáy tình cảm mười năm trước.

Tôi muốn làm rõ ràng mục đích của anh ta, rốt cuộc là yêu tôi, hay là muốn chơi tôi.

Mặc dù tôi rất xác định Lê Diệu Phàm dẫn Tây Bối vào phòng số 916, thế nhưng muốn tiếp cận anh ta lại không dễ dàng. Dù sao đây là tầng khách quý của khách sạn, chủ khách vốn không nhiều, tôi và A Kha làm bộ khách hàng đi lên đã rất không dễ dàng, nếu như vẫn ở lại rất dễ khiến cho bảo vệ chú

ý.

Ngay khi tôi suy nghĩ bước hành động tiếp theo, A Kha lại không kiềm chế được.

“Họ đã đi vào hơn mười phút, sao còn không ra? Tên khốn kia nhất định có mưu đồ với Tây Bối, tôi muốn vào xem một chút!” A Kha nói xong, muốn xông vào trong.

“Chờ một chút!” Tôi vội vàng ngăn cản cậu ta, “Nếu cậu cứ hấp tấp vọt vào như vậy, nhờ họ không làm gì, cậu định giải thích thế nào?”

“Vậy cô nói làm sao bây giờ, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng ở chỗ này chờ họ đi ra à? Tôi không quản được nhiều như vậy, tôi nhất định phải đi vào!”

“Cậu đứng lại đó cho tôi!”

Đúng lúc này, một người mang bộ dạng của bảo vệ đi tới, đối với hành động của bọn tôi sinh ra hoài nghi: “Thật ngại quá hai vị, quấy rầy một chút. Xin hỏi các người là khách ở tầng này sao?”

“Không phải.” A Kha phản xạ có điều kiện trả lời một câu.

Tôi sợ cậu ta bị lộ tẩy, vội vàng bổ sung một câu: “Chúng tôi đến tìm người.”

“Xin hỏi hai vị muốn tìm khách ở phòng nào vậy?” Thái độ của đối phương mặc dù rất cung kính, nhưng lại nhìn chăm chăm vào tôi, cảnh giác nói, “Gần đây khách sạn chúng tôi xảy ra mấy vụ trộm cắp, đề có thể bác bỏ hiềm nghi đối với hai vị, có thể phiền tiểu thư ngài tháo khẩu trang xuống không?”

Mặc dù gương mặt này của tôi không phải ai cũng nhận ra, nhưng nhiều ít cũng coi như có chút nổi tiếng, tôi cũng không muốn ở chỗ này bị người ta nhận ra.

Thấy tôi chậm chạp không hành động, thái độ của bảo vệ bắt đầu trở nên cương quyết: “Nếu hai vị không chịu phối hợp, không nói ra được là tôi tìm ai, tôi chỉ có thể mời các người xuống hỗ trợ điều tra.”

Tôi biết không phải anh ta đang nói đùa với chúng tôi, cũng biết còn giằng co như vậy nữa rất có thể sẽ trở thành nghi phạm bị công tay tổng vào đồn cảnh sát. Roi vào đường cùng, tôi chỉ có thể cắn răng chỉ chỉ một căn phòng khác bên cạnh 916 nói: “Tôi tìm người ở phòng này.”

Người nọ còn chưa từ bỏ ý định, truy vấn: “Xin hỏi ngài tìm là vị nào đây?”

Chuyện đã đến nước này, tôi cũng dứt khoát bằng bất cứ giá nào, tôi nói: “Tôi tìm cậu tôi, không tin tôi gõ cửa cho anh xem.” Nói xong, ở đó trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc của A Kha, tôi bắt đầu điên cuồng đập cửa phòng số 918, vừa đập vừa kêu, “Cậu ơi, cậu ở đâu? Cậu, cậu mau ra đi ạ!”

Cửa rốt cuộc mở ra, nhưng ở bên trong lại là Lê Diệu Phàm.

Lúc đó cả người tôi đều cứng lại, giống như đầu gỗ đứng tại chỗ không thể tưởng tượng nhìn chăm chăm anh ta. Tưởng tượng cảnh tượng một chút cũng biết bộ dạng đó có bao nhiêu ngu xuẩn.

So với chúng tôi, Lê Diệu Phàm lại có vẻ bình tĩnh rất nhiều. Anh ta nhìn tôi, không nói một lời.

Tình huống bỗng nhiên trở nên rất xấu hổ, tôi không kháng cự được muốn bỏ chạy, vừa mới lui bước về phía sau, liền nhìn thấy khoe miệng Lê Diệu Phàm đột nhiên ngoéo... một cái.

Ở trong lòng tôi rất kinh hãi, nghe thấy quản lý trực ban ở bên cạnh tò mò hỏi: “Lê tiên sinh, xin hỏi vị này thật sự là cháu gái ngoại... của ngài sao?”

Người này cũng đủ đơn thuần, anh có từng thấy cháu gái ngoại nào lớn như vậy không?

Thế nhưng Lê Diệu Phàm lại nhìn tôi, trắng tráo gật gật đầu: “Đúng, cô ấy là cháu gái ngoại của tôi.”

“Cái gì, thì ra cô là cháu gái ngoại của tên khốn này!” A Kha không thể tưởng tượng được kêu một tiếng.

Một khắc đó, tôi quả thực suýt hỗn độn trong gió.

Nhưng đúng lúc đó, cửa phòng 916 sát vách bỗng nhiên mở ra. Tây Bối lao tới, nổi giận dưng dưng chỉ vào tôi, tố cáo với Lê Diệu Phàm: “Ca, chính là cháu gái ngoại này của anh đoạt bạn trai của em!”

Trời xanh ơi, đại địa ơi!

Tôi đã không còn cách nào diễn tả bằng ngôn từ rốt cuộc tâm trạng tôi một khắc đó là như thế nào. Nếu không phải vì câu chuyện còn phải tiếp tục, tôi thật muốn phun ra một ngụm máu, cứ như vậy ôm nỗi hận mà chết quên đi!

Tác giả có lời muốn nói: Bốn ngàn chữ a a a a a a a a a a a ~

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33

Tôi ở khách sạn ừ ừ cạc cạc mà biến thành cháu gái ngoại của Lê Diệu Phàm. Vậy mà A Kha và Tây Bối, hai đứa trẻ đơn thuần này lại rất tin điều đó không nghi ngờ gì, thực sự khiến tôi vô cùng suy sụp.

Nhưng quá trớn hơn chính là Lê Diệu Phàm, người này được tiện nghi còn khoe mẽ, chẳng những không giải vây cho tôi còn thêm thú vị nhìn tôi bối rối.

“Có làm hay không, thì ra vai về của cô nhỏ hơn tôi, dựa vào cái gì mà giành đàn ông với tôi? Tôi phải nói cho Quý Dao ca, cô mới là cô bé!” Tây Bối nói xong, rất nhỏ nhen hừ một tiếng, ý chỉ chiến đấu hiên ngang mà rời đi.

A Kha vội vàng đuổi theo, đi phía trước còn không quên quay đầu lại liếc mắt nhìn tôi, bắt đầu đi lác lác đầu.

Bọn họ vừa đi, quản lý trực ban hiển nhiên ngốc không nổi nữa, cười lạnh nói: “Thật ngại quá Lê tiên sinh, không ngờ cháu gái ngoại của ngài lại lớn như vậy. Quấy rầy đến các vị, thực sự xin lỗi. Tôi đi trước.”

Nhìn bóng lưng bảo vệ cấp tốc rời đi, lần đầu tiên tôi cảm nhận được sâu sắc cái gì gọi là “Ngậm bồ hòn làm ngọt —— có khổ nói không nên lời” như vậy, chỉ có thể không nói gì mà hồi trời xanh, tôi đang tạo cái nghiệt gì đây?

“Không phải cháu cũng định đi đấy chứ, cháu gái ngoại?” Giọng Lê Diệu Phàm hơi hiện ra ý cười, không lưu tình chút nào kéo tôi đang sụp đổ ở bên cạnh trở lại thực tế tàn khốc.

Tôi quay đầu lại, vẻ mặt sát khí uy hiếp: “Anh còn dám nói ba chữ này, tôi liền đồng quy vu tận với anh.”

“Được rồi.” Anh ta nhún vai, “Tôi không nói là được, cháu gái ngoại.”

“Anh!” Tôi còn thực sự muốn bóp chết tim anh ta, nhưng ngại giết người phạm pháp nên trước mắt nhin xuống, cắn răng nghẹn ra mấy chữ, “Coi như anh lợi hại, chúng ta chờ xem!” Nói xong, quay đầu liền đi.

“Cứ đi như vậy, cam tâm không?” Anh ta không đánh mất thời cơ hỏi câu.

Trong lòng tôi khẽ động, bước chân dừng lại.

Anh ta nói không sai, tôi mang nhiều tâm tư như vậy đuổi đến đây, đơn giản chính là muốn giải tỏa những điều không cam lòng trong lòng. Hiện tại cơ hội đã bày trước mắt, nếu cứ như vậy buông tha, thực sự quá đáng tiếc.

Ngay khi tôi do dự, anh ta lại bồi thêm một câu: “Cửa mở, có vào hay không tùy cô.”

Rốt cuộc tôi vẫn không chịu được hấp dẫn, hạ quyết tâm, xoay người đi vào theo.

Có lẽ vì vừa mới ra oai được với tôi, nên khiến cho tâm trạng của Lê công tử rất tốt. Nói chung hôm nay anh ta nhìn qua rất không bình thường, chẳng những không lạnh như băng giống hồi trước, còn chủ động hỏi tôi muốn uống gì.

Điều này làm cho tôi lập tức có một cảm giác nguy cơ “Chồn chúc tết gà”, quyết đoán cự tuyệt nói: “Không cần, tự tôi rót nước là được rồi.” Nói xong, đưa tay lấy cái chén trên bàn trà.

Gần như đồng thời, anh ta cũng đưa tay ra.

Trong khoảnh khắc hai tay chạm nhau kia, tôi phản xạ có điều kiện muốn lùi về, lại bị anh ta vững vàng chộp vào trong tay.

Sức lực của anh ta rất lớn, ánh mắt không kiêng nể gì cả dừng lại trên mặt tôi, khiến trong lòng tôi không khỏi hốt hoảng một trận, vội vàng dồn sức từ chân rút tay ra từ trong tay anh ta, đặt móng ngồi xuống sofa phía sau.

“Anh điên rồi à? Buổi tối phát xuân cái gì!” Tôi vừa xoa tay mình, vừa mắng anh ta. Vì quá mức kích động, còn nhin không được ‘khụ’ hai tiếng.

Sofa bên cạnh đột nhiên trũng xuống, anh ta ngồi xuống bên cạnh tôi, đem một ly nước đã rót đưa tới trước mặt tôi.

Xung quanh bỗng nhiên trở nên rất yên tĩnh, tôi cảm thấy thân thể có chút cương cứng, nhìn chằm chằm ly nước sừng sốt hồi lâu, do dự rốt cuộc muốn nhận hay không đây. Nhận sao, sao vẫn cảm thấy như đang tỏ ra yếu kém, không nhận, lại sợ bầu không khí quá cứng nhắc, khó mà nói nên lời.

Vì hoàn thành mục đích tới chỗ này, cuối cùng tôi vẫn đành lựa chọn thỏa hiệp, đưa tay nhận chén nước, tháo khẩu trang xuống, uống một ngụm.

Nước ấm như cam lộ, lướt qua nơi cổ họng tôi, trong nháy mắt khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn không ít. Cùng lúc đó, tâm tình khẩn trương vừa rồi cũng giảm bớt một chút.

Tôi lại uống một ngụm nước, cảm thấy thời cơ đã chín muồi, liền ngẩng đầu giả vờ trấn định hỏi: “Vừa rồi tôi nghe Tây Bối vẫn gọi anh là ca, từ lúc nào anh lại lòi ra thêm một cô em gái vậy?”

“Cô ghen tị?” Anh ta trả lời tôi một câu khó hiểu.

Một ngụm nước không nuốt xuống, tôi bị sặc.

“Anh... Khụ khụ... Đùa giỡn cái gì... Khụ khụ khụ... Ai ghen tị... Khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Tôi càng nói càng khó chịu, cũng sắp ‘khụ’ cả phổi ra.

Bỗng nhiên, Lê Diệu Phàm vươn tay, nhẹ nhàng vỗ lên lưng tôi.

Tôi bỗng nhiên giật mình, ngẩng đầu mờ mịt nhìn thẳng anh ta.

Trong tích tắc đó ánh mắt của anh ta bỗng nhiên trở nên cực độ ôn nhu, dưới ánh đèn thủy tinh, mày kiếm và con ngươi như sao rạng rỡ sinh huy. Trong ánh đèn êm dịu hòa tan khí thế bức người ngày thường, tươi cười ngọt ngào giống như một đầm lầy thanh tuyền, cho đến khi khiến người ta chết chìm ở bên trong.

Tôi như bị dính thần chú mà ngây dại, trơ mắt nhìn anh ta vươn tay, dùng ngón tay tinh tế lau đi nước đọng trên khóe miệng tôi. Trong lòng không khỏi vì sự dịu dàng giống như đã từng quen biết như vậy mà hồi tưởng lại rất nhiều kí ức bị lãng quên.

Nhưng dấu sao giữa chúng tôi sự dịu dàng như vậy chỉ có thể tồn tại trong chớp lát. Khi anh ta lau xong nước đọng cho tôi, lúc ra về muốn hôn tôi, rốt cuộc tôi lấy lại tinh thần, hung hăng đẩy anh ta ra.

“Bộ dạng này của anh đối phó với em gái nhỏ còn có thể, nhưng với tôi thì vô dụng.” Tôi nói.

Anh ta lùi người lại, dựa lưng vào sofa cười lạnh một tiếng, sự dịu dàng trong nháy mắt vừa rồi không còn sót lại chút gì trên mặt anh ta: “Vậy phải thế nào mới có thể đối phó được cô đây?” Anh ta hỏi.

“Anh không cảm thấy như vậy một chút à? Chúng ta cũng không phải là trẻ con, không cần thiết tiếp tục dây dưa lời thôi như vậy. Nói rõ ràng mọi chuyện thật sự khó khăn như vậy sao? Nếu anh không chịu nói thì tôi nói!” Tôi nhìn thẳng anh ta, “Ngày đó ở bệnh viện tôi giả ngu lừa gạt anh, kỳ thực lời anh nói tôi đều nghe thấy được. Tôi muốn biết cái gì mà ‘Vẫn không nên liên lụy tôi vào’. Rốt cuộc có chuyện gì không thể nói với tôi?”

Tôi một hơi nói xong, chờ Lê Diệu Phàm trả lời.

Anh ta trầm mặc rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn thản nhiên nói: “Có một số việc cô không cần thiết phải biết.”

“Đã liên lụy tôi vào, vì sao tôi không thể biết?” Tôi nổi giận, “Anh muốn tôi diễn kịch cùng anh thì được, nhưng ít nhất phải cho tôi biết nguyên nhân chứ? Tôi không muốn bị anh nắm mũi dẫn đi, nhưng trò chơi tình yêu ấy của anh, thực sự tôi đã chơi đủ rồi!”

“Cô cảm thấy tôi đang chơi trò chơi với cô?” Anh ta đứng thẳng dậy, biểu tình bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Lúc thì anh nói muốn đánh cuộc với tôi, lúc lại nói muốn diễn kịch với tôi, tìm mọi cách gọi lên hồi ức của tôi đối với anh, đến lúc tôi hỏi thì nói tôi không cần thiết biết. Ở đây chỉ có hai người chúng ta, thẳng thắn với tôi một chút anh sẽ chết à?”

“Muốn tôi thẳng thắn một chút phải không?” Anh ta bỗng nhiên sát vào tôi.

Tôi cảm thấy có chút khẩn trương, nhưng vẫn kiên trì nói: “Đúng, tôi chỉ muốn nghe lời nói thật.”

“Lời nói thật chính là, tôi không quên được em, tôi còn thích em. Nói như vậy em hài lòng không?”

Trong nháy mắt khoảnh khắc đó như bị ngưng lại, tôi nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn tôi. Ánh đèn lưu động giữa chúng tôi, đồng hồ treo góc tường tích tắc vang lên, nước trong ly thủy tinh đã uống hơn một nửa hơi lắt lư.

Tôi ngừng thở, cảm giác tim mình đập như ngừng lại, trong đầu trống rỗng, bên tai nhiều lần vọng lại lời anh ta nói:

“Tôi không quên được em, tôi còn thích em.”

“Tôi không quên được em, tôi còn thích em.”

“Tôi không quên được em, tôi còn thích em.”

...

“Anh đùa giỡn cái gì vậy?” Tôi giận dữ đứng lên, nỗ lực muốn làm cho mình bình tĩnh lại, nhưng cả người cũng không cách nào khác chế được mà run nhè nhẹ.

“Không thẳng thắn chính là em đó?” Anh ta cũng đứng lên theo tôi, “Rõ ràng nghe thấy những lời tôi nói ở bệnh viện kia, lại làm bộ không nghe thấy; kỳ thực trong lòng đang ghen lại không chịu thừa nhận; ngoài miệng nói muốn nghe lời nói thật, nghe xong lại không muốn tin. Em nói, hiện tại chỉ có hai người chúng ta, rốt cuộc em đang sợ cái gì, không bằng nói cho tôi biết.”

“...” Tôi bị anh ta nói cho sững sờ.

Tôi, rốt cuộc đang sợ cái gì?

Tôi vẫn cho rằng chúng tôi không có khả năng ở bên nhau. Trải qua thâm cừ đại hận như vậy, dù cho tôi buông xuống được, nhưng anh buông xuống được sao? Dù cho hiện tại anh buông xuống được, sau này thì sao? Dù cho chúng tôi đều buông xuống, nhưng có vượt qua được khảo vấn nội tâm không?

Yêu sâu nặng, cho nên tổn thương sâu sắc; tổn thương sâu sắc, cho nên sợ phải yêu lại. Đây có lẽ chính là nỗi sợ hãi chôn sâu ở đáy lòng tôi không cách nào đối mặt nhất.

Những tình yêu và nỗi đau đó, thà rằng tôi chọn trốn tránh cũng không muốn lại trải qua lần nữa.

“Anh hiểu lầm rồi.” Tôi bình tĩnh giải thích, “Ở bệnh viện, chẳng qua là tôi không muốn nói với anh, cho nên lựa chọn im lặng. Tôi đây là vì giúp A Kha thoát Tây Bối về. Về phần anh nói thích tôi, xin lỗi, tôi đã không còn thích anh.”

Sắc mặt Lê Diệu Phàm đột nhiên thay đổi: “Em lặp lại lần nữa.”

“Có nói một nghìn lần, một vạn lần nữa cũng như nhau. Nếu không phải vì gặp lại, tôi đã sớm quên anh. Tôi không biết anh lấy tự tin từ đâu ra, cảm thấy tôi còn có cảm giác với anh. Nếu là tôi làm chuyện gì khiến anh hiểu lầm, tại đây tôi nói lời xin lỗi tới anh. Thế nhưng muốn tôi yêu một người tôi không hề yêu, xin lỗi, tôi không làm được.” Tôi nhìn thẳng anh ta, dùng ánh mắt lạnh nhạt nhất có thể làm được đón nhận ánh mắt của anh ta.

Tôi nghĩ, lúc này có lẽ là diễn xuất đỉnh cao nhất của tôi đời này.

Ánh mắt Lê Diệu Phàm xẹt qua một tia buồn bã, lập tức cười khổ một cái: “Xem ra là tôi hiểu lầm.”

“Bây giờ giải thích rõ còn kịp.” Tôi an ủi anh ta.

“Thế nhưng điều này chẳng việc gì tới tôi.” Anh ta bỗng nhiên bật ra một câu.

Tôi sững sờ: “Anh nói gì?”

“Tôi thích em là chuyện của tôi, điều này với việc em có thích tôi hay không chẳng liên quan gì tới nhau cả. Huống hồ, giữa chúng ta còn có ước định vẫn chưa xong, không phải sao?” Anh ta nhìn tôi, khóe miệng quẩy rũ ra một nụ cười giảo hoạt, “Đánh cuộc còn chưa kết thúc, chưa đến khoảnh khắc cuối cùng tôi sẽ không dễ dàng chịu thua.”

“Anh quả thực không thể nói lý!” Tôi kháng nghị.

Anh ta lại vươn tay sờ sờ đầu tôi: “Hôm nay ngủ ở đây đi, cháu gái ngoại.”

“Anh cái người điên này!” Tôi hỏn hển kêu lên với anh ta, “Tôi mới không nghe lời anh, tôi phải đi.”

“Nếu bây giờ em đi, ngày mai khỏi cần về đoàn phim.” Anh ta qua loa nói xong, quay người đi vào phòng.

Đề lại một mình tôi ở phòng khách đi không được, mà không đi cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Cuối cùng tôi vẫn không thể thành công rời đi, mà nhìn chăm chăm trần nhà khách sạn qua một đêm.

Đương nhiên, một đêm này tôi không ngủ trên giường Lê Diệu Phàm, càng không phát sinh bất cứ chuyện gì với anh ta, nhưng chính vì bình yên vô sự như vậy lại càng khiến cho người ta nghĩ ngợi lung tung, trắng đêm khó ngủ.

“Tôi không quên được em, tôi còn thích em.”

Những lời này nhiều lần xuất hiện trong đầu tôi, tròn một đêm.

Cho dù không dám tin tôi vẫn không thể không thừa nhận, trong khoảnh khắc anh nói ra những lời đó, từ sâu trong nội tâm tôi có dao động trong phút chốc.

Anh là một người đàn ông rất mạnh mẽ lạnh lùng, cho dù trong những ngày tháng chúng tôi mến nhau kia cũng không thường vẫn vương những lời yêu thương bên miệng, nhưng vào tối qua dưới tình huống như vậy lại chính miệng nói “Thích” tôi, điều này đủ để làm tôi cảm thấy chấn động.

Trong khoảnh khắc đó, thậm chí tôi đã nghĩ tới việc cứ như vậy mà đồng ý anh luôn, nhưng lý trí vẫn ngăn trở xúc động của tôi.

Tôi nhớ tới buổi vũ hội không lâu trước đó, đối mặt với chất vấn trực tiếp của tôi, anh cũng không chịu thừa nhận La Vi giống hệt tôi, mà bỏ tôi xoay người rời đi. Nhưng tôi hôm qua anh lại đơn giản thừa nhận yêu tôi, đây là vì sao?

Trên đời này phụ nữ là động vật bất thường nhất, khi một người đàn ông không nói yêu, các cô sẽ tìm mọi cách thăm dò; nhưng khi người đàn ông đó thừa nhận yêu, các cô lại chắt chừa nhiều hoài nghi.

Tôi cũng là một cô gái như thế, biết rõ chính mình bất thường nhưng lại nhịn không được làm như vậy.

Nghĩ như vậy cả đêm, rốt cuộc tôi sáng suốt mà nhận thức ra vấn đề, tiếp tục còn dây dưa lời thôi như vậy đối với ai cũng không có lợi, tôi phải rèn sắt khi còn nóng, cắt đứt ý muốn của anh.

Nghĩ tới đây, tôi dứt khoát quyết định rời giường, đi nói rõ với Lê Diệu Phàm, nhưng mới đi ra cửa phòng liền bị L. K đứng ở cửa như tượng khắc dọa cho gần chết.

“Tại sao anh lại ở đây, Lê Diệu Phàm đâu?” Tôi – kinh hồn chưa bình tĩnh lại, hung dữ hỏi.

“Lê tổng có việc đi trước, dặn tôi đưa cô về.” L. K lạnh lùng trả lời, biểu tình nhìn qua có chút cảm giác cách người khác ngàn dặm.

Tôi lập tức nghĩ đến mình ở đây một đêm cùng Lê Diệu Phàm, vội vàng giải thích: “Anh đừng hiểu lầm, tối hôm qua chúng tôi không phát sinh chuyện gì.”

Thấy anh ta không đáp lại, tôi lại bổ sung: “Thực sự, anh có từng thấy ai mở phòng ra còn mặc chỉnh tề, sạch sẽ trắng như tuyết giống tôi không?”

K rốt cuộc nhịn không được mở miệng: “Thảm tiểu thư, cô không cần thiết phải giải thích với tôi.”

Tôi ngăn người, yếu ớt nói: “Không phải anh thích Lê Diệu Phàm sao? Tôi nghĩ mới vừa rồi là anh đang ghen. . .”

“Tôi thích ai là chuyện của tôi. Tôi và anh ấy một chút quan hệ cũng không có, Thảm tiểu thư không cần lo ngại.” Anh ta nhìn tôi nói, thái độ xem như nhu hòa hơn rất nhiều so với lúc đầu, nhưng kiểu trả lời giống như đã từng quen biết này vẫn khiến tôi trợn mắt há hốc mồm.

Tôi nói gì rồi ấy nhỉ?

Vật hợp theo loài, thư ký cảm thú và cảm thú quả nhiên là cùng một loại người, ngay cả lời nói đều quá giống như vậy. So sánh mà xem, tôi và Lê Diệu Phàm thật đúng là bằng mặt không bằng lòng, không hề chung tiếng nói.

“Anh thẳng thắn thổ lộ với anh ta đi, cũng đỡ khiến anh ta phải tiếp tục quán lấy tôi.” Lúc ở trên xe đưa tôi về đoàn làm phim, tôi nhịn không được nói với L. K.

“Cô không cảm thấy mình quá bà tám à?” L. K không thể nhịn được nữa nói.

“Hình như có chút. . .” Tôi thì thầm một tiếng, lập tức kịp phản ứng, lớn tiếng kháng nghị nói, “Bà tám cái gì? Anh mới bà tám! Tôi coi anh là bạn mới nói như vậy, đối là người khác tôi còn chẳng buồn nói!”

“Bạn?” L. K rốt cuộc quay đầu nhìn tôi, sắc mặt cổ quái.

“Đúng vậy, tôi cảm thấy anh thật tốt, mặc dù. . . xu hướng có chút khác hẳn với người thường, nhưng tốt xấu gì cũng đủ thẳng thắn, không che che giấu giấu, có lời nói thẳng, tôi thích tính cách này của anh!” Tôi nói xong, cười híp mắt ghé sát vào anh ta, “Không bằng hai chúng ta kết giao bạn bè. Về chuyện của Lê Diệu Phàm, anh có gì muốn biết cứ việc hỏi tôi. Tôi tuyệt đối sẽ nói hết những gì tôi biết.”

K bỗng nhiên cười: “Thiên hạ không có cơm trưa miễn phí, cô muốn làm giao dịch với tôi hả?”

Bị anh ta nhìn thấu tâm tư, tôi cũng không che đậy, vỗ vỗ vai anh ta nói: “Nói giao dịch khó nghe quá à, cái này gọi là sử dụng tài nguyên hợp lý, trợ giúp lẫn nhau, bù đắp nhau. Nếu anh không trả lời, tôi có thể xem như ngầm thừa nhận.”

Thấy anh ta như trước không lên tiếng, tôi cũng không đếm xỉa đến, phù lên vai anh ta nói: “Nhưng tôi muốn hỏi, ông chủ anh và Tây Bối rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Cô thực sự muốn biết?” L. K nhún mày.

Đây không phải là lời vô nghĩa sao, nếu tôi không muốn biết thì tiếp cận anh làm cái gì? Tôi khinh bỉ trong lòng, vừa gật đầu nói: “Muốn, đặc biệt muốn biết!” Nói xong, đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm anh ta.

“Chờ cô mang tiền trả hết nợ, tôi sẽ nói cho cô biết.”

Tên khốn này, cũng dám đùa giỡn tôi! Nếu không phải vì anh ta đang lái xe, tôi thật muốn tát người này một cái cho đập vào kính chắn gió, mồm cũng không gảy ra được.

Xét thấy L. K ý tứ rất chặt, thẳng đến khi anh ta đưa tôi đến điểm đích, tôi vẫn không tìm hiểu được tin tức gì, chỉ có thể tức giận bất bình xuống xe trở lại đoàn phim.

Không ngờ vừa tới đoàn phim liền nhìn thấy San San, tiểu Châu và chị Nhạc một bộ mảy chau mặt ủ.

“Các chị làm sao vậy?” Tôi bước nhanh đi lên phía trước hỏi.

Thấy tôi xuất hiện, chị Nhạc tiến lên đón đầu tiên, “Bà cô của tôi ơi, cuối cùng cô cũng trở về! Hôm qua cô chạy đi chính là cả đêm, hại chúng tôi thê thảm! Rốt cuộc cô đi đâu?”

“Em...” Tôi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn không nói ra chuyện tối hôm qua ở cùng một chỗ với Lê Diệu Phàm, mà hơi hột nói, “Tối hôm qua tình cờ gặp một bạn học cũ, trò chuyện lâu nên không về.”

“Em được đó, gặp bạn học cũ, San San và tiểu Châu đều sắp bị đạo diễn mắng đến não xuất huyết rồi!”

Cái gì? Tôi sững sốt, ngược lại nhìn về phía tiểu Châu, chỉ thấy cô cau mày, một bộ muốn khóc: “Chuyện tối hôm qua chúng ta lên đi ra ngoài bị đạo diễn phát hiện, ông ta mắng chị với San San âm ỉ một trận, còn nói nếu như tái phạm sẽ sa thải chị.”

“Chị vậy còn tốt!” San San buồn như đưa đám chen vào nói, “Đạo diễn nói, nếu em lại không chấp hành kỷ luật của đoàn phim, một mình ra ngoài, sẽ xóa bỏ hết toàn bộ phân cảnh em diễn trước đó, trực tiếp quay cảnh bị bắn chết! Đây là bộ phim thứ mười em đóng, chín bộ trước tất cả đều lên sân khấu không mấy phút liền chết, lần này em không muốn chết nhanh như vậy! Hu hu hu...”

Nhìn cảnh tượng thê thảm này của San San, tôi lại một lần nữa dừng ánh mắt trên người chị Nhạc.

“Em yên tâm, chị là người của em, không bị mắng. Nhưng ông ấy dặn chị, chờ em trở về liền lập tức đi gặp ông ấy, dự đoán em...” Chị Nhạc nói đến đây, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn tôi một cái, phun ra bốn chữ, “Lành ít dữ nhiều.”

Trong nháy mắt trên trán tôi toát ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Chị Nhạc nói không sai, quả nhiên tôi bị mắng.

Theo nhận thức của tôi về đạo diễn Vương đến bây giờ, chưa từng thấy ông ấy hung dữ như thế, quả thực như ăn phải thuốc súng: “Cô có làm hay không? Làm nữ chính phim nhựa, không chỉ không chấp hành kỷ luật đoàn phim một mình ra ngoài, còn qua đêm bên ngoài suốt đêm! Sáng sớm 3 giờ hôm nay toàn bộ người trong đoàn phim đã rời giường chuẩn bị, chính là để chắc chắn có thể quay được cảnh hùng đông, kết quả đến bây giờ cô mới trở về! Tất cả công việc mọi người chuẩn bị từ sáng sớm đều uổng phí, cô có thấy có lỗi với họ không? Cô có nghĩ tới họ hay không?”

Tôi bị mắng đến bối rối, hoàn toàn không nghĩ đến chính mình nhất thời tùy ý làm bậy lại tạo cho đoàn phim phiền phức lớn như thế, lập tức rơi vào tự trách nặng nề.

“Xin lỗi, đạo diễn Vương, tôi bảo đảm sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.”

“Thiên Tình, có lẽ cô cảm thấy tôi quá nghiêm khắc với cô, nhưng cô là nhân vật chính bộ phim này, cô có nghĩ tới ý nghĩa của nhân vật chính trong bộ phim như thế nào không?”

“Gi cơ?” Tôi nghi ngờ nhìn đạo diễn Vương.

“Linh hồn, cô là linh hồn của bộ phim này!” Đạo diễn Vương đột nhiên đập bàn, “Có lẽ cô cảm thấy mình là một người mới, cảm thấy mình không đảm đương nổi trọng trách như vậy, nhưng ở trong mắt tôi cô chính là một trang giấy trắng, so với những diễn viên đã thành hình, cô có tiềm năng mà họ không có. Mỗi người trong đoàn phim, bao gồm cả tôi đều hi vọng khai thác được tiềm lực của cô, bồi dưỡng cô trở thành một diễn viên ưu tú. Thế nhưng hành động hiện tại của cô lại làm cho tôi rất thất vọng! Cô có nghĩ tới đóng phim có ý nghĩa thế nào với cô không? Nghĩ tới con đường này nên đi như thế nào không? Nghĩ tới tương lai và cuộc đời cô không?”

Lần này đạo diễn Vương rít gào, làm tôi rơi vào sâu bên trong trầm tư. Tôi đột nhiên ý thức được sự áy náy vừa rồi của mình căn bản chỉ là lướt qua. Lúc này tôi cần không phải là xin lỗi mọi người, mà là nghĩ lại.

Việc bộ phim tiếp tục quay với tôi mà nói vốn là việc ngoài ý muốn, tôi chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ trở thành một diễn viên, một nhân vật chính. Tôi từng nghĩ thơ cho rằng, quay xong bộ phim này tất cả sẽ trở lại quỹ đạo, nhưng sự thực hiển nhiên không phải như thế.

Chị Nhạc nói, bên ngoài không ít các công ty, nhà quảng cáo và đạo diễn coi trọng diễn xuất của tôi, nhưng trong đa số bọn họ chỉ là theo xu hướng mà thôi. Tuy nhiên cũng có những người đặc biệt nghiêm túc, ba lần bốn lượt muốn tìm tôi thỏa thuận.

Nên tiếp tục đi tới, hay buông bỏ giữa đường?

đáp án lựa chọn cho đề tài này đối với kẻ nợ ngập đầu là tôi mà nói, kỳ thực lại hết sức rõ ràng.

Muốn không trở thành quân cờ của kẻ khác, cũng chỉ có thể khiến cho chính mình hùng mạnh lên. Cho dù phía trước bụi gai mọc thành bụi cũng chỉ có thể cắn răng, tấm máu hướng về phía trước.

Có thể thay tôi đi hết đoạn đường này, ngoài tôi ra thì chẳng còn ai khác.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Lời của đạo diễn Vương thức tỉnh người trong mộng, khiến tôi cuối cùng cũng xác định được mục tiêu của chính mình.

Phải nỗ lực hướng về phía trước, nỗ lực tồn tại, nỗ lực thoát khỏi ảnh hưởng của Lê Diệu Phàm đối với tôi, mà toàn tâm tập trung tinh thần làm việc, chính là cách hoàn thành tất cả mọi thứ tốt nhất.

Sự nỗ lực của tôi đã không uổng phí. Theo thời gian trôi qua, việc sản xuất phim cũng dần dần thuận lợi. Nếu như tất cả đều quay theo kế hoạch, nửa tháng nữa bộ phim có thể quay xong.

Điều này cũng có nghĩa, vụ cược của tôi và Lê Diệu Phàm sắp đến kỳ hạn.

Mặc dù anh ta luôn miệng nói tuyệt đối sẽ không bại bởi tôi, nhưng sự thực lại là, trong khoảng thời gian này anh ta cũng không có bất cứ biểu hiện ân cần gì, ngay cả liên hệ với tôi cũng đã ít lại càng ít.

Tôi đoán có lẽ đêm đó lời tôi nói ở khách sạn quá mức tuyệt tình, làm tổn thương lòng tự trọng của Lê công tử. Dù sao người đàn ông cao cao tại thượng như anh ta, từ nhỏ đã quen được con gái yêu thương nhưng nhớ, có thể hạ đẳng cấp thô lộ với người khác đã đúng là không dễ, sao biết lại bị cự tuyệt hoàn toàn. Vì điều đó mà không thoải mái cũng có thể hiểu.

Tuy tôi không hối hận đêm đó đã tuyệt tình, nhưng thỉnh thoảng những lúc ngăn người vẫn nhìn không được giả tượng, nếu đêm đó tôi không thể chống lại đợt tấn công của anh ta, lúc này chúng tôi sẽ như thế nào đây?

Thẳng thắn mà nói tôi thật khó có thể tưởng tượng cảnh mười năm sau tôi và anh ta tay trong tay đi dạo công viên giải trí, quả thực có thể làm cho một bộ phim tình cảm bị kinh động.

“Em đang nghĩ gì mà nhập thần thế?” Một câu nói của chị Nhạc kéo tôi về hiện thực.

“Nghĩ sáng mai ăn gì.” Tôi thuận miệng nói.

“Com chiều mới ăn xong đã nghĩ ăn sáng, nhìn xem tiền đồ của em này!” Chị Nhạc liếc mắt trừng tôi một cái, lập tức nháy mắt ra hiệu nói, “Đi, hai ta xem bát quái đi!”

“Bát quái gì?” Tôi hiểu kỳ hỏi.

“Có người đến thăm đoàn.”

Lời của chị khiến tôi thoáng cái có chút không hiểu: “Thăm đoàn quá bình thường, có gì hay mà xem?”

“Em đi theo chị sẽ biết!” Chị Nhạc nói xong, liền kéo tôi đi.

Tôi theo chị Nhạc lên lút đi tới trường quay bên kia. Chị Nhạc giơ tay chỉ, tôi nhìn theo hướng tay chị chỉ, phát hiện cách đó không xa một đôi nam nữ đứng dưới tàng cây.

Một là San San, một người khác nhìn qua có chút quen mắt.

Tôi thiếu chút nữa kêu ra tiếng: “Cậu trai kia không phải ngày đó gặp mặt ...”

“Xuyt!” Chị Nhạc ra dấu im lặng, thấp giọng nói, “Nhỏ giọng một chút, đừng quấy rầy người ta.”

Tôi thức thò thè lưỡi, cùng chị Nhạc trốn phía sau phông cảnh nhìn lên.

Lúc này ở bên cạnh San San chính là Chân Tu người giới thiệu đầu tiên khi chúng tôi gặp mặt đêm đó. Nghe nói hai người họ quen nhau qua ‘vây’ WeChat, sau khi biết nhau vẫn duy trì liên hệ mật thiết. Mặc dù ngoài miệng San San không thừa nhận quan hệ của hai người họ, nhưng nhìn tình thế phát triển thế này, cùng một chỗ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Đối với hai người họ, chị Nhạc rất hâm mộ, vừa nhìn lên vừa lầu bầu: “Thì ra WeChat còn có chức năng này, hôm khác chị cũng đi ‘vây’ lấy một người.”

Tôi liếc trắng mắt nhìn chị một cái: “Thôi đi, làm sao chị biết vây đến là người hay chó chứ?”

Vậy mà chị Nhạc lại nắm chặt quyền, nói: “Nếu như ‘vây’ WeChat được chó, chị cũng nhận!”

“Phụt!” Tôi nhin không được cười ra tiếng. Âm thanh kinh động đến tình nhân trẻ dưới tầng cây, hai người quay đầu, mặt đỏ ửng nhìn chúng tôi.

Tôi có chút ngượng ngùng, vội chào hỏi họ: “Các người tiếp tục đi, chúng tôi không nhìn thấy gì cả!” Nói xong, liền kéo chị Nhạc trở về.

Vậy mà vừa quay đầu lại, thiếu chút nữa dọa tôi tiểu ra quần.

Chẳng biết từ lúc nào Quý Dao đã đứng sau hai chúng tôi, dựa vào bên tường phòng cảnh, mang theo thú vị nhìn về phía chúng tôi.

“Đây không phải là ngày đó cái kia...” Chị Nhạc cấp tốc kịp phản ứng, đung cánh tay tôi, “Sao anh ta tới, không phải coi trọng em đấy chứ?”

“Coi trọng cái đầu chị!” Tôi liếc mắt trừng chị Nhạc một cái, “Anh ta đang trên đường đòi nợ người ta!”

“Hả?!” hiển nhiên chị Nhạc bị dọa tới, lắp bắp nói “Em nói anh anh anh ta... Nếu không chúng ta báo cảnh sát đi?”

“Không cần!” Tôi quyết đoán khoát tay áo, “Ở đây nhiều người như vậy, anh ta không dám xằng bậy đâu. Chị đi trước, em sẽ đi gặp anh ta.” Tôi nói xong, liền bỏ lại chị Nhạc đi đến chỗ Quý Dao.

Tôi cũng không biết chính mình rốt cuộc lấy đâu ra dũng khí, dám một mình đi đối mặt Quý Dao. Có lẽ vì mấy lần chạm mặt khiến tôi cảm thấy thực ra anh ta không đáng sợ như tin đồn, ít nhất không lãnh huyết vô tình, hung tàn thành tính như Mạc lão đại nói.

Nghĩ đến sau khi rời khỏi Lê Diệu Phàm tôi lại phải đối mặt anh ta, tôi quyết định thừa dịp cơ hội lần này thăm dò trước xem thực chất của anh ta thế nào.

Quý Dao cũng không vì tôi tới gần mà đáp lại gì, trái lại, anh ta dựa vào tường phòng cảnh, thành thạo châm điếu thuốc cho mình.

Sương khói ở đầu ngón tay anh ta lượn lờ, tôi nhin không được nhú mày: “Suốt ngày hút thuốc, anh không sợ bị ung thư phổi à!”

“Yên tâm, không chết được.” Anh ta khề hừ một tiếng, có vẻ chẳng hề để ý.

“Bây giờ anh không có việc gì, đợi đến khi chuyện thật sự xảy ra, muốn khóc cũng không kịp!” Tôi thực sự rất ghét người khác hút thuốc, ghét đến mức thấy từ xa đã không thể chịu được.

“Cô thật đúng là quản rõ nhiều chuyện.” Cuối cùng anh ta buông điếu thuốc, giương mắt nhìn tôi.

Tóc anh ta hẳn đã lâu không cắt, trên mặt để lại cặn râu nhàn nhạt. Áo may ô trắng bị mặt trời chiều nhuộm thành màu vàng kim. Ánh mắt ngang ngạnh và hình xăm cuồng dã, khiến toàn thân người đàn ông này đều tản ra một loại mỹ cảm tà tính.

Những điều đó, đối với cô gái đang trong thời kì phản nghịch mà nói, gần như là một sức hấp dẫn trí mạng. Một khắc đó tôi cảm giác mình như có thể hiểu được sự điên cuồng của Tây Bối.

Tôi lấy lại bình tĩnh, phản bác: “Không phải anh cũng thế, ngay cả người trẻ tuổi người ta gặp mặt cũng muốn đi theo.”

“Thằng nhóc kia định thổ lộ.” Lúc anh ta nói những lời này, ánh mắt vẫn dừng lại dưới tầng cây, trong mắt mang theo một loại yêu thương của người anh cả.

Tôi vội vàng quay đầu lại liếc nhìn, phát hiện hình như Chân Tu đang nói gì đó với San San. Trên mặt hai người đều nhuộm một màu đỏ ửng ngượng ngùng, đặc biệt là San San, cùi đầu mặt đỏ giống như quả táo chín. Một lát sau, cô bé bỗng nhiên gật gật đầu, sau đó Chân Tu liền kích động muốn ôm lấy cô.

Thật đúng là đang thổ lộ a. Trong lòng tôi cao hứng, đồng thời cũng nhin không được nữa than thở: “Không ngờ các anh làm nhiều việc hỗn loạn như vậy, còn có trách nhiệm làm tăng thêm can đảm cho người ta!”

“Tốt nhất ở trước mặt bạn cô cô đừng nói những lời này. Thằng nhóc kia không biết tôi đang làm gì.”

“Cái gì?” Tôi kinh ngạc quay đầu lại, thấy Quý Dao lại một lần nữa cầm điếu thuốc lên, biểu tình đột nhiên trở nên có chút trầm trọng. Tôi cẩn thận từng li từng tí thăm dò: “Lần trước nghe Chân Tu nói, sân bãi và tiền vốn cho ban nhạc của họ đều là anh cung cấp. Không phải là anh học Lôi Phong chứ...”

Nói được phân nửa liền bị trùng, tôi vội vàng nói sang chuyện khác, hỏi: “Vì sao anh tốt với Chân Tu như vậy?”

“Tôi coi nó như em trai mình.” Anh ta nói.

“Vậy Tây Bối thì sao?” Tôi vội vàng hỏi.

Anh ta liếc mắt nhìn tôi một cái, nói thẳng: “Cô muốn hỏi gì không cần quanh co lòng vòng.”

Lại bị nhìn thấu! Tôi cảm thấy có chút uể oải, nhưng vẫn không cam lòng bỏ qua từ đây, thế là dứt khoát nói: “Tôi biết anh không có cảm giác với cô bé, thế nhưng cô ấy quần anh lâu như vậy, nhiều ít gì anh cũng nên biết chút tình hình của cô ấy chứ? Cô ấy và Lê Diệu Phàm có quan hệ gì? Tôi nghe cô bé gọi Lê Diệu Phàm ca gì ấy...”

“Có lẽ coi cô ấy là em gái, cũng có lẽ...”

“Cũng có lẽ cái gì?” Tôi không thể chờ đợi được truy vấn, bởi vì tôi biết thương nhân như Lê Diệu Phàm tuyệt đối sẽ không coi một cô gái không quan hệ gì với mình là em gái. Mà bối cảnh của Tây Bối cũng đều bị tạp chí bát quái điều tra rõ, nói chung tiền lương gia đình cô bé tuyệt đối không có khả năng cùng Lê Diệu Phàm sinh ra quan hệ ghê ghớm gì.

Nghĩ tới đây tôi như phát hiện ra điều gì, nhìn không được tự lắm bầm: “Nếu như không phải xem cô ấy là em gái, thì chính là anh em thật. Nhưng rõ ràng Lê Diệu Phàm là con trai độc nhất trong nhà, chẳng lẽ... Tây Bối là con riêng của Lê gia?”

Tôi bị suy đoán điên cuồng này làm cho hoảng sợ, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn về phía Quỷ Dao, lại thấy sắc mặt người này nhìn qua có chút cổ quái, buồn bã nói: “Cô hỏi tôi, tôi đi hỏi ai?”

“Coi như giúp tôi phân tích một chút thôi. Tây Bối thích anh như vậy, nhất định chuyện gì cũng nói cho anh. Cô ấy có đề cập qua về thân thế của cô ấy với anh không?”

“Tôi không biết!” Quỷ Dao bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, vút điều thuốc xuống đất, một cước giẫm tắt, đứng dậy muốn đi.

“Này, anh đừng đi! Tôi hỏi chuyện của Tây Bối, cũng không hỏi anh có phải con riêng hay không, anh hung dữ cái gì?”

Anh ta chợt dừng bước, quay đầu lại nhìn tôi. Ánh mắt hung tàn quả thực muốn giết người, bộ dạng đó tựa như bị người ta hung hăng giẫm trúng chỗ đau.

Tôi quá hoảng sợ, gần như tỉnh ngộ. Người này đột nhiên biến sắc mặt không phải vì Tây Bối, mà là vì tôi vừa nhắc tới con riêng.

Chẳng lẽ anh ta là con riêng?

Tôi không dám trực tiếp hỏi anh ta, sợ anh ta phát động sự tàn ác đến mức thật sự giống như trong tin đồn mà diệt sạch nhân tính, đành phải im lặng, cảnh giác nhìn chằm chằm anh ta.

May mà cuối cùng anh ta không động thủ, mà thu hồi ánh mắt hung ác kia, xoay người, không đếm xỉa đến Chân Tu cũng không quay đầu lại rời khỏi trường quay

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Bất ngờ gặp Quỷ Dao ở trường quay, mặc dù không khiến tôi tìm ra được tin tức xác thực gì, nhưng suy đoán “Tây Bối có lẽ là con riêng của Lê gia” này còn chấn động sâu sắc tới tôi.

Có câu nói “Đàn ông có tiền thì đời bại”, điều này không giả chút nào.

Liền lấy chuyện nhà tôi mà nói, trước khi sa sút việc ba tôi thích nhất chính là khoe khoang với truyền thông bản thân lo toan cho gia đình, nhưng trên thực tế ông rước lấy không ít nợ phong lưu bên ngoài. Ở trong ấn tượng của tôi, mỗi một nữ thư ký của ông hầu như đều trẻ tuổi xinh đẹp, ngực to eo nhỏ. Người sáng suốt vừa nhìn liền biết vì sao, chỉ có mẹ tôi vẫn nén giận không nói gì.

Đương nhiên, nhà tôi như vậy coi như cũng tốt, ít nhất bề ngoài ba tôi còn có bản lĩnh, nhưng nhà Hạ Tư Kiệt thì không giống vậy.

Ba anh ta Hạ Hùng khi còn trẻ chính là một playboy chính hiệu, sau khi vợ cả qua đời không lâu liền tìm cho Hạ Tư Kiệt một bà mẹ kế tuổi trẻ xinh đẹp. Sau đó lại ly hôn, kết hôn, ly hôn, lại kết hôn... phía trước phía sau tổng cộng đã trải qua bốn cuộc hôn nhân. Bà vợ hiện tại so với Hạ Tư Kiệt còn nhỏ hơn hai tuổi, thực sự hoang đường.

Theo lý thuyết, hẳn là ba của Lê Diệu Phàm cũng không khá hơn chút nào, nhưng sự thực hoàn toàn tương phản.

Ba anh mạng trong mình một phần tư huyết thống của châu Âu, ông ngoại là một thân sĩ Anh Quốc tiêu chuẩn. Có lẽ bởi vậy mà ấn tượng của ba anh đến người khác vẫn luôn là hình tượng một người đàn ông tốt, tao nhã trong nhà, dù cho thất lung bạc triệu cũng không ăn chơi đàng điếm bên ngoài. Ngay cả thư ký cũng đều cố tìm là nam để tránh tiếng xấu người ta nắm chuôi.

Mà mẹ của anh Âu Dương Phi, cũng sinh ra trong một gia đình thế gia vọng tộc, cực kì gia giáo. Hai người không chỉ môn đăng hộ đối còn tôn trọng nhau như khách, là thần tiên quyến lữ mà người ngoài cực ao ước.

Mẹ tôi từng nói không chỉ một lần: “Trong xương cốt của đàn ông nhà họ Lê có gien chung thủy, gả cho cậu ta sẽ không sai.” Thế cho nên, khi bà biết được tôi và Lê Diệu Phàm yêu sớm cũng không có bất cứ phản đối gì.

Mặc dù lời mẹ tôi nói cũng không chuẩn, thế nhưng đích xác mọi người đều biết gia đình họ vợ chồng đầm ấm, cho nên tôi thực sự không thể tưởng tượng, Lê gia vậy mà sẽ có con gái riêng.

Thế nhưng, trừ “con gái riêng”, tôi thực sự nghĩ không ra nguyên nhân khác để giải thích sự ân cần của Lê Diệu Phàm đối với Tây Bối. Và lại trên tạp chí bát quái kia có chụp rõ ảnh chính diện của Tây Bối, ngũ quan thâm thúy kia thoạt nhìn quả thực có vài phần tương tự Lê Diệu Phàm.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Xem ra muốn tháo gỡ nghi ngờ của tôi, cũng chỉ có thể tự mình đi điều tra một phen.

Ngay lúc tôi đang tính toán tìm cơ hội tiếp cận Tây Bối như thế nào, một cái tiêu đề «Đại công tử tập đoàn Hạ thị đính hôn, lai lịch của vị hôn thê không thể coi thường» đột nhiên xuất hiện trên trang nhất các tạp chí lớn, thành công làm di chuyển tâm mắt của tôi.

Thằng cha Hạ Tư Kiệt kia lại phải đính hôn?!

Mặc dù trong thư anh ta để lại cho tôi cũng đã nói rõ phải về thực hiện hôn ước, nhưng khi thấy tin tức này, tôi vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Trong ấn tượng của tôi, tiểu Kiệt chính là một đứa trẻ vĩnh viễn chưa trưởng thành. Từ nhỏ tôi và anh ta đã quen nhau, thậm chí thời gian quen biết còn lâu hơn thời gian tôi và Lê Diệu Phàm quen nhau. Chính bởi vì như vậy, hiểu biết của tôi về anh ta cũng vô cùng sâu sắc.

Tôi biết khi anh ta ba tuổi, mẹ anh đã chết vì bệnh, ba lại luôn đối mẹ kén cho anh. Mặc dù trên mặt anh biểu hiện như chẳng hề để ý, nhưng thực ra trong lòng bị tổn thương rất sâu đậm. Trên người anh luôn giữ ảnh của mẹ, bởi vì anh sợ thời gian lâu dài, ngay cả hình dáng của mẹ cũng sẽ quên đi.

Bên cạnh tôi không có anh chị em gì, vẫn quen coi Hạ Tư Kiệt như em trai ruột của mình mà đối đãi, làm cái gì cũng thích kéo theo anh ta, thậm chí ngay cả cuộc hẹn với Lê Diệu Phàm cũng không ngoại lệ.

Mặc dù Lê Diệu Phàm từng có đạo rất bất mãn với việc này, nhưng từ đầu đến cuối tôi đều kiên trì làm chị gái muốn chăm sóc em trai, cho dù yêu đương cũng không thể bỏ rơi mà không quan tâm anh ta.

Nhưng tôi tuyệt đối không ngờ, ngay khi ba tôi vu hại Lê Trung Chính vào tù, anh ta lại bỗng nhiên quyết định xuất ngoại, giống như người bốc hơi biến mất trong sinh mạng của tôi.

Từng có một khoảng thời gian như vậy, tôi oán giận anh ta, cảm thấy anh ta bạc tình bạc nghĩa, không đặt chị gái tôi đây ở trong lòng. Thẳng đến khi tôi nhìn thấy tin tức anh ta đưa xe ở châu Âu, nhìn thấy cậu thiếu niên hăng hái kia ở trong hình, nhìn thấy trong mắt anh ta đang hướng tới tự do, tôi mới chợt tỉnh ngộ!

Một con chim ưng mạnh mẽ vốn nên thuộc về trời xanh, cho dù bị khóa cánh lại, cũng không cách nào giam cầm linh hồn muốn giương cánh bay cao kia.

Hạ Tư Kiệt chính là một con chim ưng mạnh mẽ như vậy. Đưa xe là cánh của anh, thì bầu trời xanh của anh, nếu không hoàn toàn thoát khỏi cuộc sống của quá khứ, thì sẽ không cách nào đối mặt với cuộc đời mới.

Muốn làm ra một quyết định như vậy, nhất định anh ta phải hạ quyết tâm thật lớn?

Một khắc kia, tôi bỗng nhiên hiểu việc âm thầm ra đi của anh ta, cũng hàm mộ cuộc đời tùy ý tự nhiên của anh. Nếu như tôi có thể giống như anh ta, hạ quyết tâm quên hết tất cả thì thật tốt biết bao? Nhưng nỗ lực mười năm của tôi, vẫn như cũ không thể đạt được mục tiêu như vậy.

Tôi không ngờ, cậu bé người mà tôi theo dõi từ nhỏ cho đến khi trưởng thành, lại nguyện ý vứt bỏ tất cả vinh hoa phú quý. Cậu bé ở nước ngoài thì đầu trên đường đua với cuộc sống tự do, vào hôm nay, vậy mà đã trưởng thành.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy tờ báo kia, tôi cảm giác mình thật giống như bà mẹ biết được con mình sắp cưới vợ, cảm động rất nhiều, trong lòng không khỏi có chút thương cảm nhân nhật.

Thời gian trôi qua, năm tháng vô tình.

Trong nháy mắt, Hạ Tư Kiệt đã không còn là cậu bé vĩnh viễn chưa trưởng thành trong ấn tượng của tôi nữa. Bức ảnh trên báo là anh mặc tây trang gầy da kéo vị hôn thê, là khí thế đẹp trai bức người, trưởng thành chững chạc như vậy, khiến cho vô số thiếu nữ bóp cổ tay thương tiếc.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng tôi mong muốn nhìn thấy lại là anh khi thi đấu trên đường đua kia. Người đàn ông luôn ôm trong lòng khát vọng hướng tới tốc độ và tình cảm mãnh liệt ấy.

Tất cả ngày hôm nay, thực sự là điều anh ta cam tâm tình nguyện sao?

Chị Nhạc nói cái ý nghĩ này của tôi chỉ do không có việc gì mà lo lắng vớ vẩn: “Ấn tượng trong đầu em về cậu ta còn dừng lại thời gian khi còn bé, cũng không nhìn lại xem hiện tại cậu ta đã mấy tuổi. Đàn ông thành gia lập nghiệp rất bình thường, không có khả năng cả đời chỉ thi đấu trên đường đua? Lại nói, em xem vị hôn thê nhà người ta, đó gọi là một người có khí chất a! Nếu chị là đàn ông, chị cũng cưới!”

Mặc dù tôi không thể nào tán đồng quan điểm của chị Nhạc, nhưng chị nói rất đúng, vị hôn thê Tư Đồ Tuyết của Hạ Tư Kiệt quả thực rất có khí chất, hơn nữa thân thể còn vô cùng hiền hách.

Ba của Tư Đồ Tuyết là trùm bất động sản nổi tiếng Tư Đồ liệt, mẹ thì là diễn viên múa ba-lê nổi tiếng, cực giàu có Bạch Mai. Về phần chính bản thân cô ấy thì mới từ Vienna học tập trở về, mới chỉ tổ chức một buổi diễn tấu dương cầm trong nước nhưng đã được rất nhiều nhà bình luận chuyên nghiệp ca tụng là ngôi sao mới của giới dương cầm trong nước.

Một cô gái có cả vẻ ngoài xinh đẹp và nội hàm như vậy, chính là đối tượng mơ ước của mỗi một người đàn ông. Hạ Tư Kiệt có thể lấy được cô, coi như là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi.

Đến đây, nhiều ít tôi cũng có thể hiểu được suy nghĩ của chị Nhạc, cũng hi vọng tất cả đúng như lời chị Nhạc nói, Hạ Tư Kiệt lần này trở lại là thật sự hồi tâm, thành gia lập nghiệp.

“Nếu như anh ta thật có thể hiểu chuyện một chút, người làm chị là em đây cũng an tâm. Nhưng em thật sợ khi kết hôn đang trên giường tân hôn anh ta còn ôm bóng xem đua xe. Nếu thực sự là như vậy, thì phải làm sao đây?” Tôi cúi đầu cảm thán một phen, ngẩng đầu, lại phát hiện chị Nhạc đang há to mồm, thất kinh chỉ về phía sau tôi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tôi quay đầu lại, lại nhìn thấy Lê Diệu Phàm đã biến mất suốt hai tuần, đang đi tới chỗ tôi, quả thực tựa như mơ.

Tôi hoảng hốt, trong đầu lại lần nữa hồi tưởng lại lần cuối cùng hai chúng tôi gặp mặt đêm đó, lời anh nói với tôi trong khách sạn, trong lòng không khỏi khấn trương lên.

Đúng lúc này, Lê Diệu Phàm đã đi tới trước mặt tôi. Hôm nay anh mặc một chiếc T-shirt màu trắng, kết hợp với quần jean màu xanh lam, trên mặt còn đeo cặp kính mát, bộ dạng nhìn qua vô cùng nhàn nhã.

Tôi cảnh giác hỏi: “Anh tới làm gì?”

“Thăm đoàn phim.” Câu trả lời của anh rất đơn giản.

Tôi rất muốn hỏi anh thăm ai trong đoàn, nhưng nghĩ đây là câu vô dụng, liền nuốt xuống bụng, lạnh lùng nói: “Ngại quá, lát nữa có cảnh quan trọng tôi phải quay, sợ rằng không có thời gian tiếp khách.”

“Không sao, anh có thể chờ.” Anh nói xong, lại về mặt thần nhiên kéo ghế ngồi xuống, hoàn toàn không để tôi vào mắt.

“Muốn đợi thì tùy anh, tôi đi quay phim!” Tôi tức giận liếc mắt trừng anh một cái, xoay người rời đi, hơn nữa quyết định coi nhẹ sự tồn tại của anh.

Nhưng sự thực lại là, Lê công tử tựa như một pho tượng toàn thân khảm đầy thi hoa lạc thể hiếm thấy chói mắt như đại phật, dường như mỗi thời mỗi khắc đều lấp lánh trong mắt chó của tôi, khiến tôi căn bản không cách nào lơ đi sự tồn tại của anh.

Phim mới quay mấy phút, tôi liền cảm giác mình sắp điên rồi!

“Dừng dừng dừng, chuyện gì xảy ra thế? Lời thoại của nam chính cô cũng đọc hết, cô định chuẩn bị cướp bát com của Tề Lỗi à? Muốn cướp sự chú ý trước hết phải biến tính, nếu không đọc nhiều hay ít cũng không tốt!”

Lời của đạo diễn Vương khiến cho mọi người cười vang. Tôi vốn cũng không thêm đề ý điều này, thế nhưng nghĩ đến lời này Lê Diệu Phàm cũng nghe được, liền cảm thấy cực kì mất thể diện, nhìn không được len lén liếc mắt nhìn anh.

Anh ngồi ở đằng kia, nhìn sang bên này, mặc dù đeo kính râm, nhưng tôi vẫn có thể cảm giác được ánh mắt cười nhạo của anh giấu sau kính râm, mặt lập tức đỏ lên.

Đạo diễn Vương phát giác ra sự khác thường của tôi, ngưng cười, hỏi: “Tôi nói đùa thôi, cô sao vậy? Không phải tưởng lời tôi là thật đấy chứ?”

“Không phải, là tôi hơi nóng.” Tôi vội vàng giải thích.

“Cảnh sau tương đối nguy hiểm, nếu cô cảm thấy không thoải mái thì trực tiếp nói ra. Phim có thể quay hôm khác, nhưng cô không thể xảy ra chuyện gì.” Đạo diễn Vương nghiêm túc nói.

“Yên tâm đi đạo diễn, trạng thái của tôi rất tốt. Cảnh tới nhất định không có vấn đề!” Tôi lời thề son sắt cam đoan, nỗ lực khiến mình không nhìn Lê Diệu Phàm nữa.

“Được, vậy cô chuẩn bị một chút, xe đã chuẩn bị xong, chúng ta liền quay luôn.”

Nghe đạo diễn Vương đồng ý tiếp tục quay xong, tôi thờ phào nhẹ nhõm, cùng lúc đó tôi đưa mắt hướng về phía đường cái phía trước, đúng như lời đạo diễn Vương nói, đã có mấy chiếc xe chờ ở đằng kia, chuẩn bị quay cảnh kế tiếp.

Kết quả diễn là một cảnh chạy tốc độ cao.

Mọi người đều biết, cảnh chạy tốc độ cao như vậy là một trong những tình tiết rất nhiều đạo diễn phim hành động thích quay nhất, nguyên nhân rất đơn giản: ô tô chạy tốc độ cao có thể làm cho người ta có cảm giác khẩn trương và kích thích của tốc độ, có thể hấp dẫn sự chú ý của người xem tốt hơn.

Thế nhưng, phân đoạn càng kích thích thì độ khó của quay phim càng cao. Rất nhiều nữ diễn viên khi quay cảnh phim kiểu này đều tìm diễn viên đóng thế là nam. Có lẽ có người sẽ hỏi, cascadeur nam đóng thế cho diễn viên nữ như thế nào? Kỳ thực rất đơn giản, tìm một cascadeur nam rồi mặc trang phục của nữ chính, đội tóc giả hóa trang là có thể diễn. Mặc dù lúc quay sẽ cho người ta cảm thấy rất khôi hài, nhưng sau khi quay xong, phân cảnh sẽ được biên tập chỉnh sửa, rồi được làm các hiệu ứng đặc biệt từ máy tính, người xem không nhìn kỹ sẽ không nhìn ra.

Trong đoàn phim không thiếu cascadeur nam có thể đóng thế cho tôi cảnh này, nhưng tôi luôn có ý định tự mình ra trận.

Dù sao, đây là bộ phim tôi diễn vai chính đầu tiên, cũng rất có thể sẽ là bộ phim cuối cùng. Tôi theo đoàn làm phim từng bước một đi tới ngày hôm nay, bây giờ rốt cuộc muốn đi đến cùng. Tôi không muốn để lại cho mình bất cứ tiếc nuối gì, càng không muốn để người xem xem phim xong, việc đầu tiên làm chính là chơi trò “Mọi người tìm lỗi”. Tôi hi vọng đem đến những cảnh quay hoàn mỹ nhất cho mỗi người tiêu tiền vào rạp chiếu phim.

Chịu trách nhiệm với chính mình, chịu trách nhiệm với vai diễn, chịu trách nhiệm với người xem. Đây là những gì tôi lĩnh ngộ được sau khi quay phim mấy tháng qua, để làm một diễn viên giỏi.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Vì sự kiên trì nhiều lần của tôi, cảnh quay tốc độ cao cuối cùng vẫn do tôi tự mình ra trận. Cũng may tôi có kinh nghiệm đóng thế phong phú, hoàn thành cảnh quay này cũng không đáng kể gì, nhưng Lê Diệu Phàm ở đây nhiều ít vẫn tạo thành áp lực cho tôi.

“Em coi anh ta thành không khí. Nếu thực sự không được, thì coi như cái bánh bao đang ngồi trên ghế. Bánh bao với lớp vỏ mỏng nhân nhiều thịt heo thơm ngào ngạt là được.” Trước khi quay, chị Nhạc gợi ý cho tôi.

Tôi bị ví dụ của chị Nhạc chọc cười, vốn khẩn trương bỗng nhiên trở thành hờ hững. Lúc nhìn sang chỗ Lê Diệu Phàm, quả nhiên thấy được bánh bao thịt thật lớn đang ngồi trên ghế, hơi hơi bốc lên hơi nóng.

Có lẽ thấy ánh mắt tôi quá mức thèm thuồng, vẻ mặt của Lê công tử có chút mất tự nhiên.

Tôi mặc kệ cái bánh bao thịt sẽ có tâm tình gì ấy chứ. Tôi lưu luyến không rời thu lại ánh mắt từ trên người anh, cảm giác cả người lập tức tràn đầy năng lượng.

“Đạo diễn, tôi chuẩn bị xong rồi!” Tôi nói với đạo diễn Vương.

“OK!” Đạo diễn Vương dùng tay ra hiệu, lập tức tuyên bố, “Mọi người vào vị trí của mình. Chúng ta chuẩn bị bắt đầu!”

Tề Lỗi đi vào trong xe, ngồi xuống vị trí cạnh người lái, quay đầu về mặt nghiêm túc nói với tôi: “Cô cẩn thận một chút, nhất định đừng khinh thường, đừng để mình bị thương.” Làm một diễn viên kinh nghiệm phong phú, rõ ràng anh ta hiểu rõ tầm quan trọng của cảnh quay này hơn tôi, cũng hiểu rõ tính nguy hiểm của nó.

Tôi gật gật đầu, nghe thấy đạo diễn nói bắt đầu liền khởi động xe.

Cảnh quay này kỳ thực cũng không phức tạp gì, giải thích nội dung chủ yếu chính là: trong quá trình thi hành nhiệm vụ, Thiên Sứ đã vạch trần bí mật của tổ chức sát thủ, phát hiện mẹ mình bị tổ chức làm hại, thế là sinh ra ý niệm báo thù. Mà cùng lúc đó, tổ chức cũng phát hiện ra sự phản bội của Thiên Sứ nên quyết định truy sát cô.

Vì tránh truy sát, Thiên Sứ mang theo Đường Thiếu Kiệt chạy trốn như bay. Trong quá trình trốn chạy, cô nhớ tới những việc mình đã trải qua trong doanh trại sát thủ, nhớ tới chị em đã hi sinh vì bảo vệ mình, nhớ tới ba mẹ bị tổ chức tàn nhẫn sát hại... Trong lòng dấy lên ngọn lửa báo thù, đột nhiên quay đầu xe, chuẩn bị đồng quy vu tận cùng sư huynh đang truy đuổi mình.

“Cô đừng như vậy! Sống mới có hi vọng, chết rồi sẽ mất hết!” Nhìn thấy Thiên Sứ điên cuồng, Đường Thiếu Kiệt ra sức khuyên can cô.

“Tôi đã mất hết rồi, sống hay chết với tôi mà nói đều như nhau.”

“Cô còn có tôi, tôi không cho cô chết!”

Thiên Sứ liếc mắt nhìn Đường Thiệu Kiệt một cái. Những lần quen biết của họ đều xẹt qua đầu cô một màn. Đây là lần đầu tiên trong đời cô được người ta quan tâm, nhưng cũng là lần cuối cùng.

Trong mắt cô rơi xuống một giọt lệ, mở cửa xe đẩy Đường Thiệu Kiệt ra, sau đó không chút do dự đâm theo hướng chiếc xe đang đuổi giết họ trước mặt.

Mặc dù lúc quay biểu hiện sẽ không khoa trương được như trong phim, mà phải thêm rất nhiều động tác chậm và xử lý hậu kỳ, nhưng đụng xe lại hoàn toàn là thật.

Mặc dù đạo diễn nhấn mạnh nhiều lần, hai chiếc xe chỉ ma sát nhẹ nhàng một chút, rồi đụng vào hàng rào. Nhưng khi tôi lái xe đụng vào chiếc xe phía trước vẫn cảm thấy cảm giác chấn động mãnh liệt, đến khi tôi dừng xe, kính chắn gió trước xe đã vỡ một mảng lớn.

“Thế nào, không sao chứ?” Máy nhân viên công tác chạy tới, mở cửa xe, xác nhận tình hình của tôi.

“Không việc gì!” Tôi lông tóc không tổn hao gì từ trong xe ra, cảm giác hình như đầu có chút chấn động choáng váng, nhìn không được lại nhìn về phía Lê Diệu Phàm. Thấy anh chẳng biết từ lúc nào đã đứng lên, bóng dáng cao thẳng kia mặc cho tôi nỗ lực thế nào, cũng không thể tưởng tượng anh thành một cái bánh bao.

“Rất tốt, mau hóa trang, cảnh hôm nay quay cho xong luôn!” Thấy tôi không sao, đạo diễn Vương ngựa không dừng vó tuyên bố tiếp tục quay.

Kết quả mặc dù không phải diễn cảnh nguy hiểm như cảnh tốc độ cao vừa rồi, nhưng lại là cảnh quan trọng nhất. Sau khi Thiên Sứ bị lật xe, Đường Thiệu Kiệt bị Thiên Sứ đẩy xuống xe không đếm xỉa đến nguy hiểm chạy đi cứu cô, lỗi Thiên Sứ bị thương ra từ trong xe. Hoạn nạn qua đi, hai người đều bộc lộ chân tình, đồng thời gặt gao ôm chặt lấy nhau.

Cảnh này nam nữ chính diễn tình cảm thăng hoa. Trong kịch bản ban đầu, đây vốn là cảnh hôn, thế nhưng bởi Lê Diệu Phàm tham gia, không thể không cắt bỏ cảnh diễn hôn mà đổi thành ôm.

Lại nói tiếp, Lê Diệu Phàm, dục vọng chiếm giữ của người này thật đúng là khoa trương đến biến thái, ngay cả cảnh hôn duy nhất trong phim anh cũng không buông tha, nhất định phải sửa lại mới bằng lòng đầu tư.

Chờ một chút!

Nghĩ tới đây, tôi bỗng nhiên ý thức được một vấn đề rất quan trọng. Vì sao hôm nay Lê Diệu Phàm lại đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ sự thật như anh nói là tôi thăm đoàn phim? Hay là nói, thật ra người này sợ đạo diễn sửa lại cảnh hôn như cũ, cho nên mới đích thân đến hiện trường giám sát! Nếu quả thật giống như suy nghĩ phía sau của tôi, thì người này cũng có phần quá biến thái đi?

Đối phó với người biến thái, sẽ phải dùng phương pháp càng biến thái hơn anh ta. Trong khi đang được hóa trang, trong đầu tôi nghĩ ra một ý niệm vô cùng điên cuồng, đến phản kích hành động của Lê Diệu Phàm.

Sau khi hóa trang hoàn tất, tôi kéo một thân “Máu đen” nói với đạo diễn: “Đạo diễn, tôi xin sửa kịch bản!”

“Cái gì?” Đạo diễn Vương ngẩn người.

“Tôi cảm thấy ôm không đủ để biểu đạt tình cảm giữa nam nữ chính. Tôi nghĩ hẳn nên thêm cảnh hôn!”

Tôi vừa dứt lời, người ở đây đều khiếp sợ. Mọi người đều bắt gặp ánh mắt hướng về phía Lê Diệu Phàm bên cạnh, muốn xem phản ứng của anh.

Tôi ngẩng đầu, khiêu khích nhìn về phía anh: Lão nương chính là muốn diễn cảnh hôn thì sao? Có bản lĩnh thì anh tới cắn tôi đi!

Lại thấy anh không gạt đầu cũng không phản đối, mặt không thay đổi đứng ở nơi đó, đối với khiêu khích của tôi cũng không đáp lại gì.

Đạo diễn Vương nhìn qua có chút thấp thòm, sau khi do dự nhiều lần, vẫn đành dò hỏi tôi: “Cô nhất định phải diễn sao?”

“Tôi xác định.” Tôi thu hồi ánh mắt, trịnh trọng gật đầu, “Tôi đã nghiên cứu kịch bản. Cảnh hôn thứ nhất đối với tình cảm thăng hoa giữa nam nữ chính vô cùng quan trọng, cảnh thứ hai Đường Thiệu Kiệt hôn Thiên Sứ trong quá trình bị đầu súng có thể mang đến cho người xem cảm giác tương phản mạnh mẽ hơn. Tôi nghĩ biên kịch nhất định cũng nghĩ như vậy.” Tôi đem vấn đề đổ cho biên kịch.

Đối với vấn đề này biên kịch do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu: “Không sai, ngay từ đầu tôi muốn chính là như vậy.”

Sau đó đạo diễn Vương lại hỏi thăm ý kiến mấy người khác. Trừ phó đạo diễn có vẻ phản đối ra, hầu như tất cả mọi người đều khẳng định tầm quan trọng của cảnh hôn này. Thế là cuối cùng đạo diễn Vương lớn tiếng hỏi câu: “Nếu mọi người đều không ý kiến, vậy thêm cảnh hôn nhé?”

Giọng nói rơi xuống, mọi ánh mắt lại lần nữa rơi trên người Lê Diệu Phàm. Anh vẫn như trước không có bất kỳ phản đối gì.

“Đã như vậy, cảnh này sẽ quay theo như trong kịch bản ban đầu.” Đạo diễn Vương ra lệnh một tiếng, mọi người nhao nhao bắt đầu chuẩn bị.

Tôi lại lần nữa quay đầu, có chút đắc ý thề lười về hướng Lê Diệu Phàm, làm động tác tay thắng lợi.

Lúc này, biểu cảm trên mặt anh cuối cùng cũng có biến hóa vi diệu, khóe miệng hơi giật giật, không biết trong lòng đang tính toán gì. Nhưng tôi chưa kịp suy nghĩ nhiều, liền tập trung vào việc quay phim căng thẳng.

Một lần nữa đổi lại kịch bản ban đầu. Cảnh quay này nhìn qua quả nhiên kịch liệt hơn rất nhiều.

Đường Thiếu Kiệt chạy tới mở cửa xe, nỗ lực gọi to Thiên Sứ đang mắc kẹt trong xe. Thiên Sứ tỉnh lại từ trong hôn mê, dùng âm thanh yếu ớt gọi anh: “Đừng cứu tôi, anh đi mau!”

“Tôi sẽ không bỏ em! Mau bám lấy tay tôi!” Đường Thiếu Kiệt đưa tay tới, nỗ lực kéo Thiên Sứ bị mắc kẹt trong xe ra ngoài. Lúc này cả người cô đều là vết thương, hơi thở thoi thóp.

“Này, em không sao chứ, em không thể chết được!” Đường Thiếu Kiệt nâng mặt cô, lo lắng la lên.

“Đồ ngốc, tôi sẽ không chết sớm như vậy!” Thiên Sứ mở mắt ra, rõ ràng nhìn đau, lại bỗng nhiên nở nụ cười.

Đây là lần đầu tiên cô cười với người khác sau khi trở thành sát thủ, cho dù máu me đầy mặt cũng không cách nào che giấu được nét đẹp không gì sánh kịp trong nụ cười của cô.

Nếu như có thể lựa chọn, ai lại sẵn lòng trở thành công cụ sát nhân máu lạnh, cô cũng từng có ước mong, từng hướng tới tương lai, từng kỳ vọng vào tình yêu. Mà ở trong mắt Đường Thiếu Kiệt, cô chính là một thiên sứ chân chính, một thiên sứ mang cho anh hi vọng, một thiên sứ thượng đế phái tới cứu vớt anh.

Rốt cuộc anh không kiềm chế được hôn cô, mà cô cũng kịch liệt đáp lại nụ hôn này. Nhưng đúng lúc này, tiếng súng vang lên, người đuổi giết sắp chết dùng một viên đạn cuối cùng còn sót lại, tàn nhẫn phá vỡ tình yêu của họ.

Đây chính là màn có sức cuốn hút nhất trong bộ phim, cũng biểu thị kết cục bi thảm của bộ phim.

Tôi điều chỉnh tốt tất cả tâm tình, nhập vai vào màn diễn này, muốn thể hiện một cách tốt nhất cho người xem. Nhưng cuối cùng Lê Diệu Phàm lại dùng tay ra hiệu ngừng lại, dễ dàng kết thúc tất cả cảnh này.

“Không quay cũng tốt, miễn cho bà xã tôi ghen.” Tề Lỗi biểu hiện sự rộng rãi trước sau như một của anh ta.

Nhưng tôi lại không nói chuyện dễ dàng như anh ta, mà nổi giận dưng dưng đi tìm Lê Diệu Phàm giằng co: “Anh dựa vào cái gì mà can thiệp tôi quay phim?”

“Chỉ bằng tôi có quyền này.” Anh tháo kính râm xuống, thân nhiên đón nhận ánh mắt của tôi.

Lời này nói ra tôi á khẩu không trả lời được. Đừng nói là sửa kịch bản, ngay cả không quay lại, người này cũng hoàn toàn có quyền làm như vậy, mà tôi lại vừa dương dương tự đắc lờ đi điểm quan trọng nhất này.

Nghĩ tới đây, tôi không khỏi có chút uể oải, nhưng vẫn kiên trì nói: “Anh có quyền sửa kịch bản, tôi cũng có quyền thôi diễn. Hôm nay không có tâm trạng quay phim, tôi về nghỉ ngơi.”

“Khoan đã.” Anh ngăn cản tôi.

“Anh còn muốn thế nào?” Tôi không kiên nhẫn hỏi.

“Tiểu Kiệt muốn đính hôn.” Anh bỗng nhiên mở miệng, đề cập tới Hạ Tư Kiệt.

Tôi sững sờ, thốt ra: “Tôi biết, báo chí cũng đều viết.”

“Hai ngày sau sẽ cử hành lễ đính hôn, trên thiệp mời có tên của em.”

“Cái gì?!” Cái này, tôi xem như là hoàn toàn sững sờ. Mặc dù cũng coi như có quen biết cũ với Hạ gia, thế nhưng cho đến ngày hôm nay sớm đã biến thành nhất thời. Muốn Hạ Hùng đến mời tôi, tuyệt đối không có khả năng, trừ phi đây là ý của Hạ Tư Kiệt. Nếu quả thật là như vậy, tôi liền không có lý do từ chối.

“Lời mời không giả, chiều ngày kia tôi tới đón em.”

“Tôi có thể tự đi không?” Mặc dù biết có hỏi cũng như không, nhưng tôi thật muốn chống lại nỗi canh cánh trong lòng trong lần đi vũ hội trước.

“Không thể.” Sau khi dứt khoát cự tuyệt tôi, anh liền xoay người rời khỏi trường quay.

Chương 38

Hai ngày sau, lễ đính hôn của Hạ Tư Kiệt sắp tới. Sáng sớm tôi xin đạo diễn nghỉ phép, chuẩn bị đi tham gia tiệc đính hôn.

Có lẽ đã rút ra kinh nghiệm từ lần trước, lần này Lê Diệu Phàm không phải L.K tới đón tôi mà đích thân lái xe, dẫn tôi tới XXIU chọn lễ phục.

BOSS xuất mã, đãi ngộ quả nhiên trực tiếp tăng vọt. Trong khoảnh khắc chúng tôi bước vào XXIU, cửa hàng này đã trở thành tủ quần áo cá nhân của tôi. Người quản lý càng nhiệt tình như hình với bóng, thường xuyên giới thiệu cho tôi kiểu cách mới nhất trong tiệm.

Tôi theo thói quen đưa ánh mắt dừng lại trên mấy cái váy ngắn nhất kia, lại nghe thấy Lê Diệu Phàm ở bên cạnh nói một câu: “Cắt hết mấy cái bộ này đi.” Sau đó, tôi cũng chỉ có thể trở mắt nhìn những chiếc váy ngắn đó rồi tôi mà đi.

Tôi tức giận quay đầu lại, dùng ánh mắt kháng nghị.

Nhưng anh ta chỉ nhàn nhạt đáp tôi một câu: “Em nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Thấy bầu không khí khẩn trương, người quản lý nhanh chóng chạy ra hòa giải: “Thảm tiểu thư, ngài có thể xem chiếc này, đây là kiểu dáng mới nhà thiết kế vừa đưa tới. Rất đẹp, hơn nữa còn độc nhất vô nhị.”

Đối với khái niệm kiểu dáng nổi tiếng của XXIU tôi cũng có hiểu biết. Bởi tất cả lễ phục của cửa hàng này đều do chuyên gia thiết kế, may thủ công, cho nên thỉnh thoảng nhà thiết kế sẽ bung ra linh cảm, thiết kế một số kiểu có phong cách đặc biệt, không trải qua bất cứ sửa chữa và trói buộc nào, liền trực tiếp đưa đến cửa hàng bày bán.

Tác phẩm có những linh cảm đột phát, tràn ngập phong cách cá nhân rõ nét của nhà thiết kế, kiểu dáng và màu sắc vận dụng rất mạnh dạn, có thể vì không cách nào khiến cho khách hàng quan tâm mà phù dung sớm nở tối tàn, có chút quy phạm mà sau đó sẽ thay đổi, trở thành điểm nóng quý giá, nhiều người truy đuổi.

Nhưng bất kể những kiểu dáng đó cuối cùng ra sao, XXIU đều duy trì một lý tưởng —— một ý niệm mẫu chỉ dùng để trưng bày để hướng tới chi tiêu, cho dù hạ giá, cũng tuyệt đối không bán ra ngoài.

Quy tắc này có nghĩa cho dù có tiền, cũng không mua được kiểu mẫu mà mình yêu thích. Điều này đối với những cô gái coi cái đẹp là mệnh sống mà nói, thì đó là việc đau khổ đến cỡ nào. Ngoài Lê Diệu Phàm, hẳn không ai có thể nghĩ ra chủ ý dẫn vật người ra như thế. Nghĩ tới đây, tôi lại nhìn không được thảm khinh bị anh ta trong lòng một trăm lần.

Đúng lúc này, người quản lý đã đem món đồ có kiểu dáng như lời cô ta nói đến trước mặt tôi. Tôi đang khinh bỉ Lê Diệu Phàm ở trong lòng, trong khoảnh khắc nhìn đến bộ lễ phục kia, cũng nhìn không được bị khí chất độc đáo của nó hấp dẫn.

Không sai, dùng ‘đẹp’ để hình dung mẫu thiết kế này thực sự quá tục. Cái đẹp của nó là một loại khí chất. Tơ lụa màu lam như vũ trụ mệnh mông, làm cho người ta có một loại mỹ cảm tĩnh lặng. Áo khoác satin với một lớp lưới mỏng, đan đầy những hạt thủy tinh bé nhỏ, dưới ánh đèn chiếu xuống rạng rỡ sáng rực, giống như biển sao.

“Mẫu lễ phục này có tên là ‘Ngân Hà’, thiết kế rất đẹp. Đừng nói là tham gia hôn lễ của người khác, ngay cả hôn lễ của mình cũng rất thích hợp để mặc.” Người quản lý cố gắng làm thay đổi bầu không khí, lại khiến cho bầu không khí đột nhiên trở nên có chút lúng ta lúng túng.

Tôi thu hồi ánh mắt từ trên bộ lễ phục đó trở lại, thản nhiên nói: “Tôi không thích, cứ lấy kiểu kia đi.” Nói xong, tùy tiện chỉ về chiếc váy màu trắng.

“Thế nhưng ngài không thử một lần sao? Kiểu dáng này thực sự rất đặc biệt...”

“Nói không thích, không nghe thấy sao?” Tôi bỗng nhiên cảm thấy một con tức giận không lý do.

“Lấy mẫu cô ấy nói kia đi.” Lê Diệu Phàm lúc này cũng lên tiếng.

Người quản lý với kinh nghiệm phong phú nhất định không ngờ, tôi sẽ chán ghét cực độ đối với cái từ “Hôn lễ” mà tất cả các cô gái khác đều hướng tới như vậy, đành phải hậm hực cầm món lễ phục đó lại.

Khi tôi thay lễ phục xong, hóa trang xong, lúc tới khách sạn, khách khứa của tiệc đính hôn đã lục tục có mặt.

Không có váy ngắn trợn trợn như lần trước, bộ dạng của tôi tự nhiên mất đi chút điểm sáng, bị những danh viện thiên kim xinh đẹp nổi tiếng này làm cho nản lòng.

Nhưng trong trường hợp như vậy, so sánh giữa các cô gái chung quy vẫn không phải cách ăn mặc và trang điểm, mà người đàn ông đứng bên cạnh mới là điều tượng trưng cho địa vị của người phụ nữ. Tỷ như tôi lúc này, cho dù trên người mặc phải vài bộ sấp rách, cũng không cách nào che giấu được tia sáng chói mắt mà Lê công tử phát ra.

Hội trường nhấp nháy vài ánh đèn flash, cùng rất nhiều ánh mắt ghen tỵ của đám con gái rơi trên người tôi. Đây là truyền thông mà tập đoàn Hạ thị đặc biệt mời tới. Mặc dù rất nhiều hào môn thế gia từ chối việc quay phim chụp ảnh từ giới truyền thông, nhưng việc thông gia lần này của Hạ gia và Tư Đồ gia, hiển nhiên không muốn khiêm tốn như vậy.

Tôi nhìn xung quanh bốn phía, phát hiện lễ đính hôn còn chưa bắt đầu, nam nữ chính cũng chưa có mặt, nhưng trái lại Hạ Hùng đang dẫn theo vợ yêu, vẻ mặt tươi cười nói chuyện cùng khách khứa. Đây là người vợ thứ tư của ông ta, còn ít hơn tôi hai tuổi, hai người ngoài cách biệt tuổi tác quá lớn, so về hình thể cũng vô cùng đối lập, quả thực tựa như người vạm vỡ xách cái phích nước.

Đầu tôi bổ sung thêm hình ảnh này, nhin không được muốn cười, lại thấy Hạ Hùng bỗng nhiên nhìn qua, tựa như muốn đi về phía bên này. Tôi sợ gặp mặt xấu hổ, vội vàng kiếm cớ nói đi toilet, bỏ lại Lê Diệu Phàm bị người quen cuốn lấy, xoay người liền trốn đi.

Đúng như lời tôi vừa rồi, trong cái trường hợp ở đây, tất cả giá trị con người của phụ nữ đều đến từ chính người đàn ông bên cạnh, cho nên khi tôi rời khỏi Lê Diệu Phàm một mình trốn trong góc, liền không ai chú ý tới tôi nữa.

Tôi cảm thấy một thân nhẹ nhõm, cầm đĩa hoa quả to cho mình, đang ăn, bỗng nhiên nghe thấy bên người vang lên một câu hỏi: “Xin hỏi, cô là A Tinh phải không?”

Tôi xoay người nhìn về người đàn ông có vẻ đứng tuổi ở phía sau, một lúc lâu mới nhận ra dáng vẻ của ông, kinh ngạc thiếu chút nữa kêu lên: “Chú Văn?!”

Mặc dù trước khi đến, tôi cũng không nghĩ sẽ đụng phải người quen, thế nhưng tại trường hợp như thế này gặp được người quen cũ chịu nhận tôi, thực sự không dễ dàng, mà chú Văn hẳn là được xem như một người duy nhất.

Chú Văn họ Hoàng tên một chữ một văn tự, bởi so với ba tôi nhỏ hơn mấy tuổi, lúc nhỏ tôi liền gọi chú là chú Văn. Lại nói tiếp, chú Văn cũng coi như cấp dưới cũ của ba tôi, năm đó lúc nhà tôi còn chưa nghèo túng, chú Văn phụ trách tài vụ của công ty, thường xuyên theo ba tôi ra ra vào vào, rất quen thuộc với tôi.

Mặc dù ba tôi rất hà khắc với công nhân viên, nhưng đối với cấp dưới cũ như chú Văn ngược lại coi như khá hiền hậu, chỉ là về sau, vì lý do sức khỏe chú Văn từ chức khỏi công ty, tôi liền không gặp lại ông nữa.

Sau đó, không được một năm, vụ án tài chính bại lộ, sự nghiệp mà ba tôi tự tay tạo dựng nên đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát giữa một buổi chiều hôm. Lại nói tiếp, cũng may mà chú Văn từ chức, nếu không với thân phận tài vụ của ông, nhất định sẽ bị liên lụy tới vụ án tài chính kia, thoát không khỏi liên quan.

Có thể gặp lại chú Văn ở đây là điều tôi không tưởng được.

Mà chú Văn cũng thật bất ngờ, kích động hỏi tôi: “A Tinh, thì ra chú không nhìn lầm, thật là cháu! Mấy năm nay cháu và mẹ có khỏe không?”

Câu trả lời của vấn đề này thực sự làm cho người ta khó có thể mở miệng, tôi cười khổ một cái: “Cứ như vậy thôi, cũng hỗn tạp.” Nói xong, vội vàng chuyển đề tài, hỏi: “Chú Văn, đừng nói về cháu, nhiều năm không gặp như vậy, chú sống thế nào? Cơ thể có khỏe không?”

“Chú đây là một tấm xương cốt già cả, thực là càng ngày càng tệ.” Chú Văn thở dài.

Tôi nhớ tới lúc trước khi ông còn là cấp dưới của ba tôi, ông vừa qua tuổi năm mươi, vóc người cao lớn, dáng vẻ đường đường khí thế, âm giọng đặc biệt to, lúc cười rộ lên cả một tầng cũng có thể nghe thấy. Nhưng bây giờ, thời gian không đến mười năm, ông cũng đã gầy trơ cả xương, tóc bạc tần sinh, ngay cả nói chuyện cũng có chút phát âm không rõ.

Tôi không biết ông đã xảy ra chuyện gì, đành phải cẩn thận từng li từng tí hỏi ông: “Chú Văn, sau khi chú từ chức thì đi đâu? Cháu và mẹ đều rất nhớ chú.”

“Từ chức...” Chú Văn nhỏ giọng lặp lại một lần từ này, giống như đang nhớ lại chuyện quá khứ, bỗng nhiên ông nói một câu khó hiểu, “Kỳ thực, chú cũng bắt đầu dĩ mới từ chức!”

“Chú nói cái gì?” Tôi truy vấn.

“Không có gì!” Chú Văn lấy lại tinh thần, sửa lời nói, “Sau khi chú từ chức lại đến một công ty nhỏ khác làm mấy năm, về sau cơ thể không chịu đựng được, liền trực tiếp về quê, mấy hôm trước mới trở lại.”

“Chú Văn, chuyện năm đó...”

“Đúng rồi, sao cháu tới được?” Chú Văn đột nhiên hỏi tôi.

“Cháu?” Tôi sợ nói ra tên Lê Diệu Phàm sẽ mang đến xấu hổ, liền né tránh nói, “Cháu cũng không biết, trên thiệp mời có tên cháu, cháu đã tới rồi.”

“Cháu còn liên hệ với người của Hạ gia sao?” Chú Văn lại hỏi tôi.

“Thực ra cũng không có liên hệ gì, dù sao cũng không phải người một đường.”

“Không có liên hệ gì là tốt nhất, tốt nhất...” Chú Văn lại bắt đầu tự lẩm bầm.

Tôi không biết lời này của ông có ý gì, dù sao vẫn cảm thấy hình như ông có việc gât tôi, đang muốn truy vấn, xung quanh bỗng nhiên vang lên một tràng vỗ tay, đèn flash cũng nổi lên không dứt.

Tôi không khỏi tập trung nhìn vào, phát hiện thì ra là Hạ Tư Kiệt và vị hôn thê của cậu ta xuất hiện.

Mặc dù đã thấy qua bộ dạng tây trang giấy da của Hạ Tư Kiệt ở trong ảnh, thế nhưng lúc này nhìn thấy người thật, tôi vẫn cảm thấy kinh ngạc không ít, cậu ta lại cắt mái tóc dài kiểu ngao kia đi!

Cậu ta của giờ phút này, mặc áo bành tô màu trắng, dẫn vị hôn thê xinh đẹp, có dáng vẻ trưởng thành, chừng chạc như vậy, làm cho người ta có một loại cảm giác có thể dựa vào. Thế nhưng ở trên mặt cậu ta lại không thấy nét tươi cười ngày xưa, khóe miệng vẫn luôn cứng nhắc, một chút cũng không giống dáng vẻ có việc mừng.

Nhưng trái lại, Tư Đồ Tuyết mỉm cười chào hỏi với khách khứa, trên khuôn mặt mỹ lệ, tinh xảo tràn đầy vui sướng và hạnh phúc của đính hôn.

Bảng mặt không bằng lòng —— chẳng biết tại sao trong đầu tôi đột nhiên bật ra từ này.

“Đi chúc mừng một chút không?” Lê Diệu Phàm bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh tôi.

“Không cần thiết, dù sao tôi cũng như ngang qua mà thôi.” Tôi nói xong, nhớ tới chú Văn liền quay đầu lại phát hiện đã không thấy chú đâu. Tôi nhìn không được tìm kiếm bốn phía, muốn tiếp tục đề tài mới vừa rồi, nhưng mặc cho tầm mắt tôi tìm kiếm thế nào, cũng không tìm được bóng dáng gầy gò kia.

Tôi có chút thất vọng, trong lúc ánh mắt qua lại du đãng, phát hiện Hạ Tư Kiệt đột nhiên nhìn về phía bên này.

Bốn mắt nhìn nhau, tôi có chút xấu hổ, muốn cười cười để bày tỏ sự chúc mừng của tôi dành cho cậu ta, lại phát hiện vẻ mặt cậu ta đầy sùng sốt nhìn tôi, dường như rất kinh ngạc trước sự xuất hiện của tôi.

Sau đó, không đợi tôi lấy lại tinh thần, cậu ta vậy mà lại bỏ vị hôn thê, đi tới hướng chỗ chúng tôi bên này.

Mặc dù tôi biết cuộc hôn ước này đối với tiểu Kiệt mà nói cũng không phải xuất phát từ tự nguyện, nhưng ở trường hợp này lại quãng vị hôn thê ở một bên, có phần cũng quá xằng bậy đi? Ngộ nhờ khiến cho người nào đó bất bóng bất gió vô cớ, lại không biết sẽ tạo ra sóng gió gì.

Nghĩ tới đây, tôi nhìn không được ở trong lòng thay tiểu Kiệt bóp nghẹt một con mồi hôi lạnh. Nhưng vào lúc này, Lê Diệu Phàm lại đột nhiên vươn tay, thỉnh linh ôm eo tôi.

Tôi cảm thấy toàn thân cứng đờ, đang muốn quay đầu lại mắng anh ta, Hạ Tư Kiệt cũng đã đi tới trước mặt chúng tôi.

“Thiên Tinh, sao em có thể đến đây?” Cậu ta mở miệng liền hỏi, dường như không hề chuẩn bị trước sự có mặt của tôi.

Tôi bị hỏi vấn đề này, trên thiệp mời rõ ràng viết tên tôi, ngoài tiểu Kiệt chẳng lẽ còn có người khác hoan nghênh một kẻ từng là thiên kim tham dự lễ đính hôn long trọng như vậy sao?

Tôi cảm thấy trăm mối ngờ không giải được, đúng lúc này, Tư Đồ Tuyết bỗng nhiên đuổi kịp, khoác lấy cánh tay Hạ Tư Kiệt.

Nhìn lại gần, khí chất của cô ta càng khiến cho người ta kinh diễm. Cả người, cho dù là ngọn tóc đều làm cho người ta có cảm giác vô cùng cao quý. Tại đây những từ như “Thiên kim nhà giàu” và “Lạm giao”, “Huỷ phứ”, “Vẻ đẹp bên ngoài” sớm đã đại biểu cho số tuổi của bức tranh thượng đẳng, Tư Đồ Tuyết trước mắt này quả thực chính là kiểu nữ thần thực sự.

Trái lại, tôi không khỏi cảm thấy có chút tự ti.

“Tư Kiệt, đây là bạn của anh à?” Tư Đồ Tuyết cười hỏi, dường như đối với hành động bỏ rơi của Hạ Tư Kiệt vừa rồi cô ta không để ý chút nào.

Trái lại Hạ Tư Kiệt xụ mặt, hừ một tiếng, biểu tình nhìn qua rất mất tự nhiên, hình như đối với vị hôn thê bên cạnh có loại cảm giác bài xích mãnh liệt.

Bầu không khí nhìn qua có chút bế tắc, tôi sợ tiểu tử này nhất thời xúc động gặp phải tai vạ nào đó, vội vàng tự giới thiệu: “Xin chào, tôi là bạn của tiểu Kiệt. Tôi tên là Thẩm Thiên Tinh, vị này chính là...” Nói đến đây, tôi rất ghét bỏ liếc mắt nhìn Lê Diệu Phàm một cái, không tình nguyện phun ra ba chữ “Lê Diệu Phàm.”

“Tôi là bạn trai cô ấy.” Người này vậy mà lại trăng tráo tự giới thiệu mình.

Tôi nhìn không được hung hăng bầu một phát lên lưng anh ta, thấy khóe miệng anh ta cứng ngắc, tâm tình cuối cùng cũng thoải mái hơn một ít.

“Lê tiên sinh, đã ngưỡng mộ từ lâu, tôi thường xuyên có thể thấy anh trên tạp chí. Anh có thể tới tham gia lễ đính hôn của tôi và Tư Kiệt là vinh hạnh của chúng tôi.” Tư Đồ Tuyết nói xong, lại đưa mắt ném về phía tôi, mặc dù trên mặt mỉm cười, nhưng ánh mắt như có thâm ý khác, nhìn chăm chăm đến mức trong lòng tôi cứ như chột dạ.

Cũng may lúc này có người gọi hai người họ, thế mới giải vây thay tôi.

“Thật ngại quá hai vị, tôi và Tư Kiệt còn có những vị khách khác muốn gọi tới. Thất lễ. Hi vọng tới nay các vị có thể vui vẻ.” Tư Đồ Tuyết nói xong, nhìn về phía Hạ Tư Kiệt.

Nhưng tiểu tử này lại như không nghe thấy, từ đầu đến cuối đều nhìn tôi chăm chăm, bước chân cũng không xê dịch chút nào.

Tôi cảm thấy bầu không khí dị thường, vội vàng đưa mắt ra hiệu với cậu ta: “Tiểu Kiệt, hôm nay là ngày quan trọng, anh không cần để ý tới chúng tôi, đi tiếp đón các vị khách khác là được rồi.”

Lúc này cậu ta mới miễn cưỡng di chuyển bước chân, cùng Tư Đồ Tuyết một lần nữa trở lại trong đám người.

Thấy bóng lưng hai người họ rời đi, tôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đang muốn đẩy cái tay heo của Lê Diệu Phàm quấy rối quần trên lưng tôi ra, lại nghe thấy tiếng anh ta bỗng nhiên cười lạnh: “Chẳng lẽ em một chút cũng không nhìn ra sao?”

“Nhìn ra gì?” Tôi hỏi.

“Cuộc hôn nhân này không phải xuất phát từ tự nguyện của tiểu Kiệt.”

“Tôi đương nhiên nhìn ra được.” Tôi trừng anh ta liếc mắt một cái, “Lúc trước tiểu Kiệt chính vì hủy hôn mới bỏ nhà ra đi, chỉ là về sau...” Tôi nói đến đây, không khỏi lại nghĩ tới tờ giấy Hạ Tư Kiệt để lại cho tôi kia, trong lúc nhất thời, trong lòng nhin không được sinh ra nhiều cảm khái.

Người khác chỉ thấy cái vinh quang lóa mắt của xã hội thượng lưu, mà không biết rằng, trên đời này bất cứ danh lợi nào thu được cũng đều cần phải trả giá thật lớn, tựa như Hạ Tư Kiệt. Vì thúc đẩy hợp tác giữa các gia tộc, cậu ta phải hi sinh tình yêu của mình, buông bỏ sự theo đuổi tự do và khát vọng. Việc này đối với cậu ta mà nói, là một việc thống khổ cỡ nào.

Tựa như cậu ta nói với tôi trong thư vậy: “Anh quyết định khi trẻ tuổi không hiểu chuyện sẽ trả giá thật nhiều, đây là trừng phạt anh nên nhận lấy, hi vọng lấy việc này có thể giảm bớt lỗi lầm anh phạm phải.”

Thậm chí cậu ta còn đem cuộc hôn nhân này so sánh như sự trừng phạt của chính mình, có thể thấy cậu ta có bao nhiêu bài xích với sắp xếp của ba. Mà trong cái giới này, chính bởi vì hôn nhân không tình yêu như của Hạ Tư Kiệt và Tư Đồ Tuyết, mới có nhiều gia đình tan nát và vợ chồng người dưng nước lã như vậy.

Tôi cảm thấy đau lòng vì Hạ Tư Kiệt, lại không thể làm gì, bởi vì đây là vận mệnh đã định từ khi cậu ta sinh ra, cho dù có đấu tranh nhiều hơn nữa, cũng không cách nào thay đổi vận mệnh an bài. Làm con trưởng, cậu ta chỉ có tiếp thu vận mệnh của mình, mới có thể gánh vác xây dựng hưng suy của toàn bộ gia tộc.

Nghĩ tới đây, tôi nhin không được thấp giọng tự nói: “Đây là số mệnh, cậu ta sớm muộn cũng phải suy nghĩ cẩn thận.”

“Xem ra em vẫn chưa hiểu.” Tiếng Lê Diệu Phàm khẽ cười.

“Anh có ý gì?” Tôi ghét cái kiểu che che giấu giấu như thế này, cảm giác trong lòng có ản ý, tức giận nói với anh ta, “Anh có lời liền nói thẳng, tôi không rõ cái gì?”

“Em không rõ, vì sao cậu ta không muốn đính hôn.”

“Biết cậu ta lâu như vậy, đương nhiên tôi biết trong lòng cậu ấy đang nghĩ gì. Cậu ta một lòng chỉ muốn đua xe, không muốn tiếp nhận hôn ước mà ba xếp đặt, còn cần anh nói sao?”

“Đây chẳng qua là một phần nhỏ nguyên nhân mà thôi.” Lê Diệu Phàm ý vị thâm trường liếc mắt nhìn tôi một cái, bỗng nhiên nói thẳng, “Biết cậu ta lâu như vậy, chẳng lẽ em thật sự không nhìn ra, cậu ta thích em sao?”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

“Chẳng lẽ em thật sự không nhìn ra, cậu ta thích em sao?”

Tôi bị lời của Lê Diệu Phàm làm cho sợ ngây người, cảm giác đầu tiên chính là cảm thấy anh ta đang đùa tôi, tức giận nói: “Anh đùa giỡn cái gì vậy, tiểu Kiệt và tôi thân như chị em, sao có thể thích tôi? Anh không nên nói lung tung!”

Lê Diệu Phàm nhủ mảy: “Nếu không phải vì thích em, cậu ta có ba lần bốn lượt đi tìm em? Sẽ vì em mà liều mạng với anh? Sẽ vừa thấy em liền bỏ rơi vị hôn thê? Nhưng anh nghĩ không ra, có người đàn ông nào sẽ xuất phát từ tình chị em không hề huyết thống, vì một người phụ nữ mà làm việc này.”

“Không có khả năng!” Tôi liều mạng lắc đầu: “Tiểu Kiệt vì coi tôi là chị gái, cho nên mới muốn bảo vệ tôi, căn bản không phải như anh nghĩ. Từ nhỏ anh không có anh chị em, sao có thể biết được cảm giác này?”

“Anh quả thực không thể hiểu được cái gọi là tình chị em của em.” Lê Diệu Phàm cười lạnh một tiếng: “Nhưng em đừng quên, các em cũng không phải là chị em ruột. Chẳng lẽ em thật sự cho rằng cậu ta đối xử với em chỉ đơn giản là tình chị em như vậy sao?”

Mặc dù không dám tin, nhưng lời của Lê Diệu Phàm vẫn khiến tôi sinh ra một tia dao động.

Tôi không khỏi nghĩ tới nhìn ánh mắt Hạ Tư Kiệt vừa tôi, ánh mắt do dự, kiềm chế, tràn ngập mâu thuẫn đó, thật giống như đêm đó lúc tôi ép hôn Lê Diệu Phàm ở vũ hội.

Chẳng lẽ, Hạ Tư Kiệt cậu ta...

“Không!” Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng Lê Diệu Phàm: “Anh đừng có mơ mà đùa giỡn tôi, tôi tuyệt đối không tin chuyện ma quỷ của anh. Không có khả năng tiểu Kiệt thích tôi, tuyệt đối không có khả năng!”

“Chỉ hy vọng như thế.” Anh ta khẽ cười, không hề tranh chấp cùng tôi nữa.

Nhưng trong lòng tôi lại vì vậy mà sinh ra sự nôn nóng khó hiểu, chỉ mong tiệc đính hôn nhanh kết thúc một chút, có thể vội vàng chạy khỏi nơi này.

Rất cuộc, buổi lễ đính hôn bắt đầu.

Mặc dù cũng không phải hôn lễ chính thức, nhưng Hạ gia và Tư Đồ gia lại không thiếu đi chút tâm tư nào ở lễ đính hôn. Khách khứa mời tới phần lớn là thương giới và người nổi tiếng giới giải trí, thậm chí còn có vài quan lớn chính khách, hình thức có vẻ rất long trọng.

Càng trường hợp như vậy, càng làm tôi nhớ tới lời Lê Diệu Phàm vừa mới nói kia, bất an trong lòng bắt đầu dần dần trở nên cuồng liệt.

Mặc dù ngoài miệng không chịu thừa nhận, nhưng lời anh ta vừa nói lại không phải không có lý. Bất kể quá khứ hay hiện tại, sự ỷ lại của Hạ Tư Kiệt với tôi cũng đã vượt qua phạm trù bạn bè bình thường. Quá khứ tôi vẫn cảm thấy đó là tình chị em, lúc này hồi tưởng lại, mới phát hiện quả thật có chút không ổn.

Lê Diệu Phàm nói đúng, dù sao chúng tôi cũng không phải chị em ruột, cho dù tôi dám vỗ ngực bảo đảm, tuyệt đối không sinh ra bất cứ suy nghĩ không an phận gì với tiểu Kiệt, nhưng tiểu Kiệt thì sao? Tôi không thể làm bất cứ điều gì để bảo đảm thay cậu ta, chỉ có thể căn rằng muốn xóa đi ý niệm này khỏi đầu tôi.

Lúc này, trong lễ đường đột nhiên truyền đến một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Tôi lấy lại tinh thần, phát hiện người chủ trì vừa mới tuyên bố cô dâu chú rể trao nhẫn đính hôn cho nhau.

Cho dù không phải quá hiểu biết về nghi thức đính hôn, nhưng tôi cũng biết trao nhẫn đính hôn có ý nghĩa hai bên trai gái ký kết khế ước tình yêu. Dù cho còn chưa kết hôn chính thức, nhưng đối với hai gia đình chú trọng mặt mũi mà nói, cũng đã không còn khả năng cho ai nuốt lời.

Tôi lại nhớ tới lời Lê Diệu Phàm nói vừa rồi, nhìn không được nhìn về hướng Hạ Tư Kiệt. Chỉ thấy trong tay cậu đang cầm một chiếc nhẫn đính hôn, lại chậm chạp không có động tác tiếp theo.

“Mời chú rể đeo nhẫn đính hôn cho cô dâu xinh đẹp của chúng ta.” Người chủ trì lại nói một lần, như đang nhắc nhở Hạ Tư Kiệt có thể hành động.

Nhưng cậu ta lại không nhúc nhích đứng ở đằng kia, mặc cho ánh mắt nhiều người đang nhìn như vậy, nhưng trước sau vẫn không đeo chiếc nhẫn đính hôn vào tay Tư Đồ Tuyết.

Tôi có chút nóng nảy, khiến cho trái tim cũng bắt đầu treo lên, rất sợ cậu ta làm ra hành vi khác người nào đó. Nhưng vào lúc này, Hạ Tư Kiệt lại bỗng nhiên quay đầu, đưa mắt hướng về phía tôi.

Bốn mắt nhìn nhau, trái tim tôi bắt đầu chột dạ, lời Lê Diệu Phàm một lần lại một lần lặp lại ở bên tai tôi, khiến tôi càng lúc càng hoài nghi ý nghĩ của mình.

Nếu như Hạ Tư Kiệt thực sự thích tôi, tôi nên đối mặt cậu ta thế nào đây?

Tôi không cách nào trả lời vấn đề này, bởi vì một thời gian dài tới nay, tôi thực sự chỉ coi cậu ta như em trai mà đối đãi, cũng vì vậy mà cho rằng tình cảm của tôi đối với cậu ta là thân tình giữa chị em.

Tôi từng không ngừng giảng thuật tình yêu của tôi đối với Lê Diệu Phàm cho cậu ta, từng không kiêng nể gì ở ngay trước mặt cậu ta cùng Lê Diệu Phàm ân ái, từng lợi dụng cậu ta để làm cho Lê Diệu Phàm ghen... Tất cả những việc này, tôi đều nghĩ chắc cậu sẽ không chú ý, nhưng tôi không nghĩ tới, cậu

ta sẽ thích tôi.

Có lẽ đối diện quá lâu, mọi người bắt đầu phát giác ra khác thường, ánh mắt nhao nhao hướng về phía tôi, trong đám khách khứa vang lên chút tiếng rì tai khe khẽ.

“Tiểu Kiệt!” Hạ Hùng cũng phát hiện không thích hợp, xụ mặt giục con trai mau nhanh đính hôn.

“Ba không cần lo cho con!” Hạ Tư Kiệt bỗng nhiên nổi giận, bỏ qua tay ba, trực tiếp đi về phía tôi.

Tình cảnh nhất thời không khống chế được, tôi luống cuống tinh thần, chân tay luống cuống đứng tại chỗ. Trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, kìm lòng không đậu liếc nhìn Lê Diệu Phàm.

Anh ta bỗng nhiên cầm tay tôi.

Trái tim tôi cảm thấy thoáng yên ổn một chút, sau một khắc, tay kia lại vọt tới trước mặt bị Hạ Tư Kiệt nắm lấy.

Toàn thân tôi chấn động, quay đầu lại, sợ đến mức tim cũng sắp nhảy ra ngoài. Hạ Tư Kiệt vậy mà lại quỳ một chân trên đất, đưa nhãn trong tay tới trước mặt tôi: “A Tĩnh, người anh thích từ đầu cho tới cùng đều chỉ có một mình em.”

Mặc dù biết tình tình đứa trẻ này luôn luôn xử sự không quy củ đáng nói, nhưng tôi không ngờ, cậu ta lại điên đến trình độ như vậy. Ở trong chính lễ đính hôn của mình, vứt vị hôn thê qua một bên, ngay trước mặt nhiều khách khứa và giới truyền thông như vậy cầu hôn tôi!

Một khắc kia, ngay cả cự tuyệt tôi thực sự cũng không biết nên nói như thế nào.

“Anh... anh đừng làm rộn... Bây giờ không phải lúc nói đùa...” Tôi thật hy vọng cậu ta chỉ là góp vui lấy lệ mà thôi.

Nhưng mà ánh mắt kiên định của cậu ta lại cho tôi đáp án: “Anh không nói đùa. Anh thực sự thích em, gả cho anh được không?” Cậu ta đem chiếc nhẫn kim cương cực lớn giờ trên tay. Tia sáng chói mắt kim cương chiết xạ ra nhắc nhở tôi tất cả những chuyện này là sự thật.

Nhưng tôi lại khó có thể tiếp thu. Đúng lúc này, Hạ Hùng bỗng nhiên xông tới, một phen kéo cổ áo con trai, thực sự cho cậu ta một cái tát thật mạnh.

Bốp ——

Tiếng vang qua đi, toàn bộ hội trường đều yên lặng, trò hề này cuối cùng đã tới □. Ánh mắt của mỗi người đều tập trung trên người hai cha con nhà họ Hạ.

Hạ Tư Kiệt mặt sung lên, nhưng từ đầu đến cuối đều quật cường nhìn ba, nắm chặt chiếc nhẫn trong tay.

“Tao không có đứa con như mày, mày là đồ súc sinh không biết tốt xấu!” Hạ Hùng lại vung một cái tát, tiếng từ bàn tay hạ xuống, khoe miệng tiểu Kiệt rách ra, chảy ra màu máu đỏ tươi.

Ông ta còn không bỏ qua, giờ tay lên, lại muốn đánh cái thứ ba. Tôi nhịn không được nữa, tiến lên một bước, chắn giữa bọn họ: “Đừng đánh! Cậu ấy là con trai của ông!”

“Cút ngay, tôi quản giáo con trai không cần người ngoài nhúng tay vào!”

“Chuyện là tôi gây ra, ông muốn đánh thì đánh tôi, chớ làm tổn thương tiểu Kiệt!”

“Cô cho rằng nói như vậy tôi sẽ không dám đánh cô à? Cô được xem là thứ gì? Chó nhà có tang cũng đòi quản chuyện Hạ gia chúng tôi?”

Tôi sửng sốt, hoàn toàn không ngờ những lời sỉ nhục người khác như vậy lại được nói ra từ miệng một trùm thương giới, ngay trước mặt nhiều người như vậy, không hề giữ lại vạch trần vết sẹo của tôi, quả thực làm tôi xấu hổ vô cùng.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều nhìn tôi chằm chằm, cảm giác như mũi nhọn đâm trên lưng làm tôi phân tâm, hoàn toàn không chú ý tới Hạ Hùng đã hướng về phía tôi giơ tay lên. Chờ khi tôi lấy lại tinh thần, bàn tay ông ta đã sắp rơi xuống.

Tôi theo bản năng nhắm mắt lại, nhưng trên mặt lại mãi không có cảm giác đau đớn.

Đột nhiên, trong đám khách phát ra mấy tiếng thốn thức. Tôi mở mắt ra, nhìn thấy Lê Diệu Phàm chẳng biết đã đứng ở trước tôi từ lúc nào, thay tôi chặn tay Hạ Hùng.

“Bác Hạ, ngài muốn dạy con, không cần động thủ với người phụ nữ của cháu chứ?” Anh ta xụ mặt, giọng điệu lạnh như băng làm người ta không lạnh mà run.

“Vậy người phụ nữ cháu coi trọng, nói cho nó biết cái gì là không biết lượng sức!”

Hạ Hùng và ba Lê Diệu Phàm từng là bạn học cũ quen biết nhiều năm. Cho tới bây giờ mặc dù chẳng phân biệt được thực lực của hai nhà, đều sán sán như nhau, nhưng đều hết sức tránh né việc xuất hiện xung đột cực nhỏ, thậm chí ngay cả cạnh tranh, chưa từng nghĩ hôm nay lại giằng co ở chỗ này.

“Nếu là chuyện nhà, người ngoài đương nhiên không tiện nhúng tay, nhưng bác xử lý chuyện nhà cũng nên suy nghĩ kết quả, không phải sao?” Lê Diệu Phàm không nhanh không chậm nói, không xem uy hiếp của Hạ Hùng vào mắt chút nào.

Lời của anh như nhắc nhở nhóm truyền thông đang kinh động. Trong lễ đường bắt đầu có đèn flash nhiều lần sáng lên, thậm chí có người căng giọng hỏi: “Hạ tổng, ngài thừa nhận bản thân không biết cách dạy con sao?”

Một hòn đá kích thích ngàn tảng sóng, câu hỏi bắt đầu liên tiếp.

“Việc hợp tác của Hạ thị và Tư Đồ sẽ tiếp tục chứ?”

“Tư Đồ tiểu thư, xin hỏi hiện tại ngài có gì muốn nói không?”

...

Truyền thông đột nhiên bạo phát khiến người của hai đại gia tộc đều ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Trong hội đường bắt đầu có người kêu lên: “Không được chụp! Tất cả phương tiện truyền thông ra ngoài!”

Nhưng những bên truyền thông ấy sao có thể cam tâm bỏ qua tin tức như vậy, đương nhiên không muốn rời đi, càng không muốn giao ra ảnh mình chụp được, thế là gây ra xung đột trong hội trường.

Xung đột càng ngày càng nghiêm trọng, rất nhiều tân khách đều sợ phải trốn đi. Trong đại sảnh tiệc rượu âm ỉ tiếng nằng cùng tiếng thét chói tai liên tiếp của phụ nữ.

“Đi thôi!” Trong hỗn loạn, Lê Diệu Phàm bỗng nhiên kéo tay tôi.

“Thế nhưng tiểu Kiệt cậu ấy!” Tôi không bỏ Hạ Tư Kiệt được, sợ ba cậu ta làm ra chuyện quá phận hơn.

Lúc này Tư Đồ Tuyệt cũng chạy tới, ra mặt ngăn cản hành vi của Hạ Hùng. Chỉ là tình cảnh quá mức lộn xộn, tôi không nghe được rốt cuộc họ đang nói gì.

“Máu thuẫn sớm muộn cũng phải bùng nổ, em ở lại sẽ chỉ làm sự tình trở nên càng tệ hơn.” Lê Diệu Phàm bình tĩnh nói với tôi.

Lời của anh ta chọc tới chỗ đau của tôi. Lúc này tôi không còn cách nào tiếp thu tất cả chuyện vừa rồi, càng không cách nào đối mặt với Hạ Tư Kiệt. Có lẽ Lê Diệu Phàm nói không sai, với tôi mà nói rồi đi mới là lựa chọn tốt nhất.

Nghĩ tới đây, tôi nhịn không được liếc nhìn Hạ Tư Kiệt.

Cậu ta đứng ở đằng kia, ánh mắt xuyên qua đoàn người đối diện với tôi. Máu tươi nơi khóe miệng mơ hồ có thể nhìn thấy, đầu bàn tay rõ ràng còn sưng đỏ trên mặt, liên tục nhắc nhở tôi: Là tôi quá ngu dốt, là tôi tự cho là đúng, là tôi lỡ đi cảm nhận của cậu... Tất cả những chuyện này, đều do một tay tôi tạo thành!

Loại cảm giác áy náy khó nói thành lời này, đôn đốc ý niệm muốn thoát đi trong nội tâm tôi càng ngày càng mãnh liệt. Tôi không dám nhìn tiểu Kiệt nữa, cắn răng quay đầu lại, nói với Lê Diệu Phàm: “Chúng ta đi thôi.”

Khi đang nói chuyện, Lê Diệu Phàm đã nắm tay tôi lên, mang theo tôi xuyên qua đám người, rời khỏi hội trường hỗn loạn này.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Tôi và Lê Diệu Phàm tránh được sự truy lùng của phóng viên, rời khỏi hội trường.

Thẳng đến khi chúng tôi lái xe rời đi, trò hề vẫn đang tiếp tục. Chỉ bằng tình cảnh hỗn loạn không chịu nổi vừa rồi, hoàn toàn có thể tưởng tượng đến bản tin ngày mai khó coi cỡ nào.

Bộ mặt của hai nhà Hạ thị và Tư Đồ lần này đã bị quét rác, muốn hợp tác lại là tuyệt đối không thể. Mà lần này Hạ Tư Kiệt náo ra scandal lớn như vậy, cũng nhất định sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của cả tập đoàn. Việc này với cậu ta, với toàn bộ gia tộc đều chính là một đả kích rất lớn.

Ngao cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi.

Ở trên xe Lê Diệu Phàm tôi cẩn thận suy tư suy nghĩ về chân tướng vụ việc, bỗng nhiên ý thức được mấu chốt của tất cả.

Ngoài Hạ Tư Kiệt, còn ai muốn mời tôi đến lễ đính hôn? Là ai động tay động chân trên thiệp mời? Xảy ra chuyện như vậy, ai mới là người được lợi cuối cùng?

Đáp án của tất cả không hề nghi ngờ gì nữa chỉ hướng về cùng một người. Mà người này lúc này đang an vị bên cạnh tôi, cực kỳ bình tĩnh lái xe. Thật giống như tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến anh ta.

Khi tôi suy nghĩ cẩn thận tất cả, tâm bỗng nhiên có loại đau đớn không nói nên lời.

Mười năm, người đàn ông này vĩnh viễn có thể vừa trăng tráo nói yêu tôi, lại vừa không kiêng nể gì mà thương tổn tôi. Là tôi quá ngốc quá ngây thơ, hay là anh ta quá tàn nhẫn quá vô tình?

Đáp án kỳ thực đều như nhau, giữa chúng tôi sớm sẽ không có tình cảm.

“Lê Diệu Phàm.” Có lẽ vì quá đau, lúc mở miệng tôi vậy mà lại bình tĩnh đến thần kỳ.

“Sao?” Anh ta lái xe, không quay đầu nhìn tôi.

“Anh đã sớm biết tiểu Kiệt thích tôi?” Tôi hỏi.

Anh ta quay đầu, nhàn nhạt liếc mắt nhìn tôi một cái: “Ai nấy đều thấy được, trừ em ra.”

“Đã biết, vì sao còn muốn dẫn tôi tới đây?”

“Em muốn nói gì thì nói ra, không cần ám chỉ.” Anh ta dừng xe, ánh mắt bắt đầu trở nên lạnh lùng nghiêm nghị.

“Anh thông minh như vậy, tôi nào dám múa rìu trước mặt thợ?” Tôi cười lạnh, “Hắn là tôi nên chúc mừng anh mới đúng, chỉ bỏ ra chi phí làm thiệp mời đã đạt được nhiều thành phẩm như vậy. Thực sự là một công đôi việc, ngoài dự đoán mọi người.”

“Em nghĩ rằng anh gian lận trên thiệp mời, lợi dụng em phá hỏng lễ đính hôn hôm nay?” Anh ta rất trực tiếp nói ra lời tôi muốn nói.

“Tự anh cũng khá quát được ngắn gọn rõ ràng như thế, còn cần hỏi tôi sao?” Tôi ra vẻ bình tĩnh nói.

“Thảm Thiên Tinh!” Hình như anh có chút tức giận, “Quả thực anh đã nhìn ra tình cảm của tiểu Kiệt đối với em từ rất lâu, nhưng anh không làm trò trên thiệp mời.”

Lúc này, tôi cũng có chút kích động: “Mục đích của anh đều đã đạt được, cũng đừng ở đây làm bộ làm tịch. Anh nghĩ rằng tôi còn tin tưởng chuyện ma quỷ của anh? Ai cũng biết Hạ thị và Tư Đồ thông gia ắt hẳn sẽ ảnh hưởng đến địa vị tập đoàn Á Phàm, các người muốn lợi dụng tôi phá hỏng hợp tác của họ. Tôi nhận, tôi nợ anh! Thế nhưng phiền anh buông tha tiểu Kiệt được không? Với anh cậu ấy không oán không thù, tại sao anh muốn hại cậu ấy?”

“Em quan tâm Hạ Tư Kiệt như vậy?” Sắc mặt Lê Diệu Phàm trở nên xanh đen.

“Đúng, tôi quan tâm cậu ấy!” Tôi có chút luống cuống, cơ thể vì phần nộ mà không tự chủ được khẽ run lên, “Cậu ấy vô tội, cậu ấy chưa từng làm bất cứ chuyện gì có lỗi với anh. Anh dựa vào cái gì mà tổn thương cậu ấy như vậy? Vì sự nghiệp của anh, vì lợi ích của anh, anh làm tổn thương bao nhiêu người vô tội, anh từng nghĩ đến chưa? Quá khứ tôi nghĩ anh không phải người sẽ dấn thân vào thù hận, hôm nay tôi mới phát hiện tôi sai rồi. Anh sớm đã bị thù hận biến thành một ma quỷ!”

“Thì ra ở trong mắt em anh kinh khủng như thế.” Anh ta lạnh lùng cười rộ lên, tươi cười này khiến cho đêm đen tối có vẻ ngày càng lạnh lẽo.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Tôi hỏi lại, đau lòng đến độ sắp tê dại.

“Phải, anh thừa nhận, quả thực anh đã làm rất nhiều chuyện thương tổn em.” Nụ cười trên mặt anh biến mất, ánh mắt bỗng nhiên trở nên rất đáng sợ, tựa như dã thú ẩn nấp trong đêm đen, phóng ra hơi thở nào đó cực độ nguy hiểm.

Tôi cảnh giác lên, không tự chủ được nhích ra sau.

Nhưng vào lúc này, anh ta bỗng nhiên mở miệng: “Em đã nhận định anh là ma quỷ, anh cũng không để ý làm thêm nhiều thương tổn hơn.” Nói xong, anh ta liền áp về phía tôi, hung hăng chiếm lấy môi tôi.

Nụ hôn này thanh linh xảy ra như vậy, tôi nhất thời phản ứng không kịp, bị anh ta cạy mở môi, thô bạo xâm lấn môi lưỡi tôi.

Tôi ra sức phản kháng, hung hăng cắn lưỡi anh ta, một mùi máu tươi cuồng liệt trong nháy mắt tràn ngập trong miệng lưỡi. Anh ta bị đau dừng một chút, lập tức bị tôi đẩy ra.

“Lê Diệu Phàm, anh điên rồi!” Tôi mắng anh ta.

“Không sai, anh điên rồi!” Khóe miệng anh đều chảy máu, còn không dừng tay, lại nhào tới, dùng sức khống chế cổ tay tôi, thô bạo xé rách quần áo tôi.

Trong giây giũa, rốt cuộc tôi khắc chế không được cho anh một cái tát.

Tiếng bạt tai thanh thúy vang lên trong xe, tôi và anh hoàn toàn đều ngơ ngẩn. Bởi khi đánh dùng quá nhiều lực, bàn tay tôi đều đau đến tê rần. Bởi vì phần nộ, cả tay cả người đều không thể khắc chế run rẩy.

Anh nhìn tôi, kiếp này tôi chưa từng thấy ánh mắt luống cuống như vậy từ trong mắt của anh. Khiếp sợ, thống khổ, thù hận... Tôi nghĩ anh ta nhất định hận thấu tôi, tựa như hiện tại tôi hận đến mức muốn giết anh ta.

Đêm bên ngoài xe vẫn tối đen như vậy, thỉnh thoảng có xe lái qua bên cạnh chúng tôi. Tiếng mô-tơ nhanh chóng biến mất trong đêm tối vô biên vô hạn nơi đây, tất cả ánh đèn đều có vẻ bé nhỏ không đáng kể như vậy.

Nhưng đêm sâu hơn cũng không bằng đêm tối trong lòng tôi. Nói chuyện không đâu, vĩnh viện không có tận cùng.

Một khắc kia, tôi đột nhiên cảm giác được người đàn ông trước mắt tôi từng yêu thương sâu sắc này xa lạ như vậy. Quả thực như một người thay đổi, thay đổi thành một người căn bản tôi không quen!

Anh ta rốt cuộc là ai? Vì sao tôi còn muốn lưu luyến một người xa lạ như vậy? Đây đúng lúc này đối với anh, đối với tôi rốt cuộc có ý nghĩa gì?

“Anh biết không, tôi thực sự rất hối hận đã biết anh. Bởi vì mỗi khi biết anh thêm một chút, thấy được bộ mặt thật của anh nhiều hơn thì sẽ càng thất vọng! Lê Diệu Phàm, đối với anh tôi thực sự quá thất vọng!” Tôi nhìn anh, trong lòng khổ sở và thống khổ nói không nên lời.

Trong xe bỗng nhiên trở nên tĩnh mịch, tôi phần hận giằng co với anh ta. Anh ta cũng nhìn tôi, ánh mắt kia tựa như đêm đen này, băng lạnh không nhìn được đến cùng.

Một lúc lâu, rốt cuộc anh ta mở miệng, mặt không thay đổi phun ra hai chữ: “Xuống xe.”

“Không cần anh nói tôi cũng sẽ xuống xe! Nhìn thấy anh thêm một giây tôi đều cảm thấy buồn nôn! Muốn nôn!” Tôi xuống xe, hung hăng đập lên cửa xe.

Anh ta khởi động xe, tiếng mô-tơ trong đêm vắng vẻ nơi đây nghe chói tai như vậy.

Tôi quát lên với anh ta: “Anh cút đi! Từ nay về sau, tôi sẽ không theo lời anh sắp đặt nữa. Hiệp định giữa chúng ta hủy bỏ, anh muốn thế nào thì được cái đó. Tôi không sợ anh! Cái tên ma quỷ này!”

“Như em mong muốn.” Anh ta giẫm xuống chân ga, xe tuyệt tình mà đi trên đường đêm tối.

Tôi vẫn nhìn đèn xe, thẳng đến khi nó biến mất nơi cuối đường, nước mắt không chịu được rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Không ngoài dự đoán, hành động điên cuồng của Hạ Tư Kiệt trong lễ đính hôn quả nhiên gây ra sóng to gió lớn trên truyền thông. Mà tôi – một trong số những đương sự của vụ việc, còn chưa khôi phục lại sau khi khắc khẩu với Lê Diệu Phàm, liền thoáng cái lại bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió của dư luận.

Có người nói tôi là kẻ thứ ba, cũng có người nói lòng tôi đầy mưu đồ, còn có người cảm thấy tôi bắt cả hai tay, trời sinh là hồ ly tinh dụ dỗ đàn ông. Sau khi trải qua vô số thị phi, đối với những lời đồn nhảm nhí kiểu này tôi sớm đã không có cảm giác, khi trở thành chủ đề có sẵn cho các phương tiện truyền thông có thể thực hiện một vụ ồn ào lớn.

Kết quả là, mất thấy《Thiên Sứ》sắp quay xong, đoàn làm phim lại lần nữa trở thành tiêu điểm quan tâm của giới truyền thông. Ngoài phim trường đầy kí giả đến đây phỏng vấn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc quay phim của bộ phim.

Đạo diễn Vương đã không còn gì nói với tôi. Dùng lời của ông nói thì chính là: “Cô không rước lấy chút chuyện mới không bình thường, coi như làm tuyên truyền miễn phí cho đoàn phim đi!”

Lời tuy như vậy, nhưng mất thấy vì quan hệ của tôi mà khiến cho việc quay phim không thể tiến hành, thậm chí còn hại không ít đồng nghiệp trong đoàn phim bị ký giả quấy nhiễu, trong lòng tôi không khỏi áy náy vạn phần!

Tôi biết, sự tình nào lớn như vậy, những ký giả bên ngoài kia chắc chắn sẽ không chịu dễ yên. Mà tôi cứ trốn tránh như thế này, chỉ biết sẽ tạo thành tổn thất lớn hơn cho đoàn phim. Suy nghĩ trước mắt, sợ rằng chỉ có tôi chủ động ra mặt, mới có thể làm cho những ký giả kia buông tha những người khác.

Quyết định chủ ý như vậy, tôi không đếm xỉa tới phản đối của chị Nhạc, dứt khoát đi ra khỏi phòng nghỉ. Gần như là đồng thời, các phóng viên ngồi xổm

canh giữ ở ngoài cửa tất cả đều nổ tung.

Trong nháy mắt, đèn flash sáng lên thành một mảnh, đủ loại câu hỏi ùn ùn kéo đến.

“Cô và Hạ Tư Kiệt quen biết thế nào?”

“Trước đây các cô từng gặp gỡ sao?”

“Lê Diệu Phàm biết quan hệ giữa cô và Hạ Tư Kiệt không?”

...

Đối mặt với vô số vấn đề, câu trả lời cho tất cả tôi chỉ có một: “Xin lỗi, vấn đề riêng tôi không thể trả lời. Mời các người trở về!”

Giăng co như vậy gần nửa giờ, rốt cuộc có ký giả không kiên nhẫn kháng nghị: “Nói đi nói lại chỉ một câu, cô học theo máy à?”

Tiếng nói vừa dứt, lập tức khiến cho mọi người đều đồng tình.

“Đúng vậy, nói cái gì hữu dụng chút đi!” Ký giả ở đây nhao nhao phụ họa.

Tôi nhìn xung quanh bốn phía, lấy lại bình tĩnh, chậm rãi nói: “Các vị đã hiểu kì về chuyện của tôi như vậy, vậy mượn cơ hội này nói với mọi người rõ một việc.”

Hiện trường huyền não chợt im lặng, tất cả mọi người ở đây đều liễu mạng nhìn chăm chăm tôi, rất sợ bị sót mất tin tức quan trọng nào.

Tôi hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm camera, bình tĩnh nói: “Tôi và Lê Diệu Phàm tiền sinh đã chia tay. Tôi không phải là bạn gái của anh ta, càng không phải là vị hôn thê của anh ta. Tôi chỉ là một diễn viên nhỏ rất bình thường. Có lẽ rất nhiều người sẽ có điều hiểu kỳ với thân thể của tôi, nhưng đó đều là chuyện đã qua. Con người luôn muốn nhìn về phía trước, hiện tại tôi chỉ muốn làm một người bình thường, sống một cuộc sống bình thường. Phiền các vị truyền thông sau này đừng đặt tên tôi và tên anh ta cùng một chỗ, cảm ơn mọi người!”

Lúc tôi nói xong lời này, trên mặt kí giả ở đây đều lộ ra biểu cảm kinh ngạc. Ngay cả chị Nhạc ở bên cạnh tôi cũng không thể tưởng ra nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Có lẽ ở trong mắt rất nhiều người, lời này do Lê Diệu Phàm nói ra sẽ có vẻ hợp tình hợp lý hơn, dù sao trên thế giới này khi xảy ra chuyện đàn ông vứt bỏ phụ nữ, lại rất ít có người phụ nữ nào lại từ chối điều kiện hậu đãi kim quy tế.

Nhưng mà, ba tháng thỏa thuận đã gần đến, truyện đồng thoại giữa vương tử và cô bé lọ lem cuối cùng cũng phải kết thúc. Tôi chỉ dùng phương thức của mình làm lời chào trước tiên.

Tức là nhắc nhở Lê Diệu Phàm, cũng là nhắc nhở chính tôi.

Mộng, là lúc nên tỉnh!

“Cô có yêu anh ta không?” Trong đám người, bỗng nhiên có nữ ký giả hỏi tôi.

Tôi ngẩn người, chuyện cũ lại một lần xẹt qua trước mắt tôi. Mặc dù chữ “Yêu” này, đối với đoạn tình cảm này thật sự mà nói quá mức nông cạn, nhưng tôi vẫn gật đầu.

“Vậy anh ấy có từng yêu cô không?” Nữ ký giả đó lại hỏi.

Thẳng thắn mà nói, vấn đề này thực sự cũng là điều tôi muốn hỏi.

Anh ấy có từng yêu tôi không? Tôi nghĩ hẳn là từng yêu. Tại quãng thời gian còn trẻ hết sức lông bông, ở trong những năm tháng liêu lỉnh, chúng tôi từng thật sự yêu nhau sâu đậm như vậy, thẳng đến khi thù hận chia lìa chúng tôi. Cho tới bây giờ, tôi càng lúc càng không xác định được đoạn tình cảm trước đó.

“Có lẽ vậy...” Tôi nhỏ giọng nói một câu.

Lúc này, có lẽ chị Nhạc đã nhận ra cái gì, hướng về phía những ký giả kia kêu lên: “Hôm nay phỏng vấn đến đây là kết thúc, mọi người trở về đi!”

“Chúng tôi còn chưa hỏi xong mà!” “Cô còn chưa nói có quan hệ gì với Hạ Tư Kiệt mà!” ... Giữa đám ký giả nổ tung sôi sục, tình cảnh lại lần nữa trở nên hỗn loạn cả lên.

Tôi đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu, không muốn trả lời bất cứ cái gì nữa, đẩy đoàn người ra vội vã trở lại.

Đúng lúc này, một chiếc xe đột nhiên dừng lại trước mặt tôi. Máy người đàn ông cao to đeo kính râm từ trong xe đi ra, bắt lấy tôi.

“Các người làm gì?” Lúc đó tôi cả kinh, muốn phản kháng.

Thế nhưng mấy người này hiển nhiên đã được huấn luyện công phu. Như điều hầu bắt gà con tôi bị đẩy mạnh vào trong xe. Cửa xe đóng lại, hai tên cường tráng kẹp hai bên tôi, lái xe giảm xuống chân ga. Từ đầu đến cuối chẳng qua chỉ vài giây, xe liền ở trước mắt bao người bỏ qua đám ký giả, nghênh ngang mà đi.

“Các người là ai? Muốn làm gì?” Tôi cảm thấy tất cả việc này thật sự quá khó tưởng tượng. Một khắc trước tôi còn bị ký giả bao quanh, sau một khắc lại bị mấy tên cường tráng bắt cóc!

Nhưng câu hỏi của tôi không có bất kỳ phản hồi nào. Hai người hai bên này, không chỉ to khỏe như hai pho tượng đắp, tính cách hình như cũng giống tảng đá, hỏi gì cũng đều không nói một lời.

“Nếu các người không nói, tôi muốn báo cảnh sát!” Tôi vừa mới lấy điện thoại di động ra, tay liền bị đè lại.

“Đừng quá đáng với khách.” Người đàn ông ngồi ở vị trí kế bên tài xế bỗng nhiên lên tiếng, lúc này tôi mới phát hiện anh ta khác với mấy người kia, mang ánh mắt lịch sự có văn hóa, nhìn qua như là người đứng đầu của họ.

“Mời ngài đợi một chút, chúng tôi không có ác ý gì, chỉ là muốn đưa ngài đi gặp chủ nhân nhà chúng tôi một lần.”

“Chủ nhân nhà các anh là ai? Tôi căn bản không biết các người, các người nhất định nhận lầm người rồi!”

“Chủ nhân đặc biệt dặn dò, muốn mời Thẩm Thiên Tinh tiểu thư đến gặp, cho nên chúng tôi nhất định sẽ không nhận lầm.” Khẩu khí nói chuyện của người nọ lại rất giống với L.K.

Tôi vẫn không cam lòng, còn muốn tiếp tục truy vấn, nhưng đối phương lại như ăn phải thuốc câm, mặc cho tôi chửi ầm lên thế nào cũng đều không lên tiếng nữa. Rơi vào đường cùng, tôi chỉ có thể im lặng, yên lặng theo dõi tình hình.

Xe dọc theo sơn đạo chạy hơn một giờ, rốt cuộc dừng lại trước một ngôi biệt thự. Tôi xuống xe, bị đám người to lớn “Hộ tống” đi vào.

Đây là một biệt thự nhỏ, quy mô tuy không thể đánh đồng với dinh thự của Lê gia, nhưng lại được trang hoàng cực kỳ tinh xảo. Từ màu hoa hồng trong vườn hoa, đến bức tranh được treo trên tường phòng khách, đều thể hiện rõ phẩm vị cao nhã lại khiêm tốn của chủ nhân ngôi biệt thự.

Trực giác nói cho tôi biết, chủ nhân căn phòng này hẳn là một cô gái.

Suy đoán của tôi không sai. Lúc một hình thể quen thuộc đập vào tầm mắt tôi, tôi rốt cuộc hiểu được, thì ra chủ nhân trong miệng người đàn ông đeo kính không phải ai khác, mà chính là vị thiên kim con nhà giàu tôi qua bị tôi “Đoạt” vị hôn phu—— Tư Đồ Tuyết!

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Đều nói lòng ghen tỵ của phụ nữ là đáng sợ nhất, nhưng tôi không ngờ tính tình của Tư Đồ Tuyết đã vậy lại còn quá nóng vội. Chuyện tôi qua vừa mới phát sinh, hôm nay cô ta đã không thể chờ đợi được tới tìm tôi báo thù, còn có ý chuẩn bị nhiều thủ hạ như vậy. Chẳng lẽ muốn bắt chước theo Dung ma ma, nhốt tôi vào một phòng tối, trói trói buộc buộc?

Nghĩ tới đây, toàn thân tóc gáy tôi đều dựng lên. Tôi đứng thẳng người, cảnh giác nhìn Tư Đồ Tuyết.

Cô ta đã đi tới trước mặt tôi, chiếc váy liền thân màu đen được chỉnh sửa vừa người khiến cô ta thoát nhìn khôn khéo mà giỏi giang, lại cũng cho tôi liên tưởng đến Black Widow* thủ đoạn độc ác trong truyền thuyết. (*: Black Widow (Góa Phụ Đen) là nữ anh hùng duy nhất trong biệt đội The Avengers.)

Tôi chuẩn bị xong tâm lý, chỉ chờ cô ta xông tới cho tôi một cái tát.

Thế nhưng cô ta lại không làm gì, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Mời ngồi.”

Tôi bối rối, đây chẳng lẽ là tiên lễ hậu binh (lễ trước binh sau) trong truyền thuyết? Hay trên sofa giấu đầy kim tiêm, đợi tôi ngồi xuống liền tự động đâm tôi?

Như nhìn thấu tâm tư tôi, Tư Đồ Tuyết lại nói: “Cô không cần khẩn trương. Tôi không có ác ý. Mời cô tới chỉ là muốn nói lời xin lỗi với cô.”

Cái này tôi càng bối rối, không rõ trong hồ lô cô ta bán thuốc gì.

“Tôi liền nói thẳng, là tôi gạt Hạ Tư Kiệt viết tên cô trên thiệp mời.”

“Là cô?” Tôi trợn mắt há mồm nhìn cô ta. Cô ta nói là cô ta viết tên tôi trên thiệp mời lễ đính hôn. Vậy chẳng phải là tôi trách lầm Lê Diệu Phàm sao?

“Tại sao cô muốn làm như vậy?” Tôi giận không kìm được hỏi.

“Bởi vì tôi tìm người điều tra cô.” Cô ta không che giấu nói, “Tôi biết rất rõ thân thế của cô, cũng biết quan hệ của cô và Hạ Tư Kiệt. Người anh ta yêu chính là cô, tôi không thể gả cho một người đàn ông không yêu tôi.”

“Quan hệ thông gia thương nghiệp vốn cũng không quan trọng chuyện tình cảm. Nếu như cô cảm thấy cậu ta không yêu cô, thì có thể hủy hôn, tại sao lại muốn thương tổn nhiều người như vậy?” Tôi vừa nghĩ tới mình trách lầm Lê Diệu Phàm, liền cảm thấy khó chịu nói không nên lời.

“Xin cô tôn trọng một chút.” Người đàn ông đeo kính đứng ở một bên đột nhiên lạnh mặt nhắc nhở tôi.

“A Uy.” Tư Đồ Tuyết đưa mắt ra hiệu về phía anh ta, lại đưa mắt về phía tôi, bình tĩnh nói, “Như cô nói, đây là một cuộc thông gia thương nghiệp, tôi không có quyền lựa chọn, bắt buộc dĩ mới lợi dụng cô. Tôi mời cô tới, một mặt là muốn nói rõ. Mặt khác, cũng là muốn bồi thường cho cô.”

“Tôi không cần bồi thường gì cả, tôi chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây!” Mặc dù tôi có thể hiểu được trong lòng Tư Đồ Tuyết không muốn chấp nhận hôn ước, nhưng hành vi mượn dao giết người này của cô ta vẫn khiến tôi cảm thấy rất tức giận.

“Tôi chưa bao giờ thích thiếu nợ người ta cái gì. Lần này là tôi lợi dụng cô, nhưng lúc điều tra thân thế của cô, tôi cũng phát hiện ra một ít chuyện thú vị. Tôi nghĩ hẳn là có thể bồi thường thương tổn mà tôi gây ra cho cô.” Tư Đồ Tuyết mới nói xong, một phong thư rất lớn liền được đưa tới trước mặt tôi.

“Đây là bồi thường tôi dành cho cô, nhận hay không là do cô.” Cô ta nói.

Tôi do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn nhận phong thư kia, mở ra.

Trong phong thư có mấy bản văn kiện, chính là tư liệu vụ án tài chính năm đó của tập đoàn Lâm thị. Tôi mới lật xem vài tờ, tay liền không tự chủ được run lên.

Bảy năm trước, trong một vụ làm ăn lớn ba tôi bị người ta mưu hại, đầu tư thất bại, gần như bồi thường cả một nửa số tài sản. Vì ổn định lòng người, ba tôi tạo tài khoản giả, nói dối là lợi nhuận của công ty, rồi xin ngân hàng khoản vay kénh xù, dự định đợi thời trở lại.

Nhưng sự tình cuối cùng vẫn bị bại lộ, cảnh sát tìm tới cửa, ba tôi chạy trốn, bỏ lại tôi và mẹ thu dọn tàn cục. Nhưng mà sự tình đến nông nỗi đó, cô nhi quả phụ chúng tôi thì có thể làm được gì đây? Chúng tôi chỉ có thể tro mắt nhìn công ty phá sản, nhìn truyền thông công bố tất cả với công chúng, nhìn gia đình bạn bè ngày xưa từng người một rời chúng tôi mà đi.

Cuối cùng, tòa án niêm phong tài sản của chúng tôi, đồng thời phát ra thông báo, buộc tôi và mẹ chuyển khỏi biệt thự trong vòng ba ngày.

Ngôi nhà tôi đã sống hai mươi năm, cứ như vậy không còn nữa. Ở nơi đó từng có người nhà của tôi, thời thơ ấu của tôi, tất cả của tôi... Nhưng trong một đêm, cũng chỉ còn lại có tôi và mẹ sống nương tựa lẫn nhau.

“Con gái, đồng ý với mẹ, đừng lưu luyến, phải kiên cường!” Mẹ cổ vũ tôi.

Tôi cho là mình có thể làm được, cho đến ngày thứ ba tòa án đưa ra thông báo. Khi tôi và mẹ hai bàn tay trắng bị đuổi ra khỏi nhà, xa xa, tôi thấy một chiếc xe lái vào cổng nhà tôi, mà Lê Diệu Phàm thì ngồi bên trong.

Một khắc kia, tôi rớt cuộc bật khóc.

Ba năm, anh ta biến mất tròn ba năm. Khi tôi sống trong nhớ nhung và áy náy về anh ta không cách nào thoát ra được, anh ta đã dần hết sức làm lại, thần không biết quỷ không hay cắn nuốt tất cả từng thứ thuộc về tôi.

Không lâu sau, truyền thông tiết lộ, trong cuộc đấu giá của tòa án, năng lực của tập đoàn Á Phàm vọt lên thứ nhất, vừa mới giành được khu nhà cao cấp ở vùng ngoại ô của Lâm Nhân Nghĩa.

Sau đó, tập đoàn Á Phàm lại thu mua công ty của ba tôi với giá cực thấp. Đến nước này, trên đời đã không còn Lâm thị.

Mặc dù theo thông lệ muốn thực hiện được cũng phải đợi thương thảo, thế nhưng một đại công ty kinh doanh mấy chục năm như của ba tôi lại cứ như vậy mà sụp đổ, nguyên nhân tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.

Ai mới là độc thủ phía sau bức màn? Ai chủ đạo tất cả những việc này? Chỉ cần xem cuối cùng ai thu được nhiều lợi nhất thì thấy ngay.

Tôi từng tin tưởng vững chắc những việc này đều là thủ đoạn của Lê Diệu Phàm để báo thù. Cho tới giờ khắc này, tôi thấy được tư liệu Tư Đồ Tuyết cho tôi, tôi mới phát hiện hình như mình đã sai rồi, độc thủ thực sự phía sau bức màn hình như là một người khác!

Căn cứ vào tư liệu Tư Đồ Tuyết cho tôi có thể thấy, người tiết lộ cơ mật công ty, làm hại việc đầu tư của ba tôi thất bại, nặc danh báo cáo với cơ quan tư pháp, không phải là ai khác, mà chính là người mà ba tôi tin nhiệm nhất —— chú Văn.

Tại sao chú Văn lại muốn hại gia đình tôi? Rốt cuộc là Lê Diệu Phàm sai khiến, hay có ẩn tình khác? Trên xe trở về, tôi vẫn tự hỏi vấn đề này.

Thằng thần mà nói, trong lòng tôi cảm thấy mâu thuẫn trước nay chưa từng có. Một mặt hi vọng mình hiểu lầm Lê Diệu Phàm, hi vọng anh chưa bao giờ thương tổn tôi. Còn mặt khác, tôi lại cảm thấy rất sợ hãi. Nếu quả thật là tôi hiểu lầm Lê Diệu Phàm, tôi nên đối mặt với anh như thế nào đây?

Kỳ thực, không nói đến chuyện bảy năm trước, nói ngay đến việc hôm qua, tôi đã hiểu lầm anh. Hiểu lầm anh giờ trò trên thiệp mời, lợi dụng tôi phá hư lễ đính hôn của Hạ Tư Kiệt. Vì thế, tôi còn nói với anh nhiều lời tuyệt tình như vậy. Bây giờ nghĩ đến, đích thực là tôi quá vô đoán.

Bởi con biết cổ bảy năm trước kia, tôi tro mắt nhìn người cha thân nhất bỏ chúng tôi mà đi, mắt thấy một người lại một người bạn tốt trở thành người xa lạ, tôi đối với tất cả mọi người đều không còn chút tín nhiệm, bao gồm cả Lê Diệu Phàm trong đó.

Có lẽ, người thực sự bị thù hận che mắt không phải Lê Diệu Phàm, mà là tôi.

“Anh từng hận ai chưa?” Tôi ngồi trong xe, nhin không được hỏi A Uy bên cạnh.

“Vì sao hỏi như vậy?” A Uy liếc mắt nhìn tôi một cái.

“Không có gì.” Tôi rũ mắt xuống, “Chỉ là tôi phát hiện, hình như bản thân mình đã làm sai một việc, nói lời quá tuyệt tình với một người.”

“Sau đó thì sao?”

Sau đó? Tôi cười khổ một cái: “Có lẽ không có sau đó, dù sao chúng tôi không có khả năng ở bên nhau...”

“Làm sao cô biết không có khả năng chứ?” A Uy bỗng nhiên hỏi lại tôi.

Tôi sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Đã từng, tôi cũng cảm thấy tôi và thân phận của cô ấy cách xa, không có khả năng ở bên nhau, cho nên tôi chọn buông tay. Thế nhưng cô ấy vẫn đang cố gắng, không cần biết đến địa vị, kiên trì cùng một chỗ với tôi. Là cô ấy khiến tôi có thêm lòng tin, khiến tôi cảm thấy con đường tương lai cũng không khó khăn đến vậy.” A Uy nói, lại cười cười, trong mắt xẹt qua một tia ôn nhu.

“Cô ấy là chi... Tư Đồ Tuyết sao?” Tôi yếu ớt hỏi.

Đúng lúc này, A Uy dừng xe lại, nhắc tôi: “Tới rồi, cô xuống xe đi.”

Nhưng tôi còn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Anh vừa mới nói...”

“Quản chuyện của mình trước đi, hạnh phúc là do chính mình nắm chắc.” Anh ta cắt ngang lời tôi.

Một khắc đó, trái tim tôi như bị cái gì đó nhẹ nhàng chạm đến.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 43

Bởi bên đoàn phim còn có đám ký giả đang ngồi canh giữ, để không làm cho hỗn loạn, sau khi gặp Tư Đồ Tuyết tôi cũng không trực tiếp trở lại đoàn phim, mà về nhà tạm lánh.

Nhưng mà về nhà cũng không làm tôi cảm thấy một tia yên tĩnh, trái lại, lời A Uy không ngừng vang vọng bên tai tôi, xúc động nổi lòng tôi, cũng làm cho lòng tôi sinh ra rất nhiều nghi hoặc và do dự.

Sau khi nói những lời tuyệt tình như vậy, tôi có nên đi tìm Lê Diệu Phàm nữa hay không? Tìm anh rồi thì nên nói gì đây, hỏi rõ ràng chuyện năm đó, hay nói lời xin lỗi với anh trước? Chúng tôi còn có thể tiếp tục không? Tôi có còn lưu luyến anh không?

...

Mấy câu hỏi này nghĩ càng nhiều, càng làm người ta rục rịch. Lúc này, tôi cảm giác tim mình tựa như một đê đập, lỗ hổng đã xuất hiện, chỉ kém một bước cuối cùng là nước tràn thành lụt.

Nếu như lại rơi vào, tôi nên làm gì bây giờ?

Nhưng vết thương trong lòng hình như lại đang âm ỉ làm đau tôi, nhắc nhở tôi không nên tái phạm cùng một lỗi. Thế nhưng cảm điện thoại trong tay lại

trước sau đều không bỏ xuống được.

Thiên sứ và ác ma đang kịch liệt tranh luận trong đầu tôi. Một bên nói: “Ít nhất, phải nói một tiếng xin lỗi với anh ấy chứ. Ít nhất trong chuyện tôi qua đích xác là tôi hiểu lầm anh.” Một bên khác lại hô to: “Nhất định đừng hăm vào nữa, đó đều là biểu hiện giả dối! Cô còn muốn bị anh ta hại một lần nữa sao?”

Tranh luận chưa kết thúc, tôi đã như bị ma xui quỷ khiến mở di động ra. Ngay trong nháy mắt khởi động máy đó, vô số cuộc gọi tin nhắn ùn ùn kéo tới, gần như chất đầy di động tôi.

Lúc đó tôi liên sững sốt, nhìn thấy toàn số di động của Lê Diệu Phàm trên màn hình, trong lòng có loại cảm giác nói không ra lời. Đúng lúc này điện thoại vang lên, tôi lấy lại tinh thần, nhìn ba chữ to “Lê Diệu Phàm” trên màn hình, tay run run, di động liền rơi xuống đất.

“A!” Tôi kêu một tiếng.

Điện thoại bị rơi trên mặt đất lại được kết nối, tiếng Lê Diệu Phàm truyền đến: “Thiên Tinh, em ở đâu? Mau trả lời anh!”

Nhìn di động trên mặt đất, tôi do dự, không biết nên nhận hay không.

Đúng lúc này, Lê Diệu Phàm lại nói: “Các người là ai? Đòi tiền thì nói thẳng! Nếu không nói, tôi liền báo cảnh sát!”

Thấy tình hình bất thường, tôi vội vàng luống cuống tay chân nhặt di động lên, rất nhanh nói: “Đừng! Tôi không sao, anh đừng kinh ngạc, tôi đang ở nhà yên lành đây!”

“Ở nhà?” Hình như anh có chút bất ngờ, nhưng lập tức lại nổi giận đùng đùng chất vấn, “Ở nhà vì sao không khởi động máy? Hôm nay em đi đâu?”

“Tôi không mở máy là sợ những ký giả kia gọi điện!” Tôi giải thích.

“Những tên đưa em lên xe là ai, bọn họ có mục đích gì?” Anh lại lần nữa truy vấn, hiển nhiên biết chuyện hôm nay tôi bị đưa đi.

Tôi rất muốn nói cho anh biết chuyện hôm nay gặp Tư Đồ Tuyết, thế nhưng nghĩ đến đây chẳng khác nào thừa nhận chính mình hiểu lầm anh, nhất thời lại không biết nên mở miệng thế nào, đành phải mạnh miệng nói: “Sao anh còn hỏi nhiều hơn mẹ tôi thế? Không phải nói cắt đứt quan hệ sao? Còn quản chuyện của tôi làm chi!”

“Anh có nói muốn cắt đứt quan hệ với em không?” Anh hỏi lại.

Tôi yên lặng, hồi tưởng lại tối qua. Mặc dù chúng tôi tranh cãi kịch liệt, nhưng quả thực anh không nói lời gì quá đáng với tôi, hơn nữa người cường điệu sự tình cũng không phải là anh. Nhưng tôi không chỉ hiểu lầm anh, còn nói với anh rất nhiều lời tuyệt tình. Trái lại, hình như là tôi hơi quá đáng một chút.

Nghĩ tới đây, tôi không khỏi lại bắt đầu áy náy, nhất thời trầm mặc không nói.

Tôi trầm mặc như bị nhiễm tới anh, anh cũng không nói thêm gì nữa. Hai chúng tôi cứ như vậy ở hai đầu điện thoại, im lặng giăng co.

Thời gian bỗng nhiên trở nên rất chậm chạp. Tôi nghe tiếng đồng hồ tích tắc vang trên tường, trong lòng kỳ thực có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng lại nói không nên lời.

Đã trải qua khắc khẩu kịch liệt như tối qua, tôi cho rằng chúng tôi đã mất lòng tin với nhau rồi, nhưng kết quả là, chúng tôi vẫn không ai bỏ xuống được.

Tôi, cam chịu số phận!

“Thiên Tinh.” Cũng không biết qua bao lâu, bỗng nhiên anh nhẹ nhàng gọi tôi một tiếng ở đầu kia điện thoại.

“Gi?” Tôi hỏi.

“Những lời đó em nói hôm nay, anh đều nghe được.”

“Ừm...”

“Không phải có lẽ, có yêu là thật. Quá khứ có, hiện tại có, mười năm nay trong mỗi một phút mỗi một giây anh đều chưa từng quên em!”

Lúc đó tôi chỉ cảm thấy trong lòng ầm một tiếng, “bò đê” xây dựng trong lòng kia trong nháy mắt ầm ầm sụp đổ. Tình cảm để dành đã lâu như hồng thủy trút xuống, khiến cho tôi căn bản ngay cả cơ hội khắc chế cũng không có, nước mắt liền ào ào chảy ra.

“Em đừng khóc.” Anh nói.

“Khóc cái đầu anh!” Tôi vừa khóc, vừa mắng. “Sao anh không nói sớm đi? Giữ đến bây giờ mới nói! Anh đây coi là cái gì? Anh nghĩ rằng tôi còn là tôi trước đây sao, anh nói gì tôi cũng tin? Hôm nay nếu như anh không giải thích rõ cho tôi, kiếp này anh cũng đừng nghĩ đến việc nói chuyện với tôi nữa...” Nói được đến đây, tôi đã khóc không thành tiếng, lại cũng nói không được nữa.

“Đừng khóc, anh đều nói cho em biết.” Anh an ủi tôi.

“Cũng đã nói tôi không khóc rồi!” Tôi hút nước mũi, lau nước mắt, cắn răng nói, “Anh đồng ý thì đừng lừa tôi, tất cả mọi chuyện tôi đều muốn biết. Trước đây, hiện tại, còn có cái cô La Vi kia! Anh phải nói rõ cho tôi!”

“Anh nói, anh đều nói, thế nhưng...” Anh dừng một chút, “Dù sao em cũng phải mở cửa cho anh vào đã chứ?”

Tôi sững sốt, nhớ tới những tình tiết kinh điển trong phim ảnh đó, nam chính vừa cùng nữ chính nói điện thoại, vừa len lén đi tới cửa nhà nữ chính, cho đối phương một surprise* lãng mạn. (*: từ này là gốc tác giả dùng nhé, ko phải tớ để nửa tây nửa ta đâu J)

Nhưng lúc này, tôi một chút cũng kinh hi không nổi. Trong đầu tôi chỉ có một ý niệm: Lão nương đã khóc thành phúc đức này, anh không thể thay thời điểm rồi lại đến sao?

Tôi lau khô nước mắt, mở cửa, cùng Lê Diệu Phàm bốn mắt nhìn nhau. Bỗng nhiên có loại cảm giác như cách xa mấy đời.

Trong một ngày này thực sự rất nhiều chuyện xảy ra, giống như giữa chúng tôi cách cả thế kỷ. Lúc này gặp lại, trong lòng tôi có loại cảm giác như cừu biệt gặp lại, thậm chí còn xúc động muốn bỏ nhào tới hung hăng ôm lấy anh.

Ngay khi tôi nỗ lực khắc chế cái ý niệm này, anh cũng đã tiến lên một bước, không nói lời nào hôn lên môi tôi.

Trong nháy mắt, đầu óc tôi trống rỗng, thân thể cương cứng lui về phía sau vài bước. Đi thẳng vào trong phòng, anh còn không buông tay, đẩy tôi áp về bên tường.

Tôi đã tận lực, tận lực quên anh, tận lực hận anh, tận lực đẩy anh ra... Thế nhưng, tất cả nỗ lực này đều uổng công. Đến cuối cùng tôi vẫn không thể không thừa nhận —— tôi yêu anh!

Lúc này, tôi không muốn hỏi, không muốn nói gì cả, tôi chỉ vòng lấy cổ anh, liều lĩnh đáp lại nụ hôn của anh. Vạn kiếp bất phục kia, cũng xin cho tôi làm càn lần này đi!

Dường như đã nhận ra sự đáp lại của tôi, Lê Diệu Phàm hôn sâu hơn. Giữa răng môi tôi tất cả đều là hơi thở nguy hiểm mà mê người của anh. Cảm giác quen thuộc này như lại để tôi trở về rất nhiều năm trước, có khóm lửa hồng rực thiêu đốt trong ngực tôi, càng ngày càng nghiêm trọng.

Nụ hôn này tựa như mở ra cái van trút nước, làm cho lý trí của tôi trào đi, cũng làm mê muội đầu óc tôi. Tôi như mê muội đưa tay cời nút áo sơ mi của anh. Ngón tay va chạm vào thân thể nóng hổi mà rắn chắc của anh, lập tức bị hơi thở nóng bỏng của anh vây quanh.

Một tay anh vói vào trong áo T-shirt của tôi, bàn tay hơi thô ráp chạy quanh vòng eo tôi. Tay kia xuyên qua từ cạp cổ tôi, nâng ót tôi lên, thay tôi ngăn cách bức tường cứng rắn phía sau kia.

Sau đó, anh bỗng nhiên rời khỏi môi tôi, cắn xương quai xanh của tôi. Đau đớn rất nhỏ kích thích thần kinh tôi. Tôi ngẩng đầu lên cố sức hô hấp, dùng tay ôm chặt lấy thân thể anh.

“Thiên Tình, đừng rời khỏi anh.” Giọng anh mang theo từ tính vang vọng bên tai tôi.

Trong lòng tôi chấn động, nâng mặt anh lên, cẩn thận nhìn chăm chăm vào mắt anh. Lúc này, chúng tôi cách gần như vậy, gần đến mức tôi cũng có thể nhìn thấy mặt tôi từ trong con ngươi anh.

“Anh cũng vậy, bằng không nhất định em sẽ giết anh!” Tôi cắn răng nói.

“Nhất định.” Anh nói xong, lại một lần nữa ngăn môi tôi lại. Nụ hôn này tới còn mãnh liệt hơn hồi nãy. Tay anh đỡ lấy eo tôi, ôm tôi đi vào trong.

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên hai tiếng ho. Trong lòng tôi cả kinh, đã quên chính mình đang quần áo xốc xếch, nhanh chóng quay đầu lại, trong nháy mắt cả người đều hóa đá.

Chỉ thấy mẹ tôi mang theo túi lớn túi nhỏ đứng ngoài cửa, khuôn mặt tươi cười dịu dàng nói với chúng tôi: “Mẹ không muốn quấy rầy, nhưng hai con tốt xấu gì cũng phải đóng cửa lại rồi mới vào chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44

Trên thế giới này còn gì khiến người ta xấu hổ hơn so với việc yêu đương vụng trộm bị phụ huynh bắt gặp? Tôi cảm giác từ mặt đến cổ mình đều sắp hồng cả lên, nhanh chóng đẩy Lê Diệu Phàm ra, lúng túng nhìn mẹ tôi, đợi bà xụ mặt mắng tôi một trận.

Không ngờ mẹ tôi chẳng những không tức giận, còn cười nói: “Các con tiếp tục đi, không cần phải xen vào mẹ.”

Lúc đó tôi liền bối rối, bỗng nhiên ý thức được chứng hay quên của mẹ tôi hình như lại nghiêm trọng, bà vậy mà lại không nhận ra Lê Diệu Phàm!

“Mẹ, anh ấy là...”

Tôi mới mở miệng, liền bị mẹ tôi cắt ngang: “Đợi lát nữa rồi giới thiệu, mau lấy hành lý vào cho mẹ. Ngồi xe một ngày, mẹ sắp mệt chết đi được.”

Lúc này tôi mới ý thức được bà còn đứng ở ngoài cửa, vội vàng đi lên phía trước. Đúng lúc này, Lê Diệu Phàm bỗng nhiên nhanh hơn tôi một bước, tiến lên cầm lấy hành lý trên mặt đất.

“Thật là một đứa trẻ ngoan.” Mẹ tôi cười híp mắt nhìn anh, ánh mắt kia liền như nhìn con rể, hoàn toàn không nhận ra anh, thậm chí còn mở miệng hỏi: “Đứa trẻ này, con tên là gì?”

Tôi khẩn trương một hồi, rất sợ Lê Diệu Phàm nói lỡ miệng, lập tức thốt ra: “A Ngu! Mẹ, anh ấy là A Ngu!” Tha thứ cho tôi đi, dưới tình huống khẩn cấp như vậy, đầu óc tôi có thể nghĩ ra một cái tên kinh hãi như thế đã rất tốt rồi.

“A Ngu?” Mẹ tôi xì cười một tiếng, “Thật là một cái tên thành thật.”

Tôi vừa cười cùng bà, vừa len lén mắt liếc nhìn Lê Diệu Phàm, thấy mặt anh đều đen lên, đang muốn cười trộm, lại không nghĩ rằng mẹ bỗng nhiên nói một câu: “A Ngu à, giúp mẹ đem hành lý để vào trong phòng.”

“Vâng, mẹ.” Lê Diệu Phàm rất thuận miệng tiếp một câu, hơn nữa còn khiêu khích liếc mắt nhìn tôi một cái.

Cái này, đến phiên mặt tôi đen lại.

Thừa dịp Lê Diệu Phàm đi vào trong, tôi vội vàng kéo mẹ tôi đến sofa ngồi xuống, nhỏ giọng nói với bà: “Mẹ, mẹ chớ gọi lung tung, con và anh ấy không phải như mẹ nghĩ.”

“Yên tâm, mẹ không nghĩ bậy, mẹ chỉ tin tưởng mắt mình nhìn thấy.” Mẹ tôi cười híp mắt trả lời tôi.

Mẹ! Mẹ nhất định là phúc hắc! Nhất định! Tôi cố nén xúc động, nuốt nước mắt nói tránh đi: “Mẹ, sao mẹ không nói một tiếng đã tới rồi?”

“Cái đứa con này, không phải là ngại mẹ vương vãi đấy chứ?” Mẹ tôi ngạc nhiên nói.

“Sao có thể!” Tôi nhất thời hết đường chối cãi, “Sao con có thể chê mẹ vương vãi? Huống chi con cũng không có việc gì!”

“Nếu như mẹ đến muộn một ngày, thì có chuyện.” Mẹ tôi cười xấu xa hướng tôi nháy mắt ra hiệu.

Tôi: “...”

Lúc này, Lê Diệu Phàm đã cất xong hành lý từ trong phòng đi ra.

Thấy anh, mẹ tôi lập tức liền gọi: “A Ngu, qua đây! Qua đây!”

Tôi đau đầu một trận, vội vàng hướng anh đưa mắt ra hiệu, hi vọng anh không nói lung tung trước mặt mẹ tôi. Nhưng anh đi tới, liếc mắt nhìn tôi một cái, bỗng nhiên nhếch khóe miệng không hề phát hiện, sau đó nói với mẹ tôi: “Mẹ, còn có gì phân phó sao?”

Mẹ cái đầu anh ỉ! Tôi thật hận không thể bỏ nhào tới bóp chết anh, nhưng mẹ tôi lại rất cao hứng, gạt đầu lia lịa: “Đứa bé này không chỉ có cái tên thành thật, người còn hiểu chuyện. Không tệ, không tệ!” Mẹ tôi vừa cười, vừa kêu Lê Diệu Phàm, “Nào nào nào, tới đây ngồi.”

“Mẹ!” Tôi bất mãn kháng nghị.

“Không đến phần con nói, đi qua một bên!” Mẹ tôi vậy mà lại ghét bỏ liếc mắt trừng tôi một cái.

Lúc đó tôi liền túng, nghiêng răng nghiêng lợi ngồi xổm một bên ghế nhỏ, gương mặt nhìn mẹ tôi gần như kéo bao tay Lê Diệu Phàm.

“Con, trong nhà làm gì?” Mẹ tôi vừa mở miệng liền đi thẳng vào chủ đề chính.

Lê Diệu Phàm liếc mắt nhìn tôi một cái, chậm rãi nói: “Làm kinh doanh.”

“Kinh doanh gì thế?” Mẹ tôi lại hỏi.

Tôi ở bên cạnh bóp một phen mồ hôi lạnh, rất sợ câu trả lời của Lê Diệu Phàm khiến mẹ tôi nhớ tới cái gì, đành phải số chết đưa mắt ra hiệu với anh.

“Làm doanh nghiệp nhỏ.” Cuối cùng anh cũng không nói lộ hết.

“Được, rất tốt!” Mẹ tôi nghe xong liền tục gạt đầu, lại hỏi, “Tại sao lại quen biết Thiên Tinh nhà mẹ?”

“Bạn bè giới thiệu!” Tôi thật nhanh trả lời.

“Ở một bên đi, lúc nào hỏi con thì mở miệng!”

Xét thấy mẹ tôi đã không phải là mẹ ruột, tôi chỉ có thể dùng ánh mắt xin giúp đỡ hướng về phía Lê Diệu Phàm, cầu anh nhất thiết chớ nói lung tung.

Nhưng hiển nhiên anh còn ngại sự tình không đủ loạn, lại cười mở miệng nói: “Bạn giới thiệu con tới đây ở.”

Tôi còn chưa kịp ngăn cản Lê Diệu Phàm nói lung tung, mẹ tôi liền kêu lên: “Bác nhớ ra rồi! Lần trước vị khách trong điện thoại Thiên Tinh nói chính là con? Đứa nhỏ này còn gạt mẹ nói cái gì mà đem phòng cho thuê một nửa, rõ ràng chính là ở chung mà!”

“Mẹ, mẹ nói bừa gì thế?” Tôi cảm giác mình sắp điên rồi.

“Đừng có dùng vẻ mặt cầu xin, mẹ lại không trách các con.” Mẹ tôi nói xong, quay mặt về phía Lê Diệu Phàm, cười híp mắt nói: “A Nguu, con đừng thấy mẹ lớn tuổi, chứ thật ra mẹ rất cởi mở. Người trẻ tuổi các con muốn làm gì thì làm không cần được sự đồng ý của mẹ, mẹ toàn lực ủng hộ!”

“Cảm ơn mẹ.” Lê Diệu Phàm nói xong, đặc ý nhìn tôi liếc mắt một cái.

Ba má ôi! Trước mắt tôi tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi.

Lê Diệu Phàm nói năng bậy bạ cộng thêm sự bừa bãi của mẹ tôi, khiến sự tình trở nên càng không thể văn hồi. Đặc biệt sau khi biết được chúng tôi “Ở chung”, mẹ tôi nghiêm nhiên đem “A Nguu” trở thành con rể của mình, tôi quả thực không có lời nào để nói.

Mà tôi thân là con gái của mẹ, ngoài ở một bên lo lắng xuống ra thì thậm chí ngay cả cơ hội để nói cũng không có. Cuối cùng, tôi thực sự không thể nhịn được nữa, mượn cớ buồn ngủ, không nói lời nào mà kéo Lê Diệu Phàm vào trong phòng.

“Anh và mẹ nói hươu nói vượn, muốn hại chết em à?” Cửa vừa đóng lại, tôi liền trở mặt, kéo cổ áo Lê Diệu Phàm, nổi giận đùng đùng nói với anh.

“Nếu không em bảo anh nói gì đây?” Anh hỏi lại.

Tôi thoáng cái bị hỏi mà ngừng lại. Quả thực, hiện tại dưới tình hình này ngoài tạm thời lừa dối mẹ tôi ra, hình như cũng không có biện pháp nào khác. Thế nhưng! Tôi giảm thấp âm giọng xuống, cắn răng nói: “Anh bịa thì bịa, tại sao lại nói với mẹ em anh ở đây?”

Anh cười rộ lên, nắm tay tôi, dán mặt vào bên tai tôi, dùng giọng điệu hơi chút khiêu khích thấp giọng nói: “Không phải chúng ta còn có việc chưa làm xong sao?”

Lúc đó mặt tôi liền đỏ bừng, vội đẩy anh ra: “Làm cái đầu anh ấy! Muốn làm cũng nói rõ ràng trước đã!” Nói xong tôi lại cảm thấy không thích hợp, vội vàng biện giải, “Dù cho nói rõ em cũng không làm!” Má ơi, vội chết con, lời này sao càng nói càng quái chứ?

Nụ cười trên mặt anh càng đậm: “Em yên tâm, bất kể có làm hay không, anh đều nói.”

Tên khốn này là do ông trời phái tới tức chết tôi đi? Tôi quyết định không cùng anh nói lời vô ích nữa, sưng mặt lên nói: “Vậy còn không nói?”

“Bắt đầu nói từ đâu đây?” Anh hỏi.

“Bắt đầu lại từ đầu, em muốn biết toàn bộ mọi chuyện.” Tôi nói.

“Được rồi, chuyện xưa này rất dài, em phải có chút kiên trì.” Anh gật gật đầu, rót cuộc mở miệng nói với tôi chuyện từ mười năm trước.

“Còn nhớ mười năm trước, lần cuối cùng chúng ta gặp mặt ngày đó không? Ngày đó, anh nhận được điện thoại báo ba bị bắt, vội vã nói lời từ biệt em liền chạy về nhà. Lúc về đến nhà, ba đã bị bắt đi. Mẹ chảy nước mắt nói với anh, ba bị người ta hại, có khả năng phải ở trong tù rất nhiều năm, còn nói người hại ba anh chính là ba em.

Nghe thấy tin tức này, cả người anh đều bối rối, cho tới bây giờ ba luôn là thần tượng của anh. Từ nhỏ anh đã tràn đầy sùng kính với ba, anh tuyệt đối không tin ba sẽ làm chuyện phạm pháp. Nhưng anh cũng không bằng lòng tin người hại ba anh là ba em. Cho nên, anh bất chấp sự ngăn cản của mẹ, len lén chạy tới nhà em.”

“Sau sự kiện đó, anh từng tới nhà em?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Không sai, anh tới nhà em tìm ba em, lại bị cảnh vệ đuổi ra. Anh không cam lòng, ở bên ngoài đợi cả ngày, rốt cuộc chờ được ba em. Đó là lần đầu tiên anh ăn nói khép nép cầu người khác như vậy, thậm chí anh đã quỳ trước mặt ông, cầu xin ông ấy buông tha cho ba anh, nhưng trước sau ông ấy đều thờ ơ.”

Lúc Lê Diệu Phàm nói lời này, sắc mặt hơi tái. Tôi biết đoạn hồi ức đó với anh mà nói là một con ác mộng. Tôi cũng biết tình cảm của anh và ba, nhưng tôi không biết sau khi gặp chuyện không may anh lại đến cầu cứu ba tôi. Một người đàn ông kiêu ngạo như anh, sẽ không thỏa hiệp một ai, nhưng để cứu ba mình mà quỳ gối trước mặt ba tôi, thực sự làm cho người ta đau lòng.

“Xin lỗi.” Tôi cảm thấy mũi có chút cay cay, nhin không được nói.

“Nên xin lỗi chính là anh,” Anh lắc đầu, “Khi đó anh còn trẻ, bởi vì thống hận hành động của ba em, cho nên đã đem thù hận trút xuống người em và mẹ em. Ba em gặp chuyện không may năm ấy, anh vừa mới từ nước ngoài trở về, chính thức tiếp nhận tập đoàn không lâu. Lúc nghe được tin tức, anh từng muốn đi tìm em, thế nhưng anh dao động. Khi đó anh mới 22 tuổi, tốt nghiệp đại học không bao lâu, các nguyên lão của công ty còn cố kị anh bởi uy danh của mẹ, chứ thật ra vô số người chờ tóm được nhược điểm của anh. Anh không thể gây ra lỗi gì. Cho nên, cuối cùng anh vẫn lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí còn lợi dụng cơ hội này, thu mua Lâm thị, vì mình tạo uy danh trước mặt các nguyên lão ở công ty.”

“Cho nên sự kiện đó của ba em căn bản cũng không phải là anh làm, phải không?” Tôi truy vấn.

“Không sai.” Anh gật đầu nói, “Thế nhưng anh biết có người ở phía sau điều khiển tất cả chuyện này. Năm nay anh vẫn đang thăm điều tra người này là ai, cũng tìm được một chút đầu mối.”

“Là chú Văn đúng không?” Tôi thốt ra.

“Em biết?” Anh liếc mắt nhìn tôi một cái, dường như có chút kinh ngạc.

“Em cũng vừa mới biết đến, em còn biết người giỏi trò trên thiệp mời là Tư Đồ Tuyết. Hôm nay em gặp cô ta, cô ta cho em biết rất nhiều chuyện mà em không biết. Việc này, thực ra anh sớm có thể chính miệng nói cho em biết, thế nhưng anh lại không làm như vậy. Anh cố ý khiến em hiểu lầm anh, đây là vì sao?”

“Bởi vì anh không muốn lại hãm sâu vào!” Anh nhìn chằm chằm đôi mắt tôi, rất nghiêm túc nói, “Ba chết từng một lần khiến anh mất phương hướng. Anh từng nghi ngờ ba, từng nghi ngờ niềm tin của chính mình. Khi đó, anh cảm thấy đời anh đã không còn mục tiêu. Khi anh học ở nước ngoài đã từng say rượu, thậm chí còn hút cần sa, đều vì để làm cho mình quên đi những thống khổ ấy.

Là nguyện vọng báo thù cho ba mãnh liệt đã làm anh một lần nữa tỉnh lại. Thù hận đã dành được anh, cũng khiến cho anh bước ra khỏi bóng mờ sau cái chết của ba. Anh sợ ở dưới cừu hận ba sẽ thất vọng về anh, thế nhưng anh lại không quên được em, cho nên anh chọn để cho em hận anh.”

Tôi có thể hiểu cảm nhận lúc đó của Lê Diệu Phàm, bởi vì tôi cũng từng có một khoảng thời gian mịt mù tăm tối như anh, tôi cũng hiểu yêu con gái của kẻ thù cần bao nhiêu dũng khí. Chúng tôi đều như nhau, bởi vì chịu quá nhiều thương tổn cho nên không dám yêu, nhưng xuất phát từ mục đích gì anh mới đưa ra ba tháng ước hẹn với tôi chứ?

“Em đang tự hỏi vì sao anh đánh cược với em phải không?” Anh như nhìn thấu tâm tư của tôi.

Tôi gật gù đầu, yên lặng nghe lời giải thích của anh.

“Anh nói rồi, anh tin ba anh bị oan. Năm nay, anh vẫn luôn điều tra rõ chân tướng năm đó, vẫn muốn tìm lại trong sạch cho ông, nhưng trước sau đều không có bất kỳ manh mối nào. Cho đến năm ngoái anh mới phát hiện, cũng không phải do anh không điều tra được gì, mà là có người đang âm thầm cản trở anh điều tra rõ chân tướng.”

“Người đó là ai?” Tôi không thể chờ đợi được truy vấn.

“Người đó là...” Dường như Lê Diệu Phàm rất không muốn nói ra tên người này. Anh nhìn chằm chằm tôi rất lâu, cuối cùng mới cho tôi biết, “Người đó chính là mẹ anh.”

“Cái gì?!” Tôi sợ ngây người, không dám tin người Lê Diệu Phàm nói, vậy mà là mẹ của anh. Trong ấn tượng Âu Dương Phi là một người phụ nữ hiểu thẳng lại thê diện, bà và Lê Công Chính là cặp vợ chồng mẫu mực mọi người đều biết. Sau khi chồng vào tù, bà một thân một mình chống đỡ toàn bộ công ty, cho đến khi con trai tiếp nhận công ty, bà mới ân cư ở nước ngoài, hơn nữa vẫn chưa tái giá.

Mặc dù bà thường cho tôi một loại cảm giác cao cao tại thượng, nhưng thẳng thắn mà nói tôi thực sự rất kính phục bà, cho nên tôi không dám tin bà sẽ cản trở con trai mình điều tra rõ sự thực, trừ phi bà có chuyện bí ẩn gì khó nói.

“Khi anh ý thức được thì ra là mẹ cản trở anh, anh sinh ra nghi ngờ với rất nhiều chuyện. Anh bắt đầu gây dựng thế lực của mình ở trong công ty, hơn nữa dẫu mẹ một lần nữa điều tra chuyện năm đó, càng ngày càng nhiều điểm đáng ngờ bày ra trước mặt anh. Anh phát hiện, hóa ra mẹ đã sớm điều tra ra chân tướng sự tình, thế nhưng ở trước mặt anh bà không nói gì. Anh không rõ mục đích bà làm như vậy là gì, cho nên anh quyết định đi tìm bà, hơn nữa còn ngả bài trước mặt bà.”

“Kết quả bác trả lời anh thế nào?”

Lê Diệu Phàm cười khổ: “Mẹ không giải thích gì cả, chỉ tranh cãi với anh một trận. Anh thất vọng về nước, lại phát hiện bà bắt đầu hạn chế quyền hành của anh ở công ty, thậm chí còn phái người giám thị anh.”

Tôi không biết mục đích của Âu Dương Phi là vì sao, nhưng tôi biết cá tính của Lê Diệu Phàm, anh không phải kiểu người sẽ chịu thua. Quả nhiên, anh tiếp tục nói: “Anh không bỏ qua như vậy. Dù cho mẹ cản trở anh, anh cũng muốn tiếp tục điều tra. Đúng lúc đó, anh gặp em.” Anh nói đến đây thì dừng lại, nhìn tôi.

Điều này làm cho tôi không khỏi nhớ lại một đêm hoang đường kia, cũng chính vì đêm hôm đó, chúng tôi mới xuất hiện cùng nhau một lần nữa.

“Nhận được điện thoại của em, anh rất giật mình, cũng rất lo lắng. Anh chỉ biết cố gắng hết sức cứu em ra, nhưng khi gặp lại em lần nữa, anh phát hiện anh không khác chế được tình cảm của mình. Ngay lúc đó tâm tình anh rất phức tạp cũng rất kích động, nhớ nhưng hoặc là thù hận, cuối cùng đã thúc đẩy anh làm thương tổn em.

Buổi sáng hôm đó anh rời khỏi khách sạn đã suy nghĩ rất nhiều. Lần nữa gặp lại em, anh không biết nên buông tay hay nắm lấy một lần nữa. Đúng lúc đó, mẹ vẫn luôn theo sát anh lại đưa ra cảnh cáo. Lúc đó anh rất tức giận, thế là anh quyết định lợi dụng em, chứng minh với mẹ anh tuyệt đối không chịu sự sắp xếp của bà.

Thế nhưng sự tình phát triển vượt xa khỏi tưởng tượng của anh. Ở chung với em càng lâu, anh nhớ lại càng nhiều chuyện giữa chúng ta. Thù hận đang dần dần rời xa anh, điều này làm cho anh cảm thấy sợ hãi.” Anh thắng thắn nói, “Anh sợ mất đi mục tiêu đời mình, sợ giẫm vào vết xe đổ năm đó. Ở điểm này anh nghĩ chúng ta hẳn là giống nhau.”

Tôi gật gù đầu.

Lê Diệu Phàm rất hiểu tôi, tựa như tôi hiểu anh. Từng có một lần tôi cho rằng anh trở nên xa lạ, nhưng lúc này khi anh nói ra tất cả chân tướng, tôi lại cảm thấy mọi chuyện thực sự hợp tình hợp lý. Nếu như tôi là anh, tôi cũng sẽ do dự, sẽ sợ, mà tâm tính như vậy tất nhiên sẽ dẫn đến thương tổn lẫn nhau.

“Anh không ngừng nói với chính mình, chờ khi điều tra ra chân tướng, anh sẽ cho em một khoản tiền để em và mẹ em rời khỏi đây, vĩnh viễn không gặp lại anh nữa. Thế nhưng anh không cách nào khống chế được tình cảm của mình, đặc biệt khi em hỏi chuyện La Vi. Lúc em hỏi anh còn yêu em hay không, anh bỗng nhiên không biết nên đối mặt với chính bản thân anh như thế nào.” Anh chủ động nhắc đến tiệc rượu ngày đó.

“Anh không có hứng thú với cô ta, thế nhưng khi cô ta định tiếp cận anh, anh lại ngầm thừa nhận, chỉ bởi vì đáng về đó nhìn rất giống em. Đương nhiên, giữa anh và cô ta không có gì. Cô ta giống em, nhưng dù sao cũng không phải là em.” Anh nói, đưa tay vén tóc tôi, kéo tôi vào trong lòng.

Một khắc kia, trái tim tôi ấm lên, chỉ vì những lời này.

Thực ra phụ nữ rất dễ thỏa mãn, chỉ một câu nói là có thể khiến tôi không để bụng chuyện của anh và La Vi, nhưng trước đây anh không nói, cũng vì thiếu sót mới có thể xuất hiện nhiều khoảng cách khó có thể vượt qua giữa chúng tôi như vậy.

Qua đêm nay, có lẽ ân oán gia tộc vẫn còn, nhưng ít ra tôi sẽ không hận anh nữa.

“Còn gì muốn hỏi anh không?” Anh hỏi.

“Nói một chút về Tây Bối đi.” Tôi nói.

“Hình như em rất để ý chuyện của cô ấy?”

“Em chỉ muốn chứng minh suy đoán của mình. Em cảm thấy anh sẽ không vô duyên vô cớ trêu chọc một cô gái xa lạ, trừ phi quan hệ giữa các anh không giống bình thường.”

“Hình như em đã đoán được cái gì.” Anh nói.

“Có chút, thế nhưng em muốn nghe anh nói hơn.” Tôi cảm thấy dù cho lại yêu đương, chúng tôi cũng chưa từng nói nhiều lời trong lòng như vậy. Anh vẫn là một người đàn ông câu nệ mà nghiêm túc, rất ít khi đề cập chuyện của mình. Hôm nay là ngoại lệ, có lẽ sau này cũng không có cơ hội như vậy, cho nên tôi phải nắm chắc.

“Bởi sự cản trở của mẹ, anh bắt đầu nghi ngờ tình cảm giữa mẹ và ba, thế là anh có ý điều tra về phương diện này. Có kết quả ngoài dự đoán của mọi người. Hóa ra trước khi ba kết hôn với mẹ từng có một mối tình đầu thanh mai trúc mã. Người phụ nữ kia từng sinh một cô con gái khi chưa kết hôn, thẳng đến khi ba qua đời bà ấy mới kết hôn, hơn nữa vẫn luôn mang con gái theo bên cạnh nuôi nấng. Mặc dù anh không tin ba từng ngoại tình, càng không muốn tin ông có con gái riêng, nhưng vì để điều tra rõ sự thực, anh đành phải tiếp cận Tây Bối.”

“Kết quả đâu?”

“Còn chưa có kết quả em đã quấy rối.” Anh bắt đầu dĩ nhiên tôi, “Kể từ khi biết em là ‘cháu gái’ anh, con bé liền phân rõ giới hạn với anh.”

Tôi nhớ tới chuyện ngày đó, không khỏi cảm thấy xấu hổ một trận.

“Bởi phía Tây Bối tạm thời bị đứt đoạn, cho nên anh đành chuyển hướng điều tra Hoàng Văn. Ông ta từng là thủ hạ đắc lực của ba em, đối với chuyện năm đó, anh tin ông ta nhất định biết chút ít gì đó.”

“Chú Văn nhất định rất được tin nhiệm của ba em, địa vị ở công ty cũng cực cao, em không cho là ông ấy sẽ tùy tiện phản bội ba em.”

“Trừ phi ông ta che giấu cái gì đó.” Lê Diệu Phàm nói.

“Chẳng lẽ việc này và vụ án của ba anh có liên quan?”

“Có lẽ vậy, sự tình đã qua quá lâu, muốn truy lại rất khó. Nhưng dù sao anh cũng sẽ điều tra rõ ràng, sau lưng những việc này rốt cuộc ẩn chứa bí mật

gi.”

Lê Diệu Phàm nói đến đây, tôi cũng đã hiểu được đại khái vụ việc. Mặc dù rất nhiều chân tướng đến nay vẫn chưa được làm rõ, nhưng đối với tôi và anh mà nói, ít nhất còn có một tia hi vọng.

“Chờ diễn xong, em cùng anh đi tìm chú Văn. Ngày đó ở tiệc đính hôn em gặp ông ấy, em vẫn cảm thấy ông ấy có lời muốn nói với em. Có lẽ em có thể đi gặp ông ấy.”

“Tạm thời đừng rút dây động rừng, anh sẽ bảo L.K tiếp tục điều tra chuyện này. Đợi nắm được đủ chứng cứ, dù ông ta không nói, anh cũng có biện pháp buộc ông ta phải nói.” Nhìn qua Lê Diệu Phàm tràn đầy lòng tin.

Nhìn anh, tôi bỗng nhiên có chút mê man.

Chuyện năm đó nếu quả thật có ẩn tình khác, ân oán giữa hai nhà chúng tôi sẽ có cơ hội hóa giải sao? Nếu như ân oán vẫn tồn tại, vậy giữa chúng tôi còn có thể trở lại như trước đây không? Chúng tôi cũng đã tới cái tuổi ít xúc động, muốn tiếp tục đoạn cảm tình này sẽ phải trả giá cực kỳ lớn, tôi và anh thật sự có thể nhận nổi không?

Lúc này giữa chúng tôi cách nhau gần như vậy, lại xa như thế. Tôi ngược mắt nhìn ra xa, lại không thấy rõ tương lai...

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 45.1

Ngày hôm sau, khi tôi tỉnh lại trở mình một cái ở trên giường, mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt phóng đại ở bên giường của Lê Diệu Phàm, thì sợ đến mức thiếu chút nữa lăn xuống từ trên giường.

Bởi tiếng động quá lớn, Lê Diệu Phàm bị đánh thức. Anh mở mắt ra hỏi: “Em làm sao vậy?”

“Không có gì.” Tôi cười gượng. Kỳ thực chỉ là tôi nhất thời không tiếp thụ được sự thực chúng tôi lại ở cùng trên một chiếc giường, bình yên vô sự ngủ cả đêm mà thôi.

“Vậy ngủ thêm một lúc đi.” Anh nói xong, rất thuận tay ngăn cản tôi, coi tôi như gối ôm mà kéo vào ngực.

Lúc đó tôi liền phản kháng, vừa đẩy vừa đá anh, thiếu chút nữa đạp anh từ trên giường xuống.

Cuối cùng, anh rốt cuộc bị làm cho phát bực, đen mặt hỏi tôi: “Mới 5h, rốt cuộc em muốn làm gì?”

“Em... em... em không ngủ được, đi ra ngoài một chút.” Tôi nói xong đã nghĩ trốn.

Nào biết người còn chưa đứng lên, đã bị anh ấn ở eo một phen: “Không phải là em sợ ngủ cùng một giường với anh đấy chứ?” Anh ngậm cười, nhìn qua có chút vui sướng khi người khác gặp họa.

“Giường là của em, em phải sợ cái gì!” Tôi mạnh miệng biện giải. Mặc dù đích xác như lời anh nói, tôi còn không quen ngủ trên một giường cùng anh, thế nhưng cũng không thể thua khí thế.

“Vậy tiếp tục ngủ.” Anh lại tới ôm tôi.

Tôi lập tức liền phát bực: “Ngủ cái đầu anh. Anh ngủ trên giường em cả đêm còn chưa đủ? Thừa dịp mẹ em chưa dậy, anh mau về nhà cho em. Nhất định đừng đến nữa!”

“Cái này không thể được.” Anh giữ cầm, mắt nhấp nhem nhìn tôi, dùng giọng điệu mang theo biếng nhác nói, “Nhưng anh là bạn cùng phòng của em, nếu như bỗng nhiên không thấy, em chuẩn bị giải thích thế nào với mẹ em?”

“Em sẽ tìm lý do, không nhọc anh lo lắng.” Tôi thật sâu cảm thấy, cho dù có nói với mẹ tôi biết người này bị người ngoài hành tinh bắt cóc, thì vẫn còn tốt hơn nhiều so với việc để anh ở lại đây.

Thế nhưng, hiển nhiên Lê công tử không phải người tốt như vậy. “Em đã giải thích, anh sẽ không phí tâm. Ngủ tiếp một chút.” Anh nói xong, xoay người đưa lưng về phía tôi, yên tâm thoải mái tiếp tục ngủ.

“Lê Diệu Phàm! Anh chuẩn bị ở nhờ ở đây không đi phải không?” Tôi tức giận mắng ở phía sau anh.

“Mặc dù giường này là của em, thế nhưng phòng này là của anh, anh muốn ở bao lâu cũng được.” Anh nói xong lời này, đắp cái chăn, mặc cho tôi ở phía sau anh nhẹ nhàng múa vuốt, chính là không nghe theo tôi mà!

Một khắc đó, tôi bỗng nhiên ý thức được, quân địch tuyệt đối không thể giải hòa, bởi vì một khi xóa bỏ cảnh báo, quân địch của một khắc trước liền biến thành —— Đại! Vô! Lại! của lúc này.

Tôi đoán không sai, Lê Diệu Phàm quả nhiên chuẩn bị ở nhờ nhà tôi không đi. Cho dù tôi công khai, ám chỉ anh thế nào, anh đều bày ra bộ dạng không biết chuyện chút nào, thậm chí còn ở trước mặt mẹ tôi giả vờ ngoan ngoãn, bắt nạt mẹ tôi trí nhớ không tốt!

Tôi thật hoài nghi người này có hai mặt. Từ tối hôm qua sau khi nói rõ ràng với tôi, một người khác liền phân liệt ra, hơn nữa còn đang ở nhà tôi tác oai tác quái.

Cứng rắn không được, tôi chỉ có thể mềm dẻo, thừa dịp mẹ tôi không ở bên cạnh, không mất thời cơ nhắc nhở anh: “Hắn là anh còn có rất nhiều việc chưa làm?”

Anh một bên lật báo, một bên cũng không ngừng đầu lên trả lời tôi: “Có thể nghỉ một chút.”

“Như vậy sao được chứ!” Tôi hướng dẫn từng bước, “Công ty lớn như vậy, nếu anh không ở đó liền như rắn mất đầu, nhất định sẽ sai lầm. Lại nói, nhiều văn kiện như vậy, nếu hôm nay anh không xem thì phải kéo dài tới ngày mai. Nếu ngày mai còn không xem thì phải kéo dài tới ngày kia. Kéo dài như vậy sẽ rất chông chênh...”

“Nói cũng đúng.” Anh gật gù đầu.

Tôi lập tức đại hi, cho là rốt cuộc anh đã nghĩ thông suốt, nhưng anh lại gọi một cú điện thoại cho L.K, bảo anh ta đem văn kiện đến nhà tôi xem!

“Anh em đùa giỡn em à!” Tôi rốt cuộc nổi điên, không quản phòng này là của ai, quả đấm của ai cứng thì người đó làm chủ.

Ngay khi tôi chuẩn bị liều mạng một sống một chết cùng Lê Diệu Phàm, mẹ tôi bỗng nhiên từ trong phòng bếp đi ra, cầm trong tay một đồng nho rụng thối, vô cùng ai oán nhìn tôi: “Thiên Tinh, bao lâu rồi con không dùng tủ lạnh?”

“Sao vậy ạ?” Tôi hỏi.

“Mẹ lục tung cả tủ lạnh, chỉ còn lại cái này, là con ăn à? Hai đứa các con bình thường ở nhà làm cơm ăn không?”

Vấn đề này độ khó kỹ thuật quá lớn, tôi bị hỏi mà im thin thít.

Thấy tôi cúi đầu không nói lời nào, mẹ tôi bất đắc dĩ khoát tay áo: “Quên đi quên đi, hai đứa theo mẹ ra ngoài mua thức ăn, cùng mẹ học một chút cái gì gọi là sống qua ngày!”

Cái này, đừng nói là tôi, ngay cả Lê công tử luôn hồ hững biểu tình trên mặt cũng cứng đờ.

Tôi quyết định đặt cược một rô dưa chuột, nhất định Lê Diệu Phàm chưa từng tới chợ, bởi vì một bước vào đây, chân mày anh liền không buông ra, khóe miệng vẫn luôn duy trì trạng thái cứng ngắc.

Điều này làm cho tâm tình tôi cuối cùng cũng có chuyển biến tốt, vừa đi vừa lấy vai cọ anh, cười xấu xa hỏi: “Thế nào, mở mạng kiến thức chứ?”

Anh phụng phịu, khí áp rất thấp.

Tôi càng vui vẻ hơn, liều mạng xui khiến mẹ tôi đi tới khu thủy sản bản nhất. Nhìn đôi giày da được sản xuất thủ công tại Itali trên chân Lê công tử gấm lên vũng nước đầy trên mặt đất ở chợ, tôi liền cảm thấy toàn thân khoan khoái, cực kì cao hứng.

“Anh chớ để ý.” Tôi giả ý an ủi anh, “Nếu muốn sửa cái chợ này, giá trị con người anh là tối cao! Tôm hùm đắt chứ? So với tôm hùm anh còn đắt hơn, thực sự!”

Mặt Lê công tử lần này xem như đen lại hoàn toàn: “Nếu em còn dám nói một câu, anh liền ném em vào cho tôm hùm ăn.” Anh giảm thấp giọng xuống uy hiếp tôi.

“Anh không ném nổi em đâu.” Tôi vỗ vỗ vai anh, “Thân thủ của em hơn anh.”

“Phải không?” Khóe miệng anh bỗng nhiên câu ra một nụ cười xấu xa.

Tôi dự cảm không ổn, nhưng đã không còn kịp rồi, anh bỗng nhiên nắm eo tôi, nhẹ nhàng ôm tôi cách khỏi mặt đất.

Chuyện xảy ra đột ngột, người chung quanh đều kỳ quái nhìn chúng tôi. Tôi xấu hổ và giận dữ hận không thể chui vào trong đồng tôm hùm, muốn đẩy anh ra, lại bất đắc dĩ anh cậy mạnh, khí lực của tôi không lớn bằng anh, đương nhiên không dễ dàng đẩy ra như vậy.

“Hai đứa các con làm gì đấy?” Mẹ tôi quay đầu lại hỏi.

“Cô ấy ngại trên mặt đất bản.” Lê Diệu Phàm rất nhanh trả lời.

Nói xong, tôi liền bị mẹ tôi ghét bỏ, lắc đầu quả trách tôi: “Thật lắm chuyện.”

Lúc đó tôi liền lệ đầy mặt. Anh mới ngại bạn, cả nhà các anh đều ngại bản!

Vì trả thù Lê Diệu Phàm trêu chọc tôi giữa ban ngày ban mặt, tôi buộc anh mua toàn bộ tôm hùm. Mẹ tôi còn rất đau lòng, thái độ vui đập tôi mua đồ đắt tiền như vậy.

“Mẹ, cũng không phải mẹ bỏ tiền, mẹ đau lòng cái gì?” Có kẻ coi tiền như rác ở đây, không mua thì thật uổng phí.

“Tiền của A Nguru không phải tiền sao? Người ta cũng vất vả kiếm ra, con chỉ biết lãng phí!” Trái tim của mẹ tôi sớm đã hướng về Lê Diệu Phàm, tôi cảm giác mình như bị nhặt được.

Vì thế, tôi trừng mắt Lê Diệu Phàm, tức giận bỗng nhiên tiêu tan.

Chỉ thấy tay trái anh cầm con tôm hùm, tay phải xách theo miếng thịt, ngoài phải tránh những hồ nước ghồ ghề trên mặt đất ra, còn phải chịu đựng các loại câu kéo, bộ dạng dường như tôi có bao nhiêu khôi hài.

Thấy tôi nhìn anh cười, Lê công tử trừng tôi liếc mắt một cái.

Tôi lại lần nữa len lén khuyên anh: “Anh xem, em đã khuyên anh đừng ở nhà em. Trông ở đây vừa bản vừa loạn, căn bản không thích hợp với thân thể cao quý như anh. Không bằng anh trở về đi?”

“Mơ tưởng.” Anh trả lời tôi hai chữ.

“Anh đây là ăn no rừng mỡ, định giương cờ cùng em phải không?” Tôi nổi giận.

Anh nhú mày, cười không đáp.

Tôi cảm giác phổi của mình cũng bị anh trêu tức mà bùng nổ. Ngại mẹ tôi ở đây không tiện phát tác, đành phải chịu đựng một đường.

Nhưng nhắc tới cũng kỳ diệu, rõ ràng hai ngày trước tôi còn cùng Lê Diệu Phàm như nước với lửa, lúc này vậy mà lại cùng nhau mua thức ăn? Chuyện từng ao ước, bây giờ bỗng nhiên thành hiện thực, lại làm cho người ta cảm thấy như không thể tưởng ra.

Nếu như có thể không cần nghĩ những chuyện không vui ấy, hai người cứ như vậy vô cùng đơn giản cùng một chỗ, thực ra cũng rất tốt ... Tôi vì ý niệm như vậy sản sinh trong đầu mình mà cảm thấy lo lắng mơ hồ.

Là tôi bắt đầu ý vào anh sao? Tôi còn có thể giấu giếm mẹ tôi bao lâu? Ân oán tạm thời bị lãng quên kia một ngày nào đó sẽ lại bày trước mặt chúng tôi một lần nữa, tôi nên làm gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Chương 45.2

“Lên xe.” Lê Diệu Phàm nhắc nhở tôi.

Tôi lấy lại tinh thần, phát hiện anh vậy mà lại kêu L. K tới đây đón chúng tôi.

Tôi liếc mắt trừng anh một cái, thấp giọng chỉ trích: “Anh có cần phải cao điệu như vậy không? Sợ mẹ em không biết gia tài bạc triệu của anh à?”

“Ít nhất cũng mua được tôm hùm.” Anh trêu ghẹo nói.

Tôi: “...”

Mặc dù tôi nhấn mạnh nhiều lần L.K là bạn của anh, không phải cấp dưới, nhưng mẹ tôi vẫn len lén hỏi tôi: “Con gái, rốt cuộc A Nguru buôn bán cái gì thế, nhìn qua hình như rất có tiền.”

“Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ nhiều. Nếu anh ấy có tiền, anh ấy có thể coi trọng con không?”

“Cũng không hẳn, mẹ nhớ trước đây con có một cậu bạn trai rất có tiền, gọi là gì ấy nhỉ...” Mặc dù mẹ tôi mắc chứng chóng quên, nhưng có khi lại sẽ

mặc danh kỳ diệu nhớ ra cái gì đó. Tôi chính là sợ bà như vậy, cho nên vẫn tránh nói chuyện trước kia.

“Nào có chuyện đó, mẹ lại nhớ lầm rồi.” Tôi vội vàng phủ nhận.

“Phải không? Xem ra trí nhớ của mẹ thực sự càng ngày càng kém. Không chừng ngày nào đó ngủ một giấc tỉnh dậy, ngay cả con mẹ cũng không nhận ra, vậy phải làm sao đây?”

Nghe lời mẹ tôi tự lẩm bẩm, lỗ mũi tôi nhịn không được bắt đầu chua xót.

Chúng chóng quên của mẹ tôi càng lúc càng nghiêm trọng, ngoài tôi ra hình như mẹ cũng không nhận ra ai, mấy năm trước hình như Mạc lão đại có ý với mẹ tôi, từng theo đuổi bà một hồi. Nhưng mỗi lần ông ta dâng hết mọi ân cần cho mẹ tôi, mẹ tôi lại hỏi ông là ai, vì thế Mạc lão đại bị đá kích lớn, cuối cùng rút cuộc buông xuôi ý niệm theo đuổi mẹ tôi.

Có lẽ có một ngày, ngay cả tôi bà cũng thực sự không nhận ra, đến lúc đó tôi thật không biết chính mình nên làm gì nữa.

“Em nên dẫn mẹ đi bệnh viện xem xem.” Buổi tối, Lê Diệu Phàm bỗng nhiên nói với tôi.

Tay tôi đang rửa bát thì dừng lại, ngẩng đầu nhìn anh.

“Nếu như là vì vấn đề chi phí, anh có thể giải quyết, em không cần phải lo lắng.” Anh nói với thái độ thành khẩn.

“Không cần.” Tôi lắc lắc đầu, “Đề bà nhớ tới chuyện trước kia có gì tốt đâu, bà đã chịu khổ nhiều rồi. Em thà rằng ai bà cũng quên, cũng không muốn bà nhớ tới ba em.” Người đàn ông vong ân phụ nghĩa đó, hận ông ấy tuyệt đối không chỉ có một mình Lê Diệu Phàm.

“Thiên Tinh.” Lê Diệu Phàm ôm lấy tôi từ phía sau.

Thân thể tôi có chút cứng ngắc, nghĩ muốn tránh thoát, nhưng lại vô cùng lưu luyến cái ôm ấm áp như vậy, cúi đầu, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

“Xin lỗi.” Anh thấp giọng nói câu bên tai tôi.

Tôi chấn động mạnh một cái, trong lòng bỗng nhiên trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc anh cũng nói với tôi những lời này. Tôi thực sự không biết dùng từ gì để hình dung tâm tình mình lúc này.

Thực ra tôi chưa từng nói với bất kỳ ai, bảy năm trước, khi ba tôi chịu tội mà chạy, để lại tôi và mẹ cơ khổ không nơi nương tựa, kỳ thực trong lòng tôi vô cùng khát khao sự giúp đỡ của anh.

Tôi từng kiên định tin tưởng tình cảm giữa chúng tôi như vậy, từng cho rằng tình yêu vĩ đại là tảng đá kiên cố bất cứ thứ gì cũng không thể phá hỏng, từng cho rằng người trong lòng tôi là một anh hùng cái thế, cho dù có phải trải qua nhiều cực khổ hơn nữa, anh cũng sẽ giẫm lên tất cả đến cưới tôi, cứu tôi ra từ trong nước sôi lửa bỏng.

Thế nhưng tôi sai rồi, anh trở mặt nhìn tôi bị khổ, cũng không làm bất cứ điều gì, thậm chí còn bỏ đá xuống giếng.

Cho dù anh có bao nhiêu nỗi khổ trong lòng, tôi vẫn không cách nào để tâm. Câu xin lỗi này tôi đợi bảy năm, nói ra không có nghĩa tôi sẽ quên đoạn thời gian thống khổ đó, nhưng ít ra đối với tôi đó là một giải thoát.

Tôi dùng tay ướt sũng che ở mắt, sợ không kìm chế được nước mắt sẽ tràn ra khỏi mi.

Anh đỡ vai tôi, khiến tôi xoay người, ôm tôi vào trong lòng anh, thở dài: “Thiên Tinh, em cảm thấy tủi thân sao? Sao anh không từng ném trái qua...”

Có lẽ vì nhớ lại quá nhiều hồi ức, khiến cho ông trời cũng khóc, sau buổi cơm tối, trời đang đẹp bỗng nhiên đổ cơn mưa tầm tã.

Tôi nhàn rỗi ngồi trên sofa xem phim trò chuyện, Lê Diệu Phàm ngồi bên cạnh tôi xem văn kiện, bất kể trong ti vi chiếu gì anh đều mắt đăm đăm tai ngơ. Tôi mới liếc mắt một cái nhìn những sơ đồ thống kê phức tạp trên văn kiện, liền cảm thấy choáng váng đầu, cũng không biết rốt cuộc anh làm thế nào có thể tĩnh tâm xem vào.

“Anh thực sự không định về à?” Tôi không kháng cự được lại lần nữa dò hỏi.

Cuối cùng anh cũng đem lực chú ý từ những văn kiện ấy dời đi, ngẩng đầu hỏi tôi: “Em muốn anh về như vậy?”

Mặc dù trong lòng không quá nguyện ý, nhưng tôi vẫn giả vờ bình tĩnh trả lời: “Anh vẫn phải đi về, không thể ở đây với em cả đời.”

“Hay là em theo anh trở lại ở một đời?” Anh thốt ra.

Nói xong, hai chúng tôi đều ngẩn người, vì thâm ý ẩn chứa đằng sau những lời này mà rơi vào trầm tư.

Một lúc lâu, tôi cười gượng hai tiếng: “Anh đừng nói giỡn, nhà anh lớn như vậy, em sợ lạc.”

“Anh nói thật. Thực ra...”

“Thực ra gì?” Tôi hỏi anh, trong lòng chẳng biết tại sao có chút chờ mong mơ hồ.

Ngay tại điểm mấu chốt này, tôi bỗng nhiên nghe thấy tiếng mẹ tôi gọi tôi ở trong phòng, âm thanh nghe có chút thống khổ. Tôi cuống cuống, không đếm xỉa đến lời Lê Diệu Phàm muốn nói, đứng lên chạy vào phòng.

Chỉ thấy mẹ tôi nằm trên giường, ôm bụng co lại thành một đống, vẻ mặt thống khổ.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy! không thoải mái ở đâu?” Tôi gấp đến độ tim cũng sắp nhảy ra ngoài.

Lúc này mẹ tôi còn nói đùa với tôi, vẻ mặt đau khổ nói: “Nhất định là tôm hùm quá mắc, hình như trong lúc nhất thời dạ dày già này của mẹ khó tiếp thụ...”

“Đừng nói nữa, con đưa mẹ đi bệnh viện!” Nói xong, tôi liền muốn đỡ bà.

Lê Diệu Phàm trước tôi một bước xông lên, bỗng lấy mẹ tôi từ trên giường, cũng quyết đoán nói với tôi: “Gọi điện thoại cho L.K, tìm bác sĩ tốt nhất.”

Lòng tôi nóng như lửa đốt, vội vàng gọi điện cho L.K, lại dẫn anh xuống dưới lầu.

Lúc này, mưa bên ngoài rất lớn, bởi đi quá nhanh, tôi chạy xuống dưới lầu mới nhớ ra phải mang ô, vội vàng vàng chuẩn bị quay lại lấy, lại thấy Lê Diệu Phàm cởi áo khoác che cho mẹ tôi, sau đó không nói hai lời liền xông về chiếc xe đang dừng ở đối diện.

Tôi vội vàng đi theo anh vọt vào trong mưa, lấy tốc độ nhanh nhất đưa mẹ tôi đến bệnh viện.

Tới bệnh viện tôi mới biết, căn bản mẹ tôi không phải ăn tôm hùm mà bị ngộ độc, mà là bệnh đau bao tử tái phát, bỗng nhiên xuất huyết, tình hình còn thật sự nghiêm trọng, nếu như trễ một bước có khả năng xảy ra chuyện lớn.

Tôi khẩn trương muốn chết, đang ở trước phòng cấp cứu đứng ngồi khó yên. Lê Diệu Phàm vẫn ở bên cạnh an ủi tôi: “Đừng có gấp, không có chuyện gì.”

“Em có thể không sốt ruột sao được? Bà là mẹ em, nếu như bà xảy ra chuyện em làm sao bây giờ!”

Tôi gào lên với anh xong liền phát hiện mình quá xúc động, nếu không phải là Lê Diệu Phàm quyết định nhanh chóng, chỉ bằng một mình tôi căn bản không có cách nào đưa mẹ tôi đến bệnh viện nhanh như vậy, càng tìm không được bác sĩ tốt như thế. Lúc này, trên người anh ướt đầm cả, trên tóc, trên mặt tất cả đều là nước, căn bản không biết là nước mưa hay là mồ hôi.

“Xin lỗi, là em quá nóng lòng.” Tôi che mặt, ngồi trở lại trên ghế, muốn làm cho mình tĩnh táo lại.

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, ôm chặt lấy tôi: “Anh có thể hiểu tâm trạng của em, thế nhưng chuyện đã xảy ra, em có sốt ruột cũng vô dụng. Hiện tại có bác sĩ tốt nhất ở bên trong trị liệu cho bà, xuất huyết dạ dày không phải bệnh gì nặng, mẹ em sẽ không có chuyện gì. Tin anh!”

Anh khuyên tôi xong, trái tim tôi dần dần bình tĩnh lại, cùng lúc đó bác sĩ nói cho tôi biết, mẹ tôi không có trở ngại gì lớn, làm nội soi dạ dày, uống thuốc giảm đau, nhưng vẫn cần ở lại bệnh viện quan sát.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng vào phòng bệnh nhìn mẹ tôi, thấy sắc mặt bà tái nhợt cười với tôi: “Không có việc gì, một chút cũng không đau.”

Lúc đó tôi liền khặc chế không được, khóc nói với mẹ tôi: “Sau này mẹ không thoải mái ở đâu liền nói ra, đừng chờ đến lúc không giấu giếm nổi nữa mới nói. Mẹ có biết vừa rồi con lo đến mức nào không!”

“Điều này có thể trách mẹ sao?” Mẹ tôi lau bầu, “Lúc mẹ cảm thấy khó chịu muốn nói với con, chờ được rồi lại quên, muốn nói, lại quên, muốn nói, lại quên... Đúng rồi, vừa mới xảy ra chuyện gì thế? Sao mẹ lại đến bệnh viện?”

Tôi biết bà đang làm trò, nhin không được nín khóc mỉm cười.

Thấy tôi cười, bà lại nói: “Mưa bên ngoài lớn như vậy, nhìn xem đã xả xuống hai con thành cái dạng gì. Con là con ruột của mẹ còn chưa tính, con xem A Nguru và mẹ không thân chẳng quen, cũng chịu liều mạng vì mẹ như thế, thật sự làm cho người ta không đành lòng. Con nói xem con muốn cảm ơn người ta thế nào đây?”

Cái gì gọi là con ruột còn chưa tính? Tôi phát hiện mẹ tôi thực sự càng lúc càng có thể nói: “Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn nói gì?” Tôi có chút buồn bực.

“Nếu như nó là con đẻ mẹ, mẹ cũng sẽ không áy náy như vậy.” Mẹ tôi lặng lẽ nói.

Trời ạ, mẹ tôi luẩn quẩn một vòng lớn như vậy lại là muốn nói điều này, tôi cũng sắp xấu hổ muốn chết, len lén ngắm Lê Diệu Phàm liếc mắt một cái. Một giọt nước nhỏ xuống từ trên ngọn tóc ướt sũng của anh, chảy qua hai má, trượt vào trong cổ, cổ áo mở vài nút, mồ hôi lộ ra cơ thể gầy gò màu lúa mạch... Tình cảnh này thậm chí có chút hương vị ướt át kích thích.

Anh phát hiện tôi đang nhìn lên anh, ánh mắt đối diện với tôi, cười cười.

Tôi đỏ mặt quay đầu thật nhanh. Một khắc đó, tôi phát hiện tim mình vậy mà lại như thiếu nữ hoài xuân bắt đầu đập thành thịch trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 46

Tôi nghĩ nhất định là tôi bị mưa to xối cho mê muối, mới có thể bỗng nhiên tham luyến mỹ sắc của Lê Diệu Phàm, cả đêm nhìn lên anh mấy lần.

Về sau, rốt cuộc anh nhận ra tôi không thích hợp, liền hỏi: “Em đang nhìn gì thế?”

“Không nhìn gì cả.” Tôi cảm thấy rất chột dạ, nhiệt độ trên mặt từ từ tăng lên.

“Mặt em sao hồng thế?”

“Không có, chỉ là hơi lạnh. Không đúng là quá nóng...” Anh vừa hỏi, mặt tôi lại càng nóng, ngay cả đầu óc cũng trở nên chóng mặt, nói cũng nói năng lộn xộn, không biết đang nghĩ gì.

Anh bỗng nhiên dùng tay đè lên trán tôi. Tay anh băng giá lạnh lẽo, lúc đụng tới mặt tôi, tôi cảm thấy rất thoải mái, thoải mái đến độ muốn đoạt lấy tay anh rồi dán lên mặt mình.

“Thiên Tinh, em phát sốt.” Anh nói.

Khốn kiếp, làm sao anh biết tôi đang mắc cỡ (‘phát tao’)... Tôi mơ mơ màng màng nghĩ, mặt tiếp tục hồng lên.

“Không được, anh phải gọi bác sĩ.” Anh nhìn qua rất vội.

Từ khi nào thì ngay cả mắc cỡ bác sĩ cũng trị được vậy? Chờ một chút, hình như cái anh nói là phát sốt?! Tôi rốt cuộc hồi thần, ý thức được, thì ra trái tim nhỏ của tôi đập thành thịch lâu như vậy, không phải vì mắc cỡ mà là vì phát sốt...

Quá mất mặt! >__<

Mặc dù mắc cỡ... Không! Là phát sốt không phải là chuyện lớn gì, nhưng dưới sự sắp xếp của Lê Diệu Phàm, tôi vẫn bị ép truyền nước biển ba ngày ở bệnh viện.

Trong lúc này, bệnh tình của mẹ tôi có chuyển biến tốt, càng ngày càng sinh khí dồi dào hơn. Nhìn bà như vậy, tảng đá trong lòng tôi cuối cùng cũng buông xuống, ngóng trông bà có thể sớm ngày bình phục. Vừa lúc đó, tôi bỗng nhiên nhận được điện thoại của đoàn làm phim, nói phóng viên đã đi hết, bảo tôi có thể trở về đi làm trở lại.

Tôi vội vàng chấn chỉnh tinh thần lên, chuẩn bị trở về đoàn phim làm hậu kỳ chạy nước rút, thế nhưng Lê Diệu Phàm lại không đồng ý cho tôi trở lại.

“Bệnh còn chưa hết, không cần thiết phải liều mạng như thế.” Thái độ của anh rất kiên quyết.

“Bệnh của em sớm đã ổn rồi, không tin anh xem xem.” Tôi nhảy xuống từ trên giường bệnh, quay hai vòng tại chỗ trước mặt anh, kỳ thực trong lòng đang nghĩ, bệnh của tôi sớm đã ổn rồi, nhìn thấy anh cũng không mắc cỡ nữa.

“Qua đây, anh xem xem.” Anh nói.

Tôi tưởng anh đã bị tôi thuyết phục, vội vàng ngoan ngoãn nhảy qua, nào biết anh bưng mặt tôi nhìn một hồi, bỗng nhiên cúi đầu, hôn tôi.

Nụ hôn này rất dịu dàng, tôi lại sợ ngây người, mở to mắt chăm chăm nhìn anh. Mặt anh cách tôi rất gần, hơi thở cũng phả trên mặt tôi, miệng ở trên môi tôi nhẹ nhàng mút vào, làm hại cả người tôi đều yếu mềm tê dại, thiếu chút nữa thì đứng không vững.

Có một y tá đẩy cửa ra, nhìn thấy cảnh này lại lập tức đóng cửa lại.

Tôi lấy lại tinh thần, vội vàng đẩy anh ra, đỏ mặt hỏi: “Anh làm gì vậy?”

“Kiểm hàng.”

Tôi: “...”

Trải qua cuộc kiểm hàng nhiều lần của Lê tổng, tôi rốt cuộc được ân chuẩn trở lại đoàn phim. Bởi việc quay phim đã gần đến hồi kết, nên cường độ làm

việc đã giảm đi rất nhiều so với trước.

Công việc tương đối thư thân khiến tôi có thể rút thời gian đến bệnh viện thăm mẹ. Bệnh của bà đã ổn gần như bình thường, nhưng bác sĩ đề nghị ở lại bệnh viện quan sát một thời gian nữa.

Khi tôi ở bệnh viện bóc cam cho mẹ, mẹ tôi đột nhiên hỏi tôi: “Thiên Tinh, có phải gần đây A Ngu rất bận không?”

“Sao đột nhiên mẹ lại hỏi điều này?” Tôi hỏi.

“Cũng không có gì. Chỉ là mẹ phát hiện gần đây lúc nó đến thăm mẹ, có điện thoại gọi tới, mỗi lần đều vội vàng vàng, còn luôn bỏ đi nghe điện thoại. Hẳn là nó sẽ không trốn con làm cái gì * ở ngoài chứ?”

Tôi hết chỗ nói nõi: “Mẹ, mẹ đoán mò cái gì, công việc của anh ấy bận rộn, dành thời gian tới thăm mẹ đã rất không dễ dàng. Mẹ đừng nghĩ những chuyện không đâu ấy.”

“Con nói như vậy thì mẹ an tâm. Kỳ thực đàn ông không nhất định phải kiếm được nhiều tiền, chủ yếu vẫn là xem nhân phẩm. Chỉ cần người thành thật, có trách nhiệm, đối với con một lòng là đủ rồi, đừng giống ba con...” Bà hình như lại nhớ ra cái gì đó, viền mắt bỗng nhiên đỏ lên.

Tôi vội vàng khuyên bà: “Mẹ, mẹ đừng khổ sở, mẹ còn có con, con nhất định sẽ hiếu thuận với mẹ.”

“Mẹ biết con rất hiếu thuận, thế nhưng con cũng khổ...” Hôm nay hình như bà suy nghĩ đặc biệt nhiều, cảm xúc cũng có điều giảm sút, khiến cho tôi cũng thoáng cái buồn bực.

Vì đề phòng xuất hiện thảm kịch hai mẹ con tôi ôm đầu khóc rống lên ở bệnh viện, tôi vội vàng dỗ mẹ ngủ, sau đó vội vàng vàng ra khỏi phòng bệnh, sợ trễ một bước cũng nhẹn không được mà suy nghĩ nhiều.

Không ngờ tôi vừa mới đóng cửa phòng bệnh, trước mặt liền gặp được Lê Diệu Phàm.

“Anh đã đến rồi à?” Tôi vừa nói, vừa dùng tay xoa xoa khóe mắt.

“Thiên Tinh, em khóc à?” Anh hỏi.

“Anh mới khóc!” Tôi hít mũi một cái, “Em đây là bị bệnh mắt hột.”

“Từ lúc nào thì em có cái bệnh này thế?”

Tôi có chút xấu hổ, quyết định không tiếp tục cái đề tài này, hỏi: “Anh bận như vậy, không cần mỗi ngày đều dành thời gian đến thăm mẹ em đâu. Dù sao trí nhớ của bà cũng không tốt, chờ qua mấy ngày bà sẽ quên anh thôi, anh cũng không cần phải khổ cực đóng vai A Ngu mỗi ngày như vậy.”

“Thực ra như thế này cũng rất tốt.” Anh thấp giọng nói một câu.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, buổi tối ánh đèn ở bệnh viện không quá sáng, khiến cho cái khí thế hùng hổ bức người trên người anh đều biến mất, thay vào đó là một cảm giác thân thiết kỳ diệu.

“Đứng rồi, anh đến là muốn cho em xem vài thứ.” Anh đột nhiên nói như vậy, hơn nữa còn lấy di động ra.

Tôi nhìn qua, nhìn thấy bức ảnh trên màn hình, là văn kiện bị sút mẻ một phần, phóng to lên nhìn, mặt trên mờ mờ viết chữ “tập đoàn Lâm thị”, “Tài chính” như vậy khiến cả người tôi hơi bị chấn động.

“Đây chỉ là bức ảnh, bởi văn kiện tổn hại rất nghiêm trọng, anh còn đang tìm người phục hồi như cũ. Tin anh, không bao lâu nữa vụ án của ba em sẽ có thể tra ra manh mối.” Anh nhìn tôi nói.

Mặc dù rất cảm động, nhưng tâm tình tôi vẫn rất phức tạp. Tôi cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Kỳ thực anh không cần làm những chuyện này cho em, ba em ông ấy...”

Anh ngăn tôi nói tiếp: “Bảy năm trước anh nên làm, thế nhưng anh lại không làm, những việc này đều là anh nợ em.”

“Đừng nói nữa.” Tôi che miệng anh, “Chuyện đều đã qua, em không muốn nhắc lại những chuyện không vui ấy. Dẫn em đi ăn khuya đi, em hơi đói bụng.”

“Được rồi.” Anh gật gật đầu, trong mắt dường như có chút thất vọng.

Tôi hiểu tâm tư của anh, anh hi vọng tôi sẽ mở lời tha thứ anh, nhưng tôi có chút nói không nên lời, vết rách giữa chúng tôi dù cho khôi phục lại cũng vẫn lưu lại dấu vết.

Hơn nữa, còn có nhiều chuyện chưa giải quyết như vậy, cho dù chúng tôi có thể tiêu tan hiềm khích lúc trước, cũng không có nghĩa chúng tôi có thể ở bên nhau. Tình cảm không chỉ có một cái hôn, mấy câu tâm tình đơn giản như vậy, cuối cùng vẫn phải đối mặt với hôn nhân và gia đình, anh có thể không chú ý đến sự ngăn cản của mẹ, buông tất cả thù hận cưới tôi sao?

Tôi không muốn suy nghĩ sâu xa vấn đề này, bởi vì áp lực có lẽ rất tàn khốc.

Mặc dù ăn bữa khuya chỉ là cái có, nhưng đích xác là tôi đói bụng. Vì tới thăm mẹ, tôi quay xong liền chạy đến, ngay cả chén cơm cũng chưa kịp nhận.

“Em muốn ăn gì?” Lê Diệu Phàm hỏi tôi.

Tôi đem những món có thể xứng với thân phận của Lê công tử loại bỏ ra khỏi đầu một lần, cuối cùng như đinh đóng cột nói: “Em muốn ăn tôm hùm nổi tiếng.”

Mặt Lê công tử đều tái rồi: “Kiếp trước em và tôm hùm có thù oán à?”

Tôi không trả lời, gương mặt nhìn anh.

Cuối cùng anh vẫn thỏa hiệp, hạ mình cao quý đưa tôi tới quán tôm hùm. Sau khi nhìn tôi ‘xử’ một sashimi tôm hùm, anh rút cuộc nhịn không được hỏi: “Khẩu vị của em sao trở nên nhiều như vậy?”

“Không phải khẩu vị của em thay đổi, mà là trước đây em không có cơ hội ăn, cho nên không biết nó ngon. Anh cũng chưa từng ăn à? Có muốn thử một chút không? Em bảo đảm sau khi anh thử nhất định sẽ thích nó!” Tôi nhiệt tình đưa con tôm hùm vào trong bát anh.

Ánh mắt anh nhìn tôi tựa như nhìn người ngoài hành tinh.

“Không ăn thì thôi, không có lộc ăn.” Tôi lườm bầu, cầm tôm hùm trở về, đang định ăn, chợt nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu lên nói, “Đúng rồi, ngày mai sẽ là cảnh cuối, đoàn phim chuẩn bị tiệc mừng công hoàn thành phim, anh tới không?”

Kỳ thực tôi chẳng qua là muốn báo đáp anh mời tôi ăn tôm hùm, thế nhưng Lê công tử cũng không cho là như vậy, không biết xấu hổ không kiên nhẫn hỏi: “Em định dẫn theo người nhà?”

Ăn một bữa cơm cũng không quên chiếm tiện nghi của tôi, tôi trừng anh liếc mắt một cái: “Mọi người cùng nhau ăn bữa cơm mà thôi, anh không đi thì thôi.”

“Anh cũng không nói không đi.” Anh nhún vai, “Anh sẽ cố gắng dành thời gian tới.”

“Vây còn thật khó cho anh, người bận rộn!” Tôi trắng mắt liếc anh một cái, trong lòng lại có chút cao hứng âm thầm.

Ngày hôm sau, đoàn phim đón chào cảnh cuối cùng.

Đối với tôi đây là một ngày đặc biệt, không chỉ bởi vì là bộ phim đầu tiên tôi đóng vai chính, có thể cũng là bộ phim cuối cùng của tôi, sắp tuyên bố kết thúc. Mà quan trọng hơn là, hôm nay là ngày cuối cùng trong kì hạn ba tháng của tôi và Lê Diệu Phàm.

Mặc dù vụ cá cược hoang đường đó sớm không còn tồn tại nữa, nhưng nghĩ đến trong ba tháng này đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi liền không khỏi cảm thán tạo hóa trêu người. Ba tháng qua, giữa chúng tôi lại biến thành quan hệ thế này, tôi thực sự không thể đoán được.

“Thiên Tinh, tiệc mừng công buổi tối em sẽ đi chứ?” Lúc rảnh rồi nghỉ ngơi, chị Nhạc hỏi tôi.

“Nói thừa, em là nữ chính, đương nhiên phải đi.”

“Chị hơi không muốn đi.” Chị Nhạc nhìn qua như lo lắng.

“Chị sao vậy?” Tôi hiếu kỳ hỏi.

Chị Nhạc do dự một chút, cuối cùng vẫn nhỏ giọng nói cho tôi biết: “Ngày đó không phải em nói với phóng viên em và Lê Diệu Phàm không có quan hệ sao? Bởi vì như vậy, trong đoàn phim tung ra không ít tin đồn, nói tập đoàn Á Phàm sẽ rút vốn, ai cũng không lấy được thù lao.”

“Ai lại không biết tốt xấu truyền lời như thế chứ?” Tôi có chút tức giận.

“Còn có thể là ai hả?” Chị Nhạc nhép miệng, “Không phải là phó đạo diễn Lưu sao. Gần đây ông ta coi trọng cái cô diễn viên ngực lớn nhất Hồ Y Y trong đoàn phim, hai người rất thân nhau. Chị có nghe ngóng, những lời bậy bạ về em đó, đều từ miệng hai người họ truyền ra. Đôi câu nam nữ này thật cmm không biết xấu hổ!”

“Loại người này, đừng để ý đến là tốt nhất.” Biết được lời này là phó đạo diễn nói, tôi cũng đành chấp nhận, dù sao đối với nhân phẩm của ông ta tôi cũng chưa từng ôm hi vọng gì.

Lời tuy như vậy, nhưng lúc đến tiệc mừng công, tôi còn bị đôi câu nam nữ này làm cho buồn nôn.

Lúc đó tôi đang chờ Lê Diệu Phàm, buổi sáng anh để lại tin nhắn cho tôi, nói sẽ tham gia đúng giờ, đến tiệc mừng công lại mãi không thấy xuất hiện.

Chị Nhạc nhìn tôi mặt hồng hồng vừa liền hỏi tôi có phải đang đợi ai hay không, không ngờ lại để Hồ Y Y nghe thấy được.

Cô ả lập tức lớn tiếng nói: “Thiên Tinh cô đang đợi ai à? Bạn trai hả? Cô và Lê Diệu Phàm vừa mới chia tay đã có người mới, thủ đoạn rất lợi hại nha! Không phải là Hạ Tư Kiệt chứ?”

Trong đoàn phim ai cũng biết tôi làm cho lễ đính hôn của Hạ Tư Kiệt rối loạn, có khối người bên ngoài truyền tin tôi là tiểu tam, nhưng mọi người đều cho tôi mặt mũi, đối với chuyện lần này đều né tránh. Hồ Y Y cũng không biết là uống say, hay là ý có phò đạo diễn nâng đỡ, vậy mà trước mặt nhiều người như vậy lại đến khiêu khích tôi, đương nhiên tôi cũng sẽ không nhường cô ả.

Tôi cười cười: “Nào có Hồ tỷ, chị lợi hại, già trẻ đều ‘giết’, ngay cả đàn ông đã kết hôn cũng có thể quỳ gối dưới váy chị.”

Tôi nói xong, ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về phía phò đạo diễn Lưu. Sắc mặt hai người lập tức liền thay đổi.

“Thảm Thiên Tinh, dù cho cô là nữ chính, cũng không thể nói lung tung, mau xin lỗi Y Y!” Rất rõ ràng phò đạo diễn Lưu bắt đầu bao che khuyết điểm.

Đừng nói là diễn viên nhỏ Hồ Y Y này, ngay cả La Vi lúc trước ý thế lớn như vậy, tôi còn không chịu yếu thế. Phò đạo diễn, tôi và Hồ tỷ nói đùa thôi, ông vội cái gì? Tôi khẳng định sẽ không nói ông và Hồ tỷ có cái gì đó, ông cũng có thể làm cha nuôi của chị ấy mà!”

Chị Nhạc và Vi Vi đều cười phụt ra, sắc mặt phò đạo diễn xanh mét giống như bánh thanh minh* trên bàn cơm. Hồ Y Y càng xấu hổ, mặt đều ngẹn đỏ.

“Thảm Thiên Tinh!” Nổi giận, “Cô nói chuyện đừng quá phận, còn tưởng rằng bản thân có chỗ dựa hả? Không có Lê Diệu Phàm, cô chẳng phải cái cọng hành?”

“Tôi không phải cọng hành, mà cô í.”

Chị Nhạc lại một lần nữa cười đến không dậy nổi người.

Phò đạo diễn thấy nói không lại tôi, ngược lại đem đề tài chuyển tới việc đầu tư của tập đoàn Á Phàm, chỉ vào lỗ mũi tôi mắng: “Cô chó đắc ý quá sớm, nếu như tập đoàn Á Phàm rút vốn, tiền của tất cả mọi người đều là mức nước đổ đi, đến lúc đó cô chính là tội nhân của đoàn phim, tôi xem cô lấy cái gì để hoàn!”

Vừa nhắc tới đây, bàn rượu vốn náo nhiệt lập tức liền yên tĩnh.

Vắt và quay phim lâu như vậy, cho dù có mộng tưởng thì thế nào, không có tiền vẫn tuyệt đối không thể. Gần đây vì lời bịa đặt của phò đạo diễn và Hồ Y Y, vốn khiến cho trong đoàn phim lòng người bàng hoàng, bây giờ phò đạo diễn đem chuyện này nói trên bàn tiệc, trong lòng ai cũng vô đáy.

Tôi rất tức giận, muốn vỗ bàn giăng co với ông ta, thế nhưng Lê Diệu Phàm còn chưa xuất hiện, trong lòng tôi không khỏi lo lắng.

Quan hệ giữa chúng tôi đừng nói là tương lai, ngay cả hiện tại cũng rất không ổn định. Ai biết ngày mai sẽ như thế nào, ngộ nhờ thật sự phát sinh tình huống như phò đạo diễn nói thì làm sao bây giờ?

Thấy tôi đáp không được, phò đạo diễn ngày càng đắc ý, vênh mặt hất hàm sai khiến nói: “Thế nào, nói không ra lời hả? Thảm Thiên Tinh tôi nói cho cô nghe, nếu như tiền mồ hôi nước mắt của mọi người chúng tôi không lấy được, tôi nhất định sẽ...”

“Sẽ như thế nào?”

Trong ghế lô yên tĩnh bỗng nhiên vang lên một giọng nói mang theo lực uy hiếp, tôi kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện Lê Diệu Phàm đang đứng ở cửa, một tay cầm túi, một tay dựa khung cửa, không nhanh không chậm hỏi: “Phò đạo diễn Lưu ông có cái ý tưởng đáng kinh ngạc gì, không bằng trực tiếp nói cho tôi nghe một chút.”

Một khắc đó, đầu phò đạo diễn Lưu trông giống ý như quả thanh minh, đều sắp đen đến rụng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 47

Mặc dù tôi không phải là người hư vinh, nhưng sự xuất hiện của Lê Diệu Phàm vẫn khiến tôi hoàn toàn hư vinh một phen. Nhìn về mặt của phò đạo diễn và Hồ Y Y từ hóa đá đến xấu hổ, từ xấu hổ đến nín thở, cuối cùng lại vô cùng tuyệt vọng, trong lòng tôi thực sự thoải mái lật trời, nhìn không được mà cười trộm ở bên cạnh.

Lúc này, đám chị Nhạc đã tự động dành ra chỗ ngồi bên cạnh tôi. Lê Diệu Phàm xuyên qua đám người đi tới chỗ tôi, cho dù cả người hừ nhàn mặc T-shirt thêm quần jean, cũng không thể che giấu khí chất siêu phàm nổi bật của anh, làm lu mờ đám người xung quanh.

Đối với toàn bộ đoàn phim mà nói sự xuất hiện của anh không thể nghi ngờ chính là một viên thuốc an thần. Cảnh trầm mặc vừa rồi biến mất, trong ghế lô lại trở nên vô cùng náo nhiệt.

Trong không gian ồn ào huyền ảo ở đây, tôi hỏi Lê Diệu Phàm: “Anh đến muộn.”

“Em sợ anh không tới à?” Anh hỏi.

Mặc dù quả thực từng nghĩ như vậy, nhưng tôi vẫn mạnh miệng một phen: “Tới hay không tùy anh, em không sao cả.”

“Em có cần phải cậy mạnh ở trước mặt anh không?”

“Như nhau thôi.” Tôi cười gượng hai tiếng.

Lúc này đạo diễn Vương mang ly rượu đi tới. Ông đã uống một chút rồi, nói chuyện cũng lớn tiếng hơn bình thường: “Lê tổng, có thể mời anh đến quả không dễ. Nào tôi mời anh một chén.”

“Thật ngại, tôi phải lái xe.” Lê Diệu Phàm khéo léo từ chối.

“Anh thật không đủ thành ý gì cả! Mọi người đến đây ai mà không uống? Cùng lắm thì uống say tôi tìm người đưa anh về!” Tôi đoán đạo diễn Vương đã uống say, cho nên lá gan đặc biệt lớn, nhất định phải đưa rượu cho Lê Diệu Phàm.

Tôi hiểu tính cách của Lê Diệu Phàm, anh nói không thì không ai có thể khuyên được. Để tình cảnh không trở nên xấu hổ, tôi đành hi sinh bản thân, một phen nhận lấy ly rượu, nói: “Đạo diễn Vương, anh ấy lái xe không thể uống, tôi uống thay anh ấy.”

“Tiểu Thẩm của chúng ra thật là hào sảng a! Nữ trung hào kiệt!” Sự chú ý của đạo diễn Vương lập tức chuyển hướng về phía tôi, liên tục mời rượu tôi.

“Đủ rồi, không được uống nữa.” Sau khi đám người đạo diễn Vương rời đi, sắc mặt Lê Diệu Phàm có chút khó coi.

“Trường hợp này từ chối thì quá thất lễ? Anh yên tâm, tử lượng của em rất tốt, không có không chịu nổi một kích như anh nghĩ đâu.”

“Anh sợ em rượu say loạn tính.” Anh nói.

“Yên tâm, muốn loạn cũng sẽ không tìm anh.” Tôi cố ý đối chọi gay gắt với anh.

Nào biết sắc mặt anh bỗng nhiên đen lại, thoáng cái bắt lấy ly rượu trong tay tôi, nói: “Em dám.”

Tôi giật mình, phát hiện hình như đùa hơi quá trớn, người đàn ông dục vọng chiếm hữu cuồng đến biến thái này vậy mà lại đem lời nói đùa của tôi tương thật.

Có lẽ sau khi uống rượu thực sự dễ xúc động, thấy Lê Diệu Phàm bỗng nhiên uy hiếp tôi, sự bướng bỉnh của tôi liền nổi dậy, khiêu khích anh nói: “Em thật sự dám đấy.” Nói xong, tôi hất tay anh ra, cầm ly rượu liền hướng về phía nhiếp ảnh gia Kiều Sâm đi qua.

Dáng vẻ người này đặc biệt cao to. Mặc dù là một người Mỹ, nhưng tiếng Trung nói đặc biệt lưu loát, cũng có chút ý tứ với tôi. Cũng không phải tôi thật sự muốn đùa giỡn Kiều Sâm, chính là kính rượu lên muốn dạy dỗ Lê Diệu Phàm một chút, cho anh biết không phải không ai muốn tôi.

Kết quả, ly rượu của tôi còn chưa đưa ra đã bị Lê Diệu Phàm chặn lại nửa đường.

“Xin lỗi, chúng tôi còn có việc, đi trước.” Anh nói xong, không nói lời nào kéo tay tôi liền đi ra ngoài.

Không ai dám ngăn cản sự dữ tợn của Lê công tử, ngay cả chị Nhạc lời thề son sắt nói muốn vì bạn bè giúp không tiếc cả mạng sống, cũng đưa mắt nhìn Lê Diệu Phàm đưa tôi rời đi, cuối cùng còn ném cho tôi ánh mắt nên bị thương thỏa đáng.

Tôi thực sự sắp bị người đàn ông này làm cho tức chết rồi. Một khắc trước còn diễn phim thần tượng “Anh hùng cứu mỹ nhân”, một khắc sau đã đổi mặt, một bộ muốn tìm tôi tính sổ.

“Lê Diệu Phàm!” Tôi vẫn bị anh kéo ra ngoài khách sạn, ở trước xe anh mới thật vất vả bỏ được tay anh ra. Tôi nói, “Anh nổi điên làm gì? Nhiều người như vậy nói đi là đi. Mọi người rất vất vả mới tụ tập cùng một chỗ ăn bữa cơm, đều bị anh làm cho rối lên!”

Anh xụ mặt không nói lời nào, đến gần tôi một bước.

Tôi liền biết không ổn, vội vàng lui về phía sau hai bước, hơn nữa còn đắc ý nghĩ, anh nha sẽ cường hôn phủ kín miệng tôi. Lão nương đã nói nhiều lần như vậy, sẽ không hờ dờ để cho anh thực hiện được lần nữa!

Đang rất đắc ý, không chú ý dưới chân có bậc thềm, tôi bất ngờ ngã ngồi đặt mông trên mặt đất.

Tôi sững sốt, Lê Diệu Phàm cũng sững sốt. Không biết bao lâu trôi qua, anh bỗng nhiên bật cười, cười đến cực kì hài lòng.

Tôi bị anh cười đến tai đều nóng hổi hổi, cảm thấy kiếp này mặt mũi hôm nay mất hết, nhanh chóng đứng dậy từ dưới đất, kéo tay áo định liều mạng anh

chết tôi sống cùng cái tên đang cười nhạo tôi. Kết quả còn chưa bắt đầu, tay đã bị Lê Diệu Phàm nắm lấy.

“A Tinh, đừng làm rộn.” Người này một khi bắt đầu dịu dàng, xưng hô đều đặc biệt buồn nôn.

Tôi bị một tiếng A Tinh này của anh làm cho toàn thân đều nổi cả da gà, vừa phân tâm, anh bỗng nhiên nắm tay đặt trên hông tôi, còn hỏi: “Em có đau không?”

Cả người tôi đều hóa đá. Vừa rồi còn không đau, bị anh ăn đậu hũ như thế lập tức cảm thấy hông cũng không phải của mình. Tôi lấy tay anh ra, nói: “Anh muốn hỏi thì hỏi, đừng động thủ động cước, đùa giỡn lưu manh nhá?”

“Đây là anh quan tâm em.” Anh rất nghiêm túc nói.

Được tiện nghi còn khoe mẽ, thật đáng đánh đòn!

Tôi xoa xoa hông vừa mới bị ăn quá đậu hũ, nói: “Em không tán dóc với anh, đưa em đi bệnh viện, mẹ em còn đang chờ ở bệnh viện đây.”

“Cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực.” Anh rút cuộc buông tha tôi, xoay người mở cửa xe ra cho tôi.

Đường từ khách sạn đến bệnh viện có chút dài vắng vẻ, mặc dù mấy ly rượu vừa rồi còn không đến mức khiến tôi say điên đảo, nhưng vẫn có chút tác dụng chậm, tôi cảm thấy hơi choáng váng đầu óc, buồn ngủ trên chỗ ngồi cạnh tài xế.

Trong mơ mơ màng màng, bỗng nhiên nghe thấy Lê Diệu Phàm gọi tôi một tiếng.

“Làm sao vậy?” Tôi mở mắt ra hỏi.

“Em đang ngủ à?”

“Đây không phải hỏi thừa à? Nếu ngủ em còn có thể nói chuyện với anh không?” Tôi cảm thấy đêm nay anh có cái gì đó không đúng, từ cách xưng hô gọi tôi, liền cảm thấy hình như anh có chuyện gì.

Lúc này, anh bỗng nhiên dừng xe.

Trời đã tối đen như mực, trên đường xung quanh hầu như không có xe, anh bỗng nhiên dừng lại ở đây, khiến tôi cảm thấy rất kỳ quái, dù sao cũng có người bị người ta kéo đến nơi hoang vu đã ngoại, tiền dân hậu sát ảo giác.

“Rốt cuộc anh làm sao vậy?” Tôi hỏi.

“Hôm nay là ngày cuối cùng.” Anh nói.

Ngày cuối cùng? Tôi nghĩ rất lâu mới nhớ ra, anh chính là chỉ thời hạn ba tháng kia. Hôm nay là ngày cuối cùng, đồng hồ báo thức sắp nhảy đến 12 giờ, còn mấy phút nữa vụ cực liền kết thúc.

“Không phải anh còn muốn phân thắng bại với em đấy chứ?” Tôi hỏi.

“Không.” Anh lắc lắc đầu, “Thắng bại đã phân.”

Tôi ngẩn người, mắt nhìn con người anh. Đêm nay trên trời ngay cả sao cũng không có, nhưng trong mắt anh lại lóe sáng, loại ánh sáng ôn nhu đó lại mê người khiến tôi nhất thời có chút thất thần. Có lẽ là do tác dụng của cơn, tôi hỏi anh: “Ai thắng?”

“Anh cho em xem thứ này, em sẽ biết.” Anh thần bí nói với tôi.

Trong lòng tôi rất tò mò, đương nhiên cũng có vài phần chờ mong. Lúc này đồng hồ báo thức trên xe biểu hiện còn có nửa phút là tới ngày mai, nhưng hình như thời gian trở nên đặc biệt chậm chạp.

Tôi nhìn anh với tay vào trong túi, như muốn lấy thứ gì ra. Đúng lúc đó, một ánh sáng chói mắt bỗng nhiên rọi tới chúng tôi.

Tất cả những việc này chỉ xảy ra trong vài giây, tôi ngẩng đầu, nhìn thấy có chiếc xe đang lao tới chỗ chúng tôi với tốc độ cực nhanh. Đầu óc tôi trống rỗng, lần đầu tiên nghe thấy hơi thở của tử thần.

Đúng lúc này, Lê Diệu Phàm bỗng nhiên nhào tới, ôm tôi vào trong lòng.

Sau đó tiếng va đập kịch liệt vang lên. Tiếng động cơ ô tô, tiếng thủy tinh nghiền nát, còn có tiếng thét chói tai của tôi đồng thời vang lên, chấn động thật lớn gần như muốn chấn vỡ tôi.

“Lê Diệu Phàm...” Trong khoảnh khắc ngất đi kia, tôi nhìn thấy vết máu rất lớn, còn có ánh mắt suy yếu của anh, đối diện với tôi đang dần dần mất đi tia sáng, cuối cùng vô lực nhắm lại.

Không được! Không được!

Trước mắt tôi tối sầm, cuối cùng, rơi vào bóng tối vô tận...

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 48

Trước đây rất lâu, tôi từng cùng Lê Diệu Phàm xem một bộ phim điện ảnh cực kỳ cảm động. Khi tai nạn xảy ra, nam nữ chính sắp phải đối mặt với lựa chọn sinh tử, hai người đều muốn đem hi vọng để lại cho đối phương. Cuối cùng nam chính vì cứu nữ chính mà chết, để lại một mình nữ chính sống trong nhung nhớ người yêu.

Lúc đó vì bộ phim này mà tôi khóc bù lu bù loa, ép hỏi Lê Diệu Phàm: “Nếu như anh là nam chính kia, anh có như thế với em không?”

Tôi cho rằng anh sẽ gật đầu, nhưng anh lại lắc đầu, nói: “Anh muốn chết cùng em hơn.”

Câu trả lời của anh khiến tôi nhiều ít có chút thất vọng, bất mãn mà bắt đầu chề môi.

Nhưng anh lại tiếp tục nói: “Bởi vì anh không đành lòng để một mình em cô đơn sống sót.”

Lúc đó, tôi đột nhiên thành vui, sâu sắc cảm thấy câu trả lời của anh quả thực so với trong phim còn lãng mạn hơn hàng ngàn hàng vạn lần. Nhưng lúc này, tôi mới biết: Lê Diệu Phàm, em anh chính là một đại bại bọm!

“Không phải đã nói muốn chết cùng chết sao? Không phải luôn miệng nói không đành lòng để một mình tôi cô đơn sống sót sao? Nhưng anh tên khốn kiếp này, tại sao trong lúc nguy hiểm nhất lại nhào tới cứu tôi? Em anh muốn khiến tôi áy náy cả đời đúng không! Anh nghĩ đến là hay! Nếu bây giờ anh muốn chết, ngay cả chớp mắt tôi cũng sẽ không chớp lấy một cái!” Tôi nằm bò trước giường bệnh của Lê Diệu Phàm mắng to trách móc, nhìn anh vẫn nhắm chặt hai mắt, nước mắt liên khắc chế không được rơi xuống.

Từ phòng phẫu thuật ra đến bây giờ, anh đã hôn mê tròn mười tiếng đồng hồ.

Bác sĩ nói, vết thương của anh rất nặng, phẫu thuật có thành công hay không thì phải xem mười hai giờ sau phẫu thuật. Nếu có thể tỉnh thì sẽ không có chuyện gì, nhưng nếu không tỉnh được, khả năng sẽ phải ngủ cả đời.

Tôi thống hận với câu trả lời không trách nhiệm như vậy. Điều này có nghĩa là mỗi một giây đồng hồ trôi qua, cơ hội Lê Diệu Phàm tỉnh lại sẽ thiếu đi một phần. Mà tất cả đều do tôi tạo thành. Nếu không phải vì đưa tôi về nhà, nếu không phải vì cứu tôi, anh có thể còn nói chuyện với tôi, miệng âm ỉ, mà không phải giống như bây giờ không hề hay biết gì nằm trên giường bệnh lạnh lẽo.

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức, có thể tỉnh lại hay không thì phải xem ý chí của người bệnh. Tôi đề nghị cô hãy trò chuyện với cậu ta thật nhiều. Thính lực của cậu ta cũng không bị hao tổn, lời chúng ta nói cậu ta đều có thể nghe thấy.” Đây là lời bác sĩ đề nghị tôi.

Lúc đó tôi liền bùng nổ phát cáu, chỉ vào mũi bác sĩ mắng: “Ông đùa tôi hả? Dựa vào ý chí là có thể ổn, còn cần ông lang băm làm cái ích lợi gì?”

Là L.K ngăn cản tôi: “Chuyện cho tới bây giờ, cô có mắng bác sĩ cũng vô dụng, có khí lực này không bằng nói thêm mấy câu với Lê tổng.”

“Tôi không nói với anh ta! Lê Diệu Phàm cái tên khốn kiếp nhà anh, đồ khốn nạn, anh có gan thể hiện anh hùng, thì hiện tại đừng có mà nằm như đàn bà, đứng lên cho tôi...”

Sau một giờ, hai giờ đồng hồ, ba giờ...

Tôi cứ như vậy nằm nhai ở bên giường anh mắng tròn mười tiếng đồng hồ, nhưng anh vẫn không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào, vẫn không nhúc nhích nằm trên giường. Trong phòng bệnh yên tĩnh ngoài tiếng nấc của tôi ra cũng chỉ còn tiếng ‘tích tích’ của máy tâm điện, thời khắc nhắc nhở tôi, thời gian còn lại không còn bao nhiêu.

“Cô đi nghỉ một chút đi.” L.K vẫn luôn giúp bên cạnh tôi rớt cuộc lên tiếng. Anh ta cũng đã một ngày một đêm không nghỉ ngơi, vẻ mặt bình tĩnh cũng khó nén khỏi thần sắc tiêu tụy.

“Không cần.” Tôi lắc đầu, trước khi Lê Diệu Phàm tỉnh lại, tôi tuyệt đối sẽ không rời đi.

“Đã qua lâu như vậy, cô cũng bị thương, nên đi nghỉ ngơi.”

“Anh có ý gì? Mới qua mười tiếng đồng hồ mà thôi, không phải bác sĩ đã nói rồi sao, nội sau phẫu thuật mười hai tiếng đồng hồ anh ấy cũng có thể tỉnh lại. tôi sẽ không đi nghỉ, muốn đi thì chính anh đi!” Tôi rất nóng, giọng điệu nói chuyện có chút xung lên.

“Cô cho rằng chỉ có cô quan tâm anh ấy sao?” Thần sắc của L.K bỗng nhiên trở nên sắc bén. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy trên khuôn mặt luôn bình tĩnh của anh ta lộ ra vẻ mặt như thế. Điều này làm cho tôi ý thức được chính mình vừa vô lễ, anh ta ở bên cạnh Lê Diệu Phàm đã lâu như vậy, lo lắng cho anh tuyệt không thua gì tôi.

Nghe tới đây, tôi không khỏi cảm thấy có chút áy náy, nói lời xin lỗi anh ta: “Xin lỗi, tôi không phải có ý này.”

Dường như anh ta cũng ý thức được bản thân luống cuống, bầu không khí bỗng nhiên trở nên có chút lúng túng. Tôi thấy anh ta há miệng, lại nuốt lời muốn nói trở lại, hình như đang do dự gì đó.

“Làm sao vậy?” Tôi hỏi anh ta, “Có phải anh có lời muốn nói với tôi không?”

“Có chuyện, tôi phải nói cho cô biết.” Anh ta trầm tư một lúc lâu, rồi cuộc vẫn phải mở miệng, “Lúc xe cứu thương đưa các cô tới, tôi phát hiện ra thứ này trong túi ông chủ. Tôi vốn muốn giữ lại chờ ông chủ tự mình đưa cho cô, thế nhưng...” Anh ta không nói thêm gì nữa, cái hộp cầm trong tay rất lâu mới đưa cho tôi.

Lúc đó toàn thân tôi chấn động, cả người đều ngây dại. Đoạn đối thoại cùng Lê Diệu Phàm trước khi gặp chuyện không may lại vang lên bên tai tôi:

“Hôm nay là ngày cuối cùng.”

“Không phải anh còn muốn phân thắng bại với em đấy chứ?”

“Không, thắng bại đã phân.”

“Ai thắng?”

“Anh cho em xem thứ này, em sẽ biết.”

...

Lời tiếp theo, anh không có cơ hội nói thêm gì nữa, thế nhưng nhìn chiếc hộp này, tôi bỗng nhiên như hiểu được lời tiếp theo anh muốn nói với tôi, trong lòng nhin không được co rút đau đớn từng đợt.

“Nhìn xem, tôi nghĩ hẳn là ông chủ đã chọn rất lâu.” L.K nói.

Tôi cũng không dám đón nhận, sợ nhìn đến thứ trong hộp cảm xúc sẽ sụp đổ, chuyện cũ lại một lần thoáng hiện lên trong đầu tôi,

“Lê Diệu Phàm, sau này anh định cầu hôn em thế nào?”

“Em muốn như thế nào?”

“Đương nhiên là phải có kinh hi, càng kinh hi càng tốt. Nói trước cho anh biết, nếu anh rất không có sáng kiến mà trực tiếp tặng nhẫn cho em, em nhất định không thèm liếc mắt một cái liền vứt bỏ.”

“Chỉ biết giãy vò.”

“Ngu ngốc, đây gọi là lằng mạp!”

Tôi không có cách nào nghĩ tiếp nữa, cũng không cách nào có lấy dũng khí nhìn thứ trong hộp, đưa tay đầy trả lại L. K: “Anh cầm đi, chờ anh ấy tỉnh lại để đích thân anh ấy đưa cho tôi. Bây giờ đưa tôi, tôi tuyệt đối không nhận.”

“Thế nhưng.”

“Không có nhưng gì hết, nhất định anh ấy sẽ tỉnh, tôi tin anh ấy. Anh ấy không phải loại người yếu đuối đó, trước đây không phải, hiện tại lại càng không phải. Chúng tôi đã bỏ lỡ mười năm, tôi không muốn bỏ qua một lần mười năm nữa. Tôi nhất định sẽ chờ đợi, đừng nói mười hai giờ, ngay cả mười hai ngày, mười hai tháng, mười hai năm... Cho dù cả đời tôi cũng sẽ không buông tay!”

“Chờ... cái gì?” Phía sau bỗng nhiên truyền tới một giọng nói yếu ớt, tôi và L. K tất cả đều sùng sốt.

Tôi cảm thấy tim mình nhảy lên thật nhanh, kiếp này cũng chưa từng kích động như hiện tại. Tôi không thể chờ đợi được xoay người, nhìn thấy Lê Diệu Phàm nằm trên giường bệnh mở hai mắt ra, nhìn chằm chằm tôi.

Một khắc kia, tâm tình tôi từ kích động đến hưng phấn, lại từ hưng phấn đến cảm động, cuối cùng tôi lại nhin không được bắt đầu vừa khóc vừa mắng: “Anh cái tên khốn kiếp này! Rồi cuộc anh cũng chịu tình? Đừng tưởng rằng anh đã tỉnh thì em sẽ cảm động đến rơi nước mắt lấy thân báo đáp, anh nằm mơ đi! Sau này nếu như anh còn dám làm chuyện ngu ngốc như vậy, em tuyệt đối sẽ không buông tha anh. Dù cho tới âm tào địa phủ em cũng phải đuổi theo mắng anh cho tỉnh!”

Tôi mắng xong, nước mắt nước mũi trên mặt đều sắp phân không rõ, nhưng Lê Diệu Phàm vẫn không nói tiếng nào nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt nhìn qua đặc biệt mê man.

“Anh nhìn cái gì vậy? Nói chuyện, đừng nói với em là anh bị đâm cho ngốc rồi! Em mới không tin chuyện ma quỷ của anh! Em cho anh biết, không có sự cho phép của em, anh không được ngốc, lại càng không được chết! Có nghe không?”

Có lẽ là tôi quá hung, Lê Diệu Phàm cuối cùng cũng gật gật đầu.

Tôi đánh giá đầu óc anh còn chưa quá chậm chạp, bị tôi mắng một trận như thế có chút mộng lung, thế là lại nhẫn nại nói: “Anh đừng có kiêu như con dâu nhỏ bị úy khuất. Nếu không phải là thấy anh bị thương, em còn có thể mắng anh dữ dội hơn một chút. Nếu như anh chê em hung dữ, thì giấu nhẫn cho kỹ, đừng để người ta vừa lật ra đã thấy!”

“Nhẫn gì?” Anh hỏi.

Người này lại giả bộ ngốc. Tôi nổi giận, chỉ vào nhẫn trên tay L.K nói: “Đây không phải của anh thì của ai? Anh muốn cầu hôn em thì trực tiếp chút, đừng phủ nhận nữa, em không có tính nhẫn nại chơi trốn tìm với anh.”

Tôi nói xong, chợt phát hiện về mặt Lê Diệu Phàm càng mê man, xem ra không giống giả vờ lắm

“Hình như anh ấy thực sự không nhớ rồi.” L. K thấp giọng nói câu.

Tôi bỗng nhiên ngẩn ra, trong nháy mắt bắt đầu khẩn trương, rất sợ anh xảy ra chuyện gì, vội vã tiến lên kiểm tra: “Không phải anh bị đục ngốc rồi chứ?” Vừa hỏi, vừa nhìn không được dùng tay sờ trên trán anh. Anh nhìn qua rất thanh tỉnh, cũng không phát sốt, trên người tất cả đều bình thường, hẳn là không sao chứ? Sao có thể...

“Đừng có sờ!” Anh bỗng nhiên nắm lấy cổ tay tôi, quyết đoán nói: “Anh không ngốc, anh biết chiếc nhẫn là của anh, cũng biết trước khi gặp chuyện không may anh đang định cầu hôn với em. Thế nhưng anh còn muốn hỏi một vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Tôi thờ phào nhẹ nhõm, nhìn anh bỗng nhiên trở nên thẳng thắn như vậy, bỗng nhiên có chút ít khẩn trương. Không phải là anh muốn hỏi tôi đồng ý hay không đấy chứ?

Một khắc kia, thời gian bỗng nhiên trở nên rất chậm chạp. Tôi nhìn anh, anh cũng nhìn tôi.

Cũng không biết qua bao lâu, anh bỗng nhiên phun ra ba chữ từ trong miệng: “Anh là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 50

“Thiên Tinh, trước đây nhất định là anh rất thích em”

Những lời này của Lê Diệu Phàm trong nháy mắt đâm trúng vào lệ điểm của tôi. Khoảnh khắc đó tôi bỗng nhiên cảm thấy, vì người đàn ông trước mắt này, cho dù là chết tôi cũng cam tâm.

“Anh nói sai gì sao?” Anh dường như không thể hiểu sự cảm động của tôi lúc này, trên mặt toát ra thần sắc áy náy như làm sai chuyện gì.

“Không nói sai.” Tôi tàn bạo liếc mắt trừng anh một cái, “Nhưng mà sau này lời như thế anh chỉ được nói với một mình em. Nếu ngoài em ra anh dám nói mấy lời đó với người thứ hai, anh nhất định phải chết!”

“Anh thề, lời vừa rồi anh chỉ nói với một mình em.” Anh lời thề son sắt nói xong, bỗng nhiên mỉm cười với tôi.

Nụ cười tươi sáng đó cùng ánh mặt trời tươi đẹp ngoài cửa sổ đan vào cùng nhau, tạo ra lực sát thương có thể ngang như vũ khí hạt nhân. Tôi lập tức ngây dại, cảm giác cả người đều sắp bị một phòng ánh mặt trời và nụ cười này hòa tan.

Lê công tử luôn tự cao tự đại sau khi mất trí nhớ sao có thể trở nên gian manh như thế? Điều này không khoa học ha!

Vì đề phòng nếu tiếp tục ở lại phòng bệnh này, rất có thể tôi sẽ không kiểm chế được mà xúc động mạo phạm ‘ăn’ Lê công tử sạch sẽ, tôi quyết định dẫn anh đi ra ngoài một chút, hít thở chút không khí trong lành.

Có lẽ vì nằm bẹp dí ở trong phòng đã lâu, anh rất cam tâm tình nguyện đi ra. Chẳng qua là khi tôi xoay người chuẩn bị lấy gậy chống cho anh, anh vậy mà lại nhào vào người tôi từ sau lưng.

Tôi thiếu chút nữa bị đè bẹp xuống, kinh sợ hỏi: “Anh làm gì vậy?”

“Không phải muốn ra ngoài sao?” Anh mặt không đổi sắc nói.

“Vậy anh dựa trên người em làm chi? Chờ chút, em lấy giấy chống cho anh.”

“Anh không cần cái thứ như thế.” Anh hoàn toàn từ chối ý tốt của tôi, sau đó híp mắt cười nhìn tôi nói: “Không phải có em sao? Thiên Tinh, em đỡ anh ra ngoài được không?” Anh nói xong, có lẽ sợ tôi không đồng ý, lại đáng thương nhìn tôi, bổ sung thêm một câu: “Em yên tâm, anh sẽ cố gắng đi, sẽ không quá dựa dẫm vào em”

Người đàn ông ra sức gian manh như vậy, đáng xấu hổ ha! Càng đáng xấu hổ hơn chính là, người già dặn kinh nghiệm bốn ba như tôi lại vẫn bị lừa tới! Rơi vào đường cùng, tôi chỉ có thể thỏa hiệp, đỡ anh, khập khiễng đi ra khỏi phòng bệnh.

Ngày tháng mười, không khí cuối thu, tôi đỡ Lê Diệu Phàm ra khỏi phòng bệnh đi dọc theo đường đi, mang đến không ít lời rì rầm to nhỏ của nhân viên chăm sóc và chữa bệnh.

“Sao bọn họ cứ nhìn chúng ta chăm chăm hoài vậy?” Anh đã quên mất thân phận của anh và tôi, tỏ ra vạn phần không hiểu đối với những ánh mắt ven đường này.

Tôi nhất thời không biết nên giải thích với anh thế nào, liền thuận miệng nói một câu: “Bọn họ thấy anh đẹp trai chứ sao.”

Không ngờ anh vậy mà lại tưởng thật, truy hỏi tôi: “Vậy em cảm thấy anh có đẹp trai không?”

Mặc dù lời anh hỏi chỉ là lời vô nghĩa, nhưng tôi vẫn không biết ngượng trực tiếp gạt đầu, liền lập lờ nước đôi lừa gạt một câu: “Cũng được.”

“Cũng được là mức độ nào chứ?” Anh không cam lòng, một bộ tư thế truy hỏi kỹ càng sự việc.

Tôi bị anh hỏi phiền, nhân tiện nói: “Cũng được chính là cũng được, không phải đặc biệt khó coi, cũng không phải đặc biệt đẹp trai.” Muốn tỳ khen you đẹp trai, nằm mơ đi!

Tôi vừa nói xong, Lê công tử vậy mà lại lộ ra một bộ bị thương, tủi thân như vậy nhìn tôi: “Thiên Tinh, không phải có câu ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ sao. Tại sao em có thể thấy anh không đẹp trai chứ?”

Tôi ngạc nhiên, người này không phải mất trí nhớ sao, sao nói chuyện lại còn rất logic? Nói đến mức tôi cũng không biết nên tiếp tục thế nào.

Anh còn không bỏ qua, lại hỏi tôi: “Thiên Tinh, có phải em không yêu anh, cho nên mới cảm thấy anh không đẹp trai?”

“...” Tôi hóa đá, ai tới nói cho tôi biết nên trả lời vấn đề này thế nào đi?

“Thiên Tinh!” Anh rất nghiêm túc nhìn tôi, hỏi: “Em thích anh không?”

“Anh đừng nhìn em như vậy.” Tôi rời tầm mắt, cảm giác mình hình như lại bị anh gian manh, một lòng ừm ừm nhảy loạn, thế nhưng ngay cả câu đó cũng không nói nên lời.

“Trả lời anh.” Anh cố chấp lạ thường, nhất định phải nghe được đáp án từ miệng tôi.

“Ừm, thích.” Tôi thỏa hiệp, dùng âm thanh nhỏ nhất để trả lời.

“Em không thể nói to hơn một chút sao?” Anh có chút thất vọng nói.

Được một tác lại muốn tiến thêm một thước nha! Tôi không khỏi thẹn quá hóa giận, ngẩng đầu nói: “Anh đừng lằng nhằng mãi thế. Còn dám nói thêm một câu, có tin em đánh nổ đầu anh không?”

Vừa dứt lời, anh bỗng nhiên tiếp lại gần đây, mỗ một cái lên miệng tôi.

Nụ hôn này mặc dù như chuồn chuồn lướt nước, chỉ dừng lại một lát ở trên môi, nhưng lại khiến cả người tôi như bị điểm huyết mà cứng lại.

Một giây đó, gió thổi động lá cây phát ra tiếng xào xạc; ánh mặt trời loang lổ xuyên qua các khe hở của bóng cây; hai chú chim sẽ vừa nhún vừa nhảy trên đường nhỏ rải đá cuội; trên cỏ dập dờn tiếng cười như chuông bạc của đám trẻ... Tất cả những điều này, đều bỗng nhiên trở nên rất đẹp, đẹp đến mức khiến cho lòng người ta say mê.

“Lê Diệu Phàm, nếu trước đây anh có thể tốt bằng một phần mười hiện tại, em sớm đã gả cho anh.” Tôi thấp giọng ní non một câu, bỗng nhiên cảm thấy một trận xót xa trong lòng. Thì ra không có những thống khổ ấy của quá khứ, giữa họ có thể sẽ tốt đẹp được như vậy. Nếu như tất cả những thống khổ đó cũng có thể như ký ức vĩnh viễn biến mất thì thật tốt?

“Trước đây anh đối với em không tốt sao?” Anh nghe thấy lời của tôi, ánh mắt trở nên khó chịu.

“Cái này không thể trách anh, giữa chúng ta từng phát sinh rất nhiều chuyện, nếu như anh nhớ ra, anh cũng sẽ không giống như bây giờ.” Tôi nói.

“Thế nhưng anh đều đã quên rồi.” Anh nói.

“Đã quên không có nghĩa là nó chưa từng phát sinh. Có một số việc một khi đã xảy ra, thì kiếp này cũng không có cách nào thay đổi. Anh hiểu không?”

“Anh không hiểu.” Anh bỗng nhiên nắm lấy tay tôi, “Chuyện đều đã qua, vì sao không thể nào quên? Em xem anh đều đã quên, em không thể cũng quên đi sao? Mặc dù anh không biết anh trước đây là hạng người gì, cũng không biết giữa chúng ta đã trải qua những việc như thế nào, thế nhưng anh cảm thấy, hiện tại có em ở bên cạnh anh, thật tốt.”

Tôi đột nhiên cảm thấy nếu như Lê công tử không làm gian thương, hoàn toàn có thể trở thành một tác gia tiểu thuyết ngôn tình rất thành công, tại sao anh có thể nói ra những lời kích thích như vậy nhỉ? Trong một ngày, vậy mà người già dặn kinh nghiệm ý chí sắt đá như tôi đây cũng cảm động mấy lần. Tôi sâu sắc cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, trái tim tôi cũng sẽ không chịu nổi.

Nhưng anh còn “Lửa cháy đồ thêm dầu”, dùng ánh mắt thâm thúy dịu dàng kia ngóng nhìn tôi. Tròng mắt của anh lấp lánh, bất cứ lúc nào cũng như chưa từng có tia sáng sót lại của dĩ vãng.

Tôi nhất thời không kiềm chế được, hận không thể nhào tới hung hăng hôn anh. Nhưng đúng lúc đó, L.K bỗng nhiên vội vội vàng vàng xuất hiện, cắt ngang ánh mắt đối diện giữa tôi và Lê Diệu Phàm.

“Ông chủ, Thâm tiểu thư.”

“Làm sao vậy?” Tôi quay đầu lại, có chút mất hứng, cũng có chút xấu hổ.

“Chủ tịch đã trở về.” Anh ta trả lời.

Cái gì? Tôi ngẩn ra, thần kinh lập tức như dây chun bị kéo chặt sít sao mà căng ra. Mà nhìn về mặt của L.K cũng không tốt, hiển nhiên anh ta cũng biết Âu Dương Phi trở về có ý nghĩa ra sao.

Chỉ có Lê Diệu Phàm hoàn toàn không biết gì cả, kỳ quái nhìn chúng tôi: “Ai là chủ tịch? Người đó tới làm gì?”

Không đợi L.K mở miệng, tôi đã trả lời anh: “Chủ tịch chính là mẹ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương 51

Sau khi giao lại tập đoàn Á Phàm cho con trai quản lý, Âu Dương Phi cư trú luôn ở nước ngoài, chưa từng lộ diện. Lần này về nước, mặc dù bà tới gấp nhưng cũng không mất đi khí chất. Khi tôi gặp bà, bà dùng trang sức trang nhã, mặc một bộ quần áo được cắt may khéo léo, đối diện phát ra hương vị của người phụ nữ giới giang khôn khéo, không giống người đàn bà có tuổi chút nào.

Thẳng thắn mà nói, tôi có chút sợ bà, không chỉ vì sự giới giang khôn khéo của bà, mà quan trọng hơn trên người bà có loại khí thế tự cao tự đại đơn độc, gặp lại sau mười năm, chỉ có tăng không có giảm, quả thực khiến người khác chùn bước.

Nhưng chuyện tới lúc này, Lê Diệu Phàm đã quên tất cả, L.K hiển nhiên còn chưa đủ tư cách, người còn lại có thể đối mặt với bà, cũng chỉ còn có tôi.

Nhưng hiển nhiên Âu Dương Phi không coi tôi trong phạm vi suy nghĩ, bà đi vào phòng bệnh, sau khi nhìn quét một vòng, ngay cả ánh mắt cũng không dừng lại trên người tôi, liền đi về phía con trai: “Diệu Phàm, con có khỏe không?” Lời này nhiều ít cũng toát ra cái gọi là tình mẹ.

“Mẹ...” Lê Diệu Phàm gọi ra rất không tình nguyện, dù sao vừa rồi là tôi hết sức tốn thời gian, kiên cường cứng rắn, anh mới miễn cưỡng nhận người phụ nữ “chưa từng gặp mặt” này là mẹ anh.

Âu Dương Phi có chút kinh hi, hỏi: “Con còn nhớ rõ mẹ không?”

Hiển nhiên Lê Diệu Phàm còn có chút do dự, liếc mắt nhìn tôi một cái.

Lo lắng Âu Dương Phi thực sự có thể “khai đao” người bên ngoài vì bệnh tình của con trai, tôi vì mệnh chết từ tế mà ra hiệu cho anh gạt đầu, cũng không nghĩ đến việc bị bắt quả tang.

“Nó là con tôi, không cần người ngoài khoa tay múa chân bên cạnh. Mời cô ra ngoài.”

Lời Âu Dương Phi nói rất trực tiếp, khí thế sắc bén, không lưu tình chút nào. Nếu là xảy ra trong quá khứ, có lẽ tôi còn có thể chống lại vài câu y thuật với bà, nhưng hôm nay đứa con duy nhất của bà – người vì tôi mà bị thương, bà tức giận cũng là điều khó tránh khỏi, cho nên tôi quyết định nhường nhịn.

Ngay lúc tôi xoay người chuẩn bị rời đi, cổ tay bỗng nhiên bị nắm lấy, lòng tôi bị kinh động, nghe được giọng kiên định của Lê Diệu Phàm: “Thiên Tinh, em đừng đi!”

Đầu của tôi lớn dần lên, dự cảm chuyện sẽ càng trở nên khó giải quyết.

Quả nhiên, sắc mặt Âu Dương Phi thay đổi: “Diệu Phàm, con làm sao vậy?”

“Thiên Tinh không thể đi. Cô ấy không phải người ngoài, là bạn gái con.” Anh trả lời thật kiên quyết, ánh mắt không chút do dự đối diện với mẹ, nắm chặt tay tôi không buông ra.

Âu Dương Phi khẽ run lên một chút, rồi cuộc hướng ánh mắt về phía tôi. Đây là lần đầu tiên trong hôm nay bà hướng mắt nhìn tôi, vẻ mặt rất không thân thiện.

Tôi vội vàng giải thích: “Diệu Phàm mất trí nhớ, cô đừng trách anh ấy!”

“Tôi đương nhiên sẽ không trách con của mình.” Âu Dương Phi cười lạnh một tiếng, ngụ ý trách tôi tà thuyết mê hoặc người khác.

Tôi yên lặng, bỗng nhiên có loại bị đát cú người, hẳn là bị một chương đánh chết, trọn đời không được siêu sinh tình giác.

“Mẹ, mặc dù con quên nhiều chuyện, nhưng cảm giác sẽ không sai. Xin mẹ đừng chỉ trích Thiên Tinh.” Lê Diệu Phàm lên tiếng. Tiểu tử này từ xưa đã rất hay che chở tôi ở trước mặt mẹ anh. Mặc dù biết rõ là anh mất trí nhớ, nhưng hành động như thế vẫn khiến tôi hết sức cảm động.

Âu Dương Phi cũng không vì sự ngộ nghĩnh của con trai mà tức giận. Bà quay đầu lại, trên mặt đã thay bằng nụ cười: “Diệu Phàm, mẹ không có ý trách cứ bất kì ai. Mẹ là mẹ con, cũng là người thân duy nhất của con, con có quyết định gì mẹ cũng không phản đối.” Mỗi một câu bà nói ra năm lần bảy lượt đều nhấn mạnh thân phận của mình, hiển nhiên là đang đánh bài tình thân.

“Cảm ơn mẹ.” Hiển nhiên Lê Diệu Phàm rất hài lòng với điều này, dịch ý với Âu Dương Phi cũng giảm đi rõ rệt, nhưng những lời sau đó của anh thực sự khiến tôi học máu. Thế nhưng anh lại nói: “Mẹ cũng đã đồng ý với quyết định của con, vậy con có thể để Thiên Tinh ở nhà chúng ta không?”

Này! Đây không phải là vấn đề mẹ anh đồng ý hay không được không? Anh còn chưa có hỏi qua tôi! Trong lòng tôi có một ngàn ngọn cây cỏ bùn lớn đang rít gào.

“Đương nhiên, mẹ đã nói, chỉ cần là quyết định của con, mẹ sẽ không phản đối.” Âu Dương Phi nói xong, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “Con trai của tôi liền phiền cô.”

Lời này nghe vào tai tôi, sao lại thấy bà đang hạ chiến thư chứ? Ngữ khí đó nghe như: cấp bậc như cô muốn làm trò không coi lão nương vào đâu, vẫn còn non lắm.

Tôi cả người run rẩy, trong lòng không khỏi sợ hãi một trận, dự cảm chẳng lành tự nhiên nảy sinh. Tôi rõ ràng còn chưa có gã đi, sao bỗng nhiên có loại cảm giác mẹ chồng nàng dâu so chiêu?

“Em nói muốn qua nhà anh ở lúc nào?” Âu Dương Phi đi rồi, tôi tiến lên nghiêm túc phê bình giáo dục Lê Diệu Phàm một lần.

“Chẳng lẽ em muốn anh ở nhà em?”

Lời Lê công tử nói khiến tôi dở khóc dở cười. Tôi nói: “Chúng ta không nhất định phải ở cùng nhau. Anh ở nhà dưỡng bệnh sẽ có rất nhiều người chăm sóc anh...”

“Anh không cần?” Anh hoàn toàn cự tuyệt tôi, hơn nữa dường như còn rất tức giận: “Em chính là đang lấy cớ, không muốn ở cùng anh.”

Ai nha má ơi, không phải người này mất trí nhớ sao, sao còn thông minh như vậy? Điều này không khoa học a!

“Thiên Tinh, anh chỉ mất trí nhớ, không phải bị đâm thành ngốc.” Lê công tử nghiêm túc nhắc nhở tôi.

Tôi rốt cuộc không kiềm nén được, hỏi: “Sao trong lòng em nghĩ gì anh đều biết? Lê Diệu Phàm, có phải anh giả vờ mất trí nhớ lừa em không?”

“Thiên Tinh, em vẫn không phân biệt được sự ngọt ngào ma dược học trong [HP Sirious].” Lê Diệu Phàm đột nhiên nhìn tôi, mắt sáng như đuốc. Tôi có chút không thích ứng được ánh mắt như vậy của anh. “Anh chỉ mất trí nhớ, chứ đầu óc không hồ đồ. Hiện tại so với bất cứ lúc nào anh đều cảm thấy tỉnh táo, anh cần em, xin em ở lại bên cạnh anh.”

Tôi, ngây ngẩn cả người.

Giống như lại nhớ tới mười năm trước, cảm giác lúc ban đầu này.

“Thiên Tình, anh yêu em. Ở bên anh đi?”

“Anh không cần gì cả, chỉ cần em!”

“Anh sẵn sàng chết cùng em, bởi vì anh không đành lòng để em sống cô đơn một mình.”

....

Những lời tâm tình này, tôi từng cảm động, từng trầm luân, từng lạc hướng, từng hoài niệm, từng chán ghét... Nhưng giờ phút này tôi mới phát hiện ra, đã trải qua nhiều việc hỗn loạn rắc rối như vậy, kết quả là, tôi còn không thể sinh ra chút sức miễn dịch nào đối với lời nói của Lê Diệu Phàm.

Vì người đàn ông nói ra những lời này, cho dù là vực sâu vạn trượng, tôi cũng phải nhảy!

Ai bảo tôi đã bị trúng độc của anh chứ!

Tôi thỏa hiệp, quyết định đi theo Lê Diệu Phàm về nhà chăm sóc anh.

Mặc dù bình thường phải chú ý đến nhiều việc thế này, nhưng tôi vẫn cố gắng dành thời gian đến thăm mẹ tôi. Bệnh của bà đã bình phục, chỉ là vì Lê Diệu Phàm mãi không xuất hiện, bà đã quên có một người là A Ngưu này, cũng truy hỏi tôi có bạn trai không.

Thấy bà như vậy, nước mắt tôi lại thiếu chút nữa không kìm được.

Mẹ tôi như thế, Lê Diệu Phàm cũng vậy. Những người bên cạnh tôi đều quên đi quá khứ, chỉ có tôi giữ lại phần kí ức thống khổ kia sống trên thế giới này, đây chẳng lẽ là ông trời trừng phạt tôi?

“Cầm đi. Thứ này thuộc về cô.” Khi tôi rầu rĩ không vui đi ra khỏi bệnh viện, L.K cầm ra trước nhảu đem theo trên người Lê Diệu Phàm, đưa tôi trước mặt tôi.

“Đây là anh có ý gì?” Tôi hỏi anh ta.

“Bây giờ không phải lúc do dự. Tôi hi vọng cô có thể đưa ra một sự lựa chọn, tựa như sự lựa chọn của ông chủ khi cứu cô.” Anh ta nói.

“Tôi vẫn không hiểu ý anh.”

“Là cô không hiểu tình cảnh của chính mình.” Anh ta nghiêm túc mà nói: “Mặc dù tập đoàn Á Phàm giao cho tổng giám đốc quản lí, nhưng phần lớn quyền cổ phần đều nằm trong sự khống chế của chủ tịch. Mấy năm nay tổng giám đốc ngầm nuôi dưỡng thế lực của mình, bên ngoài chủ tịch mở một mắt nhắm một mắt, nhưng trên thực tế thì vẫn luôn quan sát, vẫn không chịu ủy quyền. Hiện tại đã xảy ra chuyện như vậy, chủ tịch nhất định sẽ nắm lại công ty, hủy hoại cố gắng của tổng giám đốc nhiều năm qua chỉ trong chốc lát. Sau đó, công ty sẽ gặp phải sự cắt giảm biên chế nghiêm trọng, rất nhiều chủ quản của công ty có quan hệ mật thiết với tổng giám đốc sẽ bị điều nhiệm hoặc bị sa thải, trong đó bao gồm cả tôi.”

Mặc dù tôi cũng mơ hồ biết chút gì, nhưng không nghĩ tới vấn đề sẽ nghiêm trọng như vậy. Hiện giờ được J.K nhắc cho tình ngộ, mới phát hiện mục đích trở về lần này của Âu Dương Phi không chỉ đơn giản là thăm hỏi sức khỏe con trai như vậy, trong lúc nhất thời tôi cũng khản trương lên.

Tôi vội vàng hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Vấn đề này không thể hỏi tôi, tôi chỉ là một thư kí, mà cô...” L.K đưa hộp nhảu trong tay tới trước mặt tôi, trịnh trọng nói: “Cô là người anh ấy tin tưởng nhất.”

Tôi nhìn chiếc nhảu này đến ngây ngẩn cả người, không chỉ vì những lời L.K vừa nói, mà còn vì ngụ ý người nhà bị chồng bỏ rơi trong đó. Giờ phút này, chiếc nhảu nho nhỏ giống như nặng ngàn cân, tiếp nhận nó có nghĩa là tất cả mọi thứ Lê Diệu Phàm đã quên, đều giao cho tôi bảo vệ.

Anh đã trả giá vì tôi nhiều như vậy, tôi không có lí do nào từ chối mọi thứ. Tôi nhận lấy chiếc nhảu từ trong tay L.K, ngẩng đầu hỏi: “Anh nói đi, kế tiếp, tôi nên làm thế nào?”

“Chủ tịch còn chưa bắt đầu tiến hành, chúng ta tạm thời có thể yên lặng chờ xem diễn biến, nhưng cô phải chuẩn bị tốt tất cả để ứng biến, chớ bại lộ nhược điểm ở trước mặt kẻ địch.” Anh ta nói xong, mắt nhìn về phía bệnh viện. Tôi dĩ nhiên hiểu được ý của anh ta.

“Tôi hiểu ý anh. Kì thực sự tình trở nên phức tạp như vậy, tôi cũng không muốn để mẹ tôi dính vào, tôi sẽ khuyên bà rời đi, giúp tôi sắp xếp một chút. Chỉ là có một điều tôi không hiểu, tình huống hiện tại người sáng suốt đều nhìn ra được bên nào mới là ưu thế, với năng lực của anh, tôi nghĩ chủ tịch của các anh hẳn là sẽ hoan nghênh anh gia nhập phe của bà, vì sao anh còn muốn đứng bên phía Lê Diệu Phàm?” Tôi nói thẳng.

“Cô vì cái gì, thì tôi vì cái đó.” Anh ta thản nhiên cười cười, xoay người đi lái xe.

Để lại tôi nhìn chăm chú vào bóng dáng anh ta, không khỏi bật cười. Lê Diệu Phàm à Lê Diệu Phàm, tình cảm của người này chỉ sợ kiếp sau đầu thai anh mới có cơ hội đáp lại.

Ba ngày sau, dưới sự sắp xếp của L.K, tôi thuận lợi đưa mẹ về quê. Mặc dù bà rất không muốn xa tôi, nhưng việc không còn cách nào, tôi cũng chỉ có

thế cần môi đồ bà lên xe.

Sau khi tiễn mẹ tôi, tôi còn chưa kịp thương cảm bao lâu, Lê Diệu Phàm đã khẳng khái tiến hành thủ tục xuất viện. Sau khi mất trí nhớ, tính tình của người này có chút giống đứa trẻ, vừa nghe nói phải tiêm thuốc cả người đã không thoải mái, còn kém không mạnh miệng nói mình ghét cái vị thuốc đông y của bệnh viện kia mới muốn xuất viện.

Trên xe ra viện, tôi nói: “Anh cứ mạnh miệng đi, cũng không biết là ai, truyền nước biển cũng phải cầm tay em chắc đến như vậy?”

“Ai hả?” Thế nhưng anh lại còn giả bộ như tôi.

“Em cũng không biết á.” Tôi lắc đầu: “Người đó ngoài sợ tiêm ra, còn sợ uống thuốc, thừa dịp y tá không để ý, lén lút nhét viên thuốc xuống dưới nệm...”

“Xuyt!” Kê tình nghi phạm tội nào đó rốt cuộc không bình tĩnh, che miệng tôi nói: “Em nhỏ giọng chút, lọt vào tai Tôn thâm, bà lại phiền muốn chết.” Sau khi Âu Dương Phi phái Tôn thâm đến bệnh viện chăm sóc, Lê Diệu Phàm liền đến nỗi nghe thấy bà tới là biến sắc.

Tưởng tượng đến Lê tổng ngày xưa hô mây gọi gió, hiện giờ lại sợ một bà lão ngoài năm mươi, tôi liền cảm thấy đặc biệt buồn cười.

Kết quả là, tôi gạt tay anh, nhin cười trên ghẹo nói: “Bảo em không nói cho Tôn thâm cũng được, nhưng mà sau khi về đến nhà, anh phải ngoan ngoãn nghe lời em nói.”

“Em bảo anh cởi quần áo, anh nhất định sẽ cởi.” Anh nhanh chóng trả lời.

“.....” Tôi đây là đang bị đùa giỡn sao?

“Lê Diệu Phàm!” Tôi còn chưa kịp tức giận, đã tới Lê gia rồi. Xe dừng lại ở cổng Lê gia, người nào đó vẻ mặt đắc ý trừng mắt nhìn tôi, nói: “Đợi lát nữa tính sổ với em!” Rồi xuống xe.

Nào biết cửa xe mới mở ra, chợt nghe thấy từ xa truyền tới tiếng như chim sơn ca hoan hô nhảy nhót: “Diệu Phàm ca ca! Diệu Phàm ca ca!”

Lòng tôi nghĩ: Xong rồi! Đây mẹ nó chính là con gái trong truyền thuyết phải lên sân khấu nha!

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Vì Sao Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.